

**ΣΧΟΛΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ



<u>ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ</u>	<u>Σελίς</u>
1. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	001
2. ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ	005
3. ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ	006
4. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ	006
ΘΕΟΣ - Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ	006
α. Αποσπάσματα	006
β. Εισαγωγικές Έννοιες	007
γ. Μοναδική και Ενιαία Αρχή	010
δ. Αγάπη - Σοφία . Αρετές και Εκφράσεις	011
ε. Τελειότητα - Απολυτότητα	012
στ. Θεός Ανέκφραστος - Θεός εν εκφράσει	013
ζ. Απόλυτος Δυάς	014
η. Είμαι !	016
θ ₁ . Δυαδική Μονάς	019
ι. Συμπεράσματα	024
5. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ	025
ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ και ΟΥΣΙΑ	025
α. Αποσπάσματα	025
β. Απόλυτος Μονάς	027
γ ₁ . Τρόπος – Πάθος	028
γ ₂ . Τρόπος – Πάθος (μια άλλη θεώρηση)	033
δ. Διάστημα – Χρόνος	039
ε. Εκ του Μέρους εις το Όλον	045
στ. Υπερουσία και Ουσία	046
ζ. Συμπεράσματα	048
6. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ	048
Η ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΟΣ	048
α. Αποσπάσματα	048
β. Η δεύτερη όψη του Θεού	049
γ. Η αναγκαιότητα της δημιουργίας του Πνεύματος	050
δ. Το Ανδρόγυνο	052
ε. Η εσωτερική και μύχια δράση της ΑΓΑΠΗΣ – ΣΟΦΙΑΣ	054
στ. Μια άλλη έννοια της Τριαδικότητας	059
ζ. Η Θεία Τριάς Filioque	065
η. Επίλογος	074
θ. Συμπεράσματα	075

7. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ	075
ΕΩΝ - ΙΩΝ – ΑΩΝ	075
α. Αποσπάσματα	075
β. ΟΝ - ατομική συνείδηση	076
γ. Συσχετισμοί και υποθέσεις	078
δ. Οι Αρχές του Όντος - το Θείο Σύμπαν	083
ε. ΟΝ - ΠΝΕΥΜΑ – ΕΓΩ	087
στ. Συμπεράσματα	090
8. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ	091
Ο ΕΩΣΦΟΡΟΣ	091
α. Αποσπάσματα	091
β. Επιγραμματική ανασκόπηση	093
γ. Η περίοδος του Όντος εν Ισχύει	094
δ. Η δεύτερη περίοδος του ΕΙΝΑΙ - η Εναντίωση	097
ε. Η παρακοή - Η τιμωρία	099
στ. Ποιός είναι ο Εωσφόρος ;	101
9. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ	104
Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ	104
α. Αποσπάσματα	104
β. Ο Πειρασμός	105
γ. Τα αίτια της ανταρσίας	106
δ. Η Δικαιοσύνη του Θεού	107
ε. Οι διαδοχικές φάσεις των πρώτων αιώνων	110
στ. Η τρίτη Αρχή	111
ζ. Το Δημιουργημένο Σύμπαν	112
η. Το ΠΑΝ	114
θ. Οι σχέσεις Θεού και Δημιουργημένου Σύμπαντος	115
ι. Συμπεράσματα	119
10. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ	120
Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ (Η Συνείδηση του Θεού)	120
α. Αποσπάσματα	120
β. Δευτερεύοντα Όντα	121
γ. Οι μεταμορφώσεις της καθόδου	123
δ. Η πρώτη μεταμόρφωση	125
ε. Η τελευταία μεταμόρφωση της καθόδου	126
στ. Η Λήθη και η Πίστη	130
ζ. Από τους Γίγαντες στον Άνθρωπο	133
η. Τα μετά την Ανταρσία	136
θ. Η εκτύλιξη του ΟΝΤΟΣ	138
ι. Η Ουράνια Οικογένεια	141
ια. Συμπεράσματα	143
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (η Δυαδική Μονάς)	144

1. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ονομάσθηκε η σειρά 9 θεωρημάτων, τα οποία, με την αρίθμηση που τους δόθηκε 37ο έως 45ο σύμφωνα με υπόδειξη της [Marie Rouchin - Dupre](#) ► (μυητικό όνομα **ΔΩΡΑ**), συμπλήρωσαν την πρωτοβάθμια Διδασκαλία, σαν συνέχεια των 36 γνωστών θεωρημάτων.

Η περί του Θεού Σοφία είναι το περιεχόμενο της Διδασκαλίας αυτής, την οποία έδωσε μετά την αποσάρκωσή Της η **ΔΩΡΑ** δια χειρός τής πνευματικής αδελφής Της [ΡΕΑΣ](#) ►, στην οποίαν εξ άλλου ανήκουν και τα σχόλια επί των θεωρημάτων αυτών.

Περί του Θεού, λοιπόν, της εκφράσεως Αυτού, των κατηγορημάτων Του, περί της εξελίξεως ⁽¹⁾ του Όντος, περί της Θείας Δημιουργίας και Ιεραρχίας, περί της δημιουργίας της Ουσίας, περί του Εωσφόρου, της Γιγαντικής πτώσης κ.ά. είναι τα κύρια θέματα τα οποία περιέχονται στην Διδασκαλία αυτής.

Θα τολμήσουμε μαζί, να προσεγγίσουμε το Μέγα Μυστήριο, την Αιτία του Παντός.

Κάποιοι θα μας κατηγορήσουν για αυθάδεια, θα μας χαρακτηρίσουν αναι δείς. Η **ΔΩΡΑ** μάς καλεί, να κοινωνήσουμε των Αχράντων Μυστηρίων της Θείας Σοφίας.

Έχει επίγνωση των εμποδίων που υψώνονται μπροστά σε κείνον, που τολμά, να εισδύσει στο άβατο της Αρρήτου Δόξης ως εικών αυτής της Δόξης «... ει και στίγματα φέρων πταισμάτων».

Στην «ΕΚΚΛΗΣΗ» Της μιλάει για την ατραπό «όπου, μόνος πλέον, θα βρεθεί αντιμέτωπος της σιγής, την οποία θα του αντιτάξουν τα μεγάλα Σύμπαντος και προβλήματα». Εν τούτοις δέχεται, ότι είναι έμφυτη η ανάγκη της κατάκτησης του της εξερεύνησης του Απολύτου.

Και προσθέτει : « χρειάζονται δυνάμεις γι' αυτό πολύ ανώτερες των του Ανθρώπου, τις οποίες ο Ερευνητής θα τις βρει, αν αγνοήσει η καρδιά σας το μίσος και αν απαλλαγείτε απ' τις ατέλειες της ανθρώπινης κατανόησης και αντίληψης, συντροφευμένοι από το φίλτρο της Μητρικής μου Αγάπης».

Στο κείμενο της «Αιωνίου Σοφίας» ο [Δημήτριος Σεμελάς \(ΔΩΡΟΣ \)](#) ► ακούει από τον Δάσκαλό Του να Του λέγει : «όταν η καρδιά σου ξεχειλίζει από αβάσταχτη επιθυμία, να γνωρίσει το μυστήριο και το απόκρυφο, όταν η θέλησή σου ενδυναμώνεται από την επιθυμία αυτή, προσπάθησε να εννοήσει πίσω από τα κεκαλυμμένα μέρη του μπορούν να καλύψουν την επιθυμία σου... Στην διερεύνηση των κρυφών μυστηρίων να είσαι αγνός» και του συνιστά : επιθυμία αγνή, θέληση σταθερή και σιωπή.

Η επίσημη Θεολογία έχει χαράξει την Αποφατική ή Αφαιρετική (Abstraction) μέθοδο προσέγγισης της Απολύτου Ουσίας του Θεού. Αναχωρούμε από τις λεπτομέρειες και τα στερεά περιγράμματα της υλικής Δημιουργίας και απελευθερούμενοι βαθμιαία από τα όρια και την πολλαπλότητα οδηγούμεθα στην αντίληψη ιδεών και συλλήψεων και νόμων, που υπάρχουν και λειτουργούν πίσω από τις καθηλώσεις τους, οι οποίες βρίσκονται υποδουλωμένες στον χώρο και στον χρόνο, στα σχήματα και τις μορφές. Έτσι προσεγγίζουμε την Πνευματική Δημιουργία, η οποία αποτελεί την έκφραση των θείων Συλλήψεων.

(1) εξ-έλιξις = εκ του εξ+ελίσσω = εκτυλίσσω - αντίθετον : εν=έλιξις

Ο Θεός δημιουργεί ιδέες, έννοιες και όχι μορφές. Στα χωροχρονικά πεδία οι έννοιες παίρνουν υπόσταση ως μορφές σταθεροποιημένες δια της ύλης είτε νοητικής, είτε ψυχικής, είτε χονδροειδούς παχυλής ύλης.

Έτσι οι ιδέες εκφράζονται μορφοποιημένες δια της ύλης.

«Και ίνα ο νόμος ούτος» λέγει το κείμενό μας «εύρει την εφαρμογήν του εδέησε να δημιουργηθεί η Ύλη» ομιλεί για το νόμο της Ατομικότητας.

Στο βιβλίο «Μύηση ανά τους αιώνες» γράφει : Θέλοντας να γνωρίσουμε το Θεό δια της Σοφίας είναι παραλογισμός. Αισθανόμενοι τον Θεό με την καρδιά μας πλησιάζουμε στο μεγαλείο της Θείας μας καταγωγής.

Και όταν, κατά την Παράδοση, οι Μαθητές του Ιησού τόλμησαν να τον ρωτήσουν περί της Δημιουργίας και ειδικότερα περί των Αιτιών αυτής, Εκείνος απάντησε :

Το να μαθαίνει κανείς είναι πνευματική αρετή του ανθρώπου, αλλά το να ζητάει κάποιος, να κατανοήσει τα ακατανόητα, να εισδύσει στα μύχια διανοήματα της Θείας Ουσίας, τούτο είναι θρασύ και σφαλερό. Εν τούτοις απάντησε στην ερώτηση, ώστε να μην πουν οι μέλλουσες γενιές, ότι ο Υιός του Ανθρώπου εσιώπησε, για να καλύψει με πέπλο την Μεγάλη Δόξα του Θεού.

Και σε μια άλλη ευκαιρία, όταν ομίλησε περί της Θείας Ουσίας, άρχισε μετά την Προσευχή, έτσι : «... Αδελφοί ... Άς κρύψουμε το πρόσωπο μέσα στα χέρια μας μπροστά στη λάμψη της Θείας Ουσίας και εν διανοία και μόνη διανοία, ας ανέλθουμε προς τις πνευματικές εκτάσεις και ας ερευνήσουμε τα μεγάλα Μυστήρια, τα οποία περιβάλλουν την Θεία Ουσία... μόνο η διάνοια του ανθρώπου καθαρή, ακέραιη, αναλλοίωτη (απόδοση της λέξεως του κειμένου : ακραιφνώς) μπορεί να συλλάβει το νόημα της ταυτότητός Σου».

Και κάποια άλλη φορά τους είπε : «Απομακρύνετε τις κακίες από την ψυχής σας, λησμονείστε την γνώση των ανθρώπινων παραστάσεων, εξαγνίστε το πνεύμα σας από κάθε ανθρώπινη σκέψη και δεχτείτε τα λόγια μου σαν δοχείο κενό από κάθε ανθρώπινη ενέργεια. Η επαφή του κενού με το πλήρωμα που σας δίνω, αυτή η παιδική αγνότητα και αφέλεια θα αναζωπυρώσουν μέσα σας άγνωστες ως τώρα μορφές νοημάτων και τότε θα δίδετε την αληθινά μεγάλη του Θεού ποίησιν».

Μόνο λοιπόν εν διανοία μπορούμε να ανέρθουμε μέχρι της Θείας Ουσίας, ώστε ο καθένας να γίνει : «ο νοών ΣΕ την ανόητου και μολοντούτο νοών».

Ο Άρχων Ταξιάρχης (A.T.) Γεώργιος Αγάθος ► γράφει σχετικά με την Θεοσοφική Διδασκαλία. Παραδέχομαι, ότι το κείμενο αυτό είναι δύσκολο και αφηρημένο, αλλά αυτός δεν είναι λόγος, να μην προσπαθήσουμε να το καταλάβουμε, όσο μπορούμε περισσότερο, καθόσον μάλλον το θεωρώ βασικό και τελείως απαραίτητο για την κατανόηση του Υπερουσιαστικού κόσμου. Βασιζόμενοι στον νόμο Αναλογίας εύκολα θα καταλάβουμε, ότι η σύσταση του Ανθρωπίου Όντος πρέπει να είναι ανάλογη με την σύσταση του Υπερουσιαστικού Όντος και ως εκ τούτου χρησιμοποιώντας κοινά και για τις δύο δεδομένα, θα μπορέσουμε, να καταλάβουμε καλύτερα τόσο την μία, όσο και την άλλη.

Η Διδασκαλία αυτήν δεν προορίζονταν αναγκαστικά για πρόσωπα εξαιρετικά προικισμένα πνευματικά, αλλά ο κάθε άνθρωπος στην φροντίδα του, να δημιουργήσει την προσωπική του δοξασία, μπορεί να επιληφθεί της Διδασκαλίας αυτής με εμπιστοσύνη και με ωφέλεια.

Ο άνθρωπος δεν σφάλει αποκλειστικά από έλλειψη αντίληψης ή κατανόησης. Εκείνο που κυρίως του λείπει είναι η προσοχή και η συγκέντρωση στο κείμενο, που πρόκειται να μελετήσει. Επίσης είναι προπαντός η αποφυγή τού να προσπαθούμε να βρούμε σ' αυτό, εκείνο που εμείς θα θέλαμε να έλεγε, το να επιδιώκουμε δηλαδή, να βρούμε την επιβεβαίωση των όσων ήδη πιστεύουμε. Γιατί, ο άνθρωπος μπορεί, χάρις στην πλαστικότητα του πνεύματός του, να κάνει ένα κείμενο να πει αυτά, που εκείνος θέλει και πολύ συχνά το παραλλάζει τελείως.

Σας συμβουλεύουμε λοιπόν :

1. να διαβάζετε το κείμενο πολλές φορές προσεχτικά και όχι βιαστικά, ώστε να έχετε πλήρη κατανόηση των νοημάτων,
2. να κρατάτε σημειώσεις για κάθε τι, που αποτελεί για σας αντικείμενο σκέψης, άποψη ή απορία, όπως αυτό αναδύεται στην αντίληψή σας,
3. να συγκεντρώνεστε σε διαλογισμό έχοντας - κατά το δυνατόν - απομονωθεί από το περιβάλλον σας και από τις φροντίδες της καθημερινής ζωής,
4. να γράφετε, όσο μπορείτε, τις σκέψεις σας. Θα είναι αυτά τα γραφτά σας πολύ χρήσιμα για σας τους ίδιους και για άλλους. Ψυχική γαλήνη λοιπόν, μεγάλη συγκέντρωση και έκκληση για βοήθεια από το Αόρατο.

Επάνω στην Θεοσοφική και Φιλοσοφική αυτήν Διδασκαλία της ΔΩΡΑΣ θα προέχει η σύλληψη και η κατανόηση φιλοσοφικών εννοιών, παρά την ανθρωπομορφική διατύπωση της Διδασκαλίας.

Έννοιες θα προσπαθήσετε, θα προσπαθήσουμε, να αναζητήσουμε και να αντιληφθούμε και όχι μορφές. **Η εργασία θα γίνεται στο Ανώτερο Νοητικό.**

Βάση της μελέτης μας θα αποτελούν τα δύο αξιώματα : πρώτον, ότι τα άνω είναι όμοια τοις κάτω και αντίστροφα και δεύτερον, ότι ο Μακρόκοσμος αποτελεί αναλογική έκφραση του Μικρόκοσμου.

Και προσέξτε, αναλογίες θα αναζητήσουμε και όχι ταυτίσεις. Να μην ξεχνάμε ότι θα μελετούμε τα της Υπερουσίας, όπου ούτε ο Χώρος, ούτε ο Χρόνος συμμετέχουν στα δρώμενα, ούτε η Μορφή έχει θέση, όπως τουλάχιστον γνωρίζουμε αυτούς τους παράγοντες, να λειτουργούν στα τοποχρονικά φαινόμενα της ζωής.

2. ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ

Το πρόγραμμα των επί μέρους θεμάτων, που θα μας απασχολήσουν είναι σε αδρό διάγραμμα το εξής :

1. Η εκδήλωση του Απολύτου Είναι. Θεός Ανέκφραστος και Θεός εκδηλωμένος. Η γένεση του ΟΝΤΟΣ.
2. Ο καθορισμός της εννοίας του Εωσφόρου και της δράσης του Όντος του.
3. Υπερουσία και Ουσία. Χρόνος και Διάστημα.
4. Η τριαδοποίηση της Μονάδας
Επίπεδα στα Θεία Δώματα.
5. Η εκτύλιξη της Θείας Ιεραρχίας.
6. Η Γιγαντική αποστασία. Οι Κύκλοι του Παντός.
7. Όντα δευτερεύοντα - ακτινοβολίες - μεταμορφώσεις
Θεία και Ουράνια Οικογένεια.
8. Το τέλος του μεγάλου Κύκλου. Τα Αίτια.

3. ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

4. ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΘΕΟΣ - Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ

α. Αποσπάσματα

«... και αυτός εστί προ πάντων, και τα πάντα εν αυτώ συνέστηκε,...» (Κολ. α-17)

Σχετικά αποσπάσματα από την Θεοσοφική και Φιλοσοφική Διδασκαλία

Θεώρημα 37ο

- Η Αγάπη και η Σοφία είναι αι εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας αρχής, της αποτελούσης το ΟΝ.
- Το Ον είναι η ΜΟΝΑΣ
- Το Ον δεν είναι ο Θεός, αλλά μόνον μία των μορφών του Μοναδικού Θεού, μια των όψεων του Αιωνίου Θεού.
- Το Ον δεν είναι ο Θεός και αποσπόμενον Αυτού δεν αλλοιεί τον Θεόν, η Απόλυτος φύσις του Οποίου παραμένει αναλλοίωτος.
- Το Ον είναι το πρώτον αποτέλεσμα, οφειλόμενον εις την πρώτην Αιτίαν.
- Το Ον αντιπροσωπεύει την ιδέαν της Μονάδας, διότι είναι το αποτέλεσμα δύο αρχών, αίτινες δεν διαφέρουν μεταξύ των ειμή κατά τον τρόπο της κινήσεως.

Θεώρημα 38ο

- Η έκφρασις Αγάπη-Σοφία κρύπτει την Σεπτήν Οντότητα του Θεού. η Αγάπη - Σοφία είναι τα πρώτα αίτια ή η πρώτη Αιτία της Δημιουργίας του Οντος.
- Το Αίτιον αυτό είναι ο Θεός.
- Η Αγάπη - Σοφία δια μυχίας δράσεως δημιουργεί το Ον, το οποίον είναι ο νέος τρόπος εν τω Απολύτῳ της Αγάπης - Σοφίας.

Θεώρημα 39ο

- Όταν, λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας, της οποίας τα αίτια δεν δύνανται να κατανοηθώσι παρά του Ανθρώπου, η Αγάπη - Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς.
- Την απόσπασιν ταύτην του Όντος και αντίθεσιν αυτού προς την Αγάπην-Σοφίαν θα ονομάσωμεν Εωσφορική Δημιουργίαν, η οποία διαφέρει από την Δημιουργίαν του Θεού, λόγω του ότι δια του χωρισμού του Οντος από του Όλου εδημιούργησε τον νόμο της Ατομικότητας.
- Ο χωρισμός αυτός δεν ηλλοίωσε καθόλου τον Έωνα, καθότι μία άμεσος ενέργεια αντεκατέστησε δι' ενός άλλου Όντος το πρώτο Ον, το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος.

Θεώρημα 40ο

- Η δράσις της διπλής εκφράσεως του Θεού, εξακολουθούσα, αποτελείώνει εν τω επιπέδῳ τούτῳ των καθαρών δυνάμεων, την Δημιουργίαν του Οντος.

Θεώρημα 41ο

- Το Ον είναι το πρώτον αντικείμενον του Θεού.

Θεώρημα 42ο

- Αι πρώται εκφράσεις του Θεού, η Αγάπη και η Σοφία, ..., δανείζονται, δια τρόπου τινός δράσεως, την μορφήν του Οντος, όπερ εχαρακτήρισamen ως 1ον Αποτέλεσμα της δραστηριότητας του Θεού ή ως δεύτερον Αίτιον.

Θεώρημα 43ο

- Ενός Οντος του Έωνος, το οποίον ... επόθησε ν' απελευθερωθεί τελείως της κυριότητος της εαυτού Μονάδος ... δια να εγκαθιδρύση την ιδίαν αυτού βασιλείαν εκτός της Συνειδήσεως του Θεού.
- Γενικόν Συμπέρασμα
- Η Αγάπη και η Σοφία, ως αρεταί, ανήκουν εις τον Θεόν και αποτελούν εν μετ' αυτού.
- Η Αγάπη και η Σοφία, ως εκφράσεις, είναι δημιουργήματα του Θεού, παύουν ν' αποτελούν εν μετ' Αυτού και δι' αμοιβαίας δράσεως δημιουργούν το Ον, μετά του οποίου αποτελούν εν.

β. Εισαγωγικές Έννοιες

Όταν μελετούμε μία Κοσμοσοφία, όπως είναι τα κείμενα της Αστροσοφίας του Τάγματός μας, ή, με άλλα λόγια, όταν μελετούμε την γένεση των Κόσμων και τους νόμους που διέπουν τον κύκλο εξέλιξης των Κόσμων, οι Διδάσκαλοι τοποθετούν στην αρχή του Παντός το **ΟΝ - ΘΕΟΣ**.

Στην Θεοσοφική Διδασκαλία όμως της ΔΩΡΑΣ το Υπέρτατο αυτό ΟΝ θεωρείται ως η πρώτη εκδήλωση, ή ως η πρώτη εκπόρευση του Μοναδικού και Ενιαίου Θεού, του Ανέκφραστου, γι' αυτό και Μη-γνωρίσιμου Θεού.

Η Θεοσοφική Διδασκαλία προτίθεται, να μας διδάξει την γένεση των Υπερουσιαστικών Κόσμων και γι' αυτό είναι ανάγκη να μας παρουσιάσει όλες τις φιλοσοφικές αποχρώσεις, οι οποίες είναι απολύτως απαραίτητες, για να τοποθετήσει το αιώνιο αυτό πρόβλημα για τον Άνθρωπο στην σωστή του θέση και να του δώσει την πρέπουσα διάσταση.

Η γένεση των υλικών κόσμων, ή η κυρίως ειπείν Δημιουργία για μας και τα φαινόμενά της λαμβάνουν χώραν πολύ αργότερα από την γένεση των Υπερουσιαστικών Κόσμων.

Στην Θεοσοφική Διδασκαλία της ΔΩΡΑΣ, το ΟΝ, σε αντίθεση με όλες τις φιλοσοφικές παραδόσεις, οι οποίες το ταυτίζουν με τον Θεό, θεωρείται, όχι ως η Αρχή του Παντός και επομένως ο ίδιος ο Θεός, αλλά **ως το πρώτο αποτέλεσμα της δραστηριότητος του Θεού.**

Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Διότι η ΔΩΡΑ με την λεπτή αυτή απόχρωση στην έννοια του Θεού μάς υποδεικνύει, αλλά και μας υποχρεώνει να εκτιμήσουμε και μεις, το απαραβίαστο της ιδέας της Απολύτου Μονάδος, η οποία δεν μπορεί να ανήκει παρά μόνο στον Θεό. Ο Άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει την έννοια αυτήν της Απολύτου Μονάδος. Ο Άνθρωπος μόνο σε εικόνες και μορφές μπορεί να κάνει χρήση των νοητικών δυνατοτήτων του.

Ο Θεός όμως ο Μοναδικός και Ενιαίος δεν είναι δυνατόν, να έχει μορφή, γι' αυτό και κάθε ανθρώπινη αξίωση, να τον συλλάβει, είναι μάταιη.

Έτσι η ιδέα του Θεού παραμένει απαραβίαστη.

Και όπως λέγει ο Α.Τ. Γεώργιος Αγάθος, κάθε υγιής φιλοσοφία πρέπει κατ' αρχήν να λέγει, ότι ο Θεός είναι μη-γνωρίσιμος και ανεπίδεκτος ορισμού.

Ο Eliphas Levi έλεγε : «Ένας Θεός προσδιορισμένος είναι Θεός πεπερασμένος», άρα συμπληρώνουμε, δεν είναι ο Θεός.

Η Παράδοση μάς έχει κληροδοτήσει ένα ακόμη θεμελιώδες αξίωμα το οποίο μπορεί να μας δώσει την βάση στο οικοδόμημα πού πρόκειται να οικοδομήσουμε. Το αξίωμα αυτό, γνωστό στην εσωτερική φιλοσοφία ως COINCIDENTIA OPPOSITORUM, δηλαδή Εναρμόνιση των Αντιθέτων, μας λέει ότι τα πάντα στον Κόσμο παράγονται διά τής αντιθέσεως και τού φαινομενικού ανταγωνισμού δύο παραπληρωματικών αρχών (παραπληρώ σημαίνει ότι καθιστώ κάτι πλήρες).

Η Επιστήμη τού εσωτερισμού αναγνωρίζει επίσης το αξίωμα αυτό σαν Νόμο τού Τριαδικού και το διατυπώνει ως εξής :

Οτιδήποτε υπάρχει είναι το αποτέλεσμα τής συμπτώσης και τής δράσης στο ίδιο «σημείο» και ταυτόχρονα τριών δυνάμεων (αρετών-ιδιοτήτων κ.λ.π.). Αυτές είναι :

- 1ον . Η Ενεργητική ή Διεισδυτική δύναμη ↘
- 2ον . Η Παθητική ή Προκαλυπτική δύναμη ↻
- 3ον . Η Ουδέτερη ή Εξισοροποιητική δύναμη ^

Αρχίζει λοιπόν το 37ο Θεώρημα με την φράση : «**Η Αγάπη και η Σοφία** είναι οι εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχή της αποτελούσης το **ΟΝ**».

Και συνεχίζει το σχόλιο :

«Με την παράγραφο αυτήν, χωρίς να επιδιώκεται ο καθορισμός του Θεού, καθορίζεται εν τούτοις το Ον, το Απόλυτο Ον, δηλαδή η μορφή η πλησιέστερη προς τον Θεό. Η ΔΩΡΑ δεν καθορίζει εδώ τον Θεό, διότι ο Θεός είναι ακαθόριστος, λόγω ακριβώς του χαρακτήρος της Απολύτου και Αφθάρτου Μονάδος, τον οποίον έχει. Το Ον δεν είναι ο Θεός, αλλά μόνο μία των μορφών του Μοναδικού Θεού, μια των όψεων του Αιωνίου Θεού..»

Όπως βλέπουμε, ήδη πριν ξεκινήσουμε, χρησιμοποιούμε ανθρωπομορφικές προσεγγίσεις και ορισμούς για να περιγράψουμε Θείες Αρετές και Ιδιότητες, διότι τις δύο αυτές πρωταρχικές Αρετές τού θεού τις χαρακτηρίζουμε με τις λέξεις « Σοφία » και « Αγάπη ».

Θα διαπιστώσουμε στην συνέχεια ότι πρόκειται για Δημιουργικές μορφές κίνησης οι οποίες έχουν τον χαρακτήρα τής “ Διεισδύσεως ” και τής “ Περικαλύψεως ” τού Τριαδικού νόμου.

Η Ορφική παράδοση θεωρεί επίσης την Δημιουργία ως αποτέλεσμα μιάς πρώτης σύνθεσης, πού συνένωσε σε μιά κοινή δραστηριότητα δύο Αρετές μιάς και μόνης Αρχής.

Κατά την παράδοση τού Ορφέα η Δημιουργία, δηλαδή το κάθε τι πού μας περιβάλλει ή το σύνολο τών μορφών και τών κινήσεων οι οποίες εκδηλώνονται στην έκταση τού χώρου και στην διάρκεια τού χρόνου είναι ένα αποτέλεσμα.

Το κάθε αποτέλεσμα όμως οφείλεται στην ύπαρξη ενός Αιτίου.

Σύμφωνα με το παραπάνω κείμενο το Αίτιο είναι μία πρώτη Σύνθεση.

Η **Σύνθεση** είναι ένας συνδυασμός, μία συγκρότηση δύο ή περισσότερων αντικειμένων, μορίων, λέξεων, κ.λ.π.

Σύνθεση είναι ακόμη μία πορεία από το απλό στο πολλαπλό, μία κατεύθυνση από το αφηρημένο προς το συγκεκριμένο, μία ανάπτυξη από το ένα προς το σύνθετο.

Είναι το αντίθετο τής ανάλυσης που κάνουμε τώρα.

Γιά παράδειγμα, το μονοξείδιο τού άνθρακα είναι σύνθεση δύο απλών στοιχείων, τού άνθρακα C και τού οξυγόνου O ($CO=C+O$).

Το άμεσο και πάλι ερώτημα πού προβάλλει, είναι το εξής.

Καλά, το αίτιο τής Δημιουργίας είναι σύνθεση, αλλά σύνθεση ποιών «πραγμάτων»; Από το περιεχόμενο τού κειμένου καταλαβαίνουμε ότι δύο από τις πολλές Αρετές, μιάς και μόνης Αρχής συνενώθηκαν σε μια κοινή δραστηριότητα και αποτέλεσαν μιά 1η σύνθεση, η οποία είναι το Αίτιο τής Δημιουργίας που μας παρουσιάζεται εν συνεχεία σαν αποτέλεσμα.

Αλλά ας εξετάσουμε τι είναι **Αρχή**.

Αρχή : είναι ένα Βασικό στοιχείο, είναι μια πρωτεύουσα και θεμελιώδης Οντότητα από την οποία απορρέουν σειρά ιδεών ή φαινομένων με κοινά γνωρίσματα ή χαρακτηριστικά.

Είναι το ξεκίνημα και ο απαραίτητος παράγοντας, τόσο στο αφηρημένο όσο και στο συγκεκριμένο.

Από μία Αρχή μπορούν να γίνουν πολλές και ποικίλες μορφές, πολλές και διάφορες εκδηλώσεις, συνδυασμοί και καταστάσεις, πάντοτε όμως θα έχουν ένα ή περισσότερα κοινά χαρακτηριστικά με την Αρχή από την οποία πήγασαν.

Ακόμα και οι μορφές αλλάζουν, μεταβάλλονται, αποσυντίθενται, πεθαίνουν και δίνουν γέννηση σε νέες μορφές.

Αλλά ας προσέξουμε, διατηρούν πάντοτε την Φύση και τα χαρακτηριστικά τής Αρχής από την οποία προήλθαν, όπως η πηγή-αφετηρία ενός ποταμού με το νερό που τρέχει στην κοίτη. Ποιά όμως είναι η Αρχή αυτή για την οποίαν μιλούμε ;

Η Αρχή αυτή είναι η Μονάς τού Παντός, το Είναι, η Υπερ-Ουσία από την οποία τα πάντα απέρρευσαν, τόνον τα Ουσιαστικά (πνευματικής φύσης) όσον και τα Υποστατικά (η ύλη).

Ουσία (λεξικό) = το Είναι, η πραγματική φύση ενός πράγματος, η σύσταση αυτού.

Αν προσέξουμε την πρώτη φράση της εκφώνησης του Θεωρήματος σημειώνουμε τρεις έννοιες :

1. Υπάρχει μία Αρχή με χαρακτηριστικά της το Μοναδικόν και το Ενιαίον.
2. Εκφράσεις της Αρχής αυτής είναι η **Αγάπη** και η **Σοφία**.
3. Οι εκφράσεις αυτές αποτελούν το **ΟΝ**.

Την τελευταία έννοια μπορούμε να την διατυπώσουμε και με άλλο τρόπο : Η Αρχή αυτή δια των εκφράσεών Της αποτελεί το ΟΝ. Και για να βοηθήσω την κίνηση της σκέψης σας θα διατυπώσω την τελευταία έννοια και αλλιώς :

Το ΟΝ αποτελείται από τις εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, την Αγάπη και την Σοφία.

Πρέπει τώρα εμείς να προχωρήσουμε σε εμβάθυνση στα νοήματα αυτά με κύριους στόχους την περιγραφή της εννοίας Μοναδική και Ενιαία Αρχή, την απόδοση του περιεχομένου των εννοιών Αγάπη-Σοφία ως εκφράσεων της Αρχής και την περιγραφή του Οντος σαν νέα κατάσταση εντός της Αρχής αυτής.

γ. Μοναδική και Ενιαία Αρχή

Με τον όρο Μοναδική δηλώνεται, ότι τίποτε άλλο δεν υπάρχει παρόμοιο προς την Αρχή αυτή. Πρόκειται δηλαδή περί μιας Μονάδος, προς την οποίαν δεν υπάρχει κανένα όμοιο, περί μιας Μονάδος Μοναδικής.

Η εγκυκλοπαίδεια αναφέρει σχετικά : μόνος στο είδος του.

Και Ενιαία Αρχή. Ο Α.Τ. Γεώργιος την έννοια του Ενιαίου την ταυτίζει με την έννοια του Μοναδικού ή Εναδικού - από το Ένα - κατά τον τρόπο που παράγονται οι όροι Δυαδικό, Τριαδικό κ.ο.κ. Σαν να πρόκειται δηλαδή για όρο συνώνυμο με τον όρο Μοναδική Αρχή. Εν τούτοις το επίθετο «Ενιαίος» δεν είναι συνώνυμο του επιθέτου «Μοναδικός». Αντίθετα, θα έλεγα, υποδηλώνει μία πολλαπλότητα.

Μία πολλαπλότητα όμως, στην οποία επικρατεί η Ενότης.

Και εν προκειμένω μια τέτοια ενότης επικρατεί που δεν παραβλάπτει, δεν καταργεί, δεν αναιρεί την Μοναδικότητα.

Η Εγκυκλοπαίδεια αναφερόμενη στο επίθετο «Ενιαίος» το καθορίζει ως αποτελούν ένα όλο, ένα σύνολον. Δέχεται δηλαδή μία πολλαπλότητα ως Εν.

Φαίνεται όντως, ότι πρόκειται περί μιας Μοναδικής, ανεπανάληπτης κατάστασης, η οποία, αν και αποτελεί μια πολλαπλότητα άπειρη, εν τούτοις χαρακτηρίζεται για το Ενιαίον Αυτής. Τα κείμενα αναφέρουν, ότι πρόκειται περί μιας απείρου πολλαπλότητας Αρετών, οι οποίες εκφραζόμενες αποτελούν τις Δημιουργίες του Θεού και οι οποίες στην Γένεση εμφανίζονται συμβολικά υπό την μορφήν καρποφόρων δένδρων, πολυτίμων λίθων, αντικειμένων, ποταμών κ.λ.π.

Σε μια ομιλία του ο Α.Τ. Γεώργιος αναφερόμενος στην Μοναδική Αρχή είπε, ότι κατέχει εν δυνάμει όλες τις Αρετές και ιδιότητες που εκδηλώθηκαν στις Δημιουργίες.

Και λέγοντας εν **δυνάμει** εννοούσε, ότι έχει την δύναμη να τις εκδηλώσει οποτεδήποτε θελήσει, δρώσα εν Εαυτώ, να τις διαδηλώσει εν Εαυτώ.

Είναι η Συνείδηση του Παντός, το οποίον και περικλείει.

Είναι το Άπειρόν Άκεντρον Κέντρον του Παντός !

Όλα αυτά υποδεικνύουν, ότι ο Θεός παρουσιάζει πολλές, άπειρες όψεις ή μορφές, άπειρες Αρετές, Ιδιότητες ή Κατηγορήματα, που εκδηλώθηκαν ή θα εκδηλωθούν στις Δημιουργίες. Όπως επίσης, ότι χαρακτηρίζεται από απειρία Τρόπων δραστηριοτήτων και σχέσεων μεταξύ των ιδιοτήτων, που καθιστούν φανερή την έννοια μιας Άπειρης Πολλαπλότητας.

Το πως υπάρχει η Απόλυτη Ενότης σε μια κατάσταση πολλαπλότητας θα αποτελεί ίσως για τον Άνθρωπο, τον συνειδητοποιούμενο μέσα στο επίπεδο της χωριστικότητας, έννοια απροσπέλαστη στις δυνατότητες κατανόησης, που διαθέτει. Μόνον όταν θα επιχειρήσουμε στην συνέχεια, να προσεγγίσουμε την έννοια της Υπέρτατης Τριάδος, της Τριαδικής δηλαδή Μονάδος, ίσως ο καθένας μας σχηματίσει τότε μια ατελέστατη αντίληψη της εννοίας Μοναδική και Ενιαία Αρχή.

Αν επιχειρήσουμε, να διερευνήσουμε περισσότερο το θέμα της φύσεως του Απολύτου, του Μοναδικού Θεού, πάντοτε βοηθούμενοι από τα κείμενα μας, θα οδηγηθούμε στο εξής συμπέρασμα, ότι η πολλαπλότης της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής είναι μια πολλαπλότης Κινήσεων.

Η **ΚΙΝΗΣΗ** ως έννοια - κατάσταση αποτελεί την Φύση του Θεού.

Επομένως συστατικώς ο Θεός είναι Μοναδικός και Ενιαίος διότι η φύση του είναι απλή, η ΚΙΝΗΣΗ.

Και παρά την απειρία των «εν δυνάμει» τρόπων κίνησης παραμένει Ενιαίος, εφόσον οι άπειροι «τρόποι» δεν έχουν καν εκφρασθεί και αποτελούν μόνο «Αρετές» του Θεού. Αρετές ή κατηγορήματα που έχουν όλα το κοινό χαρακτηριστικό της κίνησης, χαρακτηριστικό, το οποίο ταυτίζει όλες τις ανέκφραστες Αρετές και τις ενοποιεί σε μία Μοναδική Ενότητα. Όταν κάποιες κινήσεις εκδηλωθούν, όταν δηλαδή κάποιες Αρετές γίνουν Εκφράσεις, τότε θα παρουσιάσουν τον ιδιαίτερο τρόπο δράσης διαφοροποιούμενες μέσα στην Ενότητα του Θεού.

Γι' αυτό στο σχόλιο του 37ου Θεωρήματος διαβάζουμε, ότι η Αγάπη - Σοφία είναι τα όμοια εν καταστάσει και ανόμοια εν δράσει αποτελέσματα μιας Αρχής, η οποία τίθεται υπεράνω του Όντος και η οποία είναι προγενεστέρα του Όντος.

Και η Αρχή αυτή είναι ο Θεός.

δ. Αγάπη - Σοφία. Αρετές και Εκφράσεις

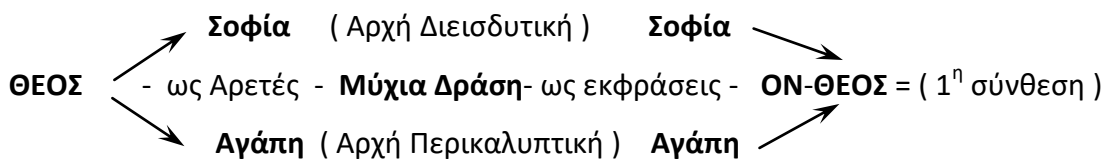
Οι Πρώτες λοιπόν Αρετές-Ιδιότητες, με χαρακτήρα τους την « **Ιδεατή Κίνηση** » είναι:

I. **Σοφία** : χαρακτήρ **Διεισδυτικός** - ιδεόγραμμα το **↗**.

II. **Αγάπη** : χαρακτήρ **Περικαλυπτικός** - ιδεόγραμμα το **↘**

Αν προσέξουμε το Γενικό Συμπέρασμα της Διδασκαλίας, όπως το έδωσε η **ΡΕΑ**, θα δούμε ότι η Αγάπη-Σοφία ως **ΑΡΕΤΕΣ** ανήκουν στο Θεό και αποτελούν ένα με Αυτόν. Είναι η Φύση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής. Είναι τότε «όμοια εν καταστάσει». Η Αγάπη-Σοφία ως **ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ** του Θεού είναι δημιουργήματα Αυτού, παύουν να αποτελούν ένα με Αυτόν, ενεργούν κατ' ανόμοιον μεταξύ τους τρόπο, παρουσιάζουν δηλαδή η κάθε μία τον ιδιαίτερο τρόπο δράσης, γίνονται με άλλες λέξεις τα «ανόμοια εν δράσει» και δι' αμοιβαίας δράσεως δημιουργούν ή καλύτερα αποτελούν το ΟΝ. Αποτελούν δηλαδή τότε πλέον την Φύση του Όντος.

Έχουμε δηλαδή την εξής σχέση :



Και το κείμενο συμπληρώνει : τα εκ του Θεού πρώτα εκπορευθέντα Όντα είναι αποτελέσματα των Αρετών Του, έχουν δε και αυτά ως υπερουσιαστικές αρετές την Αγάπη και την Σοφία. Λεπτομέρειες για την φύση της κίνησης των Αρετών αυτών, τους τύπους της μεταξύ τους δράσεως και τα αποτελέσματα της συνδυασμένης αυτής δράσης θα μελετήσουμε στην συνέχεια.

Τώρα είναι σκόπιμο να καθορίσουμε την διαφορά, που υπάρχει μεταξύ των εννοιών Αρετή και Έκφραση. Έκφραση είναι ένας τρόπος, που μας κάνει γνωστούς. Το να κάνω τον εαυτό μου γνωστό, σημαίνει, εξωτερικεύω τον εαυτό μου. Και δεν μπορεί κανείς να εξωτερικεύσει τίποτε άλλο, παρά μόνον αυτό που είναι, ή που έχει μέσα του.

Ο Α.Τ. Γεώργιος σημειώνει, ότι εμείς οι Άνθρωποι εξωτερικεύουμε και ξένα στοιχεία, στοιχεία από τον αντικειμενικό κόσμο, που έχουμε επιτρέψει να εισχωρήσουν μέσα μας.

Ο Θεός όμως, όταν καθιστά τον Εαυτόν Του γνωστό, όταν δηλαδή εκφράζεται, δεν μπορεί να εκδηλώσει, παρά Αρετές συμφυείς με την Φύση Του.

Οι εκφράσεις δηλαδή του Θεού είναι και τα κατηγορήματα που Του αποδίδονται, είναι η Αγάπη-Σοφία, δεν καθορίζεται βέβαια με αυτά ο Ακαθόριστος Θεός. Η σύλληψη όμως αυτή προσφέρεται στον Άνθρωπο σαν δυνατότητα πληρέστερης αντίληψης της τελειότητας του Θεού. Ίσως μάλιστα, όχι ακριβώς αντίληψη, αλλά μια γενική άποψη, κάπως ακριβής, της συνδυασμένης δραστηριότητας των Θείων αυτών Αρετών, την οποίαν και ονομάζει «Τελειότητα».

ε. Τελειότητα - Απολυτότητα

Πρόκειται για δύο όρους, που έχουν ένα περιεχόμενο μάλλον μη αντιληπτό ή μη σαφώς καθοριζόμενο για τους πιο πολλούς Ανθρώπους.

Την έννοια της Απολυτότητας πρέπει να την αναζητήσει ο καθένας στην διπλή Έκφραση Αγάπη-Σοφία, οι οποίες εκδηλώνουν την ανώτατη κατάσταση, που ο Άνθρωπος μπορεί να ενσαρκώσει και με την οποία χαρακτηρίζεται η έννοια του Θεού, εφόσον το 38^ο θεώρημα λέγει : Η έκφραση Αγάπη-Σοφία κρύβει ασφαλώς την Σεπτή Οντότητα του Θεού, διότι στο προηγούμενο Θεώρημα λέγεται, ότι η Αγάπη - Σοφία είναι τα πρώτα αίτια ή η πρώτη Αιτία της δημιουργίας του Όντος.

Μέσα από κάποιες λεπτομέρειες της Διδασκαλίας συμπεραίνεται, ότι η έννοια Απόλυτον και Απολυτότης μπορεί να αναζητηθεί στο χαρακτηριστικό της Αυτάρκειας του Θεού.

Ίσως μάλιστα η λέξη **ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ** να αποτελεί συνώνυμο της λέξης **ΑΠΟΛΥΤΟΤΗΣ**.

Στο σχόλιο του 38ου Θεωρήματος γράφεται: είναι Απόλυτος, διότι η Αγάπη-Σοφία δια μυχίας δράσεως δημιουργεί το Ον. Και στο 43ο Θεώρημα συμπληρώνει διαφωτιστικά : είναι η ενιαία εκείνη δραστηριότης του Θεού, η οποία για να εκδηλωθεί εις ουδέν ποιεί έκκλησιν ούτε εκτός αυτής, ούτε εν εαυτή.

Δηλαδή, την Απολυτότητα του Θεού την εννοεί με το ότι, για να εκδηλωθεί δεν έχει ανάγκη κανενός παράγοντος είτε εξωτερικού είτε εσωτερικού, ή απλώς δεν έχει ο Θεός καμιά ανάγκη, είναι Απολύτως Αυτάρκης.

Όλες οι επόμενες εκπορεύσεις δεν έχουν πλέον την αυτάρκεια του Θεού, καθότι είναι εξαρτημένες άμεσα ή έμμεσα εξ Αυτού.

Η Τελειότητα σχετίζεται πολλές φορές με την Απολυτότητα. Ασφαλώς στην Απολυτότητα του Θεού η Τελειότης εξυπακούεται. Αλλά με τον χαρακτηρισμό της Τελειότητος ορίζονται και άλλες καταστάσεις ή δημιουργήματα του Θεού, τα οποία βέβαια έχουν χάσει την Απολυτότητα του Δημιουργού τους. Θεωρούμε δε κατά κανόνα τέλειες τις συλλήψεις του Θεού, αν και δεν είναι απόλυτες.

Εδώ πρέπει να προσδιορίσουμε κατ' αρχήν τον όρο Τελειότης συσχετίζοντάς τον με την συνδυασμένη δράση της Αγάπης-Σοφίας.

Ο συνδυασμός δηλαδή τής δράσης των αρετών αυτών είναι που δημιουργεί παράγωγα με την σφραγίδα της τελειότητος. Κάθε παράγωγο κατά την εκτύλιξη της Θείας Ιεραρχίας, ή κάθε επίτευγμα κατά την πορεία επιστροφής του ανθρωπίνου

όντος, το οποίο δεν αποτελεί συνδυασμό δημιουργικής δράσεως της Αγάπης και της Σοφίας, θα πρέπει να θεωρηθεί εξ υπαρχής ατελές.

Η πλέον δε χαρακτηριστική δημιουργία της συνδυασμένης δράσεως της Αγάπης-Σοφίας είναι η δημιουργία του Οντος με την έννοια της **Αυτοεπιγνωσιακής Συνειδήσεως, ή έστω Ατομικής Συνειδήσεως**, όπως αναφέρεται στην Διδασκαλία.

Και εδώ θα παραθέσουμε έναν περιγραφικό ορισμό του Όντος :

Είναι Ύπαρξη Ενσυνείδητη προερχόμενη από την εκδήλωση της Παναγαθότητας και της Πανσοφίας και ενσαρκώνουσα την Παντοδυναμία. Υπονοεί και προϋποθέτει αυτάρκεια και ελευθερία, υπάρχει και συντηρείται δια της μυχίας δράσεως και έχει δυνατότητες εξωτερικής δραστηριότητας.

Επί του ορισμού αυτού θα επανέλθουμε αργότερα.

Υπάρχει, λοιπόν - και αυτό αποτελεί το πρώτο συμπέρασμα εκ του Θεωρήματος - μια Αρχή Μοναδική και Ενιαία, Ακαθόριστη, Απόλυτη. Εκφράσεις της Αρχής αυτής είναι η Αγάπη-Σοφία.

στ. Θεός Ανέκφραστος - Θεός εν εκφράσει

Στην διατύπωση του 37ου Θεωρήματος παρατηρούμε, ότι οι έννοιες της πρώτης φράσης δεν ακολουθούν τη λογική σειρά, όπως την περιγράψαμε πιο πριν ότι δηλαδή υπάρχει μια Αρχή Μοναδική και Ενιαία, η οποία παρουσιάζει δύο εκφράσεις εκ των οποίων αποτελείται το Ον.

Αντίθετα, όπως βλέπετε, το κείμενο αρχίζει από την διπλή έκφραση :

Η Αγάπη και η Σοφία κλπ. Αυτό δεν πρέπει να είναι τυχαίο. Η Αρχή, η Μοναδική και Ενιαία, εφόσον παραμένει ανέκφραστη δεν έχει αξία υπάρξεως. Οι διάφορες παραδόσεις, καθώς και η Διδασκαλία μας θα αποδώσουν τον προ αιώνων υπάρχοντα Θεόν με το σύμβολο ΜΗΔΕΝ. Ακούστε πως η Διδασκαλία μας αναφέρεται στην κατάσταση αυτήν του Ανέκφραστου Θεού.

Προ του Ενός Μηδέν

Προ του Μηδενός Χάος

Προ του Χάους Τρόμος

Προ του Τρόμου Παραφροσύνη

Προ της Παραφροσύνης όλεθρος και απώλεια

Ιδού Άνθρωποι το Απόλυτον της Θείας Ουσίας, το φρικτό και υπεράνθρωπο μυστήριο της υπάρξεως...

ΜΗΔΕΝ, λέξη που φλέγει και πυρώνει την ψυχή του Φιλοσόφου

ΜΗΔΕΝ, κρημνός χωρίς τέλος

ΜΗΔΕΝ, σκοτάδι μέσα στην ημέρα

ΜΗΔΕΝ, φωνή βοώντος εν τη ερήμω

Στάσου, έρπουσα στα χαμηλά, διάνοια ...

Στάσου και μη ριψοκινδυνεύεις πιο πολύ επιμένοντας να ψηλαφείς στα σκοτεινά...

Στρέψου πίσω, έλα προς το Φως αρκέσου στην λαμπάδα που ορθώνεται εμπρός σου στο ΕΝΑ, στη ΜΟΝΑΔΑ.

Ο Πλάστης ... σου δώρισε ένα απέραντο δώρο και αποκάλυψε σε σένα τα μυστήρια από το Ένα μέχρι την Μυριάδα...

Μη ζητήσεις κι από τους νεκρούς τα μυστήρια τα πέραν του Ενός, πέραν της Μονάδος.

Και ο Χριστός, σύμφωνα με την παράδοσή μας, απαντώντας σε ερωτήσεις των Μαθητών Του, έθετε σαν αφετηρία στις ενέργειες του Θεού την μορφή της Τριαδικής Μονάδος, κατάσταση δηλαδή περαιτέρω εξελίξεως και αυτής της Μονάδος, όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Παρ' όλα αυτά στην Φιλοσοφική Διδασκαλία των Αδελφών της Ανατολής έχουμε την προτροπή : Ας ασχοληθούμε με το Απροσπέλαστο. Εάν δε κατά την παράτολμη σύγκρουσή μας με Αυτό υποκύψουμε πνευματικώς, ας είμαστε βέβαιοι, ότι κάποιο μόριο Θείας Αλήθειας θα αναβλύσει από την παράτολμη αυτήν σύγκρουση.

Με ποιά μέρος, της Απολύτου αυτής Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής μπορούμε να συγκρουστούμε ; Την μόνη ένδειξη περί του Υπερτάτου Μηδενός την κατέχουμε εκ των εκφράσεών Του. Ακριβώς οι εκφράσεις αυτές θα αποτελέσουν για μας το οδηγό φωτεινό σημάδι, προς το οποίο θα προσανατολίσουμε την πορεία μας. Οι εκφράσεις αυτές θα αποτελούν την πιο απόμακρη απάντηση στο αιώνιο κάλεσμα των ανήσυχων ψυχών, όσες δεν μπόρεσαν ακόμα, να βρουν το Θεό οδηγημένες απ' την Ακτίνα Εκείνου, που διαπερνά τον πυρήνα της καρδιάς τους.

Στο τέλος του σχολίου του ΔΩΡΟΥ αναφέρεται χαρακτηριστικά :

- 1) Ο Θεός είναι ακαθόριστος και
- 2) άνευ της συμβολής των εκφράσεών Της η Μοναδική και Ενιαία Αρχή δεν δύναται να εκδηλώσει την ύπαρξιν Της.

Ας υποκλιθούμε, λοιπόν, γονατίζοντας ευλαβικά μπροστά στο απροσπέλαστο Μεγαλείο του ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΠΟΛΥΤΟΥ αποδεχόμενοι την αδυναμία μας και ας επιχειρήσουμε να αντικρίσουμε με τα γήινα μάτια μας το Θείο ΟΝ, Αρχή και Τέλος του Παντός, Δημιουργό του Σύμπαντος, Πατέρα των Πατέρων, Έκφραση Απόλυτη του Ανέκφραστου, Δίδυμη κίνηση στην Στατικότητα του Απολύτου, να το αντικρίσουμε όμως μέσα από μια σειρά επιπέδων διάθλασης, ώστε να αποφύγουμε την πυράκτωση και την διάλυση της υπόστασής μας, ζητώντας από την Θεία Πρόνοια να μετατρέψει την διάνοιά μας σε φλεγόμενο και μη καιόμενο υπηρέτη του Έργου των Διδασκάλων.

Πριν επιχειρήσουμε με διάφορα επίθετα να χαρακτηρίσουμε το **Θείον - ΟΝ**, το οποίο αποτελείται από τις εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής **Αγάπη-Σοφία**, ας δούμε μια παραστατική περιγραφή των δύο φιλοσοφικών εννοιών, που αποδίδονται με τους όρους Θεός-Αίτιον και Θεός-Αποτέλεσμα, όπως περιλαμβάνεται στο 38ο Θεώρημα.

Πρόκειται για μια απόπειρα παρουσίασης των δύο διαφορετικών «τρόπων» δράσεως της Αγάπης και της Σοφίας εντός του Απολύτου. Διότι σύμφωνα με την Αποκάλυψη αυτή υπό της **ΔΩΡΑΣ** η δημιουργία του Οντος προκλήθηκε από την αλλαγή τρόπου δράσεως της δίμορφης Αρχής **Αγάπη-Σοφία** εντός του Απολύτου.

ζ. Απόλυτος Δυάς

Ένας Ταγματικός ορισμός εξηγεί ότι : δύο συνεταιρισμένες ισοδύναμες Μονάδες, οι οποίες δημιουργούν αποτελούν Απόλυτο Δυάδα.

Παράδειγμα πρώτο : **ΑΝΔΡΑΣ και ΓΥΝΑΙΚΑ = ΠΑΙΔΙ**

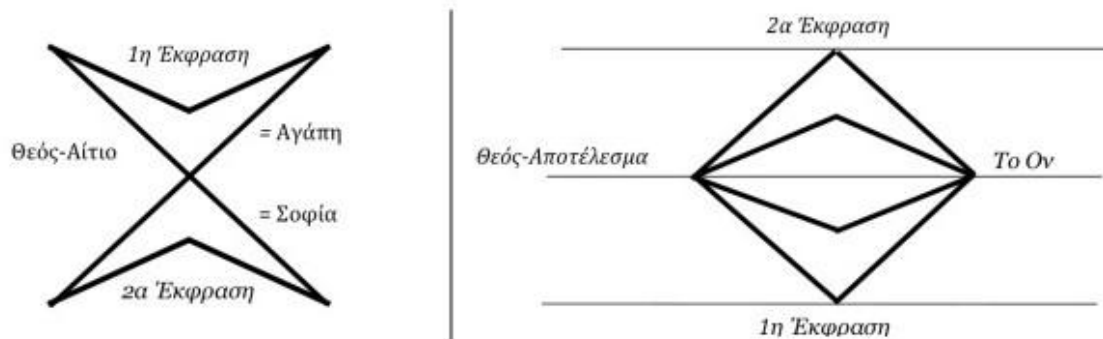
ενοούμενες δημιουργούν, όπως βλέπουμε, έναν τρίτο όρο στο επίπεδο της Κοσμικής Δημιουργίας.

Παράδειγμα δεύτερο : **ΑΓΑΠΗ και ΣΟΦΙΑ = ΟΝ**

Δημιουργούν δηλαδή μια Μονάδα επίσης στο αφηρημένο επίπεδο.

Και τώρα, ας δούμε να λειτουργεί η Απόλυτος Δυάς όπως περιγράφεται στο 38ο Θεώρημα.

Στην περιγραφή αυτή περιέχονται ορισμένα στοιχεία, με τα οποία ίσως ο Άνθρωπος αποκτήσει μια αμυδρή έστω προσέγγιση στο Ν χώρο, όπου η Αγάπη και η Σοφία παρουσιάζουν μια εσωτερική και μύχια δράση, κατά την οποία με αμοιβαία συμβολή αποτελούν το ΟΝ. το ΟΝ, που είναι κοινή των δύο ατομική συνείδηση Πρόκειται για την μύχια, την απόκρυφη δηλαδή δράση, την οποία η Διδασκαλία μας αναφέρει ως νέο τρόπο ενέργειας εντός του Απολύτου, της δίμορφης Αρχής Αγάπη-Σοφία.



Θεός – Αίτιο \Longrightarrow \uparrow Σοφία \wedge \downarrow Αγάπη \downarrow ($\eta \iota$ - jah - Ιάχ)

Θεός – Αποτέλεσμα \Longrightarrow Το Ον \downarrow Σοφία \downarrow \uparrow Αγάπη \uparrow ($\eta \iota$ - jvah - Ιβάχ)

Παρατηρείτε ένα σχηματικό παράδειγμα, κατά το οποίο η **Αγάπη-Σοφία** στο πρώτο σχήμα αντιπροσωπεύονται από δύο μισούς ρόμβους ανεστραμμένους τον έναν ως προς τον άλλο, ενώ στο δεύτερο σχήμα είναι όρθιοι ο ένας ως προς τον άλλον και σχηματίζουν ένα κανονικό ρόμβο. Τι μας δείχνουν αυτά τα σχήματα ;

Το πρώτο σχήμα δείχνει απλώς την ύπαρξη των δύο Θείων εκφράσεων στην κατάσταση της Απειροσύνης και της Αιωνιότητας.

Το σχήμα δίνει την εντύπωση μιας κατάστασης χωρίς όρια και μορφή. Ανοιχτό από όλες τις πλευρές. Δύο τεθλασμένες γραμμικές διαμορφώσεις, που αλληλοαγνοούνται. Υπάρχουν χωρίς να «βλέπει» η μία την άλλη.

Στο δεύτερο σχήμα γίνεται αντιληπτή μια δραστηριότητα.

Είναι η μετακίνηση της μιας έκφρασης ως προς την άλλη. Είναι η αντίληψη μιας αλληλοδιείσδυσης, μιας νέας κατάστασης θέασης της μιας από την άλλη.

Αυτή η νέα τοποθέτηση, κατά την γνώμη του Α.Τ. Γεωργίου, δίνει στις δύο εκφράσεις ένα είδος «ιδιαιτέρης συνείδησης».

Νοιώθουν, ότι υπάρχουν αντανakλώμενες η μία μέσα στην άλλη.

Η νέα τους αμοιβαία θέση δημιουργεί ένα είδος μορφής κλειστής, άρα περιορισμένης. Ο περιορισμός αυτός αποδίδεται κυρίως με το εσωτερικό μέρος του σχήματος, που έχει εγκλωβιστεί από τις δύο εκφράσεις και το οποίο φαίνεται να είναι και το ενωτικό στοιχείο των δύο εκφράσεων.

Το εσωτερικό αυτό μέρος πρέπει να θεωρηθεί αποτέλεσμα της αλληλοεισδυτικής κίνησης των εκφράσεων και είναι ένα σώμα με αυτές.

Είναι η έκφραση της νέας κατάστασης της Αγάπης-Σοφίας, ο τρίτος όρος, αποτέλεσμα της ένωσης, ή της αλληλοεπίδρασης των δύο εκφράσεων και η εγγύηση της μορφής τους.

Ο τρίτος αυτός όρος ΥΠΑΡΧΕΙ ή ΕΙΝΑΙ και έχει πλέον την Αγάπη και την Σοφία ως ιδιότητές του.

Οι εκφράσεις αυτές, ως ιδιότητες του Όντος, στο δεύτερο σχήμα δεν φαίνεται να έχουν πλέον τον χαρακτήρα του Απολύτως Απολύτου, όπως στο πρώτο σχήμα.

Έχουν μια καθορισμένη πλέον μορφή, εφόσον κάθε επέκταση ή μετακίνηση των σημείων επαφής των ημιρόμβων μεταξύ τους θα άλλαζε την μορφή και το Ον αυτό το συγκεκριμένο θα έπαυε να υπάρχει.

Βέβαια, αυτές οι παρατηρήσεις δεν σημαίνουν, ότι το Ον αυτό είναι περιορισμένο. Απλώς πρέπει να νοιώσουμε, ότι μια νέα κατάσταση εμφανίστηκε, ότι η κατάσταση αυτή δεν είναι ο Θεός - Αίτιον, αφού οι Θείες Αρετές Του ως εκφράσεις αποτέλεσαν το Ον και έγιναν πλέον Αρετές του ως εκφράσεις αποτέλεσαν το Ον και έγιναν πλέον αρετές ή ιδιότητες του Όντος. Ο φαινομενικός περιορισμός του Όντος ίσως να είναι η πιο κατάλληλη παραστατική απόδοση της έννοιας ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ. Και η Ατομική Συνείδηση στο επίπεδο της ενότητας έχει τις διαστάσεις του Απειρού και είναι ένα με το Παν, χωρίς να χάνεται μέσα σ' αυτό, καθώς παραμένει αιώνια. Το Ον αυτό είναι μια νέα όψη του Θεού, απεριόριστη στο Απεριόριστο, άπειρη στο Άπειρο, αιώνια στο Αιώνιο, απόλυτη στο Απόλυτο.

Γι' αυτό είναι ο Θεός, ο Θεός- Αποτέλεσμα.

η. ΕΙΜΑΙ !

«Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. Πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ ο γέγονεν».

Στην Μεγάλη Αποκάλυψη (διάλογος 1ος) διαβάζουμε :

« Το Αποσμέτρητον ως Πατήρ και το Άπειρον ως Μήτηρ συνέλαβαν την φαντασία αυτήν. Η Συνείδηση του Όντος ζούσε μέσα της, η συνείδηση των αντιλήψεων ενός αμνημόνευτου παρελθόντος και των συλλήψεων ενός αιωνίου μέλλοντος. Ιδού με λίγες λέξεις, τι ήταν η Υπέροχος αυτή Φαντασία, το Τέκνο της Αιωνιότητας, την οποίαν ο περιορισμένος νους του Ανθρώπου υπελόγισε μέσα σε τέσσερα ψηφία και καθόρισε με τέσσερις αριθμούς ονομάζοντάς Την Θεόν ».

Το Αιώνιο λοιπόν και το Άπειρο με μια μύχια αμοιβαία δράση συνέλαβαν την συνείδηση του Όντος.

Υπάρχει μια κατάσταση, όπου το Αιώνιο και το Άπειρο, κατηγορήματα του Θεού δεν έχουν την συνείδηση του Όντος.

Και υπάρχει και μια άλλη κατάσταση, όταν με μια απόκρυφη αμοιβαία δράση συλλαμβάνουν την συνείδηση του Όντος.

Και από τότε ο Θεός δια της μορφής της Αγάπης-Σοφίας δηλώνει : **ΕΙΜΑΙ !**

Σκέπτομαι, άρα υπάρχω.

Ο Θεός μέσω της διπλής Του έκφρασης φανερώθηκε.

Βγήκε από την κατάσταση της αφάνειας και παίρνει την αξία της ΜΟΝΑΔΟΣ. Αποτελεί δια των εκφράσεών Του την Μονάδα και είναι πλέον ο **ΘΕΟΣ- ΟΝ**.

Από την εν ύπνω κατάσταση έρχεται στην κατάσταση της εγρήγορσης, στην κατάσταση του ενσυνείδητου Είναι.

Όπως, δηλαδή ο Άνθρωπος, που βρίσκεται σ' ένα βαθύ ύπνο χωρίς όνειρα και κάποια στιγμή ξυπνάει.

Σε τίποτε δεν άλλαξε, είναι ο ίδιος, όπως και την ώρα του ύπνου, υπάρχει, όπως υπήρχε και κοιμώμενος.

Μόνο, που τώρα έχει συνείδηση του Είναι του, συνείδηση του υπάρχουν.

Έτσι ολοκληρώνεται η πρώτη φράση του κειμένου με την Τρίτη διαπίστωση, ότι η Αρχή η Μοναδική και Ενιαία αποτελεί, τώρα, δια των εκφράσεών Της Ον.

Χωρίς τις εκφράσεις Της θα παρέμενε ως μη-υπάρχουσα, ως μη - Ον.

Και είναι χαρακτηριστικό το ρήμα : **αποτελεί**.

Δεν δημιουργεί καμιά σύνθεση αρετών, που δεν υπήρχαν πριν.

Απλώς εκφράζει τις Αρετές Της αυτές, αφυπνίζεται, αποκαλύπτεται και τώρα πλέον αποτελεί ΟΝ. Η Δημιουργία θα αρχίσει από το ΟΝ.

Το Ον λοιπόν απετέλεσθη από τις εκφράσεις του Θεού Αίτιον και δεν δημιουργήθηκε. Είναι χαρακτηριστικό ένα σχετικό κείμενο των Αδελφών της Ανατολής.

«Είμαι η Μονάς, η οποία υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει στους Αιώνες. Είμαι η Μονάς η οποία δεν γεννήθηκε. Πριν από εμένα τίποτε δεν μπορούσε, να υπάρξει, μετά από εμένα το άπειρον των κόσμων κυβερνάται από εμέ. Μονάδα απαραβίαστος, αδιαίρετος, αναλλοίωτος».

Το Ον Θεός-Αποτέλεσμα θα έχει την αξία της Μονάδας, ή, όπως αναφέρει το κείμενο, θα αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδος, διότι είναι το αποτέλεσμα δύο μεν Αρετών, οι οποίες όμως δεν διαφέρουν μεταξύ τους, παρά κατά τον τρόπο της κίνησης. Άρα πρόκειται για ΜΙΑ κίνηση με δύο και μάλιστα διαδοχικούς τρόπους. Για τα χαρακτηριστικά των δύο τρόπων κίνησης θα μιλήσουμε σε έκταση στην συνέχεια.

Το γεωμετρικό σύμβολο του Όντος θα είναι ο Κύκλος Θ , διότι η Ακτίνα θα αντιπροσωπεύει τον ένα τρόπο κίνησης, την διείσδυση και η περιφέρεια τον άλλο τρόπο την περιβάλυση.

«Ο **Θεός-Αποτέλεσμα** είναι η Μοναδική ουσία μέσα στην οποία είναι συγκεντρωμένες επ' άπειρον οι μονάδες όλων των πραγμάτων, όλων των αρετών, ιδιοτήτων και δυνάμεων, του καθ' ενός που έγινε ορατό, ή συνέλαβε η φαντασία προς τα πάνω ή προς τα κάτω ολοκλήρου του Σύμπαντος».

Έτσι περιγράφεται το Ον, η Μονάς.

Και επειδή το ιδεόγραμμα του Κύκλου δια των εσωτερικών και εξωτερικών του ακτίνων περικλείει το Παν και θίγει τα Πάντα, γι' αυτό χρησιμοποιείται σαν το σύμβολο του Όντος.

Η Μονάς ακολουθούσα νόμους, που η Ίδια θέσπισε έλαβε συνείδηση Εαυτής κατά τρόπο απρόσιτο στην κατανόησή μας. Και δημιούργησε τον Κύκλο, για να δει την ύπαρξή Της με τα εντός του Κύκλου (η Δημιουργία) και τα εκτός του Κύκλου (Απειροσύνη).

Στο βιβλίο της Αιωνίου Σοφίας διαβάζουμε :

«Ο Κύκλος είναι η σύλληψις του απολύτου εν τω απείρω, η Μονάς εν τη πολλαπλότητα, η βεβαίωσις εν τη αρνήσει ... η εικών του Θεού.

Δί' αυτού ο μεμυημένος μαθητής αρχίζει να αντιλαμβάνεται τη μεγάλη αρμονία της γραμμής, η οποία διαιωνιζόμενη στους ορίζοντες του απείρου, παραμένει ακεραία, χωρίς παρέκκλιση και εξακολουθεί το δρόμο της προς κατάκτησιν του απολύτου».

Και στην «Επιστήμη των Αριθμών» θα διδαχθούμε τον αριθμό ΕΝΑ ουδέποτε να τον γράφουμε, ούτε να τον επικαλούμεθα, ούτε να τον προφέρουμε είτε δια της σκέψεως, είτε δια του λόγου. Είναι το κλειδί της ζωής και του θανάτου, της αρχής και του τέλους, του πεπερασμένου και του απείρου, του προσωρινού και του αιώνιου.

Το Ον λοιπόν, λέει ο Α.Τ. Γεώργιος, μπορούμε να πούμε ότι χωρίς να είναι ο Θεός, είναι η πρώτη εκπόρευση του Θεού. Κατά το σχόλιο δε του Θεωρήματος πιο ορθά καθορίζεται ως μια των μορφών του Μοναδικού Θεού, μια των όψεων του Αιωνίου Θεού.

Η λέξη «όψη» λέει πάλι ο Α.Τ. Γεώργιος, είναι όντως χαρακτηριστική. Η όψη κάποιου προσώπου μπορεί, να μας κάνει, να φαντασθούμε, τι είδους άνθρωπος είναι. Αλλά μολοντί η όψη αυτής είναι ο ίδιος ο εαυτός μας, δυνατόν να εκφράζει μόνο ένα μέρος του εαυτού μας. Δεν είναι παρά η έκφραση μιας των καταστάσεών μας. Οι καταστάσεις αυτές μπορούν, να διαφέρουν και να δώσουν διάφορες όψεις του εαυτού μας.

Και το Ον λοιπόν, ως μια των όψεων του Θεού, μπορεί να τον εκφράζει, χωρίς όμως να είναι ο Θεός ο ίδιος. Επειδή όμως το Ον στην Διδασκαλία μας χαρακτηρίζεται ως η πλησιέστερη μορφή προς τον Θεό, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι η όψη αυτή του Θεού φέρει τα πλέον χαρακτηριστικά του γνωρίσματα.

Είναι το πρώτο Αντικείμενο του Θεού. Είναι ο ιδεώδης εκείνος χώρος, ενός του οποίου θα λούεται ο Θεός-Αίτιον, ο Ασύλληπτος, ο Μοναδικός, ο Απόλυτος.

Και θα αποτελεί εις το εξής το Αίτιο παντός, που θα ακολουθήσει και που θα περιγράψουμε στην συνέχεια της Διδασκαλίας μας.

Το ότι ο Θεός-Αίτιο είναι Απόλυτος, είναι ευνόητο, αφού για να αποτελέσει το Πρώτο αποτέλεσμα, το Ον, ενεργεί με μια μύχια δραστηριότητα, χωρίς να ζητήσει συνδρομή ουδενός απολύτως παράγοντος.

Είναι όμως δύσκολο για μας να παραδεχθούμε, ότι ο Θεός-Αποτέλεσμα είναι εξ ίσου Απόλυτος με το Θεό-Αίτιο. Όσο κι αν λέμε, ότι ο Θεός είναι το Ον και το Ον είναι ο Θεός, αναγνωρίζουμε εν τούτοις, ότι πρόκειται για δύο καταστάσεις, που ξεχωρίζουν.

Υπήρχαν άρα δύο Απόλυτα ; Μάλλον όχι.

Εν τούτοις μπορούμε να δεχτούμε και να εννοήσουμε, ότι στο ΑΠΟΛΥΤΟ, το Μοναδικό και Ενιαίο μπορούν, να υπάρχουν διάφοροι «τρόποι». Και αν θεωρήσουμε το Ον σαν έναν «νέο τρόπο» της απολύτου, μπορούμε να παραδεχτούμε, ότι

ο τρόπος αυτός, καθώς είναι ο ίδιος μια όψη του Θεού, μπορεί να είναι και αυτός Απόλυτος.

Δηλαδή, η αρετή του Απολύτου μπορεί να εκδηλωθεί συγχρόνως σε διάφορα σημεία της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής. Αυτό εξ άλλου αποτελεί και την Θεία Πολλαπλότητα στο Ενιαίον της φύσεως του Θεού.

Στο 38ο Θεώρημα εξηγεί τον χαρακτηρισμό του Οντος ως Απολύτου, με το ότι και δημιουργείται, αλλά και δημιουργεί εκ της απολύτου ολότητας των εκφράσεων της Μοναδικής Αρχής. Γιατί, όπως θα δούμε και στην εκτύλιξη του Όντος και ο Θεός-Αποτέλεσμα την ολότητα των εκφράσεων του Θεού Αγάπη-Σοφία χρησιμοποιεί για να δημιουργήσει, εφόσον αποτελεί Μονάδα αδιαίρετη από Αυτές.

θ. Δυαδική Μονάς

Μέχρις εδώ γνωρίσαμε, ότι η Αγάπη-Σοφία ως εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής αποτελούν το Θεό - Αποτέλεσμα ή το Ον, καθόσον με μια νέα σχέση μεταξύ Τους δημιουργούν νέα κατάσταση εντός του Απολύτου.

Την κατάσταση αυτή την χαρακτηρίσαμε σαν νέα Συνείδηση, που πρωτοφανερώνεται εντός του Απολύτου.

Θα ξεκινήσουμε με ένα απόσπασμα από την «Παγκόσμια Κλείδα». «... ο δε Θεός είπε : Κάθε όν, για να αποκτήσει την Συνείδηση εαυτού, πρέπει να έχει και το αντίθετό του . Έτσι δημιουργήθηκε ο νόμος της Δυάδος».

Αυτής η ρήση, αλλά και το μνητικό αξίωμα, που λέγει, ότι το Ενιαίον Ον είναι ένα Μη-Ον, το δε δυαδικό Ον είναι το εκδηλωμένο Ον, που υπάρχει για τον εαυτό του και για το αντίθετο ισοδύναμό του, μας υποχρεώνουν να καταγράψουμε μια ανάλογη δυάδα στο επίπεδο του ΕΝΟΣ.

Ποιά άραγε θα είναι η μορφή μιας τέτοιας δυάδος, που ήδη την ονομάσαμε Δυαδική Μονάδα ;

Πρέπει να συγκεντρωθούμε σε ορισμένες χαρακτηριστικές φράσεις.

- Τι είναι το Αγαθό χωρίς τον Ευεργέτη ;
- Τι είναι η Φιλία χωρίς τον Φίλο ;
- Τι είναι το Μίσος χωρίς τον Εχθρό ;
- Τι είναι η Εκδίκηση χωρίς τον Εκδικούμενο ;

Οι φράσεις αυτές, που εκφράζουν δυάδα, χαρακτηρίζουν την δυάδα εκείνη, που δημιουργείται με την οντοποίηση ιδιοτήτων π.χ. το Αγαθό σαν ιδιότητα οντοποιείται στον Ευεργέτη η εκδίκηση σαν ιδιότητα οντοποιείται στον Εκδικούμενο και έτσι ιδιότητα και οντοποίηση της ιδιότητας, το ον δηλαδή που ενσαρκώνει την ιδιότητα αποτελούν την δυαδική μονάδα.

Οι επόμενες δύο φράσεις δείχνουν άλλη μορφή δυαδικής μονάδας.

Αφορά μια έκφραση και την δυνατότητα ή το μέσον αντίληψής της.

- π.χ. - Τι είναι το φως χωρίς τους οφθαλμούς για να Το βλέπουν;
- Τι είναι ο Λόγος χωρίς τον Ακροατή ;

Και βέβαια δεν είναι το μάτι, που βλέπει, ούτε το αυτί, που ακούει, αλλά το όν, που αντιλαμβάνεται το Φως ή τον Λόγο, την έκφραση δηλαδή και μαζί με την έκφραση αποτελεί μια δυαδική μονάδα.

Ιδιότητα, λοιπόν, ή Αρετή και η Οντοποίησή της. Έκφραση και Συνείδηση Εαυτού.

Σε αυτό περίπου το περίγραμμα θα αναζητήσουμε την Δυάδα εντός του Απολύτου Ενός.

Θεώρημα 39ο : «όταν, λοιπόν, λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας, ... η Αγάπη-Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς.

Θεώρημα 37ο : «Το Ον δεν είναι ο Θεός και αποσπώμενον Αυτού δεν αλλοιώνει τον Θεόν, η απόλυτος φύσις του Οποίου παραμένει αναλλοίωτος».

Θεώρημα 39ο : «...καθότι μία άμεσος ενέργεια αντεκατέστησε δι' ενός άλλου Όντος το πρώτο Ον, το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος».

Θεώρημα 40ο : « Η δράσις της διπλής εκφράσεως του Θεού, εξακολουθούσα, αποτελείώνει εν τω επιπέδω τούτω των καθαρών δυνάμεων, την Δημιουργίαν ταύτην του Όντος, επενδύουσα ή προικίζουσα τούτο δια των ιδιοτήτων αίτινες τω αρμόζουσι».

«Επροιίκιση όθεν το Ον με τας εν λόγω ιδιότητας συνδέσσα ταύτας εν τω Μονάδι του Όντος, δια του νέου τρόπου δραστηριότητας ...»

Για ποιά Όντα μας ομιλεί η Διδασκαλία ;

Βλέπουμε από τα αποσπάσματα που παραθέσαμε, ότι, ενώ έχουμε δημιουργημένο το Ον, που καθορίσαμε ως πρώτο Αποτέλεσμα ή δεύτερο Αίτιο, έχουμε επίσης συνεχιζόμενη τη δράση της διπλής έκφρασης του Θεού. Επομένως, εφόσον η διπλή έκφραση του Θεού, που απετέλεσε το Ον, συνεχίζει, να δρα επί του Οντος έχουμε δύο διακεκριμένους παράγοντες : πρώτο το ΟΝ και δεύτερον την συνεχιζόμενη δράσης της διπλής έκφρασης επί του Οντος.

Εδώ θα μπορούσε να πει κανείς, ότι στα συμπεράσματα της Διδασκαλίας αυτής και στο 37ο Θεώρημα έχουμε δει ότι η Αγάπη-Σοφία ως έκφραση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής δημιουργούν το Ον, μετά του οποίου αποτελούν Έν. Πως τώρα αναφέρονται σαν ξεχωριστοί παράγοντες, που ο ένα δρα επί του άλλου.

Θα σας μεταφέρω σε κάποια γνωστά σας θέματα, στα περί του Πνεύματος Θεωρήματα.

Η Φαντασία και η Θέληση δημιουργούν την Ισχύ, $1+2 = 3$ μετά της οποίας αποτελούν εν, το Πνεύμα.

Άρα η Ισχύς είναι νια νέα οντότης-αρετή πνευματική, που δημιουργήθηκε από την αμοιβαία δράση της Φαντασίας και της Θέλησης, αλλά διαφέρει ριζικά από τις αρετές που την εδημιούργησαν. Είναι μια εντελώς νέα αρετή αυτογενής, ακέραια και αναλλοίωτος. Δεν είναι δηλαδή άθροισμα δύο ποσοτήτων, δεν είναι μίξη δύο ουσιών, ούτε πρόκειται για ένωση σύνθετη δύο παραγόντων, που κάποτε μπορεί να διασπασθεί εις τα εξων συνετέθη.

Πρόκειται για μία εντελώς νέα κατάσταση ή ιδιότητα ή συνείδηση οριστική, μόνιμη, αδιάλυτη, άφθαρτη. Συγχρόνως, οι δύο αρετές που την εδημιούργησαν εξακολουθούν, να υπάρχουν ανεξάρτητες και να δρουν μάλιστα επί του δημιουργήματός τους οδηγώντας σε δευτερεύουσες δημιουργίες. Η Φαντασία δρώσα επί της Ισχύος παράγει την Σκέψη, η Θέληση δρώσα επί της Ισχύος παράγει την βεβαίωση, η Φαντασία και η Θέληση δρώσαι από κοινού επί της Ισχύος παράγουν την Δράση. Έτσι και εδώ, η Αγάπη και η Σοφία δι' αλληλοεπιδράσεως αποτελούν το Ον.

Αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν αιωνίως ανεξάρτητες και να ενεργούν επί του Όντος, ή δια του Όντος, σαν να αποτελούν ένα άλλο δεύτερο Όν.

Το Θεώρημα 37 λέγει επ' αυτού : όπως γνωρίζουμε, το Πνεύμα διακρίνεται δια της εκδηλώσεως τριών αρετών : της Φαντασία, της Θελήσεως και της Ισχύος.

Εις τας τρεις αυτάς αρετάς υποδεικνύονται οι δύο εκφράσεις και το πρώτον αποτέλεσμα της πρώτης Αιτίας. Και παραθέτει συγκριτικό πίνακα :

Σοφία - Αγάπη - Όν

Φαντασία - Θέλησις - Ισχύς

Και το μεν πρώτο Όν αποτελέσθηκε από την διαφοροποίηση της δράσης της Αγάπης-Σοφίας, ενώ το δεύτερο Όν είναι η Αγάπη- Σοφία, κατά τον προ της αλλαγής τρόπου δράσης, τον οποίον εξακολουθούν να έχουν και μετά την δημιουργία του πρώτου Όντος.

Σχηματικά σύμφωνα με την παράσταση του 38ου Θεωρήματος ήταν : X και εξακολουθούν να είναι και μετά την δημιουργία του πρώτου Όντος ως δεύτερο Όν, ενώ το πρώτο Όν, που δημιουργήθηκε από την αλλαγή της σχέσης των Αρετών

μεταξύ τους είναι : ◇

Υπάρχει άραγε διαφορά μεταξύ της Ενιαίας Αρχής και του Όντος και ποια μπορεί να είναι η διαφορά αυτή.

Εφόσον η Μοναδική και Ενιαία Αρχή εκφράζεται, φανερώνεται, δεν μπορεί να φαντασθεί κανείς, ότι θα παρουσιαστεί μέσω ενός Όντος, που διαφέρει από την ίδια την Αρχή.

Είναι κανόνας, όταν ομιλούμε για έκφραση μιας ύπαρξης μέσω της οποίας (έκφρασης) η ύπαρξη αυτή αποκτά οντότητα, είναι, δεν είναι δυνατόν να εννοούμε, ότι η έκφραση είναι κάτι το διαφορετικό απ' το εκφραζόμενο.

Ο καθένας, λέμε, εκφράζει τον εαυτό του, φανερώνει τον εαυτό του, κάνει γνωστό το είναι του. Μπορεί βέβαια να δείχνει μια του όψη, όμως μια όψη του εαυτού του αληθινή, δείχνει τον πραγματικό του εαυτό.

Αν η διπλή έκφραση Αγάπη-Σοφία της Μοναδικής Αρχής είναι διαφορετική από την ίδια την Αρχή, τότε ασφαλώς έχουμε δικαίωμα να αρνούμεθα, ότι δια του Όντος αυτού αποδίδεται η Αρχή. Γιατί κάθε διαφοροποίηση της έκφρασης από την ίδια την εκφραζόμενη Αρχή θα εσήμαινε κατωτερότητα ή περιορισμένη εικόνα και θα είχανε τουλάχιστον την έννοια του Απολύτου.

Αυτό ασφαλώς θα συμπεραίναμε με τις ατελείς συλλογιστικές μας δυνατότητες, αντιλαμβανόμενοι ως ποσοτικώς τουλάχιστον υπολειπόμενη την έκφραση έναντι της Ενιαίας Αρχής. Για να αποφύγουμε ακριβώς ένα τέτοιο συμπέρασμα σπεύδει το κείμενο μας να τονίσει, ότι ο Θεός είναι Απόλυτος τόσο εν Αιτίω, όσο και εν Αποτελέσματι.

Αν πάλι δεχτούμε ότι η έκφραση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής δημιούργησε μια νέα κατάσταση, το ΟΝ-Συνείδηση, η οποία άρα έλειπε από τον Θεό-Αίτιο, εύκολα και πάλι μπορούμε να οδηγηθούμε στην σκέψη, ότι ο Θεός-Αίτιο αποτελούσε προ της εκφράσεώς Του, μια κατάσταση ατελή έχουσα κάποια ανάγκη, που καλύφθηκε δια του Θεού-Αποτέλεσμα σα κάποια ανάγκη, που καλύφθηκε δια του Θεού – Αποτέλεσμα. Αυτό είναι βλασφημία ! Και δεν το δεχόμαστε, όχι γιατί είναι βλασφημία

- είμαστε εξάλλου ερευνητές της Αλήθειας και παρά τον απέραντο σεβασμό προς το Θεό Δημιουργό του Παντός και Πατέρα όλων δεν δεχόμαστε όρια στην έρευνα - αλλά δεν το δεχόμαστε, γιατί αντίκειται στην λογική αντίληψη. Προσέξτε. Είναι δυνατόν η έλλειψη, η ατέλεια να δημιουργήσει πληρότητα, τελειότητα ;

Στο επίπεδο που ζούμε αυτό γίνεται. Διότι η έλλειψη θα πληρωθεί από το περιβάλλον με προσάρτηση, με απόκτηση του ελλείποντος μέσω κεντρομόλου ενεργείας, είτε η έλλειψη αυτή αφορά τον υλικό μας φορέα, είτε τον ψυχικό, είτε τον νοητικό. Και σαν περιβάλλον, από το οποίο αντλούμε το καθετί, που μας λείπει, εννοούμε τα αντίστοιχα επίπεδα του Κύκλου Κόσμος αφ' ενός και αφ' ετέρου εννοούμε ανώτερο Κύκλο, προς τον οποίο έχουμε τη δυνατότητα, να επιτύχουμε επαφή μέσω συντονισμού.

Το Απόλυτον όμως, αν έχει κάποια έλλειψη, πόθεν θα αντλήσει για την κάλυψη της ανάγκης αυτής όταν το Παν είναι Εν ;

Και πιο πολύ, πως θα συνειδητοποιηθεί η ανάγκη απόκτησης Συνείδησης, από μια κατάσταση που δεν γνωρίζει την Συνείδηση ;

Για την αδύνατη φύση μας τα παραδείγματα που επινοούμε για να εννοήσουμε το Ακατανόητο μάς παρασύρουν σε εσφαλμένα συμπεράσματα.

Έτσι νομίζουμε :

πρώτον, ότι η μια κίνηση - έκφραση συγκρινόμενη με την απειρία των κινήσεων, που αποτελούν την φύση του Απόλυτου Είναι, χαρακτηρίζεται από ατέλεια. δεύτερον, ότι η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ που καθορίζει το ΟΝ είναι νέα κατάσταση, πρωτοφανέρωτη μέσα στο Απόλυτο, άρα έλειπε πριν, άρα υστερεί το πριν από το τώρα.

Και όλα αυτά, γιατί έτσι συμβαίνει παντού μέσα στην Δημιουργία, επειδή τα πάντα είναι εξελισσόμενα και κάθε μεταβολή σημαίνει κάτι καινούργιο, που κερδίζεται και προστίθεται στο παλιό, ή που αφαιρείται και χάνεται.

Αφού το κάθε τι, που προστίθεται, το κάθε τι που χάνεται ήταν ξένο ή γίνεται τώρα ξένο για μας.

Δεν μπορούμε βλέπετε να συνηθίσουμε στην αντίληψη της κατάστασης : Εγώ είμαι ένα με το Παν, που είναι αντίληψη του Κύκλου Ουρανόσ. Και που και η αντίληψη αυτή είναι ατελέστερη της αντίληψης εγώ είμαι το Παν, ή καλύτερα Εγώ είμαι εγώ καθώς μέσα σ' αυτή τη συνείδηση κλείνεται το Παν χωρίς πια διάκριση της έννοιας εγώ και της έννοιας Πάν.

Γι' αυτό το Απόλυτο, παρά την εκδήλωσή Του θα παραμείνει το Ακατανόητο, ο αδιαπέραστος ΓΝΟΦΟΣ των Χριστιανών Φιλοσόφων και δεν θα κατανοήσουμε ποτέ, εδώ στον Κόσμο, πως το Απόλυτο Εν μπορεί να δίνει γένεση, ή να γίνονται άπειρες συνειδήσεις παραμένοντας ΕΝ ή ορθότερα παραμένοντας ΕΝΙΑΙΟ.

Μια από αυτές τις άπειρες συνειδήσεις είναι το ΟΝ.

Είναι η Συνείδηση της μιας όψης της Ενιαίας Μοναδικής Αρχής, η Συνείδηση του μιας εκ των μορφών του Θεού.

Συνείδηση ΑΤΟΜΙΚΗ μέσα στην Ενιαία Συνείδηση του Θεού και όμως σε πλήρη ενότητα με το Θεό.

Μια αλλαγή στην σχέση των μορφών κίνησης της Αρετής Αγάπη-Σοφία και έχουμε τη γένεση της ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ.

Από εκείνη τη στιγμή το ΟΝ υπάρχει, ΕΙΝΑΙ δι Εαυτό και δια τον Θεό-Αίτιο και αποτελεί την έκφραση Αυτού εντός της Ενότητας. Η Μονάς πλέον ΕΙΝΑΙ.

Τί άλλαξε ; Μονάς ήταν και Μονάς είναι.

Ναι, αλλά τώρα που ΕΙΝΑΙ, ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΟΤΙ ΗΤΑΝ χάρις στην Συνείδηση την Ατομική.

Η Συνείδηση σαν Αρετή-Κατηγορημα-Φύση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής υπήρχε. Αν δεν υπήρχε δεν θα μπορούσε, να εκφρασθεί. Με αυτήν την Συνείδηση που πήρε και το χαρακτηριστικό της Ατομικότητας, ή το ορθότερο, της δυνατότητας γνώσει Εαυτόν προικίσθηκε η διπλή Αρετή Αγάπη-Σοφία και έγινε Ον με αυτοεπίγνωση. Και το Ον αυτό θα μεταδίδει αυτήν την Ατομική Συνείδηση σε όλα τα παράγωγα, τα οποία θα προέλθουν εξ Αυτού και θα αποτελέσουν την Θεία Ιεραρχία.

Έτσι, η μια όψη του Θεού αποκτά αυτοεπιγνωσιακή ικανότητα. Για πρώτη δηλαδή φορά δεν δημιουργείται, αλλά εμφανίζεται μέσα στην ενότητα της Μοναδικής Αρχής η Συνείδηση της Μονάδας.

Η Μονάς αποκτά συνείδηση της Αξίας Της, η Μονάς πλέον αποτελεί ΟΝ και μετ' Αυτού συνυπάρχει ως Απόλυτη Τριάς : Συνειδήσεως- Σοφίας-Αγάπης.

Και όλα αυτά λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας, τα αίτια της οποίας δεν δύνανται να κατανοηθώσι παρά του Ανθρώπου προσέξετε. Δεν λέει το κείμενο, ότι τα αίτια δεν δύνανται να γίνουν γνωστά, αλλά δεν δύνανται, να κατανοηθούν. Γιατί μέσω μια αποκαλυπτικής Διδασκαλίας θα μπορούσαν, να γίνουν γνωστό στον Άνθρωπο και μάλιστα από τους Διδασκάλους μας, οι οποίοι δεν φαίνονται φειδωλοί, στο να μας ενημερώσουν.

Οι δυνατότητες ενημέρωσης όμως συναντούν την αδυναμία κατανόησης από τους Ανθρώπους, αδυναμία κατανόησης για όλα εκείνα, όσα έλαβαν χώραν προ των Αιώνων.

Ίσως, παρακολουθώντας την συνέχεια της Διδασκαλίας σχηματίσουν κάποιοι μια προσωπική άποψη για τα Αίτια, καθώς θα συνοδεύσουν με το στοχασμό αυτήν την Υπέρτατη Ατομική Συνείδηση, να αναλύεται και να δίνει με τη σειρά Της γένεση σε άπειρες ατομικές Συνειδήσεις μοιράζοντας σαν ΟΝ-ΜΗΤΕΡΑ, ρίζα μιας γενιάς την Προίκα του Πατέρα στα παιδιά Της.

Το μόνο σίγουρο είναι, ότι αυτό το Γιατί ; θα το εννοήσουν όλοι κάποτε, όταν στο πλήρωμα του χρόνου ζήσουν το μεγαλείο και τη δόξα της μικρής φυσικής συνείδησης, που ενώνεται πλέον μέσω του ΕΓΩ με το ΟΛΟΝ, για να ξεκινήσει την επόμενη Υπερουσιαστική διαδρομή, που θα την οδηγήσει στο να γίνει το ΟΛΟΝ.

Η διαφορά λοιπόν μεταξύ του πρώτου Όντος με το ανοιχτό σχήμα αφού είναι η έκφραση του Θεού χωρίς την αλλαγή τρόπου κίνησης και του δευτέρου Όντος που αποδίδεται με το κλειστό σχήμα, είναι η Ατομική Συνείδηση.

Σαν ατομική συνείδηση το πρώτο Ον διαχωρίζεται, αποχωρίζεται, αποσπάται αν θέλετε από την Συνείδηση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής μένοντας εντός Αυτής, χωρίς βέβαια αυτό να μπορούμε προς το παρόν, να το εννοήσουμε.

Στο σχήμα μας το ανοιχτό σχήμα παριστάνει την Συνείδηση της Ενιαίας Αρχής.

Γιατί όμως την αναφέρουμε σαν Ον και μάλιστα σαν δεύτερο Ον ;

Διότι, προ της εκδηλώσεως υπήρχε χωρίς να είναι. Μη-Ον το αναφέρει η Φιλοσοφική Διδασκαλία των Αδελφών της Ανατολής. Και έπρεπε να δυαδικοποιηθεί, δημιουργώντας, αποτελώντας το Ον με το κλειστό σχήμα του 38ου Θεωρήματος, την Συνείδηση Εαυτού, δια της οποίας Οντοποιείται και δυαδικοποιείται. Παύει να είναι Μη-Ον και πλέον είναι Ον, Δυαδική Μονάς. Είναι τώρα η Αρετή του Θεού και η Συνείδησή Της.

Ως έκφραση οντοποιηθείσα αποτελεί την εκδήλωση του Θεού, το Θεό-Αποτέλεσμα.

Ένα είναι ουσιαστικά το Ον και δεν υπάρχει πρώτο και δεύτερο Ον στην πραγματικότητα εκεί, όπου ούτε ο χρόνος λειτουργεί ακόμη. τα πάντα λαμβάνουν χώραν «εν αρνήσει του Χρόνου».

Η αδυναμία όμως της περιγραφής των γεγονότων στα Υπερουσιαστικά επίπεδα, οφειλόμενη στην ατέλεια του δικού μας Κόσμου, που δημιουργήθηκε από το Χρόνο και στην ανάλογη ατέλεια της δικής μας αντίληψης, που παρακολουθούμε φαινόμενα, τα οποία κατ' ανάγκη εξελίσσονται στο χρόνο, είναι η αιτία της σύγχυσης.

Δεν υπάρχει πρώτο και δεύτερο Ον. Υπάρχει μόνο μια αιφνίδια δυαδικοποίηση δια της σύγχρονης παρουσίας δύο Όντων, που είναι Ένα, Συνείδηση Ατομική, που δημιουργείται και Ενότης Συνόλου, που δεν καταργείται. Στο 39ο Θεώρημα προσπαθούν να μας δείξουν αυτή την αιφνίδια εμφάνιση της Δυαδικής Μονάδας χρησιμοποιώντας τις λέξεις : άμεση ενέργεια, «... με μια άμεση ενέργεια αντεκατεστάθη δι' ενός άλλου Όντος το πρώτο Ον, το χωρισθέν ...» η Ατομικότης αντεκατεστάθη δηλαδή υπό της Ενότητος, αλλά παρέμεινε εντός της Ενιαίας Συνειδήσεως του Θεού, μερικώς ελεύθερη.

Στο επόμενο κεφάλαιο, στην δημιουργία της Ουσίας, θα δούμε πολύ πιο παραστατικά κάποιο ανάλογο φαινόμενο δυαδικοποίησης και οντοποίησης και εκδήλωσης και τότε θα εννοήσετε καλύτερα, τα όσα περιγράψαμε.

Μέχρι τότε σας προτρέπω να τα μελετήσετε και να υπερβείτε το κατώτερο νοητικό και το συγκεκριμένο, διαλογιζόμενοι στις αφηρημένες έννοιες !

ι. Συμπεράσματα

Εφθάσαμε λοιπόν σε μια κατάσταση εμφάνισης εντός της Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ με τα χαρακτηριστικά του ΟΝΤΟΣ.

Μια σχέση, που αδυνατούμε, να αντιληφθούμε, εγκαθίσταται μεταξύ της εκφρασθείσης και οντοποιηθείσης Προαιωνίου Μοναδικής Αρχής και της Ατομικής Συνείδησης.

Τα κείμενά μας στην προσπάθεια να μας βοηθήσουν, να αντιληφθούμε την σχέση των δύο πόλων της Δυαδικής Μονάδας αναφέρουν, ότι η Μονάς αυτή διαθέτει μια Ατομική Συνείδηση, που βρίσκεται εντός της Συνειδήσεως του Θεού και σε σχέση μερικώς απελευθέρωσης και αντίθεσης δημιουργικής, σε σχέση δηλαδή συνεργασίας.

Δεν πρόκειται επομένως περί καταστάσεως δύο Όντων, δύο Είναι, δύο Εαυτών, αλλά περί ενός Όντος Συνειδητού - η Συνείδηση του Θεού - που εμπεριέχει Ατομική Συνείδηση μερικώς ανεξάρτητη, συγχωνευμένη με την Μονάδα, πάντοτε όμως ελεύθερη να φθάσει μέχρι πλήρους αποχωρισμού και διασπάσεως της Μονάδος εις δημιουργίαν Διάδος.

Σχετικά τα κείμενα αναφέρουν, ότι κάποτε η Ατομική αυτήν Συνείδηση θα ποθήσει και θα επιτύχει την τέλεια απελευθέρωση από την κυριότητα της Εαυτού Μονάδας, της Μονάδας Εαυτός της. Τότε παίρνει θέση εκτός της Συνειδήσεως του Θεού και δημιουργείται σχέση εναντίωσης.

Στο επόμενο κεφάλαιο θα αναλυθούν αυτές οι καταστάσεις.

Συμπέρασμα πρώτο : Η Μοναδική και Ενιαία Αρχή εκφράζεται υπό μορφήν Όντος, είναι η Συνείδηση Του Θεού που περιέχει ως Ον Ατομική Συνείδηση ή Συνείδηση Εαυτού.

Συμπέρασμα δεύτερο : Αυτή η Αυτοεπιγνωσιακή Συνείδηση είναι ο νέος «τρόπος» μέσα στο Απόλυτον της Αγάπης-Σοφίας.

Συμπέρασμα τρίτο : Τα δύο Όντα ευρίσκονται σε πλήρη ενότητα αποτελούν ΜΟΝΑΔΑ ΔΥΑΔΙΚΗ με αμοιβαία σχέση μερικής ανεξαρτησίας, Μονάδα Αγάπης-Σοφίας και Συνείδησης Ατομικής.

Συμπέρασμα τέταρτο : Η σχέση των δύο όντων έχει χαρακτήρα αντίθεσης άρα δι' αλληλεπιδράσεως του Απολύτου της Αγάπης - Σοφίας μετά του νέου τρόπου θα έχουμε συνδημιουργία και θα εκκολαφθεί και θα ολοκληρωθεί όλη η Θεία Δημιουργία.

Συμπέρασμα πέμπτο : Τα πάντα μέχρις εδώ εκτυλίσσονται μυχίως εντός της Συνειδήσεως της Μονάδας.

Συμπέρασμα έκτο : Με την γένεση του Όντος δεν αρχίζει η Κοσμογονία, αλλά η Θεογονία, η οποία θα αποτελέσει τη Θεία Δημιουργία εντός των κόλπων του Όντος.

Αυτήν την Θεογονία θα μελετήσουμε στην συνέχεια, αφού προτάξουμε την αποστασία του Εωσφόρου, που οδηγεί στην οντοποίηση της Ουσίας, στην εναντίωσή της προς τα Υπερουσιαστικά πεδία, στην εμφάνιση του Χρόνου και του Διαστήματος και στην Ουσιαστική εκδήλωση του Θεού εντός της ΟΥΣΙΑΣ όταν ακούστηκε η εντολή «Γενηθήτω Φως», με την οποία η περίοδος της Δημιουργίας των Κόσμων θα έχει αρχίσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ και ΟΥΣΙΑ

«προ του όρη γενηθήναι και πλασθήναι την γη και την οικουμένην και από του αιώνος και έως του αιώνος συ εί» (Ψαλμ. 89-2)

α. Αποσπάσματα

Σχετικά αποσπάσματα από την Θεοσοφική και Φιλοσοφική Διδασκαλία

Θεώρημα 37ο

Γνωρίζομεν, ότι η Σοφία, παράγων εισδυτικός και η Αγάπη, παράγων εντυπωσιακός εν αιωνία συνεργασία, η μεν πρώτη αποκτώσα, η δε δεύτερη διατηρούσα, είναι οι δημιουργοί των μορφών, η πρώτη των οποίων είναι το Ον.

Θεώρημα 38ο

- Οι τρεις αυτοί κύκλοι αποτελούν το Παγκόσμιον Όλον, τόσο το Υπερουσιαστικόν, όσον και το Ουσιαστικόν.
- Άων = Ασυνείδητον - Ουσία - Το Μη - Ον

Θεώρημα 39ο

- Μόνον δε καθ' ην εποχήν έλαβε χώραν η πρώτη Δημιουργία, η και Εωσφορική καλουμένη ...
- Όταν λοιπόν ... η Αγάπη-Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας, εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς.
Εκεί δε εγεννήθη, ταυτοχρόνως με το Ον, ο Χρόνος, ο Τόπος, το Διάστημα και η δημιουργία εγένετο.
- Την απόσπασιν ταύτη του Όντος και αντίθεσιν αυτού προς την Αγάπη-Σοφία θα ονομάσωμεν Εωσφορικήν Δημιουργίαν, ήτις διαφέρει από την Δημιουργίαν του Θεού, λόγω του ότι δια του χωρισμού του Όντος από του Όλου, εδημιούργησε τον νόμο της Ατομικότητας.
- Η Εωσφορική Δημιουργία διαφέρει λοιπόν της του Θεού δια του Νόμου της Ατομικότητας. Και ίνα ο νόμος ούτος εύρει την εφαρμογήν του εδέησε να δημιουργηθεί η Ύλη.

Θεώρημα 40ο

Η Αγάπη και η Σοφία, δρώσαι μεταξύ των δύνανται να παράγωσι μορφάς τοιαύτας, ώστε να καθίστατο ανωφελές δια τον Θεόν, να δημιουργήσει, εάν δεν ωθείτο προς τούτο εκ της κατά της Μονάδας Του εναντιότητας.

Θεώρημα 41ο

... το Δημιουργημένον Σύμπαν απέρρευσε εκ του Θείου Σύμπαντος. Κατά συνέπειαν το Δημιουργημένον Σύμπαν δεν δύναται να υπάρξει ή να ευρίσκεται εκτός του Θείου Σύμπαντος, αλλά μόνο εν αυτώ.

Θεώρημα 42ο

Ο Άων είναι το Μη-Ον.

Θα χρησιμοποιήσουμε αποσπάσματα και από άλλα κείμενα της Διδασκαλίας μας.

Αστροσοφία

- 1) Προγενεστέρως του Παντός το Ον υπήρξεν εν εαυτώ και εν αρνήσει του Χρόνου και του Διαστήματος, τα οποία δεν ηδύναντο να υπάρξουν ειμή δια της συμβολής του Μη-Όντος.
- 2) Το Ον εν ισχυί κατέχει δύο αρετάς, το Πάθος και τον Τρόπον. Το Πάθος είναι η ιδιότης της δραστηριότητας εκδηλούμενη πάντοτε δια της κινήσεως.
- 3) Η κίνηση του Τρόπου είναι εισδυτική, ενώ η κίνηση του Πάθους είναι περικαλυπτική. Ο συνδυασμός των δύο τούτων κινήσεων και η αμοιβαία αυτών δράσις παρήγαγον την σύνθεσιν την αποκαλούμενην «Ουσίαν» καθότι ο μεν Τρόπος δια της εισδυτικής αυτού αρετής εδημιούργησε το «διάστημα» το δε Πάθος απαντών εις το αποτέλεσμα του Τρόπου δια της περικαλυπτικής αυτού κινήσεως εδημιούργησε τον «Χρόνο», της εισδυτικότητας «εν εκτάσει» του Τρόπου αποκρυστάλλωθεισης δια της περικαλύψεως «εν διαρκεία» του Πάθους.
- 4) Η Ορφική παράδοση θεωρεί την Δημιουργίαν ως αποτέλεσμα μιας πρώτης συνθέσεως, η οποία συνένωσε εις μίαν κοινή δραστηριότητα δυο αρετές μιας και μόνης αρχής.

5) Το Διάστημα και ο Χρόνος δι' αμοιβαίας συμβολής και άνευ διακοπής της καταστάσεως αυτών παράγουν την «Μορφήν» εκ δε της τριάδας ταύτης. Χρόνος - Διάστημα - Μορφή, αποτελείται η σύνθεσις η αποκαλούμενη «Ουσία» εκ της οποίας προήλθεν η Δημιουργία.

Η Παγκόσμιος Κλεις

- Η Υπερουσία αντιστοιχεί προς την Ιδέαν και η Ουσία προς την Μορφήν, όπως εν τω Θεώ η μεν ιδέα αντιστοιχεί προς την Σοφίαν, η δε μορφή προς την Αγάπη (Σοφία-Αγάπη), αίτινες είναι αι δύο εκφράσεις της Μονάδος.
- Η σύλληψις, ήτις προέστη εις τον νόμο της γενέσεως υπήρξεν η σύλληψις του νόμου του αποχωρισμού τον Όντος από της Υπερουσίας ευατού... Η σύλληψις της δημιουργίας, προερχόμενη εκ της Θείας φαντασίας απεκρυστάλλωσεν τον νόμον της Γενέσεως ή της παραγωγής.

β. Απόλυτος Μονάς

Το Ανέκφραστον έχει εκφρασθεί. Είναι !

Και, πλέον, εντός του Όντος και δια του Όντος, δηλαδή εντός των επιπέδων των καθάρων δυναμισμών και δια της δημιουργηθείσης νέας καταστάσεως συνεχίζεται η δράση της διπλής έκφρασης του Θεού και αποτελείώνει την δημιουργία του Όντος επενδύουσα ή προικίζουσα τούτο δια των ιδιοτήτων που του αρμόζουν (40ο Θεώρημα).

Έχει δηλαδή αρχίσει με την γένεση του Όντος μια περίοδο όπου η Αγάπη-Σοφία και η Ατομική Συνείδηση σε μία Μοναδική ενότητα απεργάζονται μια πλήρη Δημιουργία, η οποία - όπως αναφέρεται στο 38ο Θεώρημα - αποτελεί το Παγκόσμιον Όλον Υπερουσιαστικό και Ουσιαστικό.

Πλήρης και τέλεια ενότης βασίλευε - λέγει η Μεγάλη Αποκάλυψη - στο επίπεδο αυτό, όπου η Υπέρος Φαντασία δημιουργούσε τις απαραίτητες συλλήψεις ... οι οποίες αποτελούσαν την ζωή του Ουράνιου Βασιλείου. Η Υπέροχος Φαντασία έβλεπε στις παροδικές αυτές δημιουργίες ένα έργο, το οποίο από μέρα σε μέρα έπρεπε να αναφανεί στον ορίζοντα μιας τελειωτικής δημιουργίας.

Έχουμε επομένως μια πλήρη Δημιουργία, την Θεία Δημιουργία.

Ό,τι δημιουργείται, παραμένει στα Υπερουσιαστικά δώματα, αποτελεί έκφραση των Θείων κατηγορημάτων εντός της Υπερουσίας και μετέχει της Συνειδήσεως, του Θείου αυτού Δώρου δια του οποίου οι Θείες Ιδιότητες είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους και με την Μονάδα, όσο παραμένουν εντός της Μονάδας. Δεν έχει έλθει ακόμη η ώρα αντανάκλασης της Θείας αυτής Δημιουργίας στο επίπεδο της Ουσίας. Αλλά, υπάρχει η Ουσία ; Φαίνεται, πως ναι ! Δεν έχει όμως ακόμη «εξαναγκάσει» την Υπέρτατη Συνείδηση, τον Θεό, να μεταφέρει τις εκφρασμένες ήδη Ιδιότητές Του στο επίπεδο της Ουσίας.

Γι' αυτό και το Όν θεωρείται, ότι βρίσκεται «εν ισχύι» έναντι μιας ενδεχόμενης εκδήλωσής Του εντός της Ουσίας.

Όμως, αυτή η «ουσιαστική» εκδήλωση του Όντος προβλέπεται !

«Όσον περισσότερο η δραστηριότης εξετείνετο εν τω Κύκλω Έωνι, τόσο περισσότερο αι εκφράσεις επίκουλον εις αρμονίαν και τελειότητα, καθότι όλοι ήσαν απ' ευθείας συνδεδεμένοι εις το Κέντρον του Αιωνίου Απολύτου Συνειδητού».

«Η Αγάπη και η Σοφία, δρώσαι μεταξύ των, δύνανται να παράγωσι μορφάς τοιαύτας, ώστε να καθίστατο ανωφελές δια τον Θεόν να δημιουργήσῃ, εάν δεν ωθείτο προς τούτο εκ της κατά της Μονάδος Του εναντιότητος».

«Το βασίλειον των Ουρανών διετέλει εν τη ολοκληρώσει της ευδαιμονίας και της γαλήνης του».

«... εθεάτο ... ένα έργο, το οποίο από μέρα σε μέρα έπρεπε να αναφανεί στον ορίζοντα μιας τελειωτικής Δημιουργίας».

«...η Υπέροχος Φαντασία είχε χρησιμοποιήσει αυτούς ως όργανα δημιουργίας από χρόνων προμελετημένα».

Αυτήν την Δημιουργία, την Θεία Δημιουργία, θα αρχίσουμε από το μεθεπόμενο κεφάλαιο να την μελετούμε λεπτομερώς.

Πως όμως θα μπορούσαμε να περιγράψουμε, σαν φιλοσοφική έννοια και πάντοτε σύμφωνα με την Διδασκαλία μας, αυτήν την Μοναδική Δημιουργία, την κατάσταση τού εν ισχύϊ Όντος, που εξελίσσεται εν εαυτώ χωρίς ακόμη να εμφανισθεί η Κοσμική αντανάκλασή της ;

Κατά την Μυητική ορολογία η Δημιουργία αυτή αποτελεί Απόλυτο Μονάδα.

Τι είναι το Φως χωρίς το Σκότος ;

Τι είναι η Ζωή χωρίς τον Θάνατος ;

Τι είναι το Άνω χωρίς το Κάτω ;

Τι είναι το Πλησίον χωρίς το Απομακρυσμένο ;

Το ΟΝ Ζωή, Φως, Άνω, Πλησίον υπάρχει για τον Εαυτό Του Απόλυτο και Πλήρες μέσα στον Εαυτό Του και είναι Κύριον του Εαυτού.

Υπάρχει εν ισχύϊ, μας λέγει η Διδασκαλία και παρουσιάζει μια πλήρη δραστηριότητα δημιουργική, έστω και αν δεν έχει ακόμα εκδηλωθεί προς την σκοτεινή πλευρά, προς την πλευρά του Μη-Όντος προς την πλευρά της Ουσίας.

Το ΟΝ αυτό, καθώς βρίσκεται εν ισχύϊ, κατέχει - μας ορίζει η Διδασκαλία - δύο Αρετές, το Πάθος και τον Τρόπο.

Λέγοντας «κατέχει» δεν σημαίνει ότι έχει εκδηλώσει αυτές τις αρετές, σημαίνει όμως, ότι έχει την δυνατότητα να τις εκδηλώσει, όποτε θελήσει.

γ. Τρόπος - Πάθος

Τα κείμενά μας ομιλούν περί του Τρόπου και του Πάθους ως εξής :

«Το Ον εν ισχύϊ κατέχει δύο αρετάς, το Πάθος και τον Τρόπον. Το Πάθος είναι η ιδιότης της ευπαθείας εκδηλούμενη δια της κινήσεως, ο δε Τρόπος είναι η ιδιότης της δραστηριότητας εκδηλούμενη πάντοτε δια της κινήσεως».

Το Πάθος και ο Τρόπος είναι λέξεις καθαρά Ελληνικές, εκ των οποίων η πρώτη προέρχεται εκ του πάσχω = υφίσταμαι εξωτερική επενέργεια και εκ του παθαίνω και παθαίνομαι = υφίσταμαι συγκίνησιν.

Η δεύτερη λέξη προέρχεται εκ του τρέπω και τροπή = στροφή, αλλαγή κατεύθυνσης.

Οι κύριες επομένως αρετές του εν ισχύϊ Όντος είναι ΚΙΝΗΣΕΙΣ και δεν διαφέρουν, παρά από το αποτέλεσμα που μπορούν να παράγουν λόγω του διαφορετικού τρόπου δραστηριότητός τους.

Ο Α.Τ. Γεώργιος ορίζει την αρετή της ευπαθείας ως την ιδιότητα του αισθάνεσθαι γενικώς, την δε αρετή της δραστηριότητας ως ιδιότητα της απόκτησης κατά οποιονδήποτε τρόπο.

Πέραν αυτών τα κείμενά μας επεξηγούν περισσότερο λέγοντας : « Η κίνηση του Τρόπου είναι ειδυτική, ενώ η κίνηση του Πάθους είναι περικαλυπτική».

Θα ακολουθήσουμε μια περιγραφή του Διδασκάλου μας, σχόλιο στην Διδασκαλία της Κλειδός του Θόλου, κάποιες σκέψεις του Α.Τ. Γεωργίου και όσα επί του θέματος ανέφερε ο Διδάσκαλος και μεταφέρθηκαν ως εμάς.

Στο επίπεδο του Όντος εν ισχύϊ υπήρχαν δύο κινήσεις όχι χωρισμένες, ούτε ανεξάρτητες μεταξύ τους, πράγμα που θα εσήμαινε ποσότητα στο επίπεδο των καθαρών δυναμισμών, που όμως δεν υπάρχει. Τις κινήσεις αυτές πρέπει να τις φαντασθούμε ως δύο απόψεις διαδοχικές μιας και της αυτής κίνησης, η οποία ως ΟΛΟΝ, έστω και εκτός Θεού, δεν μπορεί να υπαχθεί στο νόμο της ποσότητας.

Η ποσότης, ως πραγματικότης, για το επίπεδο αυτό είναι άγνωση.

Η ποσότης είναι πραγματικότητα μεταδημιουργική, στην Κοσμική Δημιουργία, όπου η πραγματικότητα είναι χωρισμός, το ασυνεχές, η ατομικότης.

Η κίνηση στο Θείο επίπεδο μπορεί να χαρακτηριστεί δια της ποιότητας. Η διαφοροποίηση στην κίνηση δεν είναι παρά διάφορες «απόψεις» μιας και μόνης κίνησης, διότι ο καθαρός δυναμισμός εκ φύσεως και εξ ορισμού «ομοιογενής» κινείται ως ένα, ή ως ενιαίο σύνολο.

Οι δύο αυτές διαφορετικές απόψεις προσκαλούνται από τις ιδιότητες που είναι συμφυείς με τον δυναμισμό και οι οποίες είναι η ένταση και η τάση, ιδιότητες - επαναλαμβάνω - συμφυείς του καθαρού δυναμισμού.





Πως μπορούμε να αποκτήσουμε κάποια αντίληψη των ιδιοτήτων αυτών ;

Έχουμε πάντοτε υπόψιν, ότι ομιλούμε περί δυναμισμού ενός Όντος, μιας δηλαδή Μονάδος. Σύμβολο του Όντος είναι η στιγμή.

Σύμβολο είναι και ο κύκλος, ένας κύκλος όμπως που στην Απειροσύνη του Απολύτου αποτελεί μια απλή στιγμή, η οποία εν τούτοις περικλείει ένα διπλό δυναμισμό. Μπροστά λοιπόν στην στιγμή βρισκόμαστε ήδη ενώπιον μιας πρώτης εκδήλωσης του Όντος, το οποίον εκ της Μηδενος Είναι !

Ξεκινώντας από την στιγμή - Ον ας φαντασθούμε τον δυναμισμό του Όντος εκφραζόμενον δια της γραμμής.

Τί είναι η γραμμή ; ουσιαστικά είναι η κίνηση της στιγμής. Είναι η στιγμή, η οποία επεκτείνεται με επανάληψη του εαυτού της. Η γραμμή δεν είναι παρά μία ποσότητα στιγμών, η μία δίπλα στην άλλη, που φιλοσοφικά εκφράζουν την αρετή, ή την ανάγκη της επέκτασης. Αυτό είναι εκείνο που ονομάζουμε ΕΝΤΑΣΗ.

Άπαξ και εκδηλώθηκε η Ένταση, θα ακολουθήσει η εκδήλωση της δεύτερης άποψης της ίδιας κίνησης, θα ακολουθήσει η ροπή, η φορά, η ΤΑΣΗ. Και αυτή η Τάση, ή Ροπή θα εκφρασθεί με συνέχιση της γραμμής, αλλά όχι πλέον σαν ευθεία γραμμή, μα σαν καμπύλη προς την μια ή προς την άλλη κατεύθυνση, προς τα πάνω  ή προς τα κάτω, . Έτσι με μία κίνηση που παίρνει δύο διαφορετικές απόψεις σχηματίζεται το σχήμα  ή , το οποίο πλέον δείχνει έναν εντοπισμό.

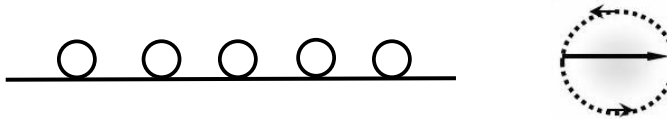
Και προσέξτε, η Τάση δεν μπορεί να εκδηλωθεί, παρά αφού πρώτα εκδηλωθεί η Ένταση. Ακολουθείται δηλαδή πάντοτε αυτή η σειρά εκδήλωσης, καθώς την Ένταση που προηγείται, διαδέχεται η Τάση.

Συμπερασματικά : όταν η ευθεία γραμμή, ή η Ένταση σταματήσει να ενεργεί, εκδηλώνεται το φαινόμενο της Τάσεως, εξ αυτών δε παράγεται ένας εντοπισμός, τον οποίον μπορούν να συμβολίσουμε ή με το σχήμα του κύκλου \bigcirc ή του κύκλου με την οριζόντια διάμετρο \ominus όπως το κεφαλαίο γράμμα θήτα.

Έχουμε βέβαια έναν κύκλο, που όμως, το επαναλαμβάνουμε, στο Άπειρο του Όλου αποτελεί μία στιγμή. Μπορούμε αυτά να τα περιγράψουμε με άλλες λέξεις ;

Η ιδιότης της Εντάσεως, που μεταφράζουμε ως Εισδυτικότητα, απέκτησε έκταση και η ιδιότης της Τάσεως, καθώς εκδηλώθηκε με την σειρά της περιεκάλυψε αυτήν την έκταση και της έδωσε διάρκεια.

Μια σειρά λοιπόν διαδοχικών εκδηλώσεων των όψεων της μιας και μοναδικής κίνησης παράγει σειρά εντοπισμών ή κόμβων, καθώς η γραμμή μεταμορφώνεται σε πόρπη (bonde) ή δοχείο, όπως το περιγράφει ο Διδάσκαλος ΔΩΡΟΣ, κατά το σχήμα:



Θεώρημα 39ο

«Όταν λοιπόν η Αγάπη - Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς. Εκεί δε εγεννήθη ταυτοχρόνως με το Ον ο Χρόνος, ο Τόπος, το Διάστημα, και η Δημιουργία εγένετο».

Το τμήμα αυτό του σχολίου αναφέρεται στην απόσπαση του Όντος εκ της διπλής εκφράσεως του Θεού και την αντίθεση του προς αυτήν, όταν ήρθε η ώρα της γέννησης των νόμων του Χρόνου και του Διαστήματος, της γέννησης της Κοσμικής Δημιουργίας, της γέννησης της Ουσίας, του Μη-Είναι, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Με τον τρόπο αυτό η Απόλυτος Μονάς θα δυαδικοποιηθεί κατά τον τύπο της δυάδος ΦΩΣ - ΣΚΟΤΟΣ.

Ο Τρόπος λοιπόν ενεργητικός, διεισδυτικός, που με μια περιστροφή γύρω από τον εαυτό του μεταμορφώνεται σε κίνηση περικαλυπτική, πού την αποκαλούμε Πάθος. Αυτή η περιγραφή αποτελεί έναν μόνο τρόπο προσέγγισης του Μυστηρίου, είναι η Υπερουσία και εξ αιτίας του γεγονότος της νέας μορφής κίνησής του μετατρέπεται σε Ουσία (Substance).

Η Ουσία γίνεται στην συνέχεια μια αρχική δημιουργία, καθώς χωρίζεται από το Ον, το οποίο είναι Υπερουσία, με μια δραστηριότητα πολλαπλασιασμού του δυναμικού της σε συνθετική κίνηση, κίνηση που την κάνει να αντιτίθεται προς την Υπερουσία, από την οποίαν απορρέει. Και έτσι έχουμε την Δυάδα.

Πριν όμως προχωρήσουμε για να κλείσουμε το θέμα μας αυτό, ας δούμε τι αποτελεί ο Τρόπος και το Πάθος ως αρετές του Όντος εν ισχύϊ, έναντι της Σοφίας-Αγάπης, που είναι αρετές και εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής.

Ας θυμηθούμε τα δύο σχήματα του 38ου Θεωρήματος όπου η Αγάπη-Σοφία συμβολιζόμενες με το ανοιχτό σχήμα αποτελούν τον Θεό-Αίτιο ως κατηγορήματα της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής.

Οι ίδιες στο κλειστό σχήμα θα αποτελούν την φύση του Όντος, δηλαδή τον Ενσυνείδητο Εαυτό τους ή καλύτερα την Συνείδηση του Είναι τους. Η Αγάπη-Σοφία, ενσυνείδητο πλέον Ον, θα κατέχουν τώρα ως αρετές, ως ιδιότητες, ως δυναμισμό τον Τρόπο και το Πάθος, ή αλλιώς την κίνηση διείσδυσης και περικάλυψης. Πρόκειται για ποιότητες που θα εκδηλώνει το Ον. εκτός δε από Ον τις ίδιες ιδιότητες θα εκδηλώνει και το ΕΓΩ, το οποίο στην σύνθεσή του μιμείται το Ον.

Πρόκειται για το Υπερουσιαστικό μας ΕΓΩ, το οποίο χαρακτηρίζεται από μία Ατομική Συνείδηση, η οποία έχει ως συστατικές αρχές-αρετές της την Αγάπη-Σοφία, ενώ εκδηλώνει ως δραστηριότητες την Νόηση και το Αίσθος.

Με την Νόηση, λέγει ο Δώρος στην πραγματεία Του για το 37ο θεώρημα, διεισδύει ή αναλύει τα αντικείμενα που το περικυκλώνουν με το σκοπό να συλλάβει μια πραγματικότητα. Δια της Αισθήσεως, αφ' ετέρου, περικαλύπτει και κατανοεί συνθετικώς τις πραγματικότητες.

Ποιά είναι τα αποτελέσματα τα οποία μας προκαλούν οι ιδιότητες της προσπάθειας της Νοήσεως και της ευπάθειας του Αίσθους; μας προσδίδουν εντυπώσεις. Εντύπωση γενικώς είναι η εμπειρία που καταλήγει τελικά σε ανάλογη γνώση.

Όλη η γνώση που διαθέτουμε μας παρέχεται μέσω των εντυπώσεων τις οποίες λαμβάνουμε χάρις στις δραστηριότητες αυτές του Όντος μας.

Επομένως αποκτούμε γνώση αναλυτικής και συνθετικής ή αλλιώς δια της ενεργητικής και δια της παθητικής οδού.

Έκαμα, λέμε βαθιά ανάλυση του θέματος ή προχώρησα την ανάλυση πολύ μακριά. Η έκφραση αυτή δείχνει μια σαφή δραστηριότητα που προχωρεί μόνη της και διεισδύει σε κάποιο αντικείμενο ή θέμα, για να το αναλύσει, να το κατακτήσει και να αποκτήσει την γνώση περί αυτού.

Με τον δεύτερο τρόπο η δραστηριότης μας περιβάλλει, περικαλύπτει στο σύνολο το αντικείμενο χωρίς να το αναλύει. π.χ. ένα ωραίο ηλιοβασίλεμα, μια μουσική αρμονία, αισθήματα που αγκαλιάζουν το αντικείμενο ή το πρόσωπο.

Είτε η μια κίνηση, είτε η άλλη μας οδηγεί στην γνώση και πάντως είναι κίνηση. Πρώτη η διείσδυση που αναχωρεί και απομακρύνεται από εμάς μέχρι το αντικείμενο το οποίο θέλει να μελετήσει και έπειτα η περικάλυψη που αγκαλιάζει το αντικείμενο της μελέτης διαγράφοντας κύκλο.

Βέβαια αίτιο αυτών των δραστηριοτήτων είναι το ΕΓΩ, το υπερουσιαστικό μας ον ως Αγάπη-Σοφία-Συνείδηση.

Κατά την ίδια έννοια αίτιο του ΤΡΟΠΟΥ και του ΠΑΘΟΥΣ είναι το ΟΝ, το οποίο εν ισχύι κατέχει τις δύο αυτές Αρετές, τον Τρόπο δηλαδή και το Πάθος. Αυτές οι Αρετές αποτελούν την νέα κατάσταση εντός του Απολύτου.

Το 37^ο Θεώρημα αναφέρει σαφώς, ότι η Σοφία, παράγων εισδυτικός και η Αγάπη, παράγων εντυπωσιακός, σε μια αιώνια συνεργασία η μεν πρώτη αποκτώσα, η δε δεύτερη διατηρούσα είναι οι δημιουργοί των Μορφών, πρώτη των οποίων είναι το Ον.

Αυτές οι ιδιότητες, ή καλύτερα αυτή η διπλή ιδιότητα που απετέλεσε το ΟΝ κληρονομείται υπό τον ΟΝΤΟΣ. Το ΟΝ την κατέχει πλέον ως δυνατότητα με την ονομασία του Τρόπου και του Πάθους. Και με αυτήν την δυνατότητα, με αυτές τις κινήσεις θα δημιουργεί με την σειρά του το ΟΝ σε μια αδιάκοπη διαδοχική δραστηριότητα ένα αριθμό κόμβων, μια δηλαδή σειρά Δημιουργιών μεταφέροντας και σ' αυτές σαν κληρονομιά την Ατομική Συνείδηση και την διπλή δυνατότητα δράσης, δώρα που δέχτηκε το ΟΝ από τον Θεό-Αίτιο.

Έτσι, όταν υπό την επίδραση του Όντος η διεισδυτική κίνηση του Τρόπου θα παρουσιάζει στάση εκεί θα περικαλύπτεται υπό του Πάθους και το νέο Ον θα αναφαινεται, δοχείο Ατομικής Συνειδήσεως μίμηση και δόξα του Πρώτου Όντος, του Πατρός.

Ο κάθε κόμβος θα εκφράζει την έννοια της αλλαγής του τρόπου κίνησης της Αγάπης-Σοφίας, θα εκφράζει την στάση (**ΤΡΟΠΟΣ**) και την περικάλυψη (**ΠΑΘΟΣ**). Και θα συνεχίζει η Αγάπη-Σοφία τη δράσης της εντός του Όντος, ώστε - σύμφωνα με το 40ο Θεώρημα - να αποτελειώσει στο επίπεδο αυτό των καθαρών δυναμισμών, την Δημιουργία του Όντος, την Θεία Δημιουργία.

Η Αγάπη-Σοφία δι' ενός εντοπισμού απετέλεσαν το ΟΝ και απέκτησαν την Συνείδησή τους.

Και συνεχίζουν την δράση τους σε συνεργασία με το ΟΝ, με την έννοια της πλήρους ενότητος με Αυτο-δανειζόμενες την Συνείδηση - εφόσον εξ άλλου το ΟΝ είναι η Συνείδηση του Εαυτού Τους.

Συνεχίζουν λοιπόν την δράση τους ως Τρόπος και Πάθος και επαναλαμβάνουν την δημιουργία εντοπισμών, κόμβων Συνείδησης, ολοκληρούμενης με τον τρόπο αυτό μιας μεγαλειώδους Παγκόσμιας Θείας Ιεραρχίας, η οποία στο σύνολό Της αποτελεί την Συνείδηση του Θεού.

Στο 43ο θεώρημα γράφεται στο σχόλιο «... της Συνειδήσεως του Θεού αποτελούμενης εξ όντων ιεραρχικών».

Αγάπη-Σοφία λοιπόν οι εκφράσει του Θεού που συνιστούν το Ον. Πάθος και Τρόπος οι ιδιότητες του Όντος, που προέρχονται εκ του νέου τρόπου της Αγάπης-Σοφίας, το μεν Πάθος εκ της Αγάπης, ο δε Τρόπος εκ της Σοφίας.

Το Ον συντίθεται μεν εκ της Αγάπης-Σοφίας, οι ιδιότητές Του όμως είναι το Πάθος και ο Τρόπος, εκ των οποίων εξαρτάται η περαιτέρω Δημιουργία και η ολοκλήρωση του Όντος.

Με άλλες λέξεις μπορούμε να πούμε, ότι η Σοφία και η Αγάπη εκφράσεις του Θεού απετέλεσαν το Ον και έγιναν γι' Αυτό οι δυνατότητες Του διείσδυσης και περικάλυψης, που θα Του επιτρέψουν να συνεχίσει την εκτύλιξη του Είναι Του.

Ο Τρόπος και το Πάθος θα είναι οι ιδιότητες του Όντος δια των οποίων :

- 1) παράγεται η συνείδηση εαυτού, δηλαδή ολοκληρώνεται ή αξιοποιείται η δυνατότης αυτοσυνείδησης και
- 2) δημιουργούνται νέες συνειδήσεις, ή - για το Ανθρώπινο Ον - δημιουργούνται συλλήψεις πλήρεις (ψυχονοητικά δημιουργήματα).

γ. Τρόπος – Πάθος (μία άλλη θεώρηση)

« Το Ον εν ισχύϊ κατέχει δύο αρετές : Το **Αυθόρμητο** και την **Τροπή**.

Το Αυθόρμητο είναι η ιδιότης τής δραστηριότητος που εκδηλώνεται με την κίνηση.

Η Τροπή είναι ιδιότης τής περικαλύψεως (= περιβάλλω - σκεπάζω ολόγυρα , που εκδηλώνεται επίσης με την κίνηση ».

Οι Αρετές βέβαια αυτές δεν είναι παρά, με άλλη εκφράση (και θα δούμε γιατί), μία μεταλλαγμένη δραστηριότητα τών δύο αρχικών αρετών που έχει το Ον εν ισχύϊ και τις αναφέραμε σαν ↓Σοφία↓↑Αγάπη↑.. Με άλλα λόγια μπορούμε να πούμε ότι κάποτε και γιά λόγους που μόνο το Ον - Θεός γνωρίζει και εμείς μόνο υποθέτουμε και ποτέ δεν θα μάθουμε, αποφάσισε να εκδηλωθεί, να επιφέρει δηλαδή μία αλλαγή μέσα στην Ουσία, στον ίδιο τον Εαυτό του.

- Σε τι άραγε συνίσταται η αλλαγή ;

Αλλαγή στον τρόπο Ενεργείας ! Και γιατί Ενεργείας ;

Γιατί αν θα μπορούσαμε να αρνηθούμε τα πάντα γιά την Ουσία, εκείνο που δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε είναι η τρομερή και ασύλληπτη ενέργεια η οποία υπάρχει στο Σύμπαν, και εμφανίσθηκε κατά την πρώτη αισθητή (αντιληπτή στις αισθήσεις μας) εκδήλωση τού Όντος - Θεού με την λεγόμενη μεγάλη έκρηξη το γνωστό σε όλους μας Big - Bang.

Και σε τι συνίσταται αυτή η Ενέργεια ;

Είναι δύναμη, είναι δυναμισμός, δηλαδή Ισχύς ικανή να επιφέρει αλλαγές, μεταλλαγές, τροποποιήσεις και μεταμορφώσεις, που η πιό απλή μορφή της είναι η κίνηση. Άλλωστε η κίνηση, όχι μόνον σαν μετατόπιση που την βλέπουμε σήμερα, είναι ένα, αν όχι το κυριότερο, από τα χαρακτηριστικά τής Ουσίας.

Και η κίνηση αυτή δεν πρέπει να συγχέεται με ότι γνωρίζουμε γιά την κίνηση στο υλικό επίπεδο που βρισκόμαστε !

Είναι μία κίνηση ομοιογενής, ομοιόμορφος, ομοιότροπος, ένας αμιγής καθαρός δυναμισμός.

Λέγοντας λοιπόν κίνηση στο επίπεδο τής Ουσίας δεν εννοούμε την γνωστή μας μετατόπιση, κινητικότητα, αλλά συναλλαγή ιδιοτήτων ενός καθαρού Δυναμισμού.

Δηλαδή πουθενά δεν υπάρχει αδράνεια και νέκρα αλλά αέναη Ζωή.

Μία ιδέα τού διαφορετικού τρόπου αυτής τής κινήσεως λαμβάνουμε εξετάζοντας τις αισθήσεις μας, τα συναισθήματα μας αλλά και αυτές ακόμη τις ιδέες, τις σκέψεις και τις συλλήψεις μας, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά μορφές ή τρόποι κίνησης.

Η Ουσία λοιπόν εμφανίζει κάποτε μία αλλαγή, δηλαδή αλλάζει τρόπο « κίνησης ».

Με αυτήν την νέα αλλαγή που εκδηλώθηκε μέσα στην Ουσία, μας φανερώθηκαν ή εκδηλώθηκαν δύο δυναμικότητες της, τις οποίες θα ονομάσουμε “ **Αυθόρμητο** ” και “ **Τροπή** ”.

Γιά να καταλάβουμε τώρα καλύτερα την φύση ή τις ιδιότητες τών δύο αυτών τροποποιημένων αρετών, ας ανατρέξουμε πρώτα στην έννοια τών όρων που έχουμε υιοθετήσει γιά αυτές.

Το Αυθόρμητο : σημαίνει το αφ’ εαυτού ορμώμενο, αυτό που δεν παρακινείται από κάποιο άλλο κίνητρο διότι το ίδιο αποτελεί κίνητρο. Εκείνο που ενεργεί με δική του πρωτοβουλία.

Η Τροπή : προέρχεται από το ρήμα τρέπω και σημαίνει αλλαγή, μεταβολή κατεύθυνσης αλλά και αλλαγή κατάστασης (λέμε συνήθως : τα πράγματα πήραν απρόσμενη τροπή).

Οι ιδιότητες λοιπόν τού “ **Αυθορμήτου** ” και τής “ **Τροπής** ” είναι τα ονόματα που δίνουμε στις τροποποιημένες αρετές-κινήσεις τού Οντος-Θεού (**↓**Σοφία**↓** **↑**Αγάπη**↑**). Αν συνδυάσουμε τις λέξεις αυτές με το βασικό νόημα που αντιπροσωπεύουν φαίνεται ότι η επιλογή τους είναι αρκετά επιτυχημένη. Το ιδεόγραφο τού Αυθορμήτου είναι **↓**Σοφία**↓** ή **⋮** και τής Τροπής είναι **↑**Αγάπη**↑** ή **⋮**.

Στο ιδεόγραφο τού Αυθορμήτου τα βέλη έχουν μία οριζόντια υπογράμμιση, που συμβολίζει μία στάση **↓ ↓ ↓⋮↓** ενώ στο ιδεόγραφο τής Τροπής τα βέλη υποδεικνύουν περιστροφή **↑↑↓⋮**.

Όταν αναφερόμαστε στο “Αυθόρμητο” και στην “Τροπή”, τα χαρακτηριστικά που πρέπει να εννοούμε με τους όρους αυτούς είναι Αρετές, Ιδιότητες και Κινήσεις και οι τρεις αυτές λέξεις - έννοιες πρέπει να ξεκαθαριστούν εντελώς γιατί μέσα από το ξεδίπλωμα τους και μόνο θα μπορέσουμε να δούμε κάπως καθαρότερα την αρκετά θαμπή εικόνα τής Δημιουργίας.

Αν εφαρμόσουμε το τρίπτυχο Αίτιο - Μέσο - Αποτέλεσμα, έχουμε :

Αίτιον = Αρετή, Μέσον = Κίνηση και Αποτέλεσμα = Ιδιότητα.

Η Αρετή τού Αυθορμήτου εκδηλώνεται με την κίνηση σαν ιδιότητα τής δράσεως.

Η Αρετή τής Τροπής εκδηλώνεται, επίσης με την κίνηση, σαν ιδιότητα τής ανταποκρίσεως. Οι ιδιότητες αυτές, μέσω τής κινήσεως, βγάζουν ένα διπλό αποτέλεσμα.

Η Αρετή είναι η εικόνα, η Ιδιότητα είναι το είδωλο της και η κίνηση είναι το Μέσον δηλαδή ο καθρέπτης επάνω στον οποίο επιτυγχάνεται ολοκλήρωση τής σχέσεως.

Στο επίπεδο τής Ουσίας όμως δεν υπάρχουν αντιθέσεις, ανεξάρτητες κινήσεις, μορφές ή ποσότητες και αν εμείς τις ξεχωρίζουμε σαν “ Αυθόρμητο ” και σαν “ Τροπή ” είναι γιατί μας γίνονται αντιληπτές από τα αποτελέσματα τους.

Έτσι, αν αυτές οι δύο κινήσεις, οι οποίες δεν είναι παρά απόψεις μίας και μόνο κινήσεως, δεν εκδηλωνόντουσαν θα παρέμεναν για εμάς άγνωστες, όπως άλλωστε παραμένουν άγνωστες ένα σωρό άλλες κινήσεις τής Ουσίας.

Δεν πρόκειται για δύο ξεχωριστές και ανεξάρτητες μεταξύ τους κινήσεις, διότι αν ήταν έτσι θα τίθετο θέμα ποσότητας, αλλά είναι δύο διαδοχικές εκδηλώσεις ενός μόνο δυναμισμού.

Οι δυναμικότητες τού Αυθορμήτου και τής Τροπής είναι όμοιες σε κατάσταση, διότι πρόκειται για κινήσεις, αλλά ανόμοιες σε δράση.

Δηλαδή η φύση τής δράσης τους είναι διαφορετική.

Συμφυείς με τούς πύο επάνω δυναμισμούς είναι οι ιδιότητες τής εντάσεως και τής τάσεως. Η ένταση είναι η πράξη και το αποτέλεσμα τού εντείνω, το κοινώς λεγόμενο τέντωμα.

Με την ένταση του, το Αυθόρμητο (σχετιζόμενο με την αρετή τής “ Σοφίας ”), έχει την ιδιότητα τής διείσδυσης, τής επέκτασης, τής προέκτασης, τής εξάπλωσης και τής κατάκτησης.

Τάση είναι η πίεση σε κάποια επιφάνεια και μεταφορικά σημαίνει ορμή, ροπή και διάθεση.

Με την τάση της, η Τροπή (σχετιζόμενη με την αρετή της “ Αγάπης ”, έχει την ιδιότητα της ανταπόκρισης και της περικάλυψης καθώς και τού εντοπισμού και της διατήρησης.

Ας φαντασθούμε τώρα την Ουσία, το Είναι, τον Δυναμισμό, το Αυθόρμητο, την Αιωνιότητα και το Άπειρο, την Μονάδα με μία τελεία (.).

Πολλές τελείες η μία δίπλα στην άλλη (...), όπως ξέρουμε, μας κάνουν μία γραμμή. Η γραμμή λοιπόν αντιπροσωπεύει την ένταση της τελείας να επεκταθεί επαναλαμβάνοντας τον εαυτό της και έτσι μπορούμε να έχουμε σχηματικά μία αμυδρή εικόνα της επέκτασης ή διεισδυτικής κινήσεως τού Αυθορμήτου.

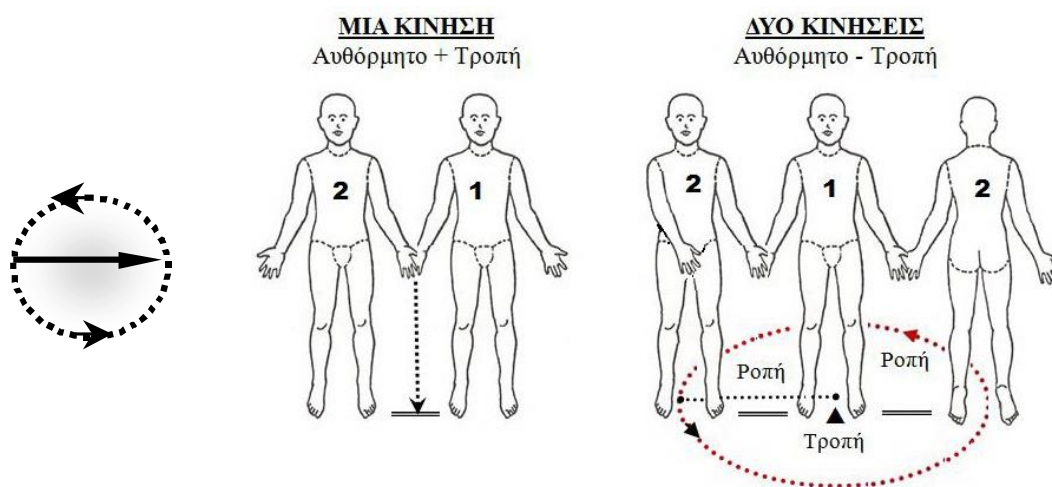
Αφού εκδηλωθεί η ένταση τού Αυθορμήτου, εκδηλώνεται η άλλη άποψη της κινήσεως η οποία είναι η τάση περικάλυψης της Τροπής με συνέχιση της γραμμής, όχι πλέον σαν ευθεία γραμμή (..... →) αλλά με καμπύλη μορφή \cup . Δηλαδή έχουμε μία μόνο κίνηση, ποιοτική, που έχει δύο διαφορετικές απόψεις - σχήμα 1 . Ας φαντασθούμε τώρα δύο διδύμους ανθρώπους, τούς 1 και 2 στο σχήμα 2, να τρέχουν ο ένας δίπλα στον άλλο, πιασμένοι χέρι με χέρι.

Ο πρώτος άνθρωπος αντιπροσωπεύει την ιδιότητα τού Αυθορμήτου με χαρακτηριστικό την ένταση της διείσδυσης και ο δεύτερος την ιδιότητα της τροπής με χαρακτηριστικό την τάση της περικάλυψης.

Η πρώτη αυτή εικόνα, τού σχήματος 1, μας παραπέμπει στην εκδήλωση της μιάς όψεως της κινήσεως τού ζεύγους ∞ που είναι εκείνη τού Αυθορμήτου.

Εάν σε κάποια στιγμή ο πρώτος άνθρωπος σταματήσει να τρέχει, τι θα συμβεί ;

Ο δεύτερος άνθρωπος αναγκαστικά θα γράψει γύρω από τόν πρώτο άνθρωπο μία περιφέρεια κύκλου όπως φαίνεται στο σχήμα 3.



Σχήμα 1

Σχήμα 2

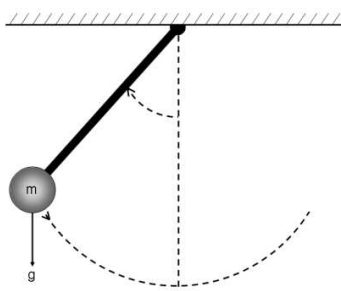
Σχήμα 3

Έτσι θα εκδηλωθεί η δεύτερη όψη της ίδιας κινήσεως, η οποία είναι αυτή που λέμε Τροπή. Με άλλα λόγια η 1η ιδιότητα, η ένταση τού Αυθορμήτου, ωθεί τον Δυναμισμό να επεκταθεί ενώ η 2η ιδιότητα, η τάση της Τροπής, τον ωθεί να εντοπισθεί, να δημιουργήσει δηλαδή ένα εντοπισμό \sphericalangle .

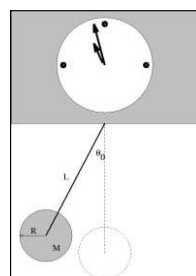
Στον δυναμισμό αυτόν, η τάση λαμβάνει χώρα αφού εκδηλωθεί η ένταση..



Σχήμα 4



Σχήμα 5



Σχήμα 6

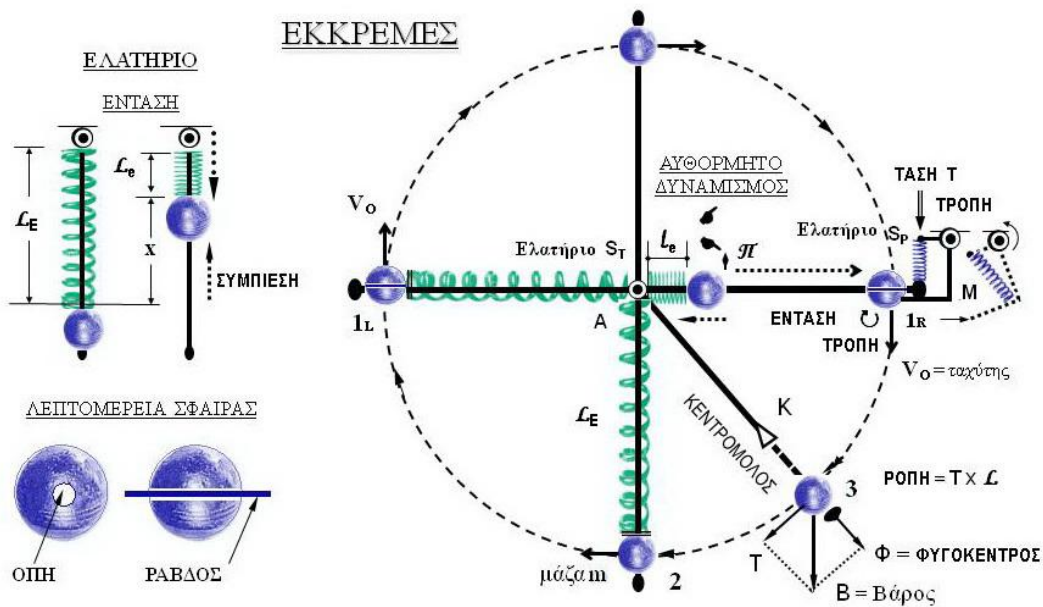
Όταν λοιπόν η ευθεία γραμμή, η ένταση, σταματήσει την επέκταση της λ , τότε εκδηλώνεται η τάση και παράγει ένα εντοπισμό Ψ , πού και τα δύο μαζί μπορούμε να τα συμβολίσουμε με ένα κύκλο με μία γραμμή στην μέση που παραπέμπει στον Αλχημικό συμβολισμό του Άλατος Θ που στην Αλχημεία, το άλας συμβολίζει την πρωταρχική ύλη.

Η λέξη Αυθόρμητο είναι γένους ουδετέρου διότι περιέχει την έννοια και των δύο κινήσεων, ενώ η λέξη Τροπή η οποία ακολουθεί με την παθητική περικάλυψη είναι γένους θηλυκού. Ένα άλλο παράδειγμα αποτελεί το εκκρεμές - σχήμα 4 - στο οποίο βρίσκουμε αναλογικά την εφαρμογή των όσων είπαμε στο υλικό επίπεδο.

Βέβαια όταν αναφερόμαστε στο πνευματικό επίπεδο, οι λειτουργίες τού εκκρεμούς εκφράζουν ιδέες και ιδιότητες που προΐστανται.

Στο σχήμα 7 βλέπουμε ένα εκκρεμές, το οποίο όμως έχει κάποιες ιδιαιτερότητες ως προς την επινόηση τής κατασκευής του.

Στο σημείο Α, (περικαλυπτική δυνατότης), έχουμε τον οριζόντιο άξονα περιστροφής γύρω από τον οποίο έχουμε την ταλάντωση τής ράβδου L τού στελέχους τού εκκρεμούς.



σχήμα 7

Η ράβδος τού εκκρεμούς περιβάλλεται από ένα σπειροειδές ελατήριο ST, μήκους $LE < L$, το οποίο είναι συμπιεσμένο στην θέση A κατά τμήμα x και συνεπώς έχει ένταση^[1] (δυναμισμό - διεισδυτική δυνατότητα) δηλαδή δυνατότητα επεκτάσεως - σχήμα 7.

Στο ελατήριο είναι σταθερά συνδεδεμένη μία διάτρητη σφαίρα η οποία συγκρατείται στην θέση συμπίεσεως με μία περόνη Π.

Αν βγάλουμε την περόνη Π, η σφαίρα έχει την ευχέρεια λόγω τής εντάσεως να κινείται μαζί με το ελατήριο ελεύθερα κατά μήκος τού στελέχους L, (κίνηση αυθορμήτου) και ωθεί την σφαίρα να διαγράψει μιά διαδρομή κατά μήκος τού στελέχους L από το σημείο A εως το σημείο 1R όπου σταματά λόγω τής φαινομενικής αναλώσεως τής εντάσεως τού ελατηρίου (δηλαδή έχουμε φαινομενική στάση τού Αυθορμήτου \succ).

Λόγω τής εντάσεως του (1ο κίνητρο), το ελατήριο επιμηκύνεται, εκτείνεται, αποκτά έκταση.

Στο πέρας τού στελέχους L υπάρχει ένα σταθερό περιστρεφόμενο μάνδαλο M, το οποίο εμποδίζει την ελεύθερη περιστροφή τού στελέχους ώστε να ξεκινήσει η ταλάντωση τού εκκρεμούς και επίσης ένα συμπιεσμένο ελατήριο SP το οποίο ασκεί πίεση-τάση (δυναμισμό) στο σημείο 1R τού άκρου τού στελέχους L τού εκκρεμούς. Εκεί η σφαίρα προσκρούει και εκτινάσσει το μάνδαλο M και απελευθερώνεται το στέλεχος L τού εκκρεμούς το οποίο τώρα έχει την δυνατότητα να περιστρέφεται ανεμπόδιστα κατακορύφως.

Επί προσθέτως εξ' αιτίας τής πίεσης T τού δεύτερου ελατηρίου SP στην ράβδο L (τάση) ενεργοποιείται η τροπή (2ο κίνητρο) και αναγκάζει το εκκρεμές να αρχίσει την ταλάντωση του αλλάζοντας τον τρόπο τής κίνησης, η οποία από ευθύγραμμη μεταβάλλεται σε περιστροφική με αρχική ταχύτητα v_0 (περικάλυψη \cup) την οποία επαυξάνει η Ροπή τού Βάρους - ($M = B \times L$). Δεχόμαστε φυσικά ότι υπάρχουν ιδανικές συνθήκες χωρίς ύπαρξη τριβών.

Ένα εκκρεμές, όπως ξέρουμε από την Φυσική επιστήμη, πριν ξεκινήσει την ταλάντωση του και όταν βρίσκεται στο ανώτερο (υψηλότερο) σημείο της τροχιάς του 1L-R έχει δυναμισμό.

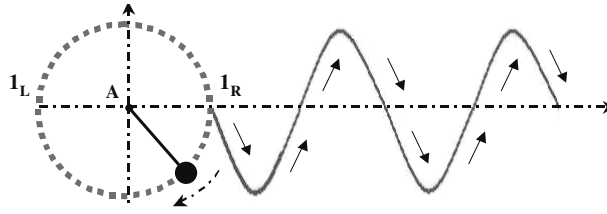
Δηλαδή έχει αποθηκευμένη Δυναμική Ενέργεια η οποία καταναλώνεται στην κίνηση του.

Το εκκρεμές, κατά την λειτουργία του, σταματά στα δύο σημεία 1R και 1L και αναστρέφει την κίνηση του.

Η όλη αρμονική κίνηση - ταλάντωση τού εκκρεμούς αποδίδεται στο υλικό επίπεδο με το παρακάτω γράφημα το οποίο παραπέμπει στην διάδοση τής κινήσεως με μορφή κύματος.

Από την διεισδυτική Αρετή τού Όντος προέκυψε η έννοια τής πυκνότητας (ελατήριο ST) ενώ από την περικαλυπτική Αρετή η έννοια τής **βαρύτητας** (ελατήριο S_p).

[1] Σύμφωνα με το νόμο τού Hooke η επιμήκυνση ενός ελατηρίου είναι ανάλογη τής δύναμης που ασκείται στο ελατήριο $FE = k \cdot x$ όπου : FE είναι η δύναμη που ασκείται στο ελατήριο, k η σταθερά τού κάθε ελατηρίου και $x = LE - Le$ η επιμήκυνση ή συμπίεση τού ελατηρίου.



Στην δεύτερη Δημιουργία, την Υλική, η διεισδυτική Αρετή μετατρέπεται σε δύναμη Έλξης και από την αντίσταση τής ύλης προκύπτει η Φυγόκεντρος δύναμη.

Αντίστοιχα η περικαλυπτική Αρετή μετατρέπεται σε δύναμη Άπωσης και από την συμπίεση τής ύλης προκύπτει η Κεντρομόλος δύναμη.

Ο συνδυασμός τής δυνάμεως τής έλξεως με την φυγόκεντρο δίνει την Δόνηση, ενώ ο συνδυασμός τής δυνάμεως τής απώσεως με την κεντρομόλο δίνει την Κινητικότητα (κίνηση κυκλική). Ολόκληρος ο τεχνικός Πολιτισμός και η πρόοδος τής ανθρωπότητας βασίζεται στην γνώση και εφαρμογή των ως άνω Φυσικών νόμων, απόρροια των αρχικών κινήσεων.

Τα περισσότερα από όσα είπαμε τα συναντούμε στο πιο πάνω παράδειγμα τής κινήσεως τού εκκρεμούς.

Διακρίνουμε με βάση τον νόμο των Αναλογιών τις παρακάτω αντιστοιχίες :

1. Το σύστημα τού εκκρεμούς (συνδυασμός στελέχους L , σφαίρας, μανδάλου και ελατηρίων) συμβολίζει την συνδυασμένη δυνατότητα δράσης τού Αυθορμήτου και τής Τροπής.

2. Το ελατήριο ST τού στελέχους L με την σφαίρα εκφράζει τον δυναμισμό τής εντάσεως.

3. Το περιστρεφόμενο μάνδαλο M με το ελατήριο SP εκφράζουν τον δυναμισμό τής τάσεως. Η όλη εικόνα με τον έγκλειστο δυναμισμό, παραπέμπει στην κατάσταση τού Όντος εν ισχύϊ.

Κάποτε...συμβαίνουν τρία γεγονότα πού δημιουργούν μιά αλλαγή δραστηριότητας και από την φαινομενικά “ ουδέτερη ” ή εν δυνάμει κατάσταση, περνάμε σε μιά δραστηριοποίηση :

1ον Κάποια απροσδιόριστη αιτία, (ένα άγνωστο κίνητρο \downarrow), αποσύρει την περόνη Π και η εγκλωβισμένη τάση τού ελατηρίου ST απελευθερώνεται και ενεργεί πάνω στην σφαίρα.

2ον Λόγω τής εντάσεως του - (1ο κίνητρο) - το ελατήριο επιμηκύνεται, εκτείνεται, αποκτά έκταση και ωθεί την σφαίρα να διαγράψει μιά διαδρομή κατά μήκος τού στελέχους L από το σημείο A έως το σημείο $1R$ όπου και σταματά λόγω τής φαινομενικής αναλώσεως τής εντάσεως (τού τεντώματος) τού ελατηρίου ST (δηλαδή έχουμε στάση τού Αυθορμήτου).

3ον Η σφαίρα προσκρούει και εκτινάσσει το μάνδαλο M και απελευθερώνεται το στέλεχος L το οποίο τώρα λόγω τής τάσεως τού δευτέρου ελατηρίου SR - (2ο κίνητρο) - μπορεί να περιστρέφεται ανεμπόδια εξ αιτίας τής ωθήσεως έχοντας μια αρχική ταχύτητα V_0 .

Επειδή όμως στην Πνευματική Δημιουργία (Ουσία), έχουμε την Δύναμη τού Αυθορμήτου (Θέληση του Όντος εν ισχύϊ), η οποία δεν έχει ποσοτικές διακυμάνσεις (όπως έχει η Ροπή τού βάρους στην περίπτωση τού εκκρεμούς), δεν έχουμε ταλάν-

τωση αλλά μια συνεχή άνευ στάσεως “ περιστροφή - περικάλυψη ” (spin).



Διότι στο Απόλυτο, Δύναμη και Κίνηση είναι ένα και το αυτόν.

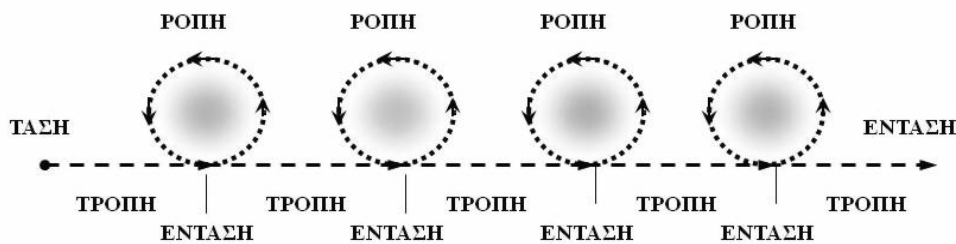
Δεν υπάρχει δηλαδή βάρος ώστε να προκαλείται η ταλάντωση του εκκρεμούς αλλά μόνον σταθερή ώθηση (ταχύτητα).

Όταν όμως αρχίζει η μετακίνηση προς το σχετικό τότε αρχίζει μία σταδιακή μεταβολή, μία σταδιακή μορφοποίηση και διαφοροποίηση τους και συνεπώς με τον όρο κίνηση εννοούμε την απομάκρυνση από την αρχική κατάσταση ενώ με τον όρο δύναμη εννοούμε την σε κάθε στιγμή δυνατότητα εκδήλωσης τής νέας κατάστασης. Τα κείμενα αναφέρουν : « Αναρίθμητα μέρη δημιουργήθηκαν από αυτήν την συνδυασμένη αλλαγή δραστηριότητας τού Όντος – Θεού :

σαν “Αυθόρμητο” { ↓Σοφία↓ } και σαν “ Τροπή ” { = ↓Αγάπη↑ } ».

Η πολυδιάστατη αυτή δραστηριότητα τού “ Αυθορμήτου ” και τής “ Τροπής ” μας δίνει την συμβολική εικόνα μιάς πολυκομβικής Δημιουργίας η οποία συμβολίζεται στο σχήμα 8.

ΠΟΛΥΚΟΜΒΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ



σχήμα 8

Όταν λοιπόν η κίνηση τού Αυθορμήτου σταμάτησε, απέκτησε Έκταση και εκδηλώθηκε με την σειρά τής η ιδιότητα τής Τροπής και περικάλυψε την έκταση, έδωσε δε σε αυτόν τον εντοπισμό Διάρκεια.

Με άλλα λόγια μέσα στους κόλπους και στα σπλάχνα τού Απείρου και τής Αιωνιότητας, το Ον – Ουσία, δημιουργήθηκε μιά « Μορφή », η Υπόσταση, η οποία αποτελείται από τον ίδιο τον δυναμισμό, ο οποίος άλλωστε εγγυάται και εξασφαλίζει την ύπαρξη και την διατήρηση τής μορφής πού δημιουργήθηκε.

Και εδώ έχουμε ένα ακόμα ερώτημα, στο κατά τι διαφέρει η νέα αυτή μορφή από την προϋπάρχουσα ας πούμε κατάσταση, αφού δημιουργήθηκε από τα ίδια συστατικά τού προϋπάρχοντος Δυναμισμού (τέκνο τής Ουσίας) ;

Και η απάντηση είναι, ότι διαφέρει στην αλλαγή τού τρόπου κίνησης τών συστατικών ιδιοτήτων τού “ Αυθορμήτου ” και τής “ Τροπής ” και στον εντοπισμό τους σε μια “ Μορφή ” η οποία προηγουμένως δεν υπήρχε.

Εδώ κρύβονται τα μεγάλα μυστήρια τής Δημιουργίας τής Ύλης τού Χρόνου και τού Χώρου.

δ. Διάστημα - Χρόνος

«... το Ον υπήρξε εν εαυτώ και εν αρνήσει του Χρόνου και του Διαστήματος, τα οποία δεν ηδύναντο να υπάρξουν ειμή δια της συμβολής του Μη-Όντος».

Βρισκόμαστε στο επίπεδο του καθαρού δυναμισμού, όπου όλες οι δραστηριότητες είναι ομοιογενείς και όπου ούτε η υπόνοια τής Μορφής υπάρχει.

Εμείς, τώρα, ομιλούμε για την ύπαρξη ενός Όντος και μιας Δημιουργίας που υπήρχαν προτού καν εκδηλωθούν ουσιαστικά. Εμείς όμως είμαστε δημιουργήματα του εκδηλωμένου Θεού και ομιλούμε από μια θέση που δημιουργήθηκε μετά από την εκδήλωση του Όντος και έπειτα από την εμφάνιση μιας Δυάδας αφού ήδη είμαστε τα παιδιά αυτής της Δυάδας.

Ξέρουμε ΤΩΡΑ μετά το γεγονός της εκδήλωσης, ότι το Ον αυτό προϋπήρχε και εκδηλώθηκε.

Βρισκόταν δηλαδή πριν από την εκδήλωσή Του στην κατάσταση του εν ισχύϊ Όντος, του μη εκδηλωθέντος κατά τρόπο ουσιαστικό, επειδή ακόμη δεν υπήρχε η Ουσία.

Ξέρουμε επίσης, ότι και προ της εκδήλωσης, στα μύχια της φύσης Του εκτυλισσόταν μια Δημιουργία. Προτού λοιπόν εκδηλωθεί το Ον αυτό κατά τρόπο συγκεκριμένο μπορούσε και είχε εκδηλώσεις φύσεως Υπερουσιαστικής και συντελούσε στην γένεση της Υπερουσιαστικής Δημιουργίας και στην διατήρησή της.

Αλλά, πως γνωρίζουμε την ύπαρξη του Όντος προ της εκδηλώσεώς Του και πως μιλούμε για κάποια Δημιουργία, πριν αυτή εμφανιστεί στο στερέωμα ;

Το πρώτο, την ύπαρξη του Όντος εν ισχύϊ, το βεβαιώνουμε με μια λογική συμπερασματική διαδικασία.

Το δεύτερο, την ύπαρξη δηλαδή της Υπερουσιαστικής Δημιουργίας, το γνωρίζουμε από τις αποκαλυπτικές ομολογίες των Διδασκάλων και το αποδέχεται και η λογική μας κρίση χωρίς αντίσταση.

Γιατί γνωρίζουμε, ότι και κάθε έργο δικό μας αποτέλεσμα εκτύλιξης της σκέψης μας, σύνθεση της Φαντασίας μας, έχει προϋπάρξει στα μύχια του πνευματικού μας όντος, δημιουργία ολόκληρη πριν εκφραστεί.

Έτσι και ο Θεός-Δημιουργός προετοιμάζει την εκδήλωση της Υπερουσιαστικής Του σύλληψης και μαζί με αυτήν την παρουσίαση του Όντος Εαυτού Του.

Η Μεγάλη Αποκάλυψη μας βοηθεί :

«Το Πνεύμα του Θεού, της Υπερόχου Φαντασίας, ίπτατο ακίνητον της Αιωνιότητας. Το Απροσμέτρητον ως Πατήρ και το Άπειρον ως Μητέρα συνέλαβαν την Φαντασία αυτήν. Η συνείδηση τον Όντος ζούσε μέσα Της, η συνείδηση των αντιλήψεων ενός αμνημόνευτου παρελθόντος και των συλλήψεων ενός αιωνίου μέλλ'Όντος.

Να, τι ήταν με λίγες λέξεις η Υπέροχος αυτή Φαντασία, την οποία ο περιορισμένος νους του Ανθρώπου την υπολόγισε μέσα σε τέσσερα ψηφία και την καθόρισε με τέσσερις αριθμούς ονομάζοντάς Την ΘΕΟΝ.

Ο Θεός εφέρετο στο Ουράνιό Του Βασίλειο περιστοιχιζόμενος από τους τυφλούς εκτελεστές της Θελήσεώς Του και έχοντας στην διάθεσή Του Δυνάμεις, που σήμερα είναι διεσπαρμένες στο Σύμπαν.

Πλήρης και τέλεια ενότης βασίλευε στο επίπεδο αυτό του Πνεύματος, όπου η Υπέροχος Φαντασία δημιουργούσε τις απαραίτητες συλλήψεις, τις οποίες η Θέληση κατελάμβανε και εκτελούσαν οι Δυνάμεις.

Αυτές οι συλλήψεις αποτελούσαν την ζωή του Ουρανίου Βασιλείου.

Ήταν φευγαλέες εκδηλώσεις της μελλοντικής Δημιουργίας, η δε Υπέροχος Φαντασία ευχαριστείτο με το να βλέπει στις παροδικές αυτές δημιουργίες ένα έργο, το οποίο από μέρα σε μέρα, από εποχή σε εποχή επρόκειτο, να αναφανεί στον ορίζοντα μιας τελειωτικής Δημιουργίας».

Όπως -συμπληρώνουμε εμείς- πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να αναφανεί στον ορίζοντα, ο Ήλιος έχοντας ολοκληρώσει την πορεία του στην άλλη πλευρά της Γης, την κρυμμένη για μας.

Άρα, το Ον υπάρχει εν δυνάμει εντός της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, κατέχει συνείδηση εαυτού και παρουσιάζει μια δραστηριότητα, την οποία με αρκετές λεπτομέρειες θα την περιγράψουμε στα επόμενα κεφάλαια.

Παρουσιάζει μια δραστηριότητα πλήρη και τέλεια, η οποία το ικανοποιεί απολύτως.

Στο 39ο Θεώρημα αναφέρεται : Η Δημιουργία του Θεού συνίστατο εις δραστηριότητας διαφόρους ενός μόνον συνόλου Ατελεΐτητος και Αιωνίου. Όσον περισσότερο η δραστηριότης εξετείετο εν τω Κύκλω Έωνι, τόσον περισσότερο αι εκφράσεις επίκειαν σε αρμονία και τελειότητα, καθότι όλες ήταν απ' ευθείας συνδεδεμένες στον Κέντρο του Αιωνίου Απολύτου Συνειδητού.

Και στο 40ο Θεώρημα, καθώς αναφέρεται στην μύχια δράση της Αγάπης-Σοφίας λέγει : «Η Αγάπη και η Σοφία δρώσαι μεταξύ τους, μπορούν να παράγουν μορφές τέτοιες, ώστε να είναι ανώφελο για το Θεό, να δημιουργήσει, αν δεν ωθούνταν προς αυτό, προς το να δημιουργήσει, εκ της κατά της Μονάδος Του εναντιότητας.

Και βέβαια, έτσι όπως διατυπώνεται στο Θεώρημα, θα νόμιζε κανείς, ότι ο Θεός προς όφελός Του εδημιούργησε το Παν και ότι εξαναγκάστηκε γι' αυτό.

Σαν να υπόκειται ο Θεός στο Νόμος της Ανάγκης ή σαν να είχε προσωπικό όφελος εμφανίζοντας αυτήν την Δημιουργία στο στερέωμα του Είναι Του.

Είναι η προσωποποιημένη προσέγγιση του θέματος που μας οδηγεί σε λάθη κατά την εκτίμηση της πραγματικότητας. και είναι η ατέλεια του όντος μας που μας παρασύρει σε αδέξιους συσχετισμούς ανόμοιων επιπέδων.

Όταν ο ατελής άνθρωπος απλώς καθοδηγούμενος από τον Θείο Εαυτό του κατορθώνει να κυριαρχήσει στον Νόμο της Ανάγκης, όσο τουλάχιστον του επιτρέπουν οι συνθήκες του επιπέδου του και όταν ο νόμος της Ανάγκης αποτελεί κατάσταση - συνθήκη, η οποία χαρακτηρίζει και συνοδεύει εκείνο το Ον που απομακρύνεται και ακριβώς επειδή απομακρύνεται από την έννοια της Ανάγκης στην Μοναδική και Ενιαία Αρχή, Δημιουργό του Παντός και κάτοχο του Παντός ;

Όχι, δεν είναι καμιά ανάγκη που ωθεί το Θείον Ον να εκδηλωθεί εντός της Ουσίας. Το Θείον εδημιούργησε την Δυάδα.

Τα επακόλουθα αποτελούν ανταπόκριση του Πλήρους στην έκκληση του Κενού, απάντηση του Τελείου στο κάλεσμα του Ατελούς, του Φωτός στην πρόκληση της Σκιάς.

Στο σχόλιο του 44ου Θεωρήματος βλέπουμε : «Η μορφή αυτή αποβαίνει Ον και δονούμενη εκ της εκκλήσεως, ήτις λαμβάνει χώραν εις τους κατώτερους Κύκλους, εισδύει εν αυτοίς ...»

Αλλά και τα άλλα μας κείμενα μάς προστατεύουν από παρόμοιες εσφαλμένες αντιλήψεις :

ΑΣΤΡΟΣΟΦΙΑ : Αλλ' επήλθεν γεγονός τι ασφαλώς θεληθέν, το οποίον προκάλεσε την Δημιουργίαν των Κόσμων.

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ : Οι Γίγαντες περιήγαγον την νίκην των επί της επιφανείας των κατακτηθέντων φλοιών... Ουδ' επί στιγμήν υποπτεύοντο, οι ασυνείδητοι, ότι η

Υπέροχος Φαντασία είχε χρησιμοποιήσει αυτούς, ως όργανα δημιουργίας από χρόνων προμελετημένα. Τα κάλλη, τα οποία η Δημιουργία αυτή εξεδήλωσε ... είναι έργο ασυνείδητο των Γιγάντων και έργο σοφό της Υπερόχου Φαντασίας.

Στο τελευταίο κεφάλαιο της εργασίας αυτής θα αναφερθούμε λεπτομερέστερα στο θέμα αυτό.

Ο Θεός λοιπόν δημιουργεί ωθούμενος εκ της κατά της Μονάδος Του εναντι-ότητος, η οποία οφείλεται στην απόσπαση του Όντος και την αντίθεσή του προς την Αγάπη - Σοφία, από τις οποίες απετελέσθη.

Εκεί - λέγει το Θεώρημα εγεννήθη ταυτοχρόνως ο Χρόνος, ο Τόπος, το Διάστημα και η Δημιουργία εγένετο. Και βέβαια αναφέρεται στην Ουσιαστική πλέον Δημιουργία, δια της οποίας θα εκδηλωνόταν, ή καλύτερα εντός της οποίας θα εφαρμοζόταν ο νόμος της Ατομικότητας.

Στο 39ο Θεώρημα σαφώς αναφέρεται :

«Και ίνα ο νόμος ούτος εύρη την εφαρμογή του εδέησε να δημιουργηθεί η 'Υλη». Προετοιμαζόμαστε λοιπόν για την γέννηση εκείνου, το οποίο συνελήφθη, όταν οι δύο κινήσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής δια συνεργασίας απετέλεσαν το ΟΝ. Θα είναι η γέννηση εκείνου, το οποίο κυοφορήθηκε στα σπλάχνα της Μοναδικής Αρχής και προετοιμάστηκε σαν σύλληψη της Υπερόχου Φαντασίας μέχρις ότου εσήμανε η ώρα να έρθει στο Φως.

Και να, που το προ αιώνων Μυστήριο φανερώνεται. Το εν ισχύϊ Ον εκδηλώνεται κατά τρόπον πλέον Ουσιαστικό : Γενηθήτω Φως ► και εγένετο Φως

Το Ον υπάρχει πλέον όχι μόνο για τον Εαυτό Του, αλλά και για την Δημιουργία. Υπάρχει τώρα δια της συμβολής του Μη-Όντος.

Ο Θεός δηλαδή αντικειμενοποιεί το ΟΝ, για να υπάρξει : 'Ετσι έχουμε το Υποκείμενο (ΟΝ) και το Αντικείμενο (ΜΗ-ΟΝ), για να χτιστεί πάνω σ' αυτήν την Δυάδα η Συνείδηση της 'Υπαρξης Αυτού, η Αντικειμενική πλέον.

Πιο πριν είχαμε δει, ότι ο Θεός υπήρξε εν Εαυτώ δια του Εαυτού Του. Πρόκειται για υποκειμενική συνείδηση. Δεν χρειάζεται την Δυάδα ΟΝ και ΜΗ-ΟΝ, εφόσον αφορά το επίπεδο της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, όπου 'Εν το Παν.

Είναι η Συνείδηση του Προαιώνιου Θεού.

'Όταν όμως δημιουργούνται, όπως θα δούμε στη συνέχεια ατομικοποιημένα όντα που ανήκουν στην Θεία Δημιουργία, που είναι δηλαδή προεκτάσεις της Συνειδήσεως του Θεού και εν τούτοις δεν μετέχουν ενσυνειδήτως Αυτής της Μιας και Ενιαίας Συνειδήσεως, τότε εμφανίζεται η ανάγκη της Δυάδας. Επ' αυτής της Δυάδας θα οικοδομηθεί η Συνείδηση των Ατομικοποιημένων αυτών Όντων ή ΕΓΩ και δια της Δυάδας θα επανέλθουν αυτά τα Όντα ενσυνείδητα στην Μονάδα.

Παρατίθεται ένα σχετικό απόσπασμα από ένα Ταγματικό μας κείμενο.

έχει αποδοθεί στη νεοελληνική μόνο κατά τις συνδυαστικές λέξεις και τις καταλήξεις.

Το ανθρώπινο Εγώ αποκτά τις γνώσεις του με αντικειμενική έρευνα...

Η αντικειμενικότης γι' Αυτό είναι το παν. Από αυτήν εξαρτά την ύπαρξή του, σ' αυτήν οφείλει το Εγώ του. Αν εκλείψει η αντικειμενικότης, το ανθρώπινο Ον, που ονομάζεται φιλοσοφικώς Εγώ, μηδενικοποιείται, αφανίζεται στην αδυναμία του, διότι λείπει η αντικειμενικότης, η οποία καθώς το ερεθίζει αιωνίως, προκαλεί σε Αυτό την συναίσθηση της ύπαρξής Του...

Η συναίσθηση της ύπαρξής Του είναι η Θεουσίωσή Του, τριτογενής υπόσταση, που στηρίζεται στις δύο άλλες, την του ΕΓΩ και συμμετέχει στην δημιουργία της Δυάδας. Το κείμενο αυτό αφορά την δυάδα Υποκείμενο-Αντικείμενο εδώ πλέον στον Κύκλο Κόσμο, εν τούτοις βοηθεί στο σχηματισμό μιας αντίληψης της αρχικής δυάδος: ΟΝ και ΜΗ-ΟΝ, Υπερουσία και Ουσία.

Ας επιχειρήσουμε τώρα, να σχηματίσουμε μια κάποια αντίληψη για την δημιουργία του Μη-Όντος, που αποτέλεσε και την αρχή της Ουσιαστική Δημιουργίας, της Ουσιαστική εκδήλωσης του Θεού, όταν πλέον ο Θεός δεν θα ΕΙΝΑΙ μόνο για τον Θεό, αλλά θα ΥΠΑΡΧΕΙ και για την Δημιουργία.

Ποιό άραγε σύμβολο, αναρωτιέται ο Α.Τ. Γεώργιος, θα μπορούσε, να μας απεικονίσει μια κατάσταση του Όντος εν ισχύϊ μέσα στο επίπεδο της Μονάδας και της Ενότητας ; Κανένα !

Γιατί, η ομοιογένεια του επιπέδου αντιτίθεται κατηγορηματικά στο σύμβολο και στην μορφή.

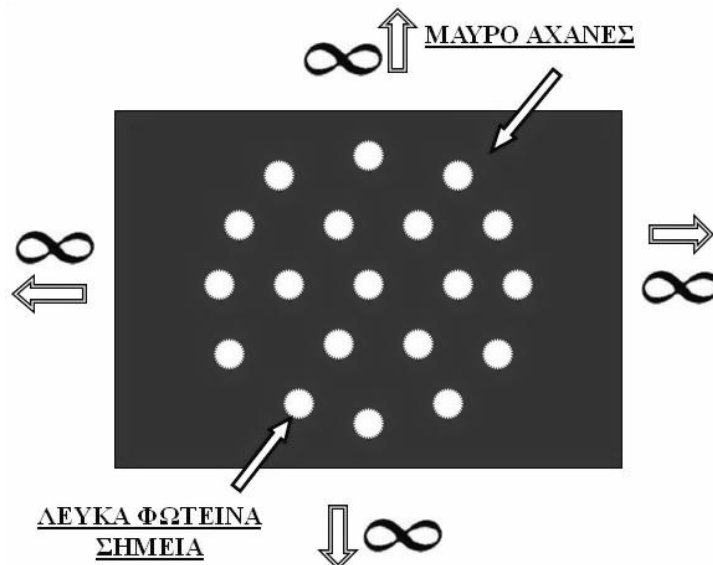
Και όμως θέλουμε να εννοήσουμε.

Η θέλησή μας αυτή μας οδηγεί σε επινόηση συμβολικών παραστάσεων.

Παρακολουθείτε λοιπόν την σειρά των σκέψεων.

Έχουμε έναν πίνακα μαύρο μεγάλο και σβήνουμε με μια κίνηση όλα τα σύμβολα, που είναι χαραγμένα στον πίνακα. Τι μένει ; Μια απλή και αχανής έκταση.

Αν τώρα με μια προσπάθεια της φαντασίας μας επεκτείνουμε αυτήν την αχανή έκταση επ' άπειρον προς όλες τις κατευθύνσεις, δηλαδή προς τα άνω, κάτω, δεξιά, αριστερά, προς τα εμπρός και προς τα πίσω σε βάθος και αν προσπαθήσουμε επίσης να κάνουμε αφαίρεση και του εαυτού μας και όλης της ορατής Δημιουργίας τι μένει ;



Ενα Αχανές, που θα φαίνεται Ακίνητο, στο οποίο κανένα διακριτικό σημείο δεν υπάρχει, που να χρησιμεύσει σαν ξεκίνημα για έναν παρατηρητή.

Θα ήταν για τον ενδεχόμενο παρατηρητή ΜΗΔΕΝ, άσχετα αν αυτό το μαύρο και κενό αχανές μπορούσε να είναι γεμάτο από ζωή και κίνηση.

Μια ζωή όμως και μια κίνηση πολύ διαφορετική από εκείνη, που εμείς μπορούμε να αντιληφθούμε και στην οποία θα ήμασταν συνηθισμένοι.

Και ξαφνικά, φανερώνονται μέσα σ' αυτό το αχανές λευκά - φωτισμένα σημεία.

Και ας υποθέσουμε, ότι αυτά τα λευκά, φωτεινά σημεία εμφανίζονται και εξαφανίζονται διαρκώς. Ποιές ιδέες θα μας δημιουργούνταν ;

Κατ' αρχήν αυτά τα λευκά, φωτεινά σημεία θα αποτελούσαν σημεία κάποιου ξεκινήματος, θα ήταν σύμβολα αφετηρίας.

Δεύτερη διαπίστωση, ότι αυτά τα σημεία κατέχουν ορισμένη θέση στο Αχανές, δηλαδή καταλαμβάνουν κάποιον τόπο. Επίσης, το φαινόμενο της εμφάνισης και εξαφάνισης τους θα μας έδινε την αντίληψη μιας διάρκειας χρονικής.

Αλλά δηλαδή το υποθετικό φαινόμενο θα μας έδινε την ιδέα, ότι τα σημεία αυτά δημιουργήθηκαν σε μια κατάσταση, η οποία ως εκείνη την στιγμή δεν είχε εκδηλώσει ούτε την έννοια του ΤΟΠΟΥ, ούτε την έννοια της ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Προχωρώντας με την σκέψη μας οδηγούμαστε σε νέα συμπεράσματα.

Όταν λέμε, ότι ένα λευκό, φωτεινό σημείο κατέχει έναν Τόπο, είναι σαν με άλλα λόγια να λέμε, ότι κατέχει ένα μέρος του ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, στο οποίο Διάστημα ανήκει και ο συγκεκριμένος Τόπος, που κατέχει το λευκό σημείο.

Το Διάστημα λοιπόν, σαν γενική και απόλυτη έννοια, δεν είναι ο συγκεκριμένος Τόπος του λευκού σημείου, αλλά η άρνηση αυτού. Σαν συμπέρασμα καταλήγουμε στο, ότι η γενική έννοια ΔΙΑΣΤΗΜΑ υπάρχει εκεί, όπου δεν υπάρχει καθόλου κάποια συγκεκριμένη έκταση, κάποιος συγκεκριμένος τόπος.

Με παρόμοιους συλλογισμούς αντιλαμβανόμαστε επίσης, ότι ένα λευκό σημείο διαρκεί κάποιον χρόνο και η διάρκεια αυτή της ύπαρξης είναι επίσης ένα χαρακτηριστικό του σημείου.

Ο ΧΡΟΝΟΣ όμως σαν απόλυτη έννοια δεν είναι η συγκεκριμένη διάρκεια ενός λευκού σημείου, αλλά η άρνηση αυτής.

Συμπερασματικά ΧΡΟΝΟΣ σαν γενική - απόλυτη έννοια δεν μπορεί να υπάρξει παρά εκεί, όπου δεν υπάρχει ορισμένη διάρκεια.

Αν όμως Διάστημα και Χρόνος δεν υπάρχουν παρά εκεί, όπου δεν υπάρχει καθόλου Έκταση (Τόπος) και Διάρκεια (Στιγμή), δηλαδή εκεί, όπου δεν υπάρχουν καθόλου λευκά σημεία, αντιλαμβανόμαστε, ότι το Διάστημα και ο Χρόνος είναι ιδιότητες συμφυείς με το Αχανές, το μαύρο, το κενό, το ακίνητο, ή είναι ιδιότητες που ανήκουν σ' αυτό, το οποίο περιβάλλει όλα τα λευκά σημεία.

Με διανοητική επομένως προσπάθεια θα αντιληφθούμε, ότι το πολύπλοκο φαινόμενο μπροστά στο οποίο βρεθήκαμε, κλείνει για μας μέσα του πραγματικότητες και αφαιρέσεις.

Πραγματικότητες είναι η έκταση και η διάρκεια των λευκών σημείων, ενώ αφαιρέσεις είναι το Διάστημα και ο Χρόνος ως γενικές έννοιες.

Και είναι έτσι, επειδή η νόσή μας δεν μπορεί να έχει την έννοια των όρων αυτών, παρά με την ύπαρξη της πραγματικότητας των λευκών σημείων.

Αν οι πραγματικότητες αυτές, δηλαδή τα λευκά σημεία, δεν υπήρχαν, δεν θα μπορούσαμε να είχαμε καμιά έννοια, ούτε του Διαστήματος, ούτε του Χρόνου.

ε. Εκ του Μέρους εις το Όλον

«Προγενεστέρως του Παντός το Ον υπήρξε εν εαυτώ και εν αρνήσει του Χρόνου και του Διαστήματος, τα οποία δεν ηδύναντο να υπάρξουν ειμή δια της συμβολής του Μη-Όντος».

Όσπου λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας ... η Αγάπη-Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενέργειας - και θα ονομάσουμε το νέο τρόπο ενέργειας Πάθος και Τρόπο από το είδος κίνησης των αρετών του Όντος - εδημιούργησαν εντός του Απολύτου Είναι εν Ον, ένα λευκό-φωτεινό σημείο με τα χαρακτηριστικά του Τόπου και της Διάρκειας, το οποίο αποσπάσθηκε από τις Αρετές και αντετέθη προς αυτές κατά την έννοια της αντικειμενικοποίησης.

Και εκεί, ταυτόχρονα με το Ον γεννήθηκε ο Χρόνος και το Διάστημα.

Προσέξτε τις λέξεις : εκεί - ταυτόχρονα. η μία δηλωτική του Τόπου και η άλλη της Στιγμής. Το δημιουργηθέν Ον εκφράζει τον Τόπο και την Διάρκεια.

Με μια αφαιρετική προσπάθεια μπορεί να γίνει αντιληπτή η ύπαρξη του Προαιωνίου Όντος, του Αχανούς, του περιέχοντος τα πάντα, το οποίο συνίσταται εκ των προαιωνίων Αρετών του Θεού την Απειροσύνη και την Αιωνιότητα.

Ακολουθείστε μια σειρά συλλογισμών :

στο παράδειγμα μας, για να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες ΔΙΑΣΤΗΜΑ και ΧΡΟΝΟΣ, που είναι ιδιότητες του Αχανούς, έπρεπε να εμφανισθούν τα λευκά σημεία και να αποτελέσουν μαζί με το Αχανές δυάδα Σκότους-Φωτός, Πραγματικότητων και Αφαιρέσεων. Πραγματικότητες για τον παρατηρητή είναι τα λευκά σημεία, άρα ο ΤΟΠΟΣ και η ΔΙΑΡΚΕΙΑ που τα χαρακτηρίζουν, ενώ Αφαίρεση είναι το Αχανές με ιδιότητες αυτές που πάντοτε είχε, το ΔΙΑΣΤΗΜΑ ή ΧΩΡΟ και τον ΧΡΟΝΟ.

Κατά τον ίδιο τρόπο, για να λάβουν ύπαρξη οι έννοιες ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ και ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ, καταστάσεις δηλαδή της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, για να λάβει με άλλα λόγια Οντότητα ο Θεός, έπρεπε να εμφανίσει εντός Του το ΟΝ με τα χαρακτηριστικά του ΧΩΡΟΥ και του ΧΡΟΝΟΥ, που θα συνέβαλε στην δημιουργία Συνείδησης των Απολύτων εννοιών του ΑΠΕΙΡΟΥ και του ΑΙΩΝΙΟΥ.

Το ΟΝ αυτό - Θεός Αποτέλεσμα, ΔΙΑΣΤΗΜΑ και ΧΡΟΝΟΣ εκδηλώθηκε τότε μόνο, όταν δημιουργήθηκε εντός Αυτού το Μέρος ο ΤΟΠΟΣ και η ΔΙΑΡΚΕΙΑ των φωτεινών - λευκών σημείων του παραδείγματός μας.

Αντιλαμβάνεστε, ότι έχουμε μια σειρά τριών καταστάσεων. Έχουμε πρώτον το Απόλυτον Είναι Μοναδική και Ενιαία Αρχή, Θεός-Αίτιον, ΑΠΕΙΡΟΣΥΝΗ και ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ.

Εκφράζεται ως Ον, Θεός-Αποτέλεσμα με ιδιότητες τον ΧΩΡΟ ή ΔΙΑΣΤΗΜΑ και τον ΧΡΟΝΟ. είναι η δεύτερη κατάσταση. Το Ον όμως Αυτό για να εκδηλωθεί ως ύπαρξη απαιτείται η συνδρομή της τρίτης καταστάσεως, του ΜΗ-ΟΝΤΟΣ, του Μέρους εντός του Όλου, των φωτεινών σημείων του παραδείγματος, με τα χαρακτηριστικά του Τόπου του συγκεκριμένου και της χρονικής ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ της συγκεκριμένης επίσης.

Δια της τρίτης καταστάσεως, του ΜΗ-ΟΝΤΟΣ και με άρνηση των πραγματικότητων αυτού, του Τόπου δηλαδή και της Διάρκειας, οντοποιείται ο Θεός-Αποτέλεσμα ως Διάστημα-Χρόνος και αποτελεί έτσι την έκφραση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, τα χαρακτηριστικά της οποίας είναι η Απειροσύνη και η Αιωνιότητα.

Έτσι το Αχανές, το οποίο πριν από την δημιουργία των λευκών-φωτεινών σημείων ήταν Άπειρον και Αιώνιο, με την συνδρομή των σημείων αυτών που αποτελούν το ΜΕΡΟΣ (Τόπος-Διάρκεια), εκδηλώνεται ως ΟΛΟΝ (Διάστημα-Χρόνος). Πως όμως εμφανίστηκαν μέσα στο Αχανές τα φωτεινά αυτά λευκά σημεία ;

Τα κείμενά μας θεωρούν την εμφάνιση αυτών των σημείων, ως αποτέλεσμα αλλαγής της κίνησης του Τρόπου και του Πάθους.

Όταν δηλαδή ο Τρόπος, ο αιωνίως κινούμενος εισδυτικά, διέκοψε την διείσδυση και στάθηκε, το σημείο διακοπής της κίνησης του Τρόπου, το περιεκάλυψε το Πάθος.

Έτσι εμφανίζεται ένας κόμβος, ένα σημείο μέσα στο Αχανές, με χαρακτηριστικά του τον Τόπο που κατέχει και την Διάρκεια της ύπαρξής του. Είναι το Μη-Ον, μια στιγμιαία στάση του αιωνίως εισδύοντος ΤΡΟΠΟΥ σε κάποιο σημείο του Απείρου. Και αυτό το σημείο της στάσης το περικαλύπτει και το σταθεροποιεί στον Χρόνο το ΠΑΘΟΣ.

Η ιδιότητα της Εντάσεως, την οποία μεταφράζουμε ως Εισδυτικότητα, διακόπτει την κίνηση, αποκτά Έκταση και τότε εκδηλώνεται με την σειρά της η ιδιότης της Τάσεως ή Ροπής, περικαλύπτει την Έκταση και της δίνει Διάρκεια.

Αυτή είναι η περιστατική και συνδυασμένη δράση του Τρόπου και Πάθους, η οποία συμβάλλει στην γένεση της Δημιουργίας.

Τι λένε τα κείμενά μας ; ότι ο Τρόπος εδημιούργησε το Διάστημα και το Πάθος εδημιούργησε το Χρόνο, όταν η διεισδυτική κίνηση του Τρόπου διακόπτουσα την ενέργειά της διέγραψε την συγκεκριμένη έκταση, τον συγκεκριμένο δηλαδή Τόπο, στην οποία έκταση το Πάθος προσέδωσε περιορισμένη διάρκεια.

Δι αυτών δημιουργήθηκε το Διάστημα και ο Χρόνος και δημιουργήθηκαν, όταν ολοκληρώθηκε η δυάδα που έχει από την μια πλευρά τον Τόπο και από την άλλη το Διάστημα, καθώς και η δυάδα που ο ένας της όρος είναι η Διάρκεια και ο άλλος της ο Χρόνος.

Ο Τρόπος δηλαδή και το Πάθος δημιουργούν άμεσα το Μέρος, έμμεσα όμως δια της αντιλήψεως του μέρους φανερώνεται το Όλον. Επομένως κατά μία έννοια ο Τρόπος και το Πάθος δημιουργούν το Όλον.

Τα λευκά-φωτεινά σημεία, τα γεγονότα δηλαδή που δημιουργεί ο Τρόπος και το Πάθος συμβάλλουν στην φανέρωση, στην εκδήλωση του Αχανούς ως έννοια Χρόνου και Διαστήματος ή Χώρου.

Και όπου δεν υπάρχουν καθόλου γεγονότα υπάρχει η Αιωνιότης και εκεί όπου δεν υπάρχουν καθόλου τόποι υπάρχει το Άπειρον.

Όσο όμως ο Άνθρωπος ζει μέσα στα γεγονότα και στους τόπους συνειδητοποιεί τις έννοιες του Χρόνου και του Διαστήματος.

Όταν τα γεγονότα πάψουν να αλληλοδιαδέχονται το ένα το άλλο και όταν οι τόποι πάψουν να υπάρχουν σαν ξεχωριστά σημεία στην ενότητα του Απολύτου, τότε ο Άνθρωπος θα ζει στην Αιωνιότητα και στην Απειροσύνη του Υπέρτατου Ενός.

στ. Υπερουσία και Ουσία

Τα κείμενα της Αστροσοφίας συνεχίζουν :

Το Διάστημα και ο Χρόνος με αμοιβαία συμβολή και χωρίς να διακόψουν την κατάστασή τους παράγουν την Μορφή.

Από την Τριάδα αυτήν (Διάστημα-Χρόνος-Μορφή) αποτελείται η σύνθεση της Δημιουργίας που ονομάζεται ΟΥΣΙΑ.

Σύμφωνα με τον Α.Τ. Γεώργιο θα ονομάσουμε ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ το επίπεδο του καθαρού δυναμισμού, του οποίου τα κατηγορήματα Αιωνιότης και Απειροσύνη μεταφράζονται για την αντίληψη του Ανθρώπου με τις έννοιες του Χρόνου και του Διαστήματος.

Η Υπερουσία είναι η πηγή της Ουσίας και είναι αυτή που εξασφαλίζει στην Ουσία διάρκεια και έκταση.

Αποτέλεσμα του συνδυασμού του Χρόνου και του Διαστήματος είναι η εμφάνιση της ΜΟΡΦΗΣ.

Η Μορφή επομένως είναι η πρώτη σύνθεση - Δημιουργία, οφείλεται στο συνδυασμό των παραγόντων Χρόνος και Διάστημα και έχει σαν χαρακτηριστικά την Διάρκεια και την Έκταση.

Η Μορφή, τώρα, αποτελεί έναν νέο, τρίτο, παράγοντα ο οποίος μαζί με τους δύο προηγούμενους, τον Χρόνο και το Διάστημα συναποτελούν την δεύτερη σύνθεση που είναι η ΟΥΣΙΑ.

Και πάλι θα θυμηθούμε το μηχανισμό δημιουργίας του πρώτου Όντος. Η Αγάπη και η Σοφία αποτελούν το ΟΝ-Συνείδηση και η Συνείδηση αυτή μαζί με την Αγάπη και τη Σοφία, τις αιώνιες δημιουργικές κινήσεις του Απολύτου συναποτελούν το επίπεδο της Υπερουσίας.

Αυτό το επίπεδο δεν είναι Διάρκεια και Έκταση και Μορφή, αλλά Αιωνιότης και Απειροσύνη και Συνείδηση χωρίς όρια. Μετά δε από την απόσπαση και την εναντίωση της Ουσίας, το Υπερουσιαστικό αυτό επίπεδο εκδηλώνεται ουσιαστικά και τότε είναι Χρόνος και Διάστημα και Ατομική Συνείδηση.

Όταν περιγράφουμε την ΟΥΣΙΑ ως σύνθεση Μορφής, Χρόνου και Διαστήματος δεν πρέπει να φαντάζεται κανείς, ότι η Ουσία έχει πράγματι κάποια συγκεκριμένη μορφή.

Βέβαια, στα παραδείγματα που αναφέρουμε, μπορεί κανείς να φαντασθεί όντως κάποια μορφή και αυτό οφείλεται, στο ότι η σκέψη μας η ίδια δεν είναι τίποτε άλλο παρά εικονοποίηση ή μορφολόγηση των ιδεών και αποτελεί ασφαλώς χαρακτηριστικό ατελούς επιπέδου, στο οποίο εκδηλώνεται η δραστηριότητα της Φαντασίας.

Η Ουσία αυτή καθ' εαυτήν δεν έχει μορφή. Δεν έχει επίσης την ενέργεια εκείνη, η οποία θα παράγει μορφή και θα συντηρήσει την μορφή.

Η ενέργεια αυτή ως κίνηση, δόνηση είναι το χαρακτηριστικό της Υπερουσίας.

Η Ουσία είναι μόνο η δυνατότητα να εκδηλώνει Μορφή ανταποκρινόμενη σε ανάλογη δόνηση της Υπερουσίας. Εις το εξής κάθε ενέργεια της Υπερουσίας επί της Ουσίας θα υποχρεώνει την δεύτερη, να εκδηλώνει αυτήν την ικανότητα, να αντιδρά δηλαδή στην δόνηση της Υπερουσίας με εμφάνιση ανάλογης προς την κάθε δόνηση Μορφής. Η Μορφή αυτή θα χαρακτηρίζεται επί πλέον από συγκεκριμένη διάρκεια και θα καταλαμβάνει συγκεκριμένο επίσης τόπο.

Καθώς όμως είδαμε πιο πάνω, ο τόπος και η διάρκεια μιας φωτεινής, λευκής κηλίδας, ενός δηλαδή γεγονότος ή επεισοδίου μέσα στο Αχανές οφείλονται στο Διάστημα και στον Χρόνο. Διότι αποτελούν κόμβους ή περιορισμένες στάσεις μέσα στο Διάστημα και στον Χρόνο.

Για τον λόγο αυτό θεωρούμε, ότι την Μορφή την δημιουργούν το Διάστημα μαζί με τον Χρόνο σαν πρώτη σύνθεση και όχι ο Τόπος και η Διάρκεια, που είναι μέρη του Διαστήματος και του Χρόνου.

Επίσης θεωρούμε, ότι το Διάστημα πάλι μαζί με τον Χρόνο και με τη Μορφή αποτελούν την Ουσία, την οποία θα την δεχθούμε σαν ένα Ον που αντετέθη προς το Θεϊόν 'Απειρο-αιώνιο Ον.

Η Υπερουσία επομένως είναι εκείνη, που εξασφαλίζει την ύπαρξη της Ουσίας, καθώς επίσης εξασφαλίζει και την εκδήλωση-Μορφή την οποίαν παρουσιάζει η Ουσία. Άλλωστε - και κατά περιγραφή του [Α.Τ. Ευγένιος Ντυπρέ ►](#) - η Ουσία είναι η Υπερουσία η ίδια με ένα τρόπο ενεργείας διαφορετικό από τον δικό της.

Θα επανέλθουμε όμως στην προσπάθεια ακριβέστερου καθορισμού της Ουσίας στο τέταρτο (ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ) κεφάλαιο.

Τώρα ολοκληρώθηκε η πρώτη Δυάδα : ΦΩΣ και ΣΚΟΤΟΣ.

Από αυτήν θα αρχίσει και δι' αυτήν θα ολοκληρωθεί η Κοσμική Δημιουργία.

ζ. Συμπεράσματα

- 1) Η Ουσία κατάσταση νέα μέσα στην Υπερουσία και γέννημα της Υπερουσίας αντικειμενοποιείται προς την Υπερουσία, όπως αντικειμενοποιείται ένας στρόβιλος, μια δύνη νερού έναντι του ωκεανού στον οποίον ανήκει.
- 2) Η Ουσία παρουσιάζει πραγματικότητες τον Τόπο και την Διάρκεια και αρνήσεις τον Χώρο και τον Χρόνο.
- 3) Την Υπερουσία αποτελεί ο Χώρος και ο Χρόνος ως αποτέλεσμα άρνησης του Τόπου και της Διάρκειας.
- 4) Το 'Απειρο και η Αιωνιότης χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθαρού δυναμισμού, που λέγεται Υπερουσία μεταφράζονται από εμάς ως Χώρος και Χρόνος.
- 5) Με αμοιβαία συμβολή του Χώρου και του Χρόνου σχηματίζεται η Μορφή (1η σύνθεση)
- 6) Ο Χώρος και ο Χρόνος μετά της Μορφής παράγουν την Ουσία και της εξασφαλίζουν την ύπαρξη (2η σύνθεση).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΤΡΙΑΔΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΟΣ

«ότι τρεις εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἐν εἰσί » (Ιωάννου Α' - ε' . 7)

α. Αποσπάσματα

Σχετικά αποσπάσματα από την Θεοσοφική και Φιλοσοφική Διδασκαλία

Θεώρημα 37ο

- Το Πνεύμα είναι το αποτέλεσμα μιας κοινής δράσεως της Αγάπης και της Σοφίας εν τω ΟΝΤΙ.
- Το Ον είναι η ΜΟΝΑΣ. Το Πνεύμα είναι η ΤΡΙΑΣ
- Η Υπερουσία του Πνεύματος είναι το ΟΝ.

- Η Δευτέρα αυτή μορφή (... ήν παράγει η μυστηριώδης δράσις Αγάπη-Σοφία) καλείται Πνεύμα και συγκροτείται εν αυτώ τούτω τω Οντι, αποτελούσα επίσης μέρος αυτού και ούσα αυτό το ίδιον.
- Κατά συνέπειαν το Πνεύμα είναι το 2ον αποτέλεσμα εκδηλωμένον εν τω 1ω αποτελέσματι και έχον ως αίτιον την Πρώτην Αιτίαν.
- Το Πνεύμα ωσαύτως είναι μία εκ των πολλαπλών μορφών του Μοναδικού Θεού.
- Η διαφορά ήτις υπάρχει μεταξύ των δύο αποτελεσμάτων Ον και Πνεύμα, απορροώντων αμφοτέρων εκ της αυτής αιτίας, είναι ότι το πρώτον, το Ον, αντιπροσωπεύει την ιδέαν της Μονάδος, ενώ το δεύτερον, το Πνεύμα, αντιπροσωπεύει την ιδέαν της Τριάδος.
- Το Πνεύμα αντιπροσωπεύει την ιδέαν της Τριάδος, διότι είναι το Αποτέλεσμα μιας δράσεως μικτής μεν, αλλά κεχωρισμένης, της διμόρφου αρχής, εν μια καταστάσει διάφορω της εαυτής : Αγάπη-Σοφία-Ον.

Θεώρημα 40ο

Η δράσις της Αγάπης επί της Σοφία παράγει το «Ον-Μητέρα» ενώ η δράσις της Σοφίας επί της Αγάπης παράγει το «Ον-Υιόν». Εις τας δύο ταύτας συλλήψεις έγκειται η ιδέα της Θείας Τριάδος.

Σχόλια του ΔΩΡΟΥ

- Ο Θεός είναι η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, ενώ το Ον είναι μία Μονάς και δεν δύναται να είναι Θεός. Το Ον πολλαπλασιαζόμενο δημιουργεί το Πνεύμα, όπερ είναι μια Τριάς.
- Το Πνεύμα είναι η μεγέθυνση ή ο πολλαπλασιασμός του Όντος.
Επίσης αποσπάσματα από άλλα κείμενα της Διδασκαλίας :

Μαθήματα της Κλειδός του Θόλου

«... ο δεσπόζων κύκλος αντιπροσωπεύει τη Φαντασία, ο διάμεσος κύκλος τη θέληση, ο τρίτος... αντιπροσωπεύει την Ισχύν. Οι τρεις κύκλοι ομού συμβολίζουν το Πνευματικό Ον ... εν καταστάσει δραστηριότητος και εκδηλώσεως».

Παγκόσμιος Κλεις

Ο Θεός είναι το Είναι, το οποίον δεν δημιουργεί, ειμή μόνον Πνεύμα.

β. Η δεύτερη όψη του Θεού

Επιχειρώντας μια σύνδεση με τα προηγούμενα πρέπει να θυμηθούμε, ότι η Αγάπη-Σοφία, έκφραση δίμορφος της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, ενεργούσα ως Πρώτο Αίτιον, αποτελεί το ΟΝ.

Το Ον αυτό, που μπορούμε να το καθορίσουμε ως ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, αποτελεί κάτι το καινούριο, καινούρια κατάσταση της Αγάπης-Σοφίας εντός-πάντοτε -του Απολύτου. Είναι μια των μορφών Αυτού, του Θεού και πρώτο αποτέλεσμα της δράσεως της δίμορφης Αρχής Αγάπη-Σοφία, αλλά και πρώτο ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ του Θεού (κατά το θεώρημα 41).

Είναι πάντοτε συνταυτισμένο με το Απόλυτον, ώστε να μπορούμε να θεωρούμε το ΟΝ ως την Συνείδηση μιας Όψης του Απολύτου.

Αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδας, έχει ως αριθμητικό σύμβολο το ΕΝ (1) και αποδίδεται παραστατικά δια του γεωμετρικού συμβόλου του Κύκλου.

Η δράση όμως της διμόρφου Αρχής Αγάπη-Σοφία συνεχίζεται μυστηριωδώς εντός αυτής της Συνειδήσεως, εντός του ΟΝΤΟΣ. Και τώρα παράγει τη δεύτερη μορφή του Θεού, το ΠΝΕΥΜΑ.

Είναι το δεύτερο αποτέλεσμα της συνεχούς δράσεως της Αγάπης-Σοφίας η οποία δράση εκδηλώνεται, επαναλαμβάνουμε, εντός του Όντος. Και όταν λέμε εντός του Όντος, εννοούμε δράση της διμόρφου Αρχής δια της δημιουργηθείσης ήδη Ατομικής Συνειδήσεως.

Δηλαδή, η Αγάπη-Σοφία δια μιας αρχικής, μυστηριώδους δράσεως δημιούργησαν την Ατομική Τους Συνείδηση και συνεχίζοντας την δραστηριότητά Τους ως Αυτοσυνειδητοποιημένη πλέον δίμορφος Αρχή παράγουν εντός της Συνειδήσεώς Τους το δεύτερο αποτέλεσμα, το οποίο θα ονομάσουμε Πνεύμα.

Πρώτα το ΥΠΑΡΧΕΙΝ και μετά το ΝΟΕΙΝ.

Έτσι, στο 37ο Θεώρημα θα δούμε, να ορίζεται το ΠΝΕΥΜΑ ως δεύτερο αποτέλεσμα, που εκδηλώνεται μέσα στο πρώτο αποτέλεσμα και έχει σαν Αίτιο την Πρώτη Αιτία, η οποία είναι αυτή η διαρκής δράση της δίμορφης Αρχής Αγάπης-Σοφία.

Το ίδιο Αίτιο παράγει δύο αποτελέσματα, πρώτο το ΟΝ-Ατομική Συνείδηση - και έπειτα το ΠΝΕΥΜΑ.

Γι' αυτό το Πνεύμα είναι μια άλλη μορφή του Μοναδικού Θεού, συγκροτείται μέσα στην Συνείδησή Του, αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος, έχει ως αριθμητικό σύμβολο το ΤΡΙΑ (3) και αποδίδεται παραστατικά με το γεωμετρικό σύμβολο του Τριγώνου.

Αν το ΟΝ αποτελεί την δήλωση της Μοναδικότητας του Απολύτου Είναι, το ΠΝΕΥΜΑ αποτελεί την έκφραση μιας Τριαδικής Φύσεως του Απολύτου.

Έτσι, τώρα έχουμε δύο εκ των πολλαπλών, των απείρων, μορφών του Μοναδικού Θεού, δύο διαφορετικές όψεις της Μιας Απολύτου Θεότητας, όψεις, που δεν αλληλοαναιρούνται, εφ' όσον έχουν κοινό Αίτιο.

Εν τη Μονάδι περικλείεται η Τριάς και εν τη Τριάδι βεβαιώνεται η Μονάς.

Είναι χαρακτηριστική η φράση του σχολίου του 37ου Θεωρήματος, ότι το ΠΝΕΥΜΑ αποτελεί μέρος του ΟΝΤΟΣ και είναι αυτό το ίδιο το ΟΝ.

Είναι φράση την οποία θα επιχειρήσουμε, να αναλύσουμε στην συνέχεια.

γ. Η αναγκαιότητα της δημιουργίας του Πνεύματος

Πριν προχωρήσουμε στην προσπάθεια περιγραφής της εσωτερικής και μύχιας δράσης της Αγάπης-Σοφίας εντός του Όντος, στην οποία οφείλεται η δημιουργία του Πνεύματος, είναι απαραίτητο να ασχοληθούμε με ένα εύλογο ερώτημα : ποια είναι η αναγκαιότητα της δημιουργίας του Πνεύματος εντός του Όντος. Την απάντηση θα την αναζητήσουμε πάλι μέσα στη Διδασκαλία μας. Γι' αυτό θα αναφερθούμε σε κάποιες σχετικές φράσεις των Διδασκάλων μας.

Σε ένα σχόλιό του ο Δώρος στην Κλείδα του Θόλου και αφού περιγράψει τη δημιουργία ενός Όντος καταλήγει : «Δεν απομένει, παρά να τριαδοποιήσουμε το Ον

αυτό - και συνεχίζει - ... η γραμμή του Κύκλου αποκρυσταλλούται στο Τρίγωνο, που υπενθυμίζει τις τρεις Αρετές του Πνεύματος Φαντασία, Θέληση και Ισχύ».

Στο δεύτερο μάθημα του ίδιου κειμένου αναφέρονται τα εξής : οι τρεις κύκλοι - και εννοεί με την λέξη :

Κύκλοι την συμβολική παράσταση των τριών Πνευματικών Αρετών - συμβολίζουν το Πνευματικό Ον εν καταστάσει δραστηριότητας και εκδηλώσεως.

Δηλαδή το Ον ως σύνθεση Συνείδησης εκ της δράσεως της Αγάπης-Σοφίας, τότε μόνο βρίσκεται σε κατάσταση δραστηριότητας και εκδηλώσεως, όταν σε μια μύχια και εσωτερική δραστηριότητα της πρώτης Αιτίας εντός Αυτού, δημιουργηθούν οι τρεις Πνευματικές Αρετές.

Εξ ίσου όμως σημαντική είναι μια άλλη παρατήρηση του ίδιου κειμένου. Καθώς περιγράφει συμβολικά την δημιουργία του Πνεύματος, αναφέρει σε κάποιο σημείο τα εξής : «περατούμενης της φάσεως ταύτης ... το όν .. εισέτι δεν κατέχει την συνείδηση του όντος» και πιο κάτω προσθέτει «Όταν οι τρεις κύκλοι καταλάβουν εν τη κοινή αυτών περιστροφή τας αμοιβαίας αυτών θέσεις ... το ον κατέχει την συνείδηση αυτού».

Δηλαδή, μπορεί να εννοούμε το ΟΝ ως Συνείδηση Εαυτού, αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται για μια κατάσταση εν δυνάμει. Η εν δυνάμει αυτή κατάσταση θα αποτελέσει πραγματικότητα, θα τεθεί εν ισχύ, όταν το ΟΝ εκδηλωθεί ως Πνεύμα.

Τα αποσπάσματα αυτά από ένα κείμενο της Διδασκαλίας μας οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι το ΟΝ Αγάπη-Σοφία πρώτον για να γίνει κάτοχος της Συνειδήσεως Εαυτού και δεύτερον για να μεταφερθεί από την κατάσταση απλώς του Είναι, του Υπάρχειν στην κατάσταση δραστηριότητας και εκδήλωσης, πρέπει να συμβάλλει στη δημιουργία εντός Αυτού των τριών Πνευματικών Αρετών.

Ως Ον είναι, υπάρχει. ως Πνεύμα αποκτά την Συνείδηση εαυτού και εκδηλώνεται. Εκδηλώνεται ως Ενσυνείδητη Οντότης, ως Υπέρτατη Νόηση.

Ένα κείμενό μας λέγει : «Η Μονάς ακολουθούσα τους νόμους, τους οποίους εθέσπισε, έλαβε συνείδηση εαυτής κατά τρόπον απρόσιτο στην κατανόησή μας και ανέκαθεν εκδηλούται Τριαδική. Η Τριαδική εκδήλωση της Μονάδας ήταν η αρχή μιας πιθανής δημιουργίας. Η Δημιουργία δεν είναι μόνον ό,τι βλέπουμε. Υπήρξε από την στιγμή, που η Μονάς εκδηλώθηκε Τριαδικώς».

Και σαν Τριαδισμό της Μονάδος μπορούμε να πούμε, ότι εννοούμε την διαφοροποίηση, την διάκριση των Πνευματικών Αρετών, οι οποίες αποτελούν ένα μόνο μέρος εκ των απείρων Αρετών, που περιέχονται στη Μονάδα.

Και στο «περί ΕΓΩ» κείμενο της Διδασκαλίας αναφέρεται, ότι η Υπερουσία εκδηλώνει την αρετή της Κρίσεως, της Επιστήμης και της Αυτογνωσίας.

Συσχετίζοντας τώρα τα διάφορα κείμενα εύκολα θα καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα, ότι η αρετή της Αυτογνωσίας, δηλαδή της Συνειδήσεως Εαυτού, προϋποθέτει την ύπαρξη Πνεύματος.

Για τον λόγο αυτό, από του Θείου Όντος μέχρι του τελευταίου ΕΓΩ θα έχουν μεν ως συστατικά στοιχεία της φύσεώς τους τις δύο ενέργειες της δίμορφης Αρχής, την Αγάπη και την Σοφία, που αποτελούν την πρώτη Αιτία του Παντός, θα εκφράζονται όμως μέσω των τριών Πνευματικών Αρετών ως εκδηλούμενες, δρώσες και αυτοσυνειδητοποιούμενες υπάρξεις.

Έξ άλλου, πως να διανοηθεί κανείς, να αντιληφθεί την Αιτία του Παντός, την Αιτία της εκδήλωσης της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής, αν την εννοήσει ως ένα Υπέρτατο Πνεύμα ως την Υπερ-νόησιν, την προ πάσης νοήσεως ;

Σε ένα εξόχως αποκαλυπτικό φιλοσοφικό κείμενο της Διδασκαλίας μας αναφέρεται : «Τρεις οι μεγάλες αρετές της Θείας Ουσίας ... Η του Νοείν, η του Θέλειν, και η του Δύνασθαι ... Το Μέγα «Θέλειν» είναι η βάση της Θείας Ουσίας. Το Μέγα «Νοείν» είναι η κορυφή. Ο Λόγος δε είναι η εκδήλωση του Θέλειν, η παράσταση του Νοείν και το αποτέλεσμα του Δύνασθαι ... το Νοείν είναι η Απόλυτος Αρχή του Θείου Κέντρου... Ο Λόγος ως παράστασις του Νοήματος της Θείας Ουσίας υπήρξε η πρώτη μορφή ενωτική του Μηδενός και το Μηδέν προ Αυτής εχάθη.

Και το Εν, το τρομερό Εν, ο πρώτος λόγος του Θεού, ανεφάνη επί του Χάους, ως πρώτη εκδήλωση της φρικτής και τρομεράς δυνάμεως της Θείας Ουσίας».

Συμπέρασμα : Η δημιουργία Πνεύματος εντός του Όντος εξυπηρετεί διπλή αναγκαιότητα : πρώτον, την απόκτηση υπό του Όντος της Συνειδήσεως Εαυτού, δεύτερον, την δραστηριότητα και εκδήλωση του Όντος.

δ. Το Ανδρόγυνο

Πριν ασχοληθούμε απ' ευθείας με το μηχανισμό της δημιουργίας του Πνεύματος εντός του Όντος, μιας δημιουργίας την οποία παράγει η μύχια δράση της Αγάπης-Σοφίας, θα προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε το μηχανισμό αυτόν βοηθούμενοι από ένα παράδειγμα προσιτό σε όλους μας.

Στην Ανθρωπότητα ως μακρινούς εκπρόσωπους των δύο Θείων απορροιών, της Αγάπης και της Σοφίας έχουμε την Γυναίκα και τον Άνδρα αντίστοιχα.

Όταν μια Γυναίκα και ένας Άνδρας για πρώτη φορά μεταβάλλουν την ως τότε μεταξύ τους σχέση, κατά την οποίαν ο ένα αγνοούσε την ύπαρξη του άλλου και ενωθούν, παράγεται από την ένωση αυτή μια καινούργια συνείδηση, η συνείδηση του Ανδρόγυνου.

Αυτή η Συνείδηση αποτελεί από μόνη της μια οντότητα, που οφείλεται βέβαια στο γεγονός της ένωσης των δύο αυτών ανθρώπων, αλλά είναι και ανεξάρτητη της ένωσης αυτής, διότι πλέον θα διατηρείται για πάντα, έστω και αν η κατάσταση της ένωσης των δύο ατόμων παύσει κάποτε να υφίσταται.

Έτσι σε ένα Ανδρόγυνο έχουμε :

- 1) τον Άνδρα,
- 2) την Γυναίκα και
- 3) την νέα Συνείδηση, που την κατέχει τόσο ο Άνδρας όσο και η Γυναίκα.

Η Συνείδηση αυτή αποτελεί σύνθεση εμπειρίας και γνώσεις των χαρακτηριστικών ιδιοτήτων και των δύο φύλων. Τονίζω το και των δύο φύλων επειδή το κάθε ένα από τα μέλη του ζεύγους, μετά την ένωση τους, γνώρισε και την φύση του άλλου φύλου, αλλά και την φύση του δικού του φύλου, η οποία φανερώθηκε χάρις στην συνάντησή του με τον εκπρόσωπο του αντίθετου φύλου.

Με αυτόν τον τρόπο αποτελέσθηκε η ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΔΥΑΣ ως ΣΟΦΙΑ-ΑΓΑΠΗ (ΟΝ)

Ή για το επίπεδο της Ανθρωπότητας ως ΑΝΤΡΑΣ-ΓΥΝΑΙΚΑ (ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ).

Είναι μοναδική, αδιαίρετη, αντιπροσωπεύει επομένως την ιδέα τής Μονάδας.

Έκτοτε το κάθε μέλος του Ανδρόγυνου συνεχίζοντας την δραστηριότητά του θα ενεργεί μόνο του, είτε από κοινού με τον σύντροφό του μέσον πάντοτε της νέας Συνειδήσεως, η οποία τους έχει σφραγίσει καθοριστικά.


Θα διακρίνουμε λοιπόν την χωριστή δράση του Άντρα δια της νέας Συνειδήσεως, την χωριστή δράση της Γυναίκας δια της ίδιας Συνειδήσεως και επίσης την κοινή δραστηριότητα Άνδρα και Γυναίκας μαζί, πάλι δια της Συνειδήσεως αυτής.

Μπορούμε μάλιστα να θεωρήσουμε ότι η δραστηριότητα αυτή του ζεύγους περιορίζεται μόνο στον σχεδιασμό και τον προγραμματισμό μελλοντικών δραστηριοτήτων, περιορίζεται δηλαδή στο νοητικό επίπεδο. τότε η δραστηριότης τους λαμβάνει χώραν όχι μόνο δια της νέας Συνειδήσεως, αλλά και εντός της νέας Συνειδήσεως.

Το ζεύγος των ανθρώπων θα σκέπτεται, συλλαμβάνει θα προσδιορίζει και θα εκτελεί τους σχεδιασμούς του, σαν να αποτελούσαν τα δύο μέλη του ένα κοινό-ενιαίο πνεύμα, το πνεύμα ενός όντος με την Φαντασία του, την Θέληση και την Ισχύν του.

Σ' αυτό το ενιαίο πνεύμα η παρουσία του Άνδρα θα λειτουργεί όπως η Φαντασία που θα συλλαμβάνει ιδέες, η φύση της Γυναίκας θα επιλέγει και θα βεβαιώνει τις καταλληλότερες από τις συλλήψεις παίζοντας τον ρόλο της Θέλησης και η κοινή τους συμμετοχή και δραστηριότητα θα αποτελεί την Ισχύ του ζεύγους, που θα οδηγήσει στην εκτέλεση των σχεδίων τους.

Έτσι μπορούμε να χαράξουμε έναν πίνακα που σχετίζεται με τον εννεαδικό πίνακα :

ΑΡΧΗ	ΠΡΑΞΗ	ΣΥΝΘΕΤΗ ΑΡΧΗ 	ΔΙΝΕΙ	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ
Άνδρας	+	Συνείδηση τού Ανδρογύνου	=	Φαντασία
Γυναίκα	+	Συνείδηση τού Ανδρογύνου	=	Θέληση
Άνδρας + Γυναίκα	+	Συνείδηση τού Ανδρογύνου	=	Ισχύς - Δύναμη

Ανακεφαλαιώνοντας μπορούμε να σημειώσουμε, ότι η Συνείδηση του Ανδρογύνου είναι το πρώτο αποτέλεσμα της αλληλοεπίδρασης του Άνδρα και της Γυναίκας. είναι μοναδική, αδιαίρετη, αντιπροσωπεύει επομένως την ιδέα της Μονάδας, συμπληρώνει δε ως τρίτος όρος τα δύο συμβαλλόμενα πρόσωπα της Απολύτου Διάδος.

Στην κατάσταση όμως δραστηριότητας και εκδήλωσης του Ανδρογύνου, όπου τα δύο μέρη συμμετέχουν άλλοτε με μια ξεχωριστή δραστηριότητα διαδοχικά ως Φαντασία και Θέληση, άλλοτε δε με μια ενιαία δραστηριότητα ως Ισχύς, τότε το Ανδρόγυνο αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος.

Ακριβώς μέσα από το ρόλο αυτό διαφαίνεται :

- 1) η συστατική φύση του Ανδρογύνου αφού δια των μελών του εκφράζεται η Σοφία και η Αγάπη και
- 2) το πρώτο αποτέλεσμα της ένωσής τους, η κοινή δηλαδή Συνείδηση του Ανδρογύνου.

Χωρίς αυτήν την Συνείδηση δεν θα μπορούσαν να προχωρήσουν αρμονικά και αποτελεσματικά στην σύλληψη, το σχεδιασμό και την εκτέλεση των κοινών οραμάτων

και επιθυμιών, γι' αυτό και η δημιουργία της Συνείδησης προηγείται κάθε δραστηριότητας.

Προσπαθήστε να δείτε σε παραλληλισμό με το παράδειγμα που αναφέραμε τις σχετικές περικοπές από το 37ο Θεώρημα και από όσα θα αναφέρουμε στην συνέχεια.

ε. Η εσωτερική και μύχια δράση της ΑΓΑΠΗΣ - ΣΟΦΙΑΣ

Σύμφωνα με την Διδασκαλία μας, η Δίμορφος Αρχή Αγάπη-Σοφία δρα σε τρία διαφορετικά στάδια εκδήλωσης του Θεού.

Πρώτον, παρουσιάζει μια εσωτερική και μύχια δράση, στην οποία οφείλεται η δημιουργία του Όντος και του Πνεύματος.

Δεύτερον, δρα στα τρία επίπεδα του Θείου Σύμπαντος.

Τρίτον, δρα στους τρεις Κύκλους του Παντός, το οποίον περιέχει και το Θεϊόν και το Δημιουργημένο Σύμπαν, δηλαδή αποτελεί το ΟΛΟΝ.

Με τον δεύτερο και τρίτο τρόπο δραστηριότητας της Διμόρφου Αρχής θα ασχοληθούμε αργότερα.

Σήμερα θα μελετήσουμε την εσωτερική δράση της Αγάπης-Σοφίας.

Είναι η δράση εκείνη της Διμόρφου Αρχής εντός του Όντος, εκ της οποίας θα προέλθει το ΠΝΕΥΜΑ.

Ήδη έχει «προηγηθεί» η μύχια δράση της Αγάπης-Σοφίας, δια της οποίας αποτελέσθηκε το ΟΝ και την οποίαν έχουμε περιγράψει σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Στην προσπάθειά μας θα μας βοηθήσουν κάποια σχετικά σχόλια του Α.Τ. Γεωργίου, ο οποίος επιχειρεί να κάνει αντιληπτή τη δυσκολονόητη φράση του 37ου Θεωρήματος, κατά την οποίαν το Πνεύμα, που συγκροτείται εντός του Όντος «... αποτελεί μέρος αυτού και είναι αυτό το ίδιο (το Ον)».

Δέχεται λοιπόν ο Α.Τ. Γεώργιος, ότι η μόνη διαφορά που υπάρχει μεταξύ Όντος και Πνεύματος είναι, ότι το πρώτο αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδας, ενώ το δεύτερο αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος και προς αυτήν την κατεύθυνση αναπτύσσει τις απόψεις του.

Το ΟΝ - λέγει - θα πρέπει να αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδας, διότι κατά τη δημιουργία Του η Δίμορφος αλλά ενιαία Αρχή Αγάπη-Σοφία δεν επικαλείται κανέναν παράγοντα εσωτερικό ή εξωτερικό προς Αυτήν. δημιουργεί δηλαδή το ΟΝ μόνη Της. Δρα επομένως η Αρχή Αγάπη-Σοφία «αφ' εαυτής και εν εαυτή»

Το ΟΝ, άρα, είναι η ενιαία μορφή, που καθορίζεται απ' την δραστηριότητα μιας μόνο, αν και δίμορφης κίνησης. Σ' αυτήν την Μορφή το παν είναι ΕΝ και τίποτε δεν είναι ανεξάρτητο.

Δεν συμβαίνει το ίδιο με την Μορφή ΠΝΕΥΜΑ, το οποίο αποτελεί πραγματικά μορφή Τριαδική, επειδή είναι το παράγωγο μιας δράσεως της Αγάπης-Σοφίας «εν μια καταστάσει διαφόρω της εαυτής» εννοώντας βέβαια το ΟΝ.

Εξάλλου, η δράση αυτή της Διμόρφου Αρχής είναι μεν «μικτή» αλλά «κεχωρισμένη», όπως αναφέρει το κείμενο. Αυτό σημαίνει, ότι ακόμη, και η δράση της Διμόρφου Αρχής επί του Όντος δεν έχει τον χαρακτήρα της από κοινού επιδράσεως των δύο παραγόντων Αυτής επί του Όντος.

Πρόκειται μάλλον περί δράσεως, που αναπτύσσει έκαστος των παραγόντων της Διμόρφου Αρχής χωριστά επί του Όντος.

Δεν δρα δηλαδή από κοινού και ταυτοχρόνως η Αγάπη και η Σοφία επί του Όντος, αλλά δρουν ξεχωριστά η μια από την άλλη και διαδοχικά.

Ο Α.Τ. Γεώργιος για να εξηγήσει τη δράση αυτή της Διμόρφου Αρχής εντός του Όντος χρησιμοποιεί το παράδειγμα της δραστηριότητας του Ανθρωπίνου Πνεύματος, που είναι ήδη γνωστή από τα περί Πνεύματος Θεωρήματα της πρώτης σειράς.

Όπως, δηλαδή, για να παραχθούν τα παράγωγα της δεύτερης στήλης του εννεαδικού πίνακα έχουμε την δράση της Φαντασίας και της Θελήσεως επί της Ισχύος ως εξής :

Φαντασία	+ Ισχύς	= Σκέψη
Θέληση	+ Ισχύς	= Λόγος
Φαντασία + Θέληση	+ Ισχύς	= Δράση

Έτσι και για να παραχθεί το Πνεύμα έχουμε την δράση της Σοφίας και της Αγάπης επί του Όντος κατά τις ακόλουθες εξισώσεις :

Σοφία	+ ΟΝ	= Φαντασία
Αγάπη	+ΟΝ	= Θέληση
Σοφία + Αγάπη	+ ΟΝ	= Ισχύς

Δηλαδή, για να παραχθούν τα τρία παράγωγα του Ανθρωπίνου Πνεύματος: Σκέψη - Λόγος - Δράση, έχουμε μια χωριστή και μια κοινή δραστηριότητα της Φαντασία και της Θελήσεως. τόσο η μία, όσο και η άλλη δραστηριότητα λαμβάνουν χώραν εντός της Ισχύος.

Γιατί, τι είναι η Σκέψη; είναι εκδήλωση Ισχύος, που φέρει την σφραγίδα της Φαντασίας.

Τι είναι ο Λόγος ; πάλι εκδήλωση της Ισχύος που φέρει το χαρακτήρα της Θελήσεως. Και η Δράση είναι πάντοτε μια εκδήλωση Ισχύος, που έχει το χαρακτήρα της Φαντασία και της Θελήσεως.

Μπορούμε δηλαδή συμπερασματικά να πούμε, ότι τα τρία πρώτα παράγωγα της δραστηριότητας του Ανθρωπίνου Πνεύματος είναι τρεις ακτινοβολίες, ή τρεις επεκτάσεις της Ισχύος, που φέρνουν τα χαρακτηριστικά πότε χωριστά και πότε συνδυασμένα της Φαντασίας και της Θελήσεως.

Αλλά και τα τρία δεύτερα ή τελικά παράγωγα της δραστηριότητας των Πνευματικών Αρετών, η Σύλληψη, ο Προσδιορισμός και η Εκτέλεση πραγματοποιούνται από την δραστηριότητα της Φαντασίας και της Θελήσεως, πότε χωριστές και πότε συνδυασμένες με την συνδρομή της Δράσεως, η οποία όμως δεν είναι παρά αυτή η ίδια η Ισχύς, που φέρει ορισμένα χαρακτηριστικά.

Επομένως, τα πράγματα επαναλαμβάνονται, αλλά σε έναν άλλον, επόμενον θα λέγαμε, Κύκλο.

Έτσι, όταν λέμε, ότι το Πνεύμα είναι η Τριαδική εκδήλωση της Μονάδας, ή ότι το Πνεύμα αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος, στηριζόμαστε στον τρόπο παραγωγής του Πνεύματος καθ' ότι είναι το αποτέλεσμα μιας δράσεως μικτής της Διμόρφου Αρχής επί του Όντος, κατά την οποία μάλιστα οι παράγοντες που δημιουργούν το Πνεύμα, δρουν πότε ξεχωριστά και πότε από κοινού.

Γι' αυτό και στο σχόλιο του 37ου Θεωρήματος ξεχωρίζουν τρεις διακεκριμένοι παράγοντες : Αγάπη-Σοφία-Ον.

Ο Α.Τ. Γεώργιος θεωρεί, ότι με το παράδειγμα αυτό εξηγείται η δυσνόητη φράση, που ήδη αναφέραμε, κατά την οποία το Πνεύμα, που συγκροτείται μέσα στο ΟΝ, αποτελεί μέρος Αυτού, είναι όμως και το ίδιο το Ον.

Όντως το παράδειγμα αποτελεί προέκταση της αρχικής ερμηνείας, που δίνει ο Α.Τ. Γεώργιος στη διαφορά Όντος και Πνεύματος. Δεν είναι πλέον η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο Μορφών του Θεού, ότι η πρώτη μορφή εκπροσωπεί την Μονάδα, ενώ η δεύτερη την Τριάδα, διαφορά που προκύπτει από τον τρόπο παραγωγής της κάθε Μορφής. Γιατί, κάπως διαφαίνεται, έστω και αν δεν τονίζεται, ότι κάπου υπάρχει σαφής ποιοτική διαφορά, ίσως και διαφορά επιπέδων. Για μας πάντως η διαφορά αυτή δεν είναι τόσο μικρή.

Βέβαια, εύκολα γίνεται αντιληπτό, ότι το Πνεύμα δεν είναι τίποτε άλλο, παρά το ΟΝ σε κατάσταση εκδήλωσης σε ένα άλλο επίπεδο.

Ήδη όμως και η έννοια ενός άλλου επιπέδου έχει μέσα της το βαθμό ατέλειας. Και αυτό φαίνεται και από τον τρόπο δημιουργίας του Πνεύματος, κατά τον οποίον η Δίμορφος Αρχή ποιείται έκκλησιν σε άλλον παράγοντα, στο ΟΝ. Εμφανίζεται δηλαδή η έννοια της Ανάγκης, που με άλλα λόγια φανερώνει κατάργηση της Θείας Αυταρκειάς του Απολύτου.

Και το ίδιο το κείμενο εξ άλλου την ιδιότητα του Απολύτου την προσδίδει μόνο στον Θεό-Αίτιο και στο Ον, Θεό-Αποτέλεσμα, όχι στο Πνεύμα.

Επιπλέον, εφόσον για την παραγωγή του Πνεύματος χρησιμοποιείται το Ον, ήτοι η Ατομική Συνείδηση - έστω ως ΙΔΕΑ στους κόλπους του Θεού - αυτό σημαίνει, ότι από το επίπεδο του ΕΝΟΣ, καθώς μεταπηδούμε στο επίπεδο της Τριάδος ο κάθε παράγων Αυτής θα χαρακτηρίζεται και από Ατομική Συνείδηση και θα παρουσιάζει στη συνέχεια διακεκριμένη πλέον δράση έστω και εντός του Όντος.

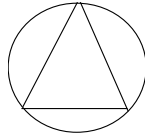
Αυτό ακριβώς υπονοείται στη φράση του σχολίου του 40ου Θεωρήματος : «Επρόικισεν όθεν το Ον με τας εν λόγω ιδιότητας συνδέσασα ταύτας εν τη Μονάδι του Όντος, δια του νέου τρόπου δραστηριότητας, του μεταδιδομένου παρά της Αγάπης-Σοφίας εν τοις επιπέδοις αυτοίς της Θείας Μονάδας».

Η διακεκριμένη δράση στην οποίαν αναφερόμεθα, αφορά τόσο το είδος του έργου, που η κάθε μια πνευματική Αρετή επιτελεί, όσο και το βαθμό συνειδητότητας με την οποίαν ενεργεί η κάθε Πνευματική Αρετή και για την οποία - συνειδητότητα - θα μιλήσουμε στην συνέχεια. Επί πλέον διάκριση μεταξύ των Πνευματικών Αρετών διαπιστώνεται και στην αλληλοδιαδοχή κατά την ολοκλήρωση και εκτέλεση μιας συλλήψεως, αν ληφθεί υπόψιν ο παράγων Χρόνος. Αλληλο-διαδοχή η οποία χαρακτηρίζει τη συμμετοχή των Πνευματικών Αρετών στις διαδοχικές φάσεις εξέλιξης της Ιδέας, όπως παρουσιάζονται στον σχετικό εννεαδικό πίνακα. Ας δούμε πάλι την σχέση Όντος και Πνεύματος χρησιμοποιώντας τώρα σύμβολα.

Νέο λοιπόν αριθμητικό σύμβολο, ο αριθμός ΤΡΙΑ (3) αποτελούμενος από τον πρώτο περιττό, το -1- που παριστά την Δίμορφη Αρχή Αγάπη-Σοφία, το Μέγα Αίτιο και τον πρώτο άρτιο αριθμό, το -2- που συμβολίζει το ΟΝ, το πρώτο αποτέλεσμα.

Νέο και γεωμετρικό σχήμα - σύμβολο, το ΙΣΟΠΛΕΥΡΟ ΤΡΙΓΩΝΟ, πάντοτε εγγεγραμμένο εντός του Κύκλου.

Το ΤΡΙΓΩΝΟ θα αποτελεί τον διαγραμματικό καθορισμό του Τριαδικού διαχωρισμού του Κύκλου.

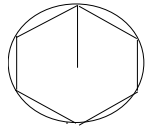


Αν ο Κύκλος είναι η βάση των ποιοτικών αριθμών, η τριπλή αφηρημένη Μονάς, το Τρίγωνο αποτελεί το ποσοτικό δυναμικό των τριών πρώτων αριθμών και είναι η συγκεκριμένη Τριάς.

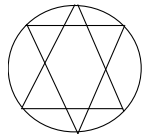
Πρόκειται επομένως για τριαδοποίηση του Κύκλου, στον οποίον με τον τρόπο αυτό προσδίδεται ΜΟΡΦΗ, χωρίς όμως να καταργείται ο Κύκλος.

Το Τρίγωνο σαν σχήμα δείχνει στάση-εντοπισμό της ενέργειας - και έχει μέσα του την έννοια της προσπάθειας, στοιχεία που δεν αποδίδονται από τον Κύκλο.

Το ΟΝ - λέγει η Παράδοση - εξέπεμψε την Ακτίνα, η οποία άρχισε να «μετρά» την περιφέρεια τρεπόμενη κάθε φορά, που την συναντούσε, ώστε με τον τρόπο αυτό να σημειώσει έξι σημεία επί της περιφέρειας του Κύκλου σχηματιζόμενου ενός εξαγώνου.



Όταν το εξαγώνο γίνεται Οντότης με Συνείδηση Ατομική, δημιουργούνται δύο Ισόπλευρα Τρίγωνα.



Το ΟΡΘΟ Τρίγωνο είναι το σύμβολο του Πνεύματος και το ΑΝΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟ το σύμβολο του ΕΓΩ, το οποίο, όπως θα δούμε στην συνέχεια της Διδασκαλίας, θα οδηγηθεί σε κάθοδο, στο επίπεδο του Ασυνειδήτου.

Ον λοιπόν και Πνεύμα, Κύκλος και Τρίγωνο σε μια τέτοια σχέση, που θα πρέπει να θεωρηθεί, ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο για τον Άνθρωπο να διακρίνει σαφείς διαφορές. Και ακριβώς αυτήν την δυσκολία της διάκρισης μεταξύ των δύο μορφών του Θεού επισημαίνει η φράση, ότι το Πνεύμα είναι μέρος του Όντος και συγχρόνως αυτό το ίδιο το Ον.

Με μια σύντομη αριθμοσοφική αναφορά παρατηρούμε ότι, αν ο Κύκλος αποδίδεται με τον αριθμό -1- και η Διάμετρος αυτού (η διπλή δηλαδή ακτίνα Αγάπη-Σοφία) με τους αριθμούς -2- και -3-, τότε για το Ον-Κύκλος - θα έχουμε : $1+2+3 = 6$.

Για το ΑΝΙΟΝ Τρίγωνο θα έχουμε τους τρεις αριθμούς :

$$4+5+6 = 15 = 6$$

Για το ΚΑΤΙΟΝ Τρίγωνο θα έχουμε τους τρεις αριθμούς :

$$7+8+9 = 24 = 6$$

Ο κοινός τελικός αριθμός -6- για κάθε επίπεδο μας δίνει μια αριθμοσοφική βεβαίωση της σχέσης ομοιότητας του ενός επιπέδου με το άλλο, παρά τις οποιεσδήποτε

διαφορές, που μπορούν να έχουν μεταξύ τους τα επίπεδα αυτά, εφόσον όμως παραμένουν εντός του Όντος.

Υπάρχει παρά ταύτα ένα αξίωμα, ότι το ΜΕΡΟΣ είναι πάντοτε κατώτερο του ΟΛΟΥ, το ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ κατώτερο του ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΟΣ.

Με τον καθορισμό επομένως του Πνεύματος ως ΜΕΡΟΥΣ του Όντος πρέπει να χαρακτηριστεί το Πνεύμα ως κατώτερο του Όντος.

Γι' αυτό και το κείμενό μας προσθέτει : το Αίτιον του Πνεύματος, η Υπερουσία, είναι το Ον.

Πως άραγε να διακρίνεις την διαφορά μεταξύ του : «Είμαι, άρα υπάρχω!» και του : «Σκέπτομαι, άρα υπάρχω!».

Η Μ.Δ. του Βορρά Daniele γράφει σχετικά :

ΟΝ είναι το να αποτελούμε μια πραγματικότητα, το να έχουμε μια Ύπαρξη με τους ιδιαίτερους προσδιορισμούς, που μπορούν να προχωρήσουν αυτήν την Ύπαρξη.

Γι' αυτό μπορούμε να πούμε, ότι ο Θεός ΕΙΝΑΙ και ότι ο Θεός ΕΙΝΑΙ μέσα σε όλα, ή ότι όλοι και όλα κατέχουν μέσα τους τον ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ Θεό ή το ΟΝ.

Παράδειγμα : μια πέτρα υπάρχει, ένα φυτό υπάρχει, ένας Άνθρωπος υπάρχει ανεξάρτητα από τους προσδιορισμούς - τα χαρακτηριστικά - που τα ιδιαιοποιούν ή τα χαρακτηρίζουν σχετικά με την δομή τους, την μορφή τους ή τον τρόπο ζωής τους.

Λέγοντας επομένως ΕΙΜΑΙ, εννοούμε ΥΠΑΡΧΩ, άρα κατέχω μέσα μου το ΟΝ εκ φύσεως.

Εν τούτοις το Πνεύμα είναι κάτι άλλο. Καθώς και ετυμολογικά σημαίνει πνοή, αποτελεί μια λεπτή εκπόρευση του Όντος, που θα αποτελεί την Μορφή Αυτού και την Θεία ανεξίτηλη υπογραφή.

Έχουμε, σαν παράδειγμα, μια συνάντηση και μια συζήτηση μεταξύ δύο Ανθρώπων. Η συνάντηση υπήρξε, η συζήτηση υπήρξε. το «πνεύμα» αυτής της συνάντησης και της συζήτησης καθόριζε τα κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της συνομιλίας.

Και δεν λέμε, θα σου δώσω τα χαρακτηριστικά του πνεύματος αυτής της συζήτησης, αλλά λέμε, θα σου δώσω την μορφή αυτής της συνομιλίας επειδή μέσα μας συσχετίζουμε την Μορφή με το Πνεύμα.

Όταν λέμε «σκέπτομαι, άρα υπάρχω» μέσα στην φράση αυτή περιέχεται μια κάπως συγκεκριμένη έννοια μορφής. ενώ το «είμαι, άρα υπάρχω» είναι πολύ αφηρημένο.

Για μένα - συνεχίζει η Daniele - το ΟΝ, ο ΥΠΑΡΧΩΝ είμαι ένα τρίτο πρόσωπο, που δημιουργεί την πολλαπλότητα του οργανισμού, τον μεταβολισμό των κυττάρων, την μορφή του οργανισμού με τα χαρακτηριστικά του.

Δεν σκέφτομαι τον οργανισμό μου, γιατί γι' αυτόν έχει ήδη μεριμνήσει το Ον.

Εγώ Είμαι - πρώτο πρόσωπο - το Πνεύμα, που τον κατοικεί.

Το Πνεύμα είναι ο συνδετικό κρίκος μεταξύ του ΥΠΑΡΧΕΙΝ αυτού καθ' εαυτού και της γνώσεως του Υπάρχειν.

Βλέπετε, μπορεί να υπάρχω, να είμαι άνθρωπος και να μην έχω την έννοια αυτής της γνώσης, δηλαδή να μη γνωρίζω τη μορφή αυτής της ύπαρξης.

Αυτήν την αέρινη όψη, την πιο λεπτή μορφή της ύπαρξής του, το Πνεύμα του, έχει αναλάβει ο Άνθρωπος να αντιπροσωπεύσει και πάνω σ' αυτήν πρέπει να εργαστεί, γιατί το ΟΝ που βρίσκεται μέσα του, δεν είναι παρά το ΔΩΡΟ της ύπαρξής του, του Υπάρχειν. Μπορεί ο Άνθρωπος να ελέγχει τους πνεύμονές του, το συκώτι

του ; όχι. Αυτά αντιστοιχούν στο ΟΝ, στο Υπάρχειν. Είναι η έκφραση της προκαθορισμένης ΙΔΕΑΣ του ΕΙΝΑΙ του.

Αυτός, ο Άνθρωπος, ενεργεί στο πιο άυλο μέρος που υπάρχει μέσα του, σ' αυτό που πλησιάζει περισσότερο προς το ΟΝ και που είναι το Πνεύμα του.

Το ΟΝ, το ΕΝΑ, οι εκφράσεις του Θεού Αγάπη-Σοφία υπάρχουν σε ΟΛΑ, στα πάντα, με την έννοια της καθολικής Μοναδικότητας. Το σχήμα που αντιπροσωπεύει η ΤΡΙΑΔΑ είναι οι τρόποι που το ΕΝΑ διασχίζει τα επίπεδα της Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής κάνοντας την ύπαρξή Της να παίρνει μορφή.

στ. Μια άλλη έννοια της Τριαδικότητας

Θα ξεκινήσουμε από το απόσπασμα του 37ου Θεωρήματος «... Το Πνεύμα διακρίνεται δια της εκδηλώσεως τριών αρετών : της Φαντασίας, της Θέλησης και της Ισχύος. Εις τας τρεις αυτάς αρετάς υποδεικνύονται αι δύο εκφράσεις και το πρώτο αποτέλεσμα της πρώτης Αιτίας».

Το Πνεύμα άρα συγκροτείται εντός του Όντος, αλλά διακρίνεται δια της εκδηλώσεως τριών αρετών. Ή θα μπορούσαμε, να πούμε, ότι διακρίνεται όταν εκδηλωθεί. Ή ακόμη, ότι το Πνεύμα αποτελεί την Τριαδική εκδήλωση του Όντος και της διμόρφου Αρχής.

Αν αυτά τα συνδέσουμε και με τα προηγούμενα, σύμφωνα με τα οποία το Πνεύμα θέτει το ΟΝ σε κατάσταση δράσεως και εκδηλώσεως, μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι οι εκδηλώσεις του Πνεύματος αποτελούν ουσιαστικά εκδήλωση του Όντος, εφ' όσον μάλιστα το κείμενο μας λέγει, ότι σ' αυτές τις εκδηλώσεις της Φαντασία, της Θέλησης και της Ισχύος υποδεικνύονται οι δύο εκφράσεις, η Σοφία δηλαδή και η Αγάπη και το πρώτο αποτέλεσμα, το ΟΝ.

Και τι δηλαδή διακρίνουμε σ' αυτές τις εκδηλώσεις ; μια μορφή του Θεού ΤΡΙΑΔΙΚΗ.

Οι Αρετές λοιπόν Φαντασία – Θέληση - Ισχύς, ενώ ανήκουν στο ΟΝ, εκδηλώνονται σε ένα δεύτερο επίπεδο συνειδητότητας δια της προβολής από κάθε μια εκ των Αρετών μιας διπλής Ακτίνας, δια της οποίας μάλιστα η αντίστοιχη Πνευματική Αρετή τριαδοποιείται.

Επομένως μια άλλη έννοια τριαδοποίησης σημειώνεται, καθώς οι τρεις πνευματικές Αρετές εκδηλώνουν στη δραστηριότητά τους τη φύση τους. Η τριαδικοποίηση αυτή των Αρετών δεν λαμβάνει χώραν παρά με τη δική τους συμμετοχή. οι ίδιες δηλαδή αποτελούν τον πρώτο όρο της κάθε Τριάδος, όπως θα δούμε αμέσως στον γνωστό εννεαδικό πίνακα.

Φαντασία	Σκέψη	Σύλληψη
Θέληση	Λόγος	Προσδιορισμός
Ισχύς	Δράση	Εκτέλεση

Παρατηρούμε στον Πίνακα, ότι τα έξι παράγωγα των Αρετών αποτελούν τρία ανάλογα ζεύγη και το κάθε ζεύγος είναι κατά κάποιο τρόπο το ξεδίπλωμα, η εκτύλιξη μιας Αρετής-Αρχής.

- Σκέψη - Σύλληψη
- Λόγος - Προσδιορισμός
- Δράση - Εκτέλεση

Η Σύλληψη είναι η συγκεκριμένη Σκέψη, ο Προσδιορισμός είναι ο καθορισμένος Λόγος, η Εκτέλεση είναι η εκδηλωμένη Δράση.

Καθώς λοιπόν οι τρεις πνευματικές Αρετές αναπτύσσουν δραστηριότητα, τριαδοποιούνται.

Όπως έχουμε περιγράψει πιο πριν, δια της δράσεως της Φαντασία και της Θελήσεως επί της Ισχύος διακρίναμε μια Τριαδικότητα μεταξύ των όρων 1-2-3 του εννεαδικού πίνακος, κατά κάθετη δηλαδή έννοια.

Αυτή όμως η δραστηριότητα, που περιγράφουμε τώρα, εκδηλώνεται με τα παράγωγα. Έτσι τώρα έχουμε δι' αυτών των έξι παραγώγων μια τριαδικότητα κατά οριζόντια έννοια.

Έχουμε δηλαδή τις τρεις οριζόντιες τριάδες : 1-4-7, 2-5-8 και 3-6-9.

Αυτή η Τριαδικότητα αποτελεί την εκδήλωση του Πνεύματος και συγχρόνως του Όντος.

Δια των έξι παραγώγων, που συνιστούν ένα άλλο επίπεδο εντός του Όντος, εκδηλώνεται η τριαδικότητα του Πνεύματος, αλλά και υποδεικνύονται - κατά το κείμενό μας- οι δύο εκφράσεις (ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ) και το πρώτο αποτέλεσμα (ΟΝ).

Όλα αυτά μας οδηγούν σε μια σχεδόν ταύτιση, όχι όμως πλήρη, της εννοίας του Όντος και της εννοίας του Πνεύματος.

Η ταύτιση συνίσταται στο ότι ΟΝ και ΠΝΕΥΜΑ ανήκουν στο ίδιο επίπεδο. ως ΟΝ υπάρχει, ως ΠΝΕΥΜΑ κατέχει την συνείδηση Εαυτού, δρα και εκδηλώνεται. Βεβαίως οι εκδηλώσεις του Πνεύματος λαμβάνουν χώραν σε επόμενο επίπεδο, εξ αυτών δε των εκδηλώσεων αντιλαμβανόμαστε την ύπαρξη μιας Υπέρτατης Νόησης.

Σε μας, που ζούμε στο επίπεδο των ποσοτήτων είναι δύσκολο να αντιληφθούμε, πως μπορεί το Πνεύμα να αποτελεί μέρος του Όντος, και συγχρόνως να είναι το ίδιο το ΟΝ.

Ένα ανάλογο παράδειγμα αποτελεί το ΕΓΩ του Ανθρώπου, το οποίο, αν και είναι απομακρυσμένη κατάσταση αυτής της Υπέρτατης Υπάρξεως, αν και είναι μέρος του Όντος εν τούτοις στη σύνθεσή του είναι το ίδιο το ΟΝ και στην εκδήλωσή του ανακαλύπτουμε τις τρεις Πνευματικές Αρετές και πίσω από αυτές τις δύο εκφράσεις ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ καθώς και το πρώτο αποτέλεσμα (Συνείδηση).

Πιο απλό είναι το παράδειγμα που παίρνουμε από τα τοποχρονικά : σε ένα μικρό δοχείο κλείνουμε λίγη ποσότητα του αέρος ενός μεγάλου χώρο αντλώντας όλον τον αέρα που περιέχεται και μέσα στο κενό αυτό απελευθερώνουμε τη μικρή ποσότητα αέρος, που είχαμε κλείσει στο μικρό δοχείο. Αυτή αμέσως θα καταλάβει όλο τον όγκο του μεγάλου χώρου, ενώ αρχικά ήταν ένα μικρό μέρος αυτού.

Θα επανέλθουμε όμως, όταν μιλήσουμε για το ΕΓΩ και για τα δευτερεύοντα Όντα.

Ας παρακολουθήσουμε όμως την εκδήλωση του Πνεύματος με την βοήθεια του Α.Τ. Γεωργίου.

Το ΟΝ είναι η τρίμορφη εκείνη Μονάδα αναλλοίωτη και ομοιογενής, από τον κάθε όρο της οποίας εκφεύγει μια διπλή ακτίνα, η οποία κατά την δραστηριότητά της αναλύεται - στα δύο της μέρη - και με τον τρόπο αυτό τριαδοποιεί τον όρο εκείνον του Όντος από τον οποίον προέρχεται.

Σαν παράδειγμα, παρατηρούμε στον εννεαδικό πίνακα, ότι από τον όρο Φαντασία εκπέμπεται η διπλή ακτίνα : ΣΚΕΨΗ-ΣΥΛΛΗΨΗ, η οποία αναλυόμενα τριαδοποιεί

τον όρο από τον οποίο προήλθε και έχουμε έτσι την οριζόντια Τριάδα Φαντασία - Σκέψη - Σύλληψη.

Βέβαια, στο Ανθρώπινο πνεύμα τα τρία διπλά παράγωγα δηλαδή το 4-7, το 5-8 και το 6-9 πραγματοποιούνται μέσα στον χρόνο και στον χώρο και μας παρουσιάζονται σαν να είναι ανεξάρτητα της πηγής τους και σαν να έχουν ύπαρξη κατά το μάλλον και ήττον προσωρινή.

Δεν μπορεί όμως να συμβαίνει το ίδιο με την μορφή Πνεύμα, που παράγεται εντός του ΟΝΤΟΣ με την δραστηριότητα της Αγάπης-Σοφίας. Η δραστηριότητα αυτή είναι Απόλυτη, εφόσον προέρχεται από πηγή Απόλυτη, έχει δε και αποτέλεσμα ανάλογης φύσεως.

Έτσι, ενώ η Σκέψη μας και η Σύλληψή μας είναι στην πραγματικότητα διαδοχικοί σταθμός της δραστηριότητας της Φαντασίας μας, που διαρκούν ένα χρονικό διάστημα και εξαφανίζονται, στο επίπεδο του Όντος η Σκέψη-Σύλληψη είναι ταυτόχρονες και αιώνιες, καθώς προέρχονται από Συνείδηση Απόλυτη, άρα και Αιώνια.

Γι' αυτόν τον λόγο αποτελούν μια διπλή ακτίνα και όχι διαδοχικούς σταθμούς.

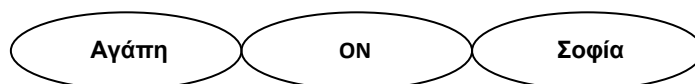
Με τον τρόπο αυτό εκπορεύονται από το ΟΝ τρεις διπλές ακτίνες, που η κάθε μια φέρει το χαρακτηριστικό της πηγής της. και αποτελούν και οι τρεις ακτίνες μαζί την δεύτερη μορφή του Θεού η οποία ονομάζεται ΠΝΕΥΜΑ.

Έτσι δημιουργείται ο εξής πίνακας :

1. ΟΝ	4. Δώρος	7. Δώρα
2. ΑΓΑΠΗ	5. Ρέων	8. Ρέα
3. ΣΟΦΙΑ	6. Φαίων	9. Φαία

Ο πίνακας αυτός προήλθε από μια αυθαίρετη φαινομενικά αντικατάσταση όλων των όρων του γνωστού εννεαδικού πίνακος.

Οι τρεις πρώτοι όροι Φαντασία, Θέληση, Ισχύς αντιπροσωπεύονται από το ΟΝ:



και το Πνεύμα αντιπροσωπεύεται από τα τρία ζεύγη των παραγώγων :

Δώρος - Δώρα = Φαντασία

Ρέων - Ρέα = Θέληση

Φαίων - Φαία = Ισχύς

Στον πίνακα αυτόν, ο οποίος συμπεριλαμβάνει το ΟΝ και το ΠΝΕΥΜΑ οι τρεις πρώτοι όροι, που αντιπροσωπεύουν το ΟΝ, έχουν αναλογικά τον ίδιο ρόλο με τις τρεις Αρετές-Αρχές της δραστηριότητας του Ανθρώπινου Πνεύματος.

Σ' αυτόν, τον ίδιο πίνακα, τον οποίον οφείλουμε στον Α.Τ. Γεώργιο έχουν αντικατασταθεί οι όροι, που δείχνουν την φύση των δραστηριοτήτων του Πνεύματος, με τα ονόματα των Γεννητόρων.

Έτσι θα μπορέσετε, όσοι ασχοληθείτε αργότερα με το θέμα αυτό, να έχετε μια ιδέα του τι αντιπροσωπεύουν οι Γεννήτορες στο Υπερουσιαστικό γενεαλογικό δένδρο και όταν χρειάζεται, να αντικαθιστάτε τα ανθρωπόμορφα ονόματά τους με την δραστηριότητα, που στην πραγματικότητα αντιπροσωπεύουν.

Περί Γεννητόρων βέβαια θα μιλήσουμε στην συνέχεια.

Βλέπετε, λοιπόν, τώρα μια άλλη έννοια τριαδικής μορφής του Όντος μέσω των εκδηλώσεων Αυτού, οι οποίες αντιπροσωπεύουν, σε διαφορετικό ασφαλώς επίπεδο, το Πνεύμα.

Δι' αυτών των εκδηλώσεων συμπεραίνεται η ύπαρξη και η λειτουργία των τριών Πνευματικών Αρετών : Φαντασία-Θέληση-Ισχυς και συγχρόνως υποδεικνύονται οι δύο Εκφράσεις : Αγάπη-Σοφία και το πρώτο αποτέλεσμα, το ΟΝ.

Σε σχέση με το τους πίνακες έχουμε παραθέσει (σελίδες 80 και 90) και για ένα προσεκτικό παρατηρητή, τίθεται ένα θέμα : γιατί στον πρώτο πίνακα το ΟΝ αντιστοιχεί με την ΙΣΧΥ και στον δεύτερο με την ΦΑΝΤΑΣΙΑ; και αντίστοιχα, γιατί η ΣΟΦΙΑ στον ένα πίνακα συσχετίζεται με την ΦΑΝΤΑΣΙΑ και στον άλλον με την ΙΣΧΥ;

Κατ' αρχήν δεν θα πρέπει να λησμονούμε, ότι μια απεικόνιση έχει πάντοτε ατέλεια έναντι της υπερβατικής κατάστασης, την οποίαν επιχειρούμε να καταδείξουμε μέσω της εικόνας. Στην εικόνα « παγώνουν » και ακινητοποιούνται παράγοντες, οι οποίοι στην πραγματικότητα βρίσκονται σε μια συνεχή δυναμική ροή και αλληλοεπίδραση, ώστε και το ΤΡΙΑ να παραμένει ΕΝΑ.

Πως όμως χωρίς κάποιες εικόνες να αντιληφθούμε μια πραγματικότητα, ή τουλάχιστον να την πλησιάσουμε, όταν η πραγματικότητα αυτή βρίσκεται ουσιαστικά πέρα απ' τις δυνατότητες μας ; Πως π.χ. να αντιληφθούμε την γένεση μιας κατάσταση μέσα σε μια άλλη, ώστε να είναι η δεύτερη κατάσταση διαφορετική από την πρώτη και συγχρόνως να ταυτίζεται με την πρώτη, όπως συμβαίνει με τις έννοιες ΟΝ και ΠΝΕΥΜΑ.

Δεν πρέπει επίσης να ξεχνούμε, ότι η μορφή ΠΝΕΥΜΑ εκδηλώνεται σε διαφορετικό επίπεδο, ή ίσως η εκδήλωσή της αποτελεί αυτή καθ' εαυτήν διαφορετικό επίπεδο συνειδητότητας από το επίπεδο του ΟΝΤΟΣ. Και αυτό το διαφορετικό επίπεδο συνειδητότητας, θα το δούμε πιο κάτω, είναι ο Κύκλος Ουρανός.

Επομένως, οι εξισώσεις που σχηματίζουμε αφορούν καταστάσεις διαφορετικών επιπέδων και μάλιστα το ένα από αυτά τα επίπεδα, το επίπεδο του ΟΝΤΟΣ είναι για την αντίληψή μας απροσπέλαστο, η ΜΟΝΑΣ παραμένει απαραβίαστη.

Αν στο πρώτο παράδειγμα έχουμε το ΟΝ, να αντιστοιχεί προς την ΙΣΧΥ, αυτό γίνεται, όχι γιατί το ΟΝ είναι ΙΣΧΥΣ, αλλά απλώς επειδή μεταξύ των δύο αυτών όρων υπάρχουν ανάλογες δυνητικότητες. Και ποια είναι η ομοιότητα δυνητικότητων, ώστε στο 37ο Θεώρημα να παραλληλίζεται το ΟΝ με την ΙΣΧΥ ;

Ο Α.Τ. Γεώργιος μας βοηθά σ' αυτό : 'όπως η ΙΣΧΥΣ - λέγει - είναι η κατ' εξοχήν ενεργητική Αρετή του Πνεύματος, που ακτινοβολεί, δρα και εκτελεί ό,τι η Φαντασία έχει συλλάβει και η Θέληση έχει προσδιορίσει, έτσι και το ΟΝ, από τη στιγμή που εμφανίζεται, τείνει αυτομάτως προς δράση. Η ίδια Του η φύση το οδηγεί προς δράση. Θα μας ήταν ακτινοβολία, όπως θα ήταν απίθανο να φαντασθούμε μια οποιαδήποτε «ύπαρξη» ακίνητη και στερούμενη δράσεως.

Γι' αυτό σε άλλα κείμενα το ΟΝ ονομάζεται «η Ακτίνα» και ως τρίτος όρος μιας Τριάδος ονομάζεται επίσης «Ακτινοβόλουσα Φαντασία» σε διάκριση προς την «Αγαπώσα Φαντασία» και την «Υπέροχο Φαντασία».

Από την άλλη πλευρά ας δούμε το ΕΓΩ σε αντιστοιχία προς τον ΟΝ.. Θα θυμίσουμε, ότι έχει δύο κατηγορήματα, την Νόηση και το Αίσθος ως συστατικά της φύσεώς του. Τα δύο αυτά κατηγορήματα του ΕΓΩ είναι αντίστοιχα με την ΣΟΦΙΑ και την ΑΓΑΠΗ,

που αποτελούν κατηγορήματα ή συστατικά της φύσεως του ΟΝΤΟΣ.

Το ΕΓΩ επίσης έχει και ως εκφράσεις την Νόηση και το Αίσθος. Υπό αυτήν την έννοια το ΕΓΩ αυτό καθ' εαυτό είναι στην πραγματικότητα η Συνείδηση του Όντος μας και της δραστηριότητας των δύο του εκφράσεων.

Δηλαδή τη Νόηση και το Αίσθος ή θα τα δούμε ως συστατικές Αρετές του ΕΓΩ, ή ως εκφράσεις του ΕΓΩ.

Το ίδιο και την ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ είτε θα τις δούμε ως συστατικές αρετές του ΟΝΤΟΣ, είτε ως εκφράσεις Αυτού.

Στην πρώτη περίπτωση το ΕΓΩ ή το ΟΝ, αποτελούνται από τις αντίστοιχες αρετές ή τα κατηγορήματά τους. Στη δεύτερη περίπτωση το ΕΓΩ ή και το ΟΝ είναι η Συνείδηση της δραστηριότητας των εκφράσεών τους.

Ουσιαστικά, σε τίποτε δεν διαφέρει η μια περίπτωση της άλλης. Η μόνη που διαφέρει είναι η θέση του Παρατηρητή.

Αν στην αφετηρία του γίνεσθαι τοποθετήσει το Θεό-Αίτιο, τότε το ΟΝ είναι ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ αλληλοεπίδρασης δύο Αρετών-Αρχών.

Αν όμως θεωρήσει το ΟΝ ως αφετηρία του Παντός, τότε το ΟΝ μακροκοσμικώς, όπως και το ΕΓΩ μικροκοσμικώς είναι ο ΘΕΟΣ του, είναι η δρώσα Οντότης που δημιουργεί και η Συνείδηση της δράσεώς της.

Με βάση λοιπόν αυτά αν παραλληλίσουμε τη Νόηση και το Αίσθος υπό την έννοια των κατηγορημάτων που συνιστούν το ΕΓΩ με τις Αρχές του Πνεύματος, θα έχουμε :

Νόηση = Φαντασία

Αίσθος = Θέληση

ΕΓΩ = Ισχύς

Αν όμως παραλληλίσουμε το ΕΓΩ - συνείδηση των δραστηριοτήτων του - και τη Νόηση και το Αίσθος θεωρούμενες τώρα εκφράσεις του ΕΓΩ με τις Αρετές του Πνεύματος, τότε θα έχουμε :

ΕΓΩ = Φαντασία

Αίσθος = Θέληση

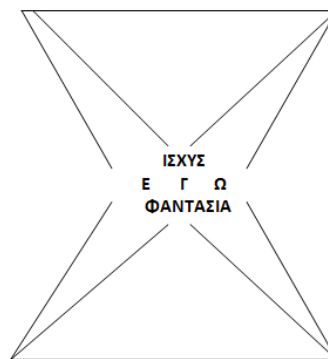
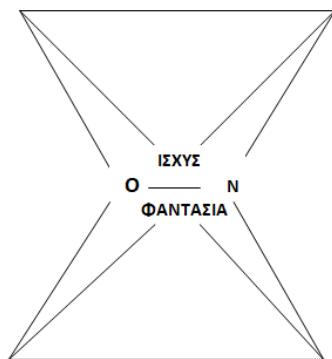
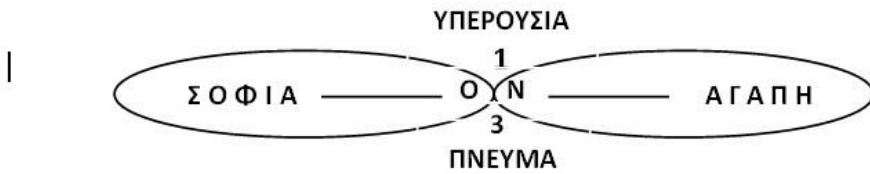
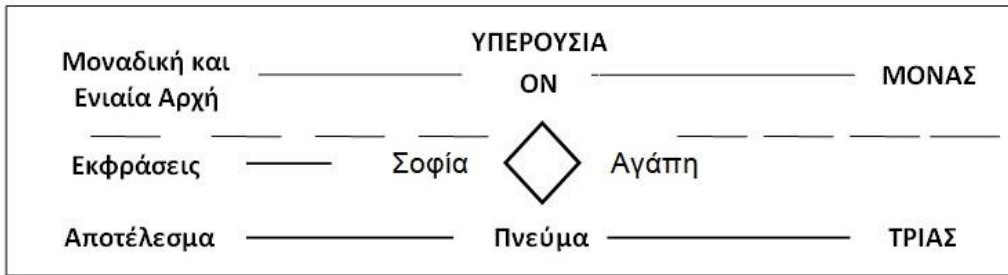
Νόηση = Ισχύς

Κατά την ίδια έννοια και το ΟΝ είναι ΜΟΝΑΣ με τρεις εκφράσεις Συνείδηση-Αγάπη-Σοφία. και οι πραγματοποιήσεις επομένως που εκφράζουν την Συνείδηση του Όντος αντιστοιχούν προς τις της Φαντασίας, αυτές που εκφράζουν την Αγάπη του Όντος αντιστοιχούν προς τις πραγματοποιήσεις της Θελήσεως και εκείνες που αντιστοιχούν στις πραγματοποιήσεις της Ισχύος, είναι αυτές που εκφράζουν την Σοφία του Όντος. Τότε έχουμε τον πίνακα συσχετισμών :

ΟΝ	= Δώρος - Δώρα = Φαντασία
ΑΓΑΠΗ	= Ρέων - Ρέα = Θέληση
ΣΟΦΙΑ	= Φαίων - Φαία = Ισχύς

Γι' αυτό θα δούμε σε άλλα κείμενα να αναφέρεται το ζεύγος των Γεννητόρων Δώρος-Δώρα ως το ζεύγος των πρωτοτόκων, καθώς προέρχονται εκ του Πατρός και αντιπροσωπεύουν την Φαντασία του Όντος, όπως θα το δούμε και σε σχηματική αναπαράσταση της Θείας Τριάδος και της υπολοίπου Ιεραρχίας.

Μπορούμε να συμπεριλάβουμε σε μια άλλη διαγραμματική έκφραση τις αντιστοιχίες του ΟΝΤΟΣ και του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και τις σχέσεις ΟΝΤΟΣ και ΕΓΩ ως προς τις συνιστώσες Αρχές και ως προς τις εκφράσεις τους .



ζ. Η Θεία Τριάς Filioque

Ιδού, λοιπόν, εφθάσαμε στην «τέλεια αρμονία», όπως οι Πυθαγόρειοι ονόμαζαν τον αριθμό ΤΡΙΑ.

Είναι ο πρώτος περιττός αριθμός, αν λάβουμε υπ' όψιν το ότι το -1- είναι ο γεννήτωρ όλων των αριθμών.

Ο Ανατόλιος τον περιγράφει ως εξής : «ότι πρώτος τα πάντα σημαίνει, αρχήν και μέσον και τέλος και εικών εστίν επιπέδου και πρώτη απόστασις εν τριγώνοις».

Ο Πλάτων θεωρεί τον αριθμό ΤΡΙΑ ως την εικόνα του Υπέρτατου Όντος, διότι περιέχει μέσα του τις ιδιότητες των δύο πρώτων αριθμών (του ΕΝ και του ΔΥΟ).

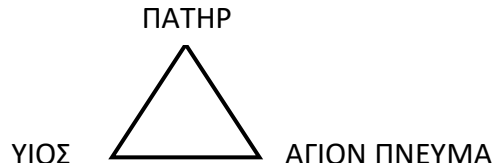
Κατά την Διδασκαλία μας ο αριθμός -3- δόθηκε από τη Θεία πηγή στην Δημιουργό Δύναμη, η οποία σχημάτισε και διατήρησε την Θεία Σύλληψη. Είναι ο ισχυρός αριθμός της Δημιουργίας. Είναι η κατά δημιουργικό τρόπο απόδειξη του αριθμού -2- και της Απολύτου Αρχής.

Σε όλα τα Μυστήρια και τις Θρησκείες συναντούμε τον ιερό αριθμό -3- συνδεδεμένο με Τριάδα Θεοτήτων.

Στην Χριστιανική Θεολογία το δόγμα της Τριάδος αποτελεί το βάθρο της πίστεως και το κεντρικό σημείο της όλης διδασκαλίας των Πατέρων της Εκκλησίας.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος παράλληλα προς τη δογματική Τριάδα : Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα, εκφράζει συμβολικά τους τρεις όρους ως ΖΩΗ, ΛΟΓΟ και ΦΩΣ.

Ας δούμε το συσχετισμός της Διδασκαλίας μας με την δογματική Ορθόδοξη Χριστιανική Τριάδα, κατά την οποίαν ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα εκπορεύονται από τον Πατέρα και την οποία Τριάδα για τον λόγο αυτό θα μπορούσαμε, να αποδώσουμε σχηματικά με ένα ορθό Τρίγωνο στο οποίο την άνω γωνία την κατέχει ο Πατήρ και τις δύο κάτω γωνίες οι δύο εκπορεύσεις, το δεύτερο και τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.



Στο 4ο Θεώρημα, καθώς η Διδασκαλία μας αναφέρεται στην μύχια δράση της Αγάπης-Σοφίας, περιγράφονται τα εξής :

Μπορούμε, να υποθέσουμε, ότι η δράση της Αγάπης επί της Σοφίας παράγει το «ΟΝ-Μητέρα», ενώ η δράσης της Σοφίας επί της Αγάπης παράγει το «ΟΝ-Υιόν». Στις δύο αυτές συλλήψεις έγκειται κατά την γνώμη μου - λέγει η ΡΕΑ - η ιδέα της Θείας Τριάδος, διότι μέσα στην έκφραση της Μητρός περικλείεται ο Πατήρ και μέσα στην έκφραση του Υιού περικλείεται ο τρίτος όρος της Θείας Τριάδος.

Ας προσπαθήσουμε, να πλησιάσουμε την σκέψη της, κατά το πως αντιλαμβάνεται την έννοια της Υπέρτατης Τριάδος.

Έχουμε μιλήσει για τον Θεό-Αίτιο, Μη Γνωρίσιμο και Άπειρο-Αιώνιο, Μοναδική και Ενιαία Αρχή, καθώς και για το Θεό-Αποτέλεσμα, το ΟΝ του 37ου Θεωρήματος, το οποίο ξεχωρίζει σαφώς από τον Θεό-Αίτιο.

Εκ του Θεού-Αποτέλεσμα θα προέλθουν όλες οι Μετουσιαστικές μεταγενέστερες απόρροιες.

Το ΟΝ αυτό, το οποίο οφείλεται στην μύχια δράση της Αγάπης επί της Σοφίας, στο κείμενό μας, ονομάζεται **ΟΝ-ΜΗΤΗΡ**. Είναι το ΟΝ-ρίζα, εκ του οποίου θα προέλθουν τα μεταγενέστερα Οντα. Ονομάζεται ΟΝ-ΜΗΤΗΡ, διότι η Διδασκαλία θέλει να επισημάνει στον μελετητή, ότι πρόκειται περί του Γεννήτορος του Παντός. πρόκειται περί του Στελέχους, από το οποίο θα εκπορευθούν τα μεταγενέστερα δευτερεύοντα Οντα. Το ΟΝ-ΜΗΤΗΡ ταυτίζεται με τον ΠΑΤΕΡΑ των Ευαγγελίων.

Η δεύτερη σύλληψη οφειλόμενη στην μύχια δράση της Σοφίας τώρα επί της Αγάπης είναι το ΟΝ-ΥΙΟΣ, στο οποίο περιλαμβάνεται, όπως αναφέρει το κείμενο, ο Τρίτος όρος της Θείας Τριάδος. Με αυτήν την φράση υποδηλώνεται, ότι ο ΥΙΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ είναι μέλη της ίδιας συλλήψεως, ή της ίδιας εκπορεύσεως.

Δηλαδή από το ΟΝ, το οποίο σαν κατηγορήματα έχει την Αγάπη και την Σοφία εκπορεύεται ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα ως εκφράσεις Του, ως όροι της ίδιας συλλήψεως, που μαζί με τον Πατέρα αποτελούν την Θεία Τριάδα.

Ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ένα δυϊκό πρόσωπο, ή μια δυϊκή απόρροια εκ του Μητρικού Όντος. Είναι ο ΛΟΓΟΣ, ο οποίος, προκειμένου να εκδηλωθεί στον Κόσμο, διαιρείται στον ΥΙΟ - έκφραση της Αγάπης του Πατέρα - και στο ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ - έκφραση της Σοφίας του ΠΑΤΕΡΑ.

Επομένως, ο Υιός και ο Τρίτος όρος της Θείας Τριάδος, το Άγιο Πνεύμα, αποτελούν μια δυαδική ακτίνα και όταν η Ακτίνα αυτή εκδηλωθεί, αναλύεται στα δύο πρόσωπα, τα οποία μαζί με την πηγή τους, τον Πατέρα, αποτελούν την Θεία Τριάδα.

«Η Μονάς - λέγει ένα κείμενο μας - Μήτηρ και Τροφός των Ανθρώπων ... εξεπόρευσε εκ του ιδίου Εαυτού Της ένα Ον, τον Εαυτό Της ... το οποίο παραμένοντας εντός της Μονάδας εξεδήλωσε στους Κόσμους τα μυστήρια του Όντος ... Μας edίδαξε την Μονάδα δια της Τριάδος...Μας απεκάλυψε την Μονάδα δια της Αγάπης ... και όταν εννοήσεις το μυστήριο της αδελφοσύνης των ανθρώπων θα καταστείς ικανός να δεχθείς τα ρεύματα της Σοφίας ... κάτοχος των δύο όρων, θα ταυτισθεί με αυτούς. Δια του Χριστού θα φωτισθείς και δια του παρακλήτου θα ομιλήσεις ... και θα επαναφέρεις τους ανθρώπους στην Μονάδα».

Υπάρχουν στην Χριστιανική Θεολογία δύο απόψεις, για το πως προήλθε το τρίτο πρόσωπο της Θείας Τριάδος.

Κατά την μία άποψη ο Υιός εκπορεύεται εκ του Πατρός και του Υιού.

Αυτή η άποψη ήταν το πρόσχημα για το σχίσμα των Εκκλησιών. Δηλαδή, κατά την άποψη αυτή της Δυτικής Εκκλησίας, από τον Πατέρα εκπορεύεται - κατ' αρχήν θα λέγαμε - ο Υιός.

Αν είναι έτσι, θα έπρεπε τότε ο Πατήρ (ΟΝ) και ο Υιός να αποτελούν μια δυάδα και από την δυάδα αυτήν, να εκπορεύεται το Άγιο Πνεύμα.

Σε μια τέτοια Δυάδα ο Υιός θα έπαιρνε μέρος στην δημιουργία του Αγίου Πνεύματος με έναν από τους εξής τρεις τρόπους :

- α) ως ΟΥΔΕΤΕΡΟΣ παράγων : οπότε χρειάζεται ένα μέσον μεταβίβασης της δράσεως του Πατρός επί του Υιού.
- β) ως ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ παράγων : να δρα δηλαδή ο Πατήρ επί του Υιού.
- γ) ως ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΣ παράγων : με όμοιο τρόπο δράσης με εκείνον του Πατρός.

Οι δύο πρώτοι τρόποι απορρίπτονται, διότι ο ΥΙΟΣ είναι ενεργητικός παράγων.

Στην Τρίτη περίπτωση θα έχουμε μια ισοδύναμη Διάδα, ώστε εξ αυτής να εκπορευθεί ο Τρίτος όρος της Θείας Τριάδος.

Σχηματικά αυτό θα απεικονίζονταν με ένα κατιόν Τρίγωνο :



Αλλά η Θεία Τριάς δεν μπορεί να παρίσταται εμβληματικά με το σύμβολο της πτώσης.

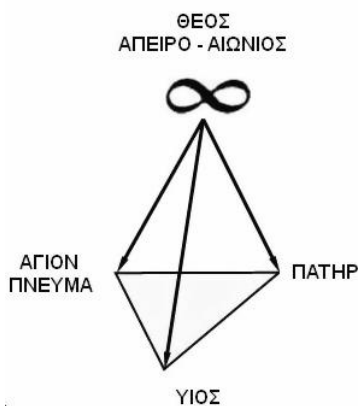
Κατά την άλλη δογματική άποψη της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα εκπορεύονται εκ του Πατρός.

Σχετικό είναι το σχόλιο του 40ου Θεωρήματος, το οποίο, όπως αναφερθήκαμε και πιο πριν, περιγράφει, ότι στην έκφραση του Υιού περικλείεται και ο Τρίτος όρος της Θείας Τριάδος.

Άρα και το Άγιο Πνεύμα, όπως και ο Υιός εκπορεύονται ο καθ' ένα εκ του Πατρός.

Τελικά, στην συμβολική γλώσσα του Τάγματος την Θεία Τριάδα την αποδίδουμε το Τρίγωνο, αλλά ένα οριζόντιο Τρίγωνο, ως βάση μιας Τριγωνικής Πυραμίδος, η κορυφή της οποίας φέρει το σύμβολο του Άπειρο-Αιώνιου, της Μοναδικής δηλαδή Ενιαίας Αρχής εκφρασμένης δια της ΑΓΑΠΗΣ - ΣΟΦΙΑΣ.

Το σύμβολο αυτό θα το ξαναδούμε στην περιγραφή της Ουράνιας Ιεραρχίας.



Ούτε ανιόν, λοιπόν, ούτε κατιόν τρίγωνο, αλλά οριζόντιο, όταν όλα λαμβάνουν χώραν δια μιας. Η σύσταση του Θείου Τρι-Ενός-το τονίζει αυτό και ο Α.Τ. Γεώργιος - δεν διακρίνεται σε φάσεις, που διαδέχθηκαν η μία την άλλη μέσα στον χρόνο.

Το οριζόντιο τρίγωνο αποδίδει ορθότερα αυτήν λεπτομέρεια.

Στο 40ο Θεώρημα αναγράφεται, ότι κατά την μύχια δράση της διμόρφου Αρχής Αγάπη-Σοφία, όταν δρα η ΑΓΑΠΗ επί της ΣΟΦΙΑΣ παράγει το ΟΝ-ΜΗΤΕΡΑ, ενώ η δράση της ΣΟΦΙΑΣ επί της ΑΓΑΠΗΣ παράγει το ΟΝ-ΥΙΟΣ.

Τι έχουμε, να παρατηρήσουμε πάνω σ' αυτά ;

Θυμηθείτε, σύμφωνα με όσα έχουμε πει στα προηγούμενα, ότι η δημιουργία του ΟΝΤΟΣ είναι σαφώς αποτέλεσμα επίδρασης της ΑΓΑΠΗΣ ως κίνησης περικάλυψης επί της ΣΟΦΙΑΣ.

Χωρίς την κίνηση της περικάλυψης η ΣΟΦΙΑ θα προχωρούσε διεισδύουσα στο Άπειρο, χωρίς να δημιουργείται ουδέν.

Πρόκειται για μια κίνηση διείσδυσης, η οποία δεν περιέχει συνείδηση εαυτής, η οποία όμως θα συμβάλλει στην δημιουργία Συνείδησης, καθώς θα αποτελεσθεί το πρώτο ΟΝ.

Και θυμηθείτε, ότι η κίνηση περικάλυψης διαδέχεται την κίνηση Διείσδυσης.

Και μόνο από αυτό εννοεί ο καθένας, ότι για την δημιουργία του πρώτου Όντος η Διείσδυση (Σοφία) μη έχουσα κανέναν άλλον παράγοντα να δράσει, αφού δεν έχει ακόμη εκδηλωθεί η Περικάλυψη, δεν μπορεί, παρά να είναι εκείνη, που θα δεχτεί την επίδραση της δεύτερης Κίνησης.

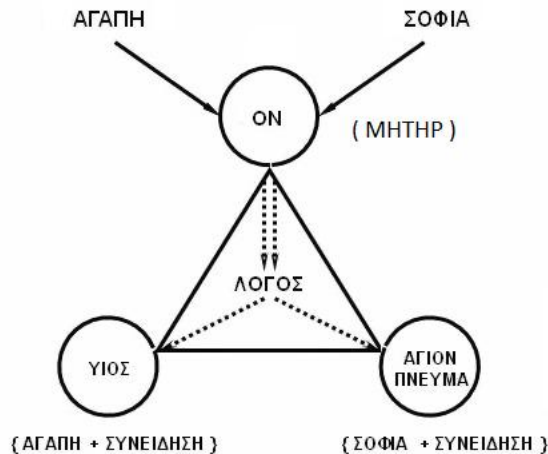
Δεν μπορούμε να εξηγήσουμε περισσότερα τώρα.

Μπορούμε μόνο να πούμε σύμφωνα με την «Κλείδα του Θόλου», ότι μόνον όταν η γραμμή συσπασθεί αφ' εαυτής και παρουσιάσει μια κοίλανση - αρχή της περικάλυψης- εκεί, μέσα στο δοχείο αυτό θα εμφανιστεί η «τελεία», το σύμβολο του Όντος και το ρεύμα αναστροφής, που αποτελεί την τάση ή ροπή της πρώτης κίνησης θα συμπληρώσει τον Κύκλο.

Δείτε ακόμη και το παράδειγμα της δημιουργίας του Πνεύματος, του Πνεύματος που αποτελεί επένδυση του Όντος, κατά την οποίαν, μόνο όταν η Θέληση (το αντίστοιχο της Αγάπης, της Περικάλυψης) πάρει την κάθετη θέση έναντι της Φαντασίας η οποία έχει τα χαρακτηριστικά της Διείσδυσης, μόνο τότε το Ον αποκτά την Συνείδηση του Είναι του.

Να, λοιπόν, γιατί το Μητρικό Ον δημιουργείται με την δράση της Αγάπης επί της Σοφίας. Εξ άλλου γι' αυτό ονομάζεται και ΟΝ-ΜΗΤΗΡ, εκ του ότι η Αγάπη ως Περικάλυψη ταυτίζεται με την θηλυκιά φύση.

Στην συνέχεια βέβαια της δημιουργίας εκ του Μητρικού Όντος εκπορεύονται τα πάντα δια της συνεχιζομένης δράσεως της Διμόρφου Αρχής Αγάπη-Σοφία, η οποία εδημιούργησε μεν το ΟΝ, θα αποτελεί δε στο εξής την Δυϊκή Ακτίνα, δημιουργό του Παντός, η οποία με το Μητρικό Ον θα συναποτελεί την Υπέρτατη Άγια Τριαδική Μονάδα.



Η Δυϊκή αυτή Ακτίνα δημιουργός κατ' αρχήν του Όντος αποτελεί πλέον έκφραση των Αρετών του Όντος. και η έκφραση του Όντος χαρακτηριζόμενη από τις έννοια

Αγαπώσα Φαντασία και Ακτινοβόλος Φαντασία θα συναποτελεί με το ΟΝ μια Τρι-μονάδα την Υπέροχο Φαντασία.

Η Δυϊκή αυτή Ακτίνα, που αποτελεί έκφραση των Αρετών του Όντος, είναι πράγματι ένα Υϊκό Ον, το οποίο έχει δημιουργηθεί κατά το πρότυπο της πρώτης οντοποίησης. Αυτό θα φανεί κατά την εκδήλωση του Όντος-Υιός, διότι θα περιέχει στην σύνθεσή του τις δύο Αρετές, που το δημιούργησαν, μαζί όμως με την σφραγίδα της Ατομικής Συνείδησης.

Και ασφαλώς στη δημιουργία αυτού του Υϊκού Όντος προέχοντα, ενεργητικό ρόλο έχει τώρα η Σοφία, η Διείσδυση, η Αρσενική φύση, εξ ου και ΟΝ-ΥΙΟΣ, ενώ θα μπορούσε να λέγεται ΟΝ-Θυγάτηρ.

Και έχει προέχοντα ρόλο η Σοφία, διότι ως ιδιότητα του Πρώτου Όντος αποτελεί ενσυνείδητη πλέον κίνηση μετέχουσα της Συνειδήσεως του Πατρός. Είναι κίνηση δια της οποίας εκφράζεται αυτή καθ' εαυτήν η Ατομική Συνείδηση του Πατρός και περιέχει μέσα της την Σύλληψη του Πατρός για την επικείμενη Δημιουργία, που εν προκειμένω είναι το Υϊκό Ον.

Γι' αυτό τώρα η ΣΟΦΙΑ προηγείται σημασιολογικά κάθε άλλης κίνησης κατά την δημιουργία στο εξής νέων όντων, τα οποία θα φέρουν όλα τη σφραγίδα της Ατομικής Συνείδησης, του νέου τρόπου δραστηριότητας, όπως αναφέρεται στο 40ο Θεώρημα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΩΣ

1. Κατά την πρώτη δημιουργία Ατομικής Συνείδησης, η κίνηση Περικάλυψης, η κίνηση της ΑΓΑΠΗΣ αποβαίνει δημιουργός της Συνειδήσεως. Η Διεισδυτική κίνηση της ΣΟΦΙΑΣ ήταν απλώς αποτέλεσμα μη αυτοσυνειδητοποιημένο ώθησης εκ του Απολύτου Ενός.
2. Στην συνέχεια κάθε νέα κίνηση Διείσδυσης για δημιουργίες επομένων όντων θα αποτελεί η κίνηση αυτή τον φορέα της Ατομικής Συνείδησης, η οποία άπαξ και έχει δημιουργηθεί, θα μεταφέρεται σε όλες τις επόμενες δευτερεύουσες δημιουργίες. Θα αποτελεί επίσης η κίνηση της ΣΟΦΙΑΣ και τον φορέα της Σύλληψης, η οποία θα πρωτοστατεί στην δημιουργία του κάθε Όντος.

Πάλι βέβαια η δημιουργία κάθε νέου Όντος θα ολοκληρώνεται με την κίνηση της ΑΓΑΠΗΣ, της Περικάλυψης. Εν τούτοις, επειδή το πιο σημαντικό στην κάθε δημιουργία Όντος είναι, φαίνεται, η ύπαρξη Ατομικής Συνείδησης, γι' αυτό τον προέχοντα ρόλο στην δημιουργία όλης της Θείας Ιεραρχίας θα έχει η κίνηση της Σοφίας, ως κύριος φορέας της Συνειδήσεως, μέσα στην οποία συνυπάρχει η Σύλληψη της επικείμενης δημιουργίας.

Θα το αντιληφθείτε αυτό καλύτερα, αν παραλληλίσετε την κίνηση της ΣΟΦΙΑΣ με την δράση της Φαντασίας σε μια Πνευματική Πραγμάτωση.

Μέσα στην δράση αυτή θα δούμε να περιέχονται τόσο η Ιδέα-Αιτία μιας συγκεκριμένης δημιουργίας, όσο και ο βαθμός συνείδησης, που εμπεριέχεται σ' αυτή την δημιουργία.

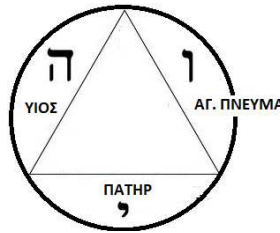
Η εν συνεχεία δράση της Θέλησης οριοθετεί και προσδίδει συνοχή και υπόσταση στο αποτέλεσμα της δράσης της Φαντασίας, το οποίο αποτέλεσμα τότε οντοποιείται.

Επανερχόμεθα στον συμβολισμό της Θείας Τριάδος με την περικοπή ενός κειμένου μας : «τοιουτρόπως ο Βασιλεύς των Ουρανίων και καθαρών τούτων πνευματικών χωρών απέβη Τριαδικός και καταληπτός εις ένα αλληγορικόν Ον, το οποίον η σκέψη του Ανθρώπου μετέδωκε ως Πατέρα, Υιόν και Ακτίνα».

Βασιζόμενοι τώρα στο «Βιβλίο της Αιωνίου Σοφίας» ας δούμε κάποιες ακόμη λεπτομέρειες του Τρι-Ένα της Θεότητας, όπου η Θεία Τριάς αποδίδεται με ένα «ρευστό» διαρκώς μεταβαλλόμενο Τρίγωνο - εντός πάντοτε του Κύκλου - σε συνδυασμό με το Ιερό Τριγράμματο του Θείου Ονόματος της Εβραϊκής παράδοσης το ΙΟΔ-ΧΕ-ΒΑΟΥ.

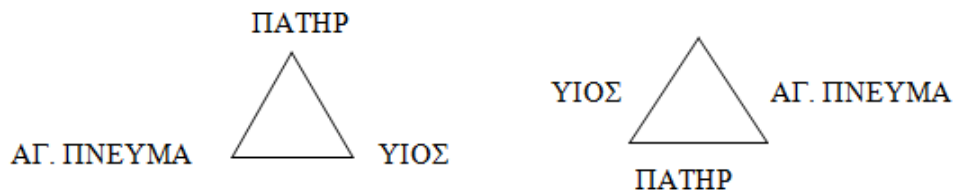
Και προσέξτε την αριθμοσοφική μελέτη του Τριγραμμάτου του Θείου Ονόματος:

$$\begin{aligned} \text{ΙΟΔ} &= 10 \\ \text{ΧΕ} &= 5 \\ \text{ΒΑΟΥ} &= \underline{6} \\ 21 \text{ και } 2+1 &= 3 \end{aligned}$$



Βλέπουμε, ότι ο ΠΑΤΗΡ συμβολίζεται με την πλευρά της βάσεως του Τριγώνου και έτσι το Τρίγωνο παραμένει ορθό.

Ίσως θα πρέπει ορθότερα να αποδίδουμε τα πρόσωπα της Αγίας Τριάδας με τις πλευρές του Τριγώνου, παρά με τις γωνίες, εφόσον εξ άλλου η κάθε πλευρά γεωμετρικώς έχει πλήρη αντιστοιχία και αναλογία με την έναντι αυτής γωνία. Έτσι και το Τρίγωνο, που ο συμβολισμός αποδίδεται με τις γωνίες και το Τρίγωνο, του οποίου χρησιμοποιούνται οι πλευρές, παραμένουν ορθά.



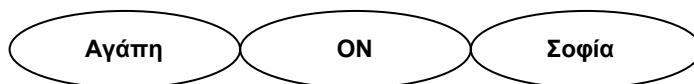
Εκείνο, που αποδίδεται ορθότερα στο Τρίγωνο, που σαν σύμβολα χρησιμοποιούνται οι πλευρές, είναι η κίνηση δημιουργίας του Πατρός. Δηλαδή στο Τρίγωνο αυτό μπορεί κανείς να δει, ότι με τη βασική πλευρά του Τριγώνου, που συμβολίζει τον ΠΑΤΕΡΑ-ΟΝ, τριαδοποιείται η Δυάς των δύο εκφράσεων της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής της Αγάπης και της Σοφίας. Οι εκφράσεις αυτές δεν μπορεί, παρά να εκκινούν, όπως οι δύο πλευρές του Τριγώνου από ένα μοναδικό σημείο, την άνω γωνία του Τριγώνου και κατερχόμενες δημιουργούν την Τρίτη πλευρά Συνείδηση (ΟΝ), δια της οποίας συναποτελούν τον Θεό-Αποτέλεσμα.

Σύμφωνα με προηγούμενα, που έχουμε πει, βλέπουμε το Τρίγωνο της δημιουργίας του ΟΝΤΟΣ :



Ο Παρατηρητής παρακολουθεί από την θέση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής την Δίμορφη Έκφραση να αποτελεί το ΟΝ. Στην αφετηρία (άνω γωνία του Τριγώνου) βρίσκεται ο Θεός-Αίτιο.

Αυτό το ΟΝ, ο Θεός-Αποτέλεσμα θα αποτελέσει το δεύτερο Αίτιο. Όταν ο Παρατηρητής δει εκ των κάτω - ως δημιουργήμα του ΟΝΤΟΣ - την Τριμονάδα αυτήν του Παντός με τα τρία της Πρόσωπα

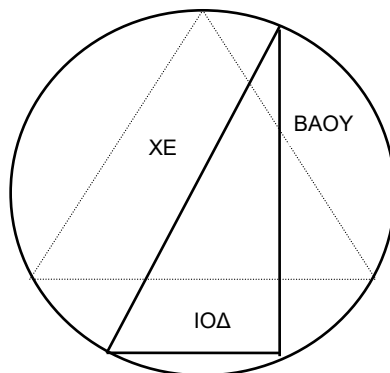


τότε η βάση του Τριγώνου, όπου το ιερό ΙΟΔ, θα αποτελεί πλέον την σταθερή, ακίνητη Δύναμη, τον Θεό της Δημιουργίας, τον Πατέρα των Ευαγγελίων. Είναι πλέον το Τρίγωνο έκφρασης του ΟΝΤΟΣ προς την Δημιουργία.

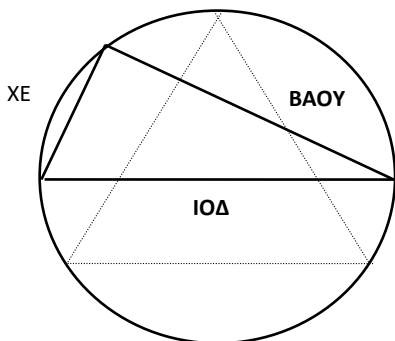


Η βάση αυτή του Τριγώνου θα έχει ως ανιόντα βραχίονα την Υπέρτατη Θέληση, τον ΥΙΟΝ, το Παγκόσμιο ΧΕ. και το μυστηριώδες και άγνωστο ΒΑΟΥ, η κατιούσα κλίση του Τριγώνου, που διδάσκει την ενοποιημένη αρμονία, είναι το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Και άλλοτε η Θεία Τριάς εκφράζεται δι' ενός ΌΝΤΟΣ στο επίπεδο της Δημιουργίας ως ΥΙΟΣ και άλλοτε ως ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ακόμη και ως ΠΑΤΗΡ.

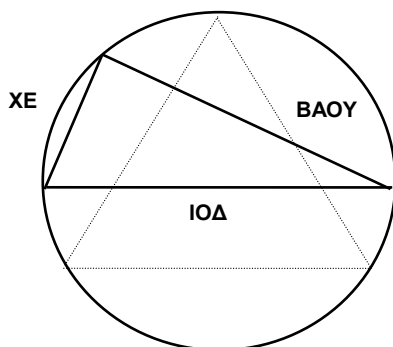
Το κάθε ΟΝ, έκφραση της Θείας Τριάδος, περιέχει και τα τρία Πρόσωπα Αυτής. αλλά στο Τρίγωνο, δια του οποίου συμβολίζεται το κάθε οντοποιημένο Πρόσωπο της Τριάδος, η σχέση των πλευρών σε κάθε περίπτωση παρουσιάζεται διαφορετική. Έτσι, έχουμε το ΟΝ εκ του Δευτέρου Προσώπου της Θείας Τριάδος, το ΟΝ ΥΙΟΣ, που εκφράζει την ΑΓΑΠΗ του Πατρός. Θέληση και Αρμονία = ΠΑΝΑΓΑΘΟΤΗΣ - Παντοδυναμία =



Έχουμε κατόπιν το ΟΝ εκ Τρίτου Προσώπου της Θείας Τριάδος, το ΟΝ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, που εκφράζει την ΣΟΦΙΑ του Πατρός. Δύναμη και Αρμονία ΠΑΝΣΟΦΙΑ- Παντοδυναμία =



Τέλος, έχουμε το ΟΝ που εκφράζει τον ΠΑΤΕΡΑ και που αποτελεί ισότιμη εκδήλωση της ΑΓΑΠΗΣ και της βάσεως του Τριγώνου, της Δύναμης της Πρώτης Αρχής, του ΑΙΤΙΟΥ. Η Θέληση δια της Δυνάμεως της Συνειδήσεως εν πλήρη δραστηριότητα (πραγματοποιηθείσα) = ΠΑΝΣΟΦΙΑ - ΠΑΝΑΓΑΘΟΤΗΣ



Στο κεφάλαιο της Κοσμογονίας ο Δώρος λέγει : Τα πρώτα κατηγορήματα του Έωνος, ή του Όντος, ή της Μονάδας του Παντός ήσαν δύο, ο Λόγος ή Τρόπος και το Πνεύμα ή Πάθος. Τα δύο αυτά κατηγορήματα αποτελούν μετά του Όντος Τριάδα Απολύτου Συνειδήσεως - Σοφίας και Αγάπης.

Άρα το Ον είναι η Τρι-Μονάς του Παντός. Γιατί Τρι-Μονάς ; Διότι εκ του συνδυασμού των εκφράσεων Αγάπη-Σοφία απορρέει μια Μονάς με τρεις εκφράσεις : Αγάπη - ΟΝ - Σοφία.

Προσέξτε ! είναι Μονάς και μόνο κατά την έκφρασή Της διακρίνεται σε Τριάδα, Είναι Μονάς, που έχει με την σειρά Της ως κατηγορήματα την Αγάπη και την Σοφία και επιπλέον έχει την Συνείδηση της δραστηριότητας των κατηγορημάτων Της.

Με άλλα λόγια, πρόκειται για την Θεία Τριάδα με το :

ΟΝ - Έωνα ως Πατέρα των Ευαγγελίων
την ΑΓΑΠΗ δια τον Υιόν
και την ΣΟΦΙΑ δια το Άγιον Πνεύμα

Όταν δηλαδή μια Οντοποίησή Της χαρακτηρίζεται από την ΑΓΑΠΗ, εκπροσωπεί τον Υιόν. Όταν χαρακτηρίζεται από τη Σοφία, πρόκειται περί εκπροσώπου του Αγίου Πνεύματος. Ένα δε ΟΝ, το οποίο εκφράζει με την σειρά Του, ως χαρακτηριστικά Του κύρια και την Αγάπη και τη Σοφία εκπροσωπεί τον Πατέρα.

Ο Α.Τ. Γεώργιος γράφει ένα σχετικό :

Το Ον, το εκπορευόμενον εκ του Έωνος ... ταυτίζεται με τον Λόγον. Ο Λόγος είναι λοιπόν εκπόρευσις του Όντος ... προβληθείσα εν τω Κόσμω και εκδηλώνουσα εν αυτώ την Θεϊαν Τριάδα. Είναι ακτίς δυϊκή, εκπορευθείσα εκ του Πατρός και εκφράζουσα εν τω Κόσμω ως Χριστός, την Αγάπην του Πατρός και ως Άγιο Πνεύμα, την Σοφίαν του Πατρός. Εφ' όσον δε η Αγάπη και η Σοφία του Πατρός εκφράζονται εις τον Κόσμον, εκφράζουν ταυτοχρόνως και τον Πατέρα.

Μη θελήσετε, επομένως, να δείτε τα σχήματα των οντοποιήσεων της Θεϊας Τριάδος στην Απόλυτη Στατικότητα του επιπέδου της Αυτάρκειας. Δείτε τα ως εκφράσεις δυναμικές στα επίπεδα της σχετικότητας.

Η βαθύτερη μελέτη των συμβολισμών που σας παραδίδω, θα σας προσφέρει μεγάλες δυνατότητες κατανόησης του θέματος της Αγίας Τριάδος και της φύσης των εκδηλωμένων Προσώπων Αυτής.

Η μεγάλη δυσκολία, που υπήρχε πάντοτε και θα εξακολουθεί να υπάρχει, αφορά στην κατανόηση του Τρι-Ένα της Θεότητας. Ήδη για τους Χριστιανούς από την πρώτη Οικουμενική Σύνοδο πολύ λόγος και χρόνος αφιερώθηκε στο θέμα αυτό: το αδιαίρετο και αναλλοίωτο της Τριαδικής Μονάδας. Η ρήση του Χριστού: «εγώ και ο Πατήρ μου εν εσμέν» θα παραμείνει ακατανόητη για το πλείστον των Ανθρώπων.

Ο Πλωτίνος αναφερόμενος στο θέμα αυτό λέει, ότι το Τριαδικό Έν παραβάλλεται προς την σύνθεση των εννοιών «Νοών», «Νοούμενον» και «Νοείν» καθώς συγκεντρώνονται στον Ίδων Άνθρωπο.

Εν τούτοις, μελετώντας τον Άνθρωπο, ο οποίος αποτελεί εικόνα και ομοίωση του Θεού, είναι ίσως δυνατό, να εννοήσει με μια απλή παρατήρηση το μυστήριο του ΤΡΙΑ, του ιερού αριθμού της Θεϊας Μονάδας.

Γνωρίζουμε, ότι ένας Άνθρωπος στην Θεία του υπόσταση είναι ΑΓΑΠΗ-ΕΓΩ-ΣΟΦΙΑ και εκδηλώνεται ως Νόηση, ως Αίσθος και ως βεβαίωση του ΕΓΩ, Συνείδηση των δραστηριοτήτων του.

Ένας άλλος άνθρωπος παρατηρώντας τις εκδηλώσεις μας θα διαπιστώσει, ότι άλλοτε εκφραζόμεθα ως ΑΓΑΠΗ, περικάλυψη δια του Αισθήματος, της προσφοράς και της θυσίας, άλλοτε δε ως ΣΟΦΙΑ, διείσδυση και αναλυτική-μαθηματική-αντίληψη.

Εκδηλώνουμε δηλαδή κατά καιρούς πιο πολύ το ένα, ή το άλλο κατηγορημα του Όντος μας. Άλλοτε παρουσιάζομαστε σαν άνθρωποι κυρίως του συναισθήματος και άλλοτε σαν άτομα νοητικά. και κάθε φορά το ξέρουμε, πως έχουμε και την άλλη μας πλευρά και την δυνατότητα να την εκφράσουμε, καθώς και τη δυνατότητα να συνδυάσουμε σε ισότιμη έκφραση και τις δύο όψεις του ΕΙΝΑΙ μας.

Ξέρουμε, ότι είμαστε δύο διαφορετικά πρόσωπα, αλλά είτε εξ αιτίας του χαρακτήρος, είτε λόγω επίδρασης του περιβάλλοντος εκδηλώνουμε το ένα μας πρόσωπο κυρίως, έστω και αν αναγνωρίζουμε την ατέλεια μιας τέτοιας μονομερούς εκδήλωσης του Εαυτού μας.

Και βέβαια, με όποιο πρόσωπο και αν εκδηλωνόμαστε, παρακολουθούμε, ή καθοδηγούμε ως συνείδηση εαυτού αυτές τις εκδηλώσεις μας.

Έτσι, μελετώντας τον Εαυτό μας μπορεί ο καθένας μας, να δει μέσα του τη συνύπαρξη σε κατάσταση ταύτισης των τριών προσώπων του Όντος μας. ταύτιση σε μια αδιαίρετη Τριπρόσωπη Μονάδα.

Ακόμη και στην οδό της εξέλιξης ο Άνθρωπος δημιουργεί πρώτα Ηθική Προσωπικότητα τελειοποιούμενος εν ΑΓΑΠΗ, και τότε έχοντας αποκτήσει την απολαβή του Όντος του, μπορεί να εκδηλώσει και την άλλη όψη του ΕΓΩ του, την Σοφία εκφραζόμενος τότε με μια πληρότητα του Είναι του.

Ο τέλειος Μύστης, ο Διδάσκαλος, έχοντας ολοκληρώσει την δημιουργία Ηθικής και Πνευματικής Προσωπικότητας και με πλήρη Συνείδηση αυτής της καταστάσεως εκδηλώνεται στο περιβάλλον με την μία, ή την άλλη όψη της Οντότητάς του ανάλογα με τις ανάγκες του περιβάλλοντος, ώστε να προσφέρει προς αυτό το μέγιστο της χρησιμότητάς του.

Έτσι και το Θείον αποστέλλει στον Κόσμο κατά καιρούς την μία ή την άλλη όψη και εμφανίζεται άλλοτε ως Πανάγαθος Πατήρ και άλλοτε ο Παντοδύναμος και Σοφός Θεός, Δημιουργός του Παντός ανάλογα με την κατάσταση της Ανθρωπότητας.

Και τότε η Ανθρωπότητα γνωρίζει το ένα, ή το άλλο Πρόσωπο της ΑΓΙΑΣ και ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ και ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ.

η. Επίλογος

Ο Θεός ντύθηκε τη Μορφή Του και φανερώθηκε ως η Νοήμων εκείνη Δύναμη, στους κόλπους της οποίας δημιουργήθηκε το Σύμπαν.

Με το «Γενηθήτω Φως» εξεδήλωσε την Ισχύ της Δράσης αλλά και μία Απόλυτη Θέληση ως επιθυμία Αγάπης.

Έτσι αποκαλύπτεται στην δυναμική κατάσταση της εκπόρευσης, που δένει αδιάσπαστα την Παντοδυναμία με την Παναγαθότητα.

Φανερώθηκε το πρώτο γράμμα, αρχή μιας σειράς γραμμάτων, τα οποία με διάφορες συνθέσεις θα οδηγήσουν στην παραγωγή του πολυειδούς Παντός.

Το πρώτο γράμμα του Εβραϊκού αλφαβήτου είναι το Άλεφ και αποτελεί σύνθεση τριών φλογών ΙΟΔ. Σκέφτεται (Φαντασία) Θέλει και Δύναται !

Σκέφτεται



Δύναται

Θέλει

Είναι τρία ΙΟΔ και το καθ' ένα αντιστοιχεί στον αριθμό 10. Είναι επομένως : $10+10+10 = 30 = 3$.

Αρα το ΕΝΑ (Άλεφ) ταυτίζεται με το ΤΡΙΑ, όσες είναι οι ιδιότητες του Πνεύματος. Είναι ΕΝΑ με τριαδική μορφή, η οποία ούτε μεταβάλλεται, ούτε διασπάται.

Δεν μεταβάλλεται, ακόμη και αν δει κανείς αυτό το γράμμα είτε εκ των άνω, είτε εκ των κάτω. Θα παραμένει πάντα το Τριπλό Έν.

θ. Συμπεράσματα

1. Η Μοναδική και Ενιαία Αρχή ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ συνεχίζουσα την δραστηριότητά Της εντός του ΟΝΤΟΣ παράγει - ως δεύτερο αποτέλεσμα - το ΠΝΕΥΜΑ.
2. Το ΠΝΕΥΜΑ είναι η δεύτερη όψη του Θεού. Μορφή και επένδυμα του ΟΝΤΟΣ.
3. Το ΟΝ δια του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και μόνον, αφ' ενός γίνεται δρον και εκδηλώνεται και αφ' ετέρου αποκτά Συνείδησιν Εαυτού.
4. Το ΤΡΙΓΩΝΟ και ο αριθμός ΤΡΙΑ είναι τα σύμβολα του Πνεύματος.
5. Η τριαδική μορφή του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ούτε διασπά, ούτε αναιρεί το ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ του ΟΝΤΟΣ.
6. Κατά την Φιλοσοφική μελέτη της Θείας Τριάδος το δεύτερο και το τρίτο Πρόσωπο Αυτής, ο ΥΙΟΣ και το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ εκπορεύονται εκ του ΠΑΤΡΟΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΩΝ - ΙΩΝ - ΑΩΝ

«Εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλά εισίν» (Ιωάννου ιδ΄.2)

α. Αποσπάσματα

Θεώρημα 38ο

- Η Σοφία και η Αγάπη ανεξαρτήτως της εσωτερικής και μυχίας αυτών δράσεως δρουν εντός τριών κύκλων, οίτινες αποτελούσι το Όλον του Σύμπαντος τόσον Υπερουσιαστικού, όσον και Ουσιαστικού. Αύται δρώσιν εν τοις κύκλοις ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ.
- Οι τρεις αυτοί κύκλοι αποτελούν το Παγκόσμιον Όλον, τόσον το Υπερουσιαστικόν, όσον και το Ουσιαστικόν. Οι κύκλοι αυτοί είναι τρεις μορφές ανάλογοι η μεν προς την δε, αλλά σε τρία διαφορετικά επίπεδα.
- Ο κύκλος Έων είναι ο Κύκλος των Συλλαμβανουσών Ενεργειών
Ο κύκλος Ίων είναι ο Κύκλος των Προσδιοριστικών Ενεργειών
Ο κύκλος Άων είναι ο Κύκλος των Ενεργητικών Ενεργειών

Εων = Συνειδητόν

Ίων = Υποσυνείδητον Υπερουσία

Άων = Ασυνείδητον Ουσία

Θεώρημα 39ο

Οι Κύκλοι Ίων και Άων δεν είναι ειμή εκφράσεις διάφοροι του Κύκλου Έωνος.

Ένας κύκλος Μοναδικός έφερε τρεις διαφορετικές ονομασίες, δηλαδή τρεις ενέργειες κατά τρόπους ανόμοιους, αλλά ίσες μεταξύ τους.

Θεώρημα 41ο

- Ο Έων-Ίων-Άων είναι σύνολον ενιαίον, είναι το Θείον Σύμπαν, είναι το Όλον προτού λάβει χώραν το Δημιουργημένο Σύμπαν.
- Όν - Συνθήκη του Όντος - Μη Όν.
- Το τελικό «ΩΝ» αποδεικνύει το ενιαίον της υπερουσίας ταύτης του Θεού, τα δε αρχικά φωνήεντα Ε, Ι, Α, εκφράζουν αρχές, που ανήκουν στο «ΩΝ» , αρχές που είναι ένα ως προς Αυτό, διαφορετικές όμως μεταξύ τους.

β. ΟΝ - ατομική συνείδηση

Με την δημιουργία του ΟΝΤΟΣ έχουμε στην πραγματικότητα την εμφάνιση εντός του Απολύτου ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ σαν ιδιότητα, σαν κατάσταση.

Την έννοια αυτής της Ατομικής Συνείδησης μπορούμε να την διακρίνουμε σε δύο επί μέρους έννοιες :

- α) συνείδηση Εαυτού και των δραστηριοτήτων μου και
- β) συνείδηση της Θείας μου φύσεως, ήτοι συνείδηση του Θεού.

Η ερώτηση που τίθενται είναι : ποιόν αφορά, ή ποιόν θα αφορά η διπλή αυτή συνείδηση ;

Από όσα έχουμε αναφέρει σε προηγούμενα, πρέπει να δεχτούμε, ότι ασφαλώς η δημιουργία της Ατομικής Συνείδησης δεν προορίζεται για τον Θεό-Αίτιο, ο οποίος, δι' αλλαγής του τρόπου δραστηριότητας των κατηγορημάτων Του ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ μορφοποίησε τη Συνείδηση αυτή, αποτελώντας έτσι το πρώτο ΟΝ. άρα, η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, ο Θεός - Αίτιο είναι κάτοχος της Συνείδησης και δεν την δημιουργεί δι' Εαυτόν.

Κάποια αποσπάσματα από κείμενα της Διδασκαλίας μας ίσως μας οδηγήσουν ασφαλέστερα σε σχετικά συμπεράσματα.

«Η Πνευματική Αρχή είναι ο Θεός, η Φυσική Αρχή είναι η Ύλη. Πρώτη Σύλληψη της Θείας Φαντασίας υπήρξε η γένεση της Θείας Συνειδήσεως εν τη Ύλη». (Παγκόσμιος Κλείς)

«Ο Θεός-το Αίτιον άνευ αιτίου - είναι Πνεύμα Απόλυτον και πρέπει να περικλείει εν Εαυτώ ό,τι έχει εκδηλωθεί ... ενώ εν τω εκδηλωμένω υπάρχει και Πνεύμα και ύλη. Δεδομένου ότι ο Θεός είναι Πνεύμα Απόλυτον, η Ύλη δεν δύναται ποτέ να τον παραστήσει. Η αναλογική όμως μορφολόγηση αυτής δύναται να υπενθυμίσει την ύπαρξίν Του, ή την επήρρειαν Αυτού». (Φιλ. Διδ. Αδελφών Ανατ.). Σε ποιόν, ή ποιους, να υπενθυμίσει την ύπαρξη του Θεού η μορφολογημένη Ύλη ;

«Ο Θεός είναι το ΕΙΝΑΙ, το οποίο δεν δημιουργεί ειμή μόνον Πνεύμα. Πάσα Θεία Σύλληψις δεν είναι, ειμή δημιουργία Πνευματικών Όντων. Οι Θείες αυτές Συλλήψεις είναι νόμοι αιώνιοι προσωποημένοι δια καθορισμένων Αρετών και δια κρυσταλλοποιημένης Συνειδήσεως». (Παγκόσμιος Κλείς).

«Όταν ο Θεός εδημιούργησε, η Ουσία Αυτού - σημείωση : εννοεί την Υπερουσία - παρέμεινε εκτός της Δημιουργίας». (Παγκόσμιος Κλείς).

Αυτό, θα μπορούσαμε, να το πούμε με τα λόγια της Daniele, της Μ.Δ. του Βορρά ως εξής :

Μέσα στην Δημιουργία ο Θεός, υπό την ιδιότητά Του ως Έων είναι ουσιαστικά το κεχωρισμένο Ον, γιατί με μια μυστηριώδη σύσπαση θυσίας στον ίδιο τον Εαυτό Του αποσύρεται από τον Κόσμο, για να επιτρέψει στον Άνθρωπο να υπάρξει, για να επιτρέψει την ύπαρξη των πραγμάτων, για να επιτρέψει την εμφάνισή τους.

Βαθύ το νόημα του : «κανείς δεν μπορεί, να δει το πρόσωπό μου χωρίς να πεθάνει», που ειπώθηκε στον Μωϋσή, στο όρος Σινά. Γιατί, αν ο Θεός εκδηλώνεται υπό την ιδιότητά Του, όχι σαν περιορισμένη παρουσία, τότε τίποτε δεν μπορεί να υπάρξει. γεμίζει τα πάντα, είναι το Παν.

Συνεχίζουμε τα αποσπάσματα :

«Οι Ανώτερες Οντότητες, που ενσαρκούνται στους κόσμους, στερούνται της Συνειδήσεως της ακτινοβολίας τους, εκτός εάν υπάρχει κάποια ιδιαίτερη ανάγκη».

«Εν τω Απολύτω πλήθος Μονάδων διαφόρων γενών, ειδών, φύσεων, αρετών και αξιών ... Ο Κόσμος πλήρης Κόσμων.

Το κάθε τι παραλαμβανόμενο από τον Νόμο της Ζωής ακολουθεί κυκλική διαδρομή εν διαφορήσει, εν πολλαπλασιασμού, εν διαρέσει, εν διαπλάσει»

Ένας παράγων υπάρχει : το Φως

Ο Λόγος της υπάρξεώς του είναι άγνωστος. Εν τούτοις τίποτε δεν δημιουργήθηκε ανωφελώς. Το ΟΝ, το οποίο θα έχει αντίληψη του παράγοντος αυτού, σχηματίζει μετ' αυτού (του Φωτός) Δυάδα».

«Μέσα από την Δυάδα Φως-Σκότος θα δημιουργηθούν, και θα επανέλθουν τα πάντα της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής».

Που μας οδηγούν όλα αυτά τα αποσπάσματα από την Διδασκαλίας μας, καθώς και τα σχόλια και τα όσα έχουμε πει πιο πριν ; Ίσως συμφωνήσετε μαζί μου, ότι οδηγούμαστε στο να δεχτούμε κάποια δεδομένα όπως :

- 1) ότι ο Θεός ως Μοναδική και Ενιαία Αρχή εμφανίζεται κάποτε με μια των μορφών Του, με ένα Του Πρόσωπο, ως ΟΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΝ και ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ, σαν να συγκεντρώνεται η Απειροσύνη Του σε ένα μόνο Πρόσωπο, που και Αυτό έχει άπειρα χαρακτηριστικά.
- 2) ότι το ΟΝ-ΠΡΟΣΩΠΟ εξελίσσεται σε μια Δημιουργία αφάνταστης έκτασης και ποικιλίας αφήνοντας τα επί μέρους χαρακτηριστικά να διαφορίζονται και να αντικειμενοποιούνται ως προς Αυτό.
- 3) ότι όλες αυτές οι διαφοροποιούμενες δευτερεύουσες Οντότητες, στοιχεία μιας Ενιαίας Συλλήψεως , αν και παραμένουν εντός της Συνειδήσεως του Θεού, εν τούτοις πολλαπλασιάζονται, διαιρούνται και διαπλάσσονται καθιστάμενες πρόσωπα με κρυσταλλοποιούμενη Συνείδηση.
- 4) ότι μέθοδος προσωποποίησης και απόκτησης Θείας Αυτοσυνείδησης από όλες τις οντότητες είναι η διέλευσή τους δια του Νόμου της Δυάδος.

Οδηγούμαστε δηλαδή στο να αναγνωρίσουμε, ότι αποτελούσαν πάντοτε την πολλαπλότητα του Θεού πλήθος Μονάδων, που δεν κατέχουν Ατομική Συνείδηση, χάρις των οποίων ευαρεστείται η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, να εκδηλωθεί εμφανίζουσα την κατάσταση της Ατομικής Ενσυνείδητης Οντότητος και καθιερώνουσα τη μέθοδο, δια της οποίας η Αυτοεπιγνωσιακή Συνείδηση θα γίνει κτήμα όλων των Μονάδων Αυτής.

Την έννοια αυτής της Πολλαπλότητας μας παρέχει η Εωνική Παράδοση, καθώς αναφέρεται σε ένα κείμενο, ότι προ της δημιουργίας υπήρχε εντός του Απολύτου, εντός του ΜΗΔΕΝΟΣ, το Νοείν, το Θέλειν, και το Δύνασθαι εκ των οποίων δια του Λόγου εδημιουργήθησαν τα πάντα και μάλιστα για την πολλαπλότητα που θα δει την έκφρασή της στους κύκλους ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ.

Πρέπει άρα να παραδεχτούμε την ύπαρξη καταστάσεων ή βαθμίδων συνειδητότητας εντός του Θείου ΟΝΤΟΣ, οι οποίες κάποτε φανερώνονται.

Και επειδή θεωρήσαμε την εκδήλωση του Θεού πράξη ευαρέσκειας, αναφερόμεθα στην Εβραϊκή παράδοση κατά την οποία η Δημιουργία αρχίζει με το

δεύτερο γράμμα του Εβραϊκού αλφαβήτου το beth (Bereshith) επειδή με το γράμμα αυτό αρχίζει και η λέξη Berakhoth, που σημαίνει ευλογία - ευαρέσκεια.

γ. Συσχετισμοί και υποθέσεις

Έτσι λοιπόν, ενώ μελετούμε την Θεοσοφική Διδασκαλία κάποια στιγμή συναντούμε τους όρους : ΕΩΝ - ΙΩΝ - ΑΩΝ.

Ο Γ. Αγάθος γράφει : «Το. 38^ο Θεώρημα εισάγει τους κύκλους Έωνα, Ίωνα, και Άωνα ... χωρίς ουδεμίαν να δώσει πληροφοριαν, όσον αφορά την δημιουργία και προέλευσιν αυτών, ως εάν η ύπαρξις των απετέλει γεγονός δεδομένον ...».

Και δεν προχωρεί ούτε ο Α.Τ. Γεώργιος, ούτε κανένας άλλος, από όσα γνωρίζουμε, στην διερεύνηση του θέματος της δημιουργίας των τριών αυτών κύκλων.

Ο Α.Τ. Γεώργιος αναφερόμενος στα επίπεδα αυτά τα ιεραρχεί, καθώς θεωρεί, ότι το κάθε ένα αποτελεί απόρροια εκ του προηγούμενου και έτσι εξηγεί και τη διαφορά βαθμού συνειδήσεως, που υπάρχει μεταξύ των επιπέδων ή κύκλων.

Όντως, από την μελέτη των κειμένων βεβαιώνεται ο μελετητής, ότι τα επίπεδα ΙΩΝ και ΑΩΝ αποτελούν το καθένα απόρροια εκ του προηγούμενου.

Άλλοι σχολιαστές στο έμμεσο ερώτημα, γιατί το Θείο Σύμπαν αποτελείται από 3 κύκλους, στηρίζουν την απάντηση, στο ότι κάθε μονάδα αποτελείται από δύο αντίθετους παράγοντες, που εναρμονίζονται από ένα τρίτο όρο.

Το Τριαδικό είναι ο αναπόφευκτος νόμος της επέκτασης και διαδήλωσης της Μονάδας. Έτσι ο ΙΩΝ και ο ΑΩΝ είναι εκφράσεις διαφορετικές του ΕΩΝΟΣ.

Με βάση τα στοιχεία της Διδασκαλίας και το Νόμο των αναλογιών μπορούμε, να προχωρήσουμε σε κάποιους συσχετισμούς και να διατυπώσουμε κάποιες υποθέσεις πάνω σ' αυτό το θέμα δηλώνοντας από την αρχή, πως όσα θα αναφερθούν έχουν τον χαρακτήρα της προσωπικής δοξασίας.

Έχουμε ήδη πει, ότι ο Νόμος της ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΤΟΣ οντοποιείται και εμφανίζεται στα επίπεδα των καθαρών δυναμισμών της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής δι' αλλαγής τρόπου δράσεως της ΣΟΦΙΑΣ-ΑΓΑΠΗΣ.

Αυτή η ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ αποτελεί το πρώτο ΟΝ. Παρά την εμφάνιση της Ατομικότητας δεν καταστρατηγείται η έννοια του Μοναδικού και του Ενιαίου, εφ' όσον το πρώτο αυτό ΟΝ, το «ονομασθέν Εωσφόρος» κατά το 39ο Θεώρημα αν και χωρισθέν, αν και αντιτεθέν προς την ΑΓΑΠΗ - ΣΟΦΙΑ παρέμεινε όμως σε κατάσταση μερικής απόσπασης εντός της Συνειδήσεως του Θεού, εντός δηλαδή της Θείας Ιεραρχίας.

Ήταν ως εδώ, που το πρώτο ΟΝ συνετέλεσε με την εμφάνιση του στο να δημιουργηθεί ο Νόμος της Ατομικότητας, στο να συγκροτηθεί δηλαδή η απαραίτητη ΔΥΑΣ μεταξύ των εννοιών ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΣ - ΕΝΟΤΗΣ, που θα εκπροσωπεί το Θείον ΟΝ και ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΣ - ΧΩΡΙΣΤΙΚΟΤΗΣ, που θα εκπροσωπεί το Εωσφορικό ΟΝ (Θεώρημα 39ο).

Ήταν ακόμα, που το πρώτο ΟΝ θα συντελέσει στο να προικισθούν με το Νόμο της Ατομικότητας, άρα και με την δυνατότητα απόκτησης Ατομικής Συνειδήσεως, όλα τα επόμενα δευτερεύοντα Όντα (Θεώρημα 40ο).

Ήταν τέλος, που το πρώτο ΟΝ θα συμβάλει στο να δημιουργηθεί η κατάσταση του ΕΓΩ, ομαδικού και ατομικού, όπως θα δούμε αμέσως πιο κάτω.

Δια του πρώτου ΟΝΤΟΣ η Προαιώνιος Μονάς φανερώθηκε με την όψη, που έχει τα χαρακτηριστικά της Δίμορφης Έκφρασης ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ και κατέχει την Συνειδηση Εαυτής και των Δραστηριοτήτων Της,

Το ΕΝ και ο Κύκλος εμφανίζονται εκ του ΜΗΔΕΝΟΣ και το ΜΗΔΕΝ απέκτησε την «Θεωρίαν» και την αξία της ΜΟΝΑΔΟΣ, αρχής και τέλους όλων των αριθμών, που θα προκύψουν εξ αυτής.

Το ΕΝ-ΣΟΦ, δηλαδή το ΜΗ-ΕΙΝΑΙ (και κατά λέξη : όχι ΑΥΤΟ), που σαν όρος εκφράζει την τέλεια απουσία κάθε ιδιότητας, αποσύρεται μπροστά στην αστραποβόλο λάμψη της Φύσης Του και πλέον είναι αυτή η ίδια η λάμψη.

Και συνεχίζεται η εκτέλεση του Θεού.

Πρώτη περαιτέρω μορφή είναι το ΠΝΕΥΜΑ, που δεν είναι παρά η φύση του ΟΝΤΟΣ σε δραστηριότητα δημιουργική.

Αυτή η δραστηριότητα είναι η ιεραρχημένη συνεργασία τριών παραγόντων : Συνειδήσεως - Σοφίας - Αγάπης, ή με άλλα λόγια η εξακολουθητική δράση της Διμόρφου Αρχής εντός της ήδη δημιουργηθείσης Συνειδήσεως.

Το αποτέλεσμα αυτής της δραστηριότητας είναι, να εμφανισθούν καταστάσεις, που η οποιαδήποτε μεταξύ τους διαφορά έγκειται στο ποσοστό συμμετοχής - κατά την δημιουργία των καταστάσεων αυτών - του ενός ή του άλλου τύπου κίνησης, της ΔΙΕΙΣΔΥΣΗΣ δηλαδή και της ΠΕΡΙΚΑΛΥΨΗΣ, καθώς και στο βαθμό ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΟΣ έναντι του Αρχικού Αιτίου.

Ο συνδυασμός αυτών των παραγόντων θα συντελέσει στην εμφάνιση εντός του ΟΝΤΟΣ τριών επιπέδων συνειδητότητας έναντι του Θεού, τα οποία στην συνέχεια θα συνδεθούν με τα χαρακτηριστικά της Φαντασίας, της Θέλησης, και της Ισχύος. Έτσι θα εμφανισθούν οι τρεις κύκλοι : ΕΩΝ - ΙΩΝ - ΑΩΝ.

Οι τρεις αυτοί κύκλοι είναι επίπεδα της Υπερουσίας και ποιοτικώς αντιπροσωπεύουν Θεία κατηγορήματα και δεν είναι όντα. Το ον είναι κατάσταση υπερουσιαστική, που οφείλεται στην δραστηριότητα της ΑΓΑΠΗΣ - ΣΟΦΙΑΣ μέσα σε κάθε έναν από τους τρεις Κύκλους και γι' αυτό έχουμε δευτερεύοντα όντα τριών κατηγοριών.

Οι εκπορεύσεις του Θεού είναι διαδοχικές επεκτάσεις της ίδιας Ακτίνας (ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ), εντοπίζονται δε στους διάφορους Κύκλους.

Έτσι το ΟΝ είναι η πηγή του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ και το ΠΝΕΥΜΑ είναι η πηγή του Ομαδικού ΕΓΩ. Η Θεία Ιεραρχία στο σύνολό της αποτελείται από τους Έωνες, Ίωνες, και Άωνες.

Γι' αυτό και το 39ο Θεώρημα αναφέρεται, ότι οι Κύκλοι ΙΩΝ και ΑΩΝ δεν είναι (δεν ήσαν στην αρχή - στο σχόλιο) διάφοροι του Κύκλου ΕΩΝ, αλλά απλές εκφράσεις διάφοροι του αυτού Κύκλου, του Κύκλου Έων.

Μιλήσαμε πιο πριν για συνδυασμό τριών τύπων αλληλοεπίδρασης των παραγόντων, ήτοι :

ΣΟΦΙΑ + ΟΝ = Φαντασία

ΑΓΑΠΗ + ΟΝ = Θέληση

ΣΟΦΙΑ + ΑΓΑΠΗ + ΟΝ = Ισχύς

Ας δούμε σε κάποιες λεπτομέρειες τα παραγόμενα επίπεδα από τους συνδυασμούς αυτούς σε σχέση και με τα αναφερόμενα στο 41ο Θεώρημα.

1ο Επίπεδο : ΕΩΝ

Είναι επίπεδο άμεσης συνείδησης του Θεού υπό των Όντων. Όλες οι δραστηριότητες του επιπέδου αυτού είναι εξαιρετικής συναισθηματικότητας (Sensitivite), εφ' όσον ο ΕΩΝ είναι ο ιδεώδης εκείνος «χώρος» εντός του οποίου το Ον είναι ο ΕΩΝ.

Είναι η Υπερουσία η άμεσα συνδεδεμένη μετά του Μόνου Θεού. Η Διδασκαλία μας δηλαδή ξεχωρίζει την Υπερουσία σε ένα μέρος άμεσα συνδεδεμένο με τον Θεό με δραστηριότητες, που χαρακτηρίζονται από Συνείδηση, «εξαιρετική συναισθηματικότητα», όπως αναφέρεται σχετικά.

Η λέξη συναισθητικότητα είναι σχετική με το συναίσθημα, που χαρακτηρίζει νοητικές μας δραστηριότητες, ήτοι τους συνειδητοποιημένους αισθηματικούς κραδασμούς.

Το επίπεδο ΕΩΝ προέρχεται από το συνδυασμό αλληλοεπίδρασης της διεισδυτικής κίνησης της ΣΟΦΙΑΣ και της Ατομικής Συνείδησης (ΣΟΦΙΑ + ΟΝ). Οι εκδηλώσεις του είναι ενσυνειδητές και έχουν τον τύπο των πραγματοποιήσεων της Φαντασίας, όπως η Σκέψη και η Σύλληψη, γι' αυτό και στο 38ο Θεώρημα αποκαλούνται Συλλαμβάνουσες Ενέργειες.

2ο Επίπεδο : ΙΩΝ

Παράγεται προφανώς δια της συμβολής της περικαλυπτικής κίνησης της ΑΓΑΠΗΣ και του Όντος (ΑΓΑΠΗ + ΟΝ).

Περιέχει δραστηριότητες, οι οποίες διατηρούν έμμεση, μόνο αντίληψη του Θεού, μέσον δηλαδή του πρώτου επιπέδου, που χαρακτηρίζονται ως αισθητικές (sensibilite).

Η λέξη αισθητικότητα, όπως και το αίσθημα, σχετίζονται με επίπεδα ημισυνειδητότητας. παράδειγμα η Αισθητική Κατάσταση του Ανθρώπου. Με τον συνδυασμό αλληλοεπίδρασης της κίνησης της ΑΓΑΠΗΣ και της Συνείδησης του Όντος οι δραστηριότητες του επιπέδου αυτού είναι του τύπου της Θελήσεως, όπως ο Λόγος και ο Προσδιορισμός. προσδιοριστικές ενέργειες χαρακτηρίζονται στο 38ο Θεώρημα.

Και τα Όντα, τα προερχόμενα από το επίπεδο αυτό, έχουν μερική αντίληψη του Θεού, όσην δέχονται από Όντα του πρώτου επιπέδου.

«έλαβον την αποκάλυψιν του Λόγου ...» δηλώνει η Σεβ. Μητέρα, Ον του δευτέρου επιπέδου. Η κίνηση δηλαδή του επιπέδου ΙΩΝ εξαρτάται από την προώθηση του πρώτου επιπέδου, με το οποίο έρχεται σε επαφή.

3ο επίπεδο : ΑΩΝ

Εδώ ο συνθετικός τύπος είναι ΣΟΦΙΑ + ΑΓΑΠΗ + ΟΝ. Είναι το τρίτο «αντικείμενο» του Θεού, οι δραστηριότητες του οποίου, τα Αωνικά δηλαδή Όντα, δεν ανταλλάσσονται ουδόλως τον Θεό.

Για τον λόγο αυτό, το επίπεδο ΑΩΝ είναι μη-συνειδητό ως προς την αντίληψη του Θεού υπό των Αωνικών Όντων, ενώ ο Θεός έχει βεβαίως πλήρη συνείδηση αυτών.

Αισθάνονται - λέγει το κείμενο - την παρουσία του Θεού μέσον των δραστηριοτήτων των προηγουμένων επιπέδων, μέσον δηλαδή των Ιωνικών Όντων, τα οποία μεταδίδουν στους Άωνες την κατεύθυνση της δράσεως, που έχει συλληφθεί από τον Θεό.

Γι' αυτό οι δραστηριότητες του Άωτος είναι αισθαντικές (sensorielles) και όμοιες με τις δραστηριότητες της Αιθερικής Κατάστασης του Ανθρώπου.

Είναι το επίπεδο των εκδηλώσεων της Ισχύος του Θεού, δηλαδή των πραγματώσεων : Δράση-Εκτέλεση. ενεργητικές ενέργειες κατά το 38ο Θεώρημα.

Έτσι πρέπει να δημιουργούνται τα τρία επίπεδα εντός της Συνειδήσεως του Θεού, σύμφωνα δηλαδή με το συστατικό τους τύπο :

- α) το Ενσυνείδητο, ή
- β) το Υποσυνείδητο, ή ΙΩΝ και
- γ) το Ασυνείδητο, ή ΑΩΝ.

Όλα τα επίπεδα έχουν το χαρακτηριστικό, ότι είναι σφραγισμένα με την Ατομική Συνείδηση, τον νέο τρόπο δράσης της Δίμορφης Αρχής.

Η συνείδηση των Εωνικών δραστηριοτήτων συμπίπτει με την Συνείδηση της Μοναδικής Αρχής, εφ' όσον περιέχει την Σύλληψη της Ιδέας, που ανήκει στο Θεό-Αίτιο και η οποία μεταφέρεται δια της ακτίνας της ΣΟΦΙΑΣ, που ξεκινά από το Άπειρο-Αιώνιο Κέντρο και διεισδύει στο «χώρο».

Έχουμε το Απολύτως Συνειδητό.

Η συνείδηση των Ιωνικών δραστηριοτήτων είναι η Συνείδηση της δεύτερης κίνησης, της περικάλυψης, η οποία ενεργοποιείται δια προωθήσεως της προηγούμενης κίνησης και επιχειρεί την σταθεροποίηση της Σύλληψης δια της διαγραφής περιφέρειας κύκλου. Γι' αυτό η αντίληψη του Θεού είναι έμμεση και το επίπεδο ημισυνειδητό.

Στην περίπτωση του Αωνικού Όντος έχουμε μια πληρότητα του συνθετικού του τύπου με συμμετοχή και των τριών παραγόντων : ΣΟΦΙΑ-ΑΓΑΠΗ-ΩΝ, η οποία προσδίδει την αίσθηση της αυτάρκειας και της δύναμης. Τα Αωνικά Όντα τείνουν προς ανεξαρτοποίηση, ατομικοποιούμενα και διαφοροποιούμενα έναντι της Συνειδήσεως του Θεού, ώστε η έννοια της ενότητας εξασθενεί και χάνεται η περί Θεού αντίληψη.

Έτσι, το επίπεδο ΑΩΝ ως επίπεδο Ασυνειδησίας έναντι του Θεού είναι το πλέον απομακρυσμένο επίπεδο από το Κέντρο του Όντος. Στο επίπεδο αυτό θα εκδηλωθεί σαν ιδιότητα του Όντος η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Ο Α.Τ. Γεώργιος επί του θέματος της δημιουργίας επιπέδων συνείδησης εντός του ΟΝΤΟΣ συνδέει το βαθμό, που τα διάφορα δευτερεύοντα Όντα διατηρούν κάποια συνείδηση του Θεού με το βαθμό απομάκρυνσής τους από την Πηγή.

Την απομάκρυνση δε αυτήν δεν πρέπει, λέγει, να την φανταζόμαστε στο διάστημα, αλλά σαν βαθμίδα εκπόρευσης, καθότι οι Θείες εκπορεύσεις προέρχονται οι μεν εκ των δε. Και ομιλώντας για εκπορεύσει έχει λίγο πριν περιγράψει, ότι αναφέρεται στις Συλλήψεις του Θεού, οι οποίες αποτελούν πλήρεις εκπορεύσεις, που μπορούν σε ορισμένες συνθήκες, να πάρουν την μορφή ενός Όντος.

Εδώ, έχουμε να παρατηρήσουμε, ότι πραγματικά από την περιγραφή στα κείμενα της Διδασκαλίας μας, τα διάφορα Όντα αποτελούν εκπορεύσεις άλλων Όντων, που έχουν προηγηθεί. Υπάρχει δηλαδή μια διαδοχική ιεραρχική Όντων από άλλα Όντα. και έτσι εξ άλλου συμπληρώνεται η κλίμακα της Θείας Ιεραρχίας, για την οποία θα μιλήσουμε σύντομα.

Όμως, όταν ομιλούμε για τα επίπεδα συνειδητότητας ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ, δεν αναφερόμεθα στο Όντα, που θα προέλθουν εξ αυτών των επιπέδων, όπως θα τα περιγράψουμε αργότερα, αλλά αναφερόμεθα τώρα σε αυτά τα ίδια τα επίπεδα της Υπερουσίας, τα οποία, πουθενά δεν περιγράφεται, ότι αποτελούν εκπορεύσεις τα μεν εκ των δε και τα οποία προϋπάρχουν των δευτερευόντων Όντων.

Σχετικά αναφέρουμε το γεγονός, ότι ενώ προϋπήρχε το επίπεδο ΑΩΝ, δεν υπήρχαν ακόμη Όντα-Συνειδήσεις στο επίπεδο αυτό. Μάλιστα ο ΑΩΝ περιγράφεται σε ένα κείμενο (Μεγάλη Αποκάλυψη) ως εξής : «περιοχή των δυνάμεων ... η τρίτη πνευματική κατάσταση ... μάζες δυνάμεων στερούμενες πάσης ατομικότητας ... φυτοζωούν ... μη συναπτή μάζα ζωής και αρχών ... υποτρίμματα των πνευματικών ουσιών».

Και όταν δημιουργούνται τα Όντα εντός αυτού του επιπέδου, αναλαμβάνουν τα Όντα αυτά, τα Αωνικά, να ταξινομήσουν τις στοιχειώδεις αρχές του Ασυνείδητου αυτού μέρους της Υπερουσίας.

Εμείς μιλώντας για τον πιθανό τρόπο εμφάνισης των επιπέδων συνειδητότητας εντός του ΟΝΤΟΣ, δεν αναφερόμαστε στα Όντα, που κατά διαδοχική εκπόρευση θα προέλθουν ως Ατομικές Συνειδήσεις από τα επίπεδα αυτά, αλλά μιλούμε για την φύση των ίδιων των επιπέδων.

Αυτός ο συνδυασμός Ασυνειδησίας και έντονης Ατομικότητας συντηρεί μια λανθάνουσα μερική απόσπαση των Όντων του επιπέδου ΑΩΝ του πιο απομακρυσμένου μέσα στην Συνείδηση του Θεού, όπως θα δούμε πιο κάτω. Η υπερτροφική Συνείδηση του ΕΙΝΑΙ των Αωνικών Όντων προετοιμάζει μέσα στις σκοτεινές πτυχές της Ασυνειδησίας την εκκόλαψη της Πλάνης, που θα οδηγήσει στον πλήρη αποχωρισμό τους από το Βασίλειο του Υπερτάτου Δημιουργού. Από την επανάσταση αυτή θα προέλθουν τα ΕΓΩ.

Γι' αυτό εξ άλλου στο 39ο Θεώρημα, το επίπεδο ΑΩΝ αντιστοιχείται με τον όρο ΟΝ (και τον όρο ΕΓΩ του 37ου Θεωρήματος), ενώ τα δύο άλλα επίπεδα ΕΩΝ και ΙΩΝ αντιστοιχούνται στο 38ο Θεώρημα με τους όρους ΣΟΦΙΑ και ΑΓΑΠΗ.

Κατά το 38ο Θεώρημα το επίπεδο ΕΩΝ παραλληλίζεται με την Υπερουσία (Essence), το επίπεδο ΙΩΝ θεωρείται διάμεσο επίπεδο και το επίπεδο ΑΩΝ παραλληλίζεται με την Ουσία (Substance).

Εδώ εισάγεται η έννοια της ουσίας ως ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ του Θείου Σύμπαντος. Πράγματι, στο 38ο Θεώρημα αναφέρεται, ότι «οι τρεις Κύκλοι Έων-Ίων-Άων αποτελούν το Παγκόσμιο Όλον, τόσον το Υπερουσιαστικόν, όσον και το Ουσιαστικόν» και στην συνέχεια συνδέεται, συσχετίζεται ο όρος ΟΥΣΙΑ με τον Κύκλο ΑΩΝ.

Μπορεί σε κάποιους το γεγονός, ότι η Ουσία αποτελεί κατάσταση του Υπερουσιαστικού Πεδίου, να δημιουργεί απορίες, όταν μάλιστα είναι γνωστή σε γενικές γραμμές κάποια εισβολή των Αωνικών Όντων εντός της Ουσίας με τον σκοπό της τακτοποίησης και μορφολόγησης αυτής.

Έχει, δηλαδή, ο καθένας την εντύπωση, ότι η Ουσία αποτελεί ένα επίπεδο εντελώς διαφορετικό εκείνου της Υπερουσίας, πλήρως αντικειμενοποιημένο μέσα στο χώρο και αντιτιθέμενο.

Και όντως, έτσι είναι. Πότε όμως ;

Όταν ο δημιουργός και Κύριος της Ουσίας, ο Εωσφόρος έφθασε πέραν των δημιουργημένων χωρών και ποθήσας να απελευθερωθεί τελείως εκ της κυριότητας της εαυτού Μονάδος για να εγκαταστήσει τη βασιλεία του εκτός της Συνειδήσεως του Θεού, ετέθη υπό του Θεού εκτός πάσης Ιεραρχίας.

Πριν από αυτήν την ενέργεια του Εωσφόρου-που θα την περιγράψουμε πιο κάτω - η Ουσία ως έννοια - κατάσταση υπήρχε εντός των Θείων επιπέδων. Την ενέργεια τελείας απόσπασης του Εωσφόρου από τη Θεία Συνείδηση ακολούθησε η Ουσία αποτελέσασα χωριστό πλέον επίπεδο.

Η Αστροσοφία γράφει τα εξής : «μόνον όταν η πρώτη σύνθεση της Δημιουργίας έλαβε χώραν και η Ουσία εξετεινέτο εις τα πέριξ του Έωνος...» και βέβαια γνωρίζετε ήδη, σε τι συνίσταται η πρώτη σύνθεση, εφ' όσον έχουμε μιλήσει γι' αυτήν σε προηγούμενη συνεδρίαση. Τότε δηλαδή η Ουσία θα βρεθεί φύσει και θέσει εκτός του Κύκλου Έων, ή Θείου Κύκλου.

Και τι άραγε σημαίνει ως έννοια ο όρος Ουσία ;

Βοηθούμενοι από την Διδασκαλία μας μπορούμε, να περιγράψουμε τα χαρακτηριστικά της :

- α) είναι το κατ' εξοχήν επίπεδο της Ατομικότητας
- β) είναι το κατ' εξοχήν επίπεδο της Ασυνειδησίας έναντι του Θεού.
- γ) εξ αιτίας των δύο αυτών χαρακτηριστικών οδηγείται σε κατάσταση μερική Απόσπασης και σε θέση Αντίθεσης έναντι της Υπερουσίας.

Στις αποφάσεις και ενέργειες των Αωνικών Όντων θα εκφρασθεί η ιδιότητα της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χαρακτηριστικό της Θείας Φύσης του ΟΝΤΟΣ.

Συμπερασματικά : Η Ασυνειδησία έναντι Του Θεού και ο Νόμος της Ατομικότητας περιγράφουν την έννοια της Ουσίας εν τω Οντι. Εξ αυτών η Απόσπαση, η Χωριστικότητα και η έλλειψη συντεταγμένης, αρμονικής αυτόχθονης κίνησης, όπως και η αντιθετική στάση της απέναντι στο επίπεδο της Υπερουσίας. Ο ΕΩΝ θα αποτελεί το κατ' εξοχήν επίπεδο της Υπερουσίας, ο ΑΩΝ θα αποτελεί το κατ' εξοχήν επίπεδο της Ουσίας.

δ. Οι Αρχές του Όντος - το Θείο Σύμπαν

Ο Θεός τοποθετεί πλάι στον Εαυτό Του ένα ΟΝ απόλυτα ξεχωριστό, που διαφέρει από Αυτόν όχι ως προς τον χώρο, αλλά ως προς την Φύση.

Η Απόλυτος Δυάς.

Η διαφορά μεταξύ των δύο Όντων έγκειται στον Νόμο της Ατομικότητας, το χαρακτηριστικό του πρώτου Όντος. Και δεν περιορίζεται η διαφορά αυτή στην δημιουργία της Συνειδήσης του Είμαι, αλλά οδηγεί και σε περαιτέρω διαφοροποιήσεις, ώστε πλέον κάτω από τη Δυάδα των Όντων να έχουμε και την Δυάδα Υπερουσίας και Ουσίας.

Πρόκειται, προφανώς, για μια Δυάδα διαφορετικών «υλικών», το καθένα από τα οποία, ακριβέστερα, αποτελεί συνδυασμό ιδιοτήτων.

Από τα «υλικά» αυτά θα προέλθει το ΠΑΝ του 41ου Θεωρήματος, δηλαδή το Θεϊόν και το Δημιουργημένο Σύμπαν.

Με τον όρο «υλικό» που χρησιμοποιούμε για την Υπερουσία και την Ουσία θέλουμε, να εκφράσουμε την άποψη, ότι το ΠΑΝ, Υπερουσιαστικό και Ουσιαστικό, αποτελείται από δύο Κύριους παράγοντες. Ο ένας παράγων είναι οι Ενσυνείδητες Οντότητες, οι κρίκοι της αλύσου εκτύλιξης του ΟΝΤΟΣ, η ΙΕΡΑΡΧΙΑ. Είναι συλλήψεις του Θεού, νόμοι αιώνιοι προσωποποιημένοι με κρυσταλλοποιημένη συνείδηση.

Ο δεύτερος παράγων είναι «το υλικό» από το οποίο δια της επιδράσεως των Όντων θα παραχθεί το ΠΑΝ, το Θείον και το Δημιουργημένο Σύμπαν. Το «υλικό» αυτό είναι η Υπερουσία και η Ουσία, δηλαδή δύο διαφορετικοί συνδυασμοί ιδιοτήτων.

Και αν θα μπορούσαμε συμβολικά να παραλληλίσουμε την Υπερουσία και την Ουσία με το νερό και το αλεύρι, από την ανάμιξη των οποίων θα δημιουργηθεί η ζύμη και εξ αυτής το ψωμί, τότε ο ζυμωτής και ο ψήστης θα είναι οι διάφορες οντότητες της Ιεραρχίας.

Το «υλικό» αυτό, μόνο στα χέρια των προσωποποιημένων Θείων Νόμων, των Οντοτήτων της Ιεραρχίας, θα μπορέσει να αξιοποιηθεί και να μετατραπεί στα πολυποίκιλα θαυμάσια δημιουργήματα, που αποτελούν το Σύμπαν και εκφράζουν ιδιότητες.

Η μελέτη γενικώς της Διδασκαλίας μας και διάφορα αποσπάσματα ιδιαίτερα, μας οδηγούν στο να σχηματίσουμε αυτήν την άποψη.

Θα αναφέρουμε μόνο τα εξής :

1. Μεγάλη Αποκάλυψη - Διάλογος πρώτος : περιγράφεται, ότι οι Γεννήτορες Δώρος-Δώρα στάλθηκαν να κυριαρχήσουν και να δημιουργήσουν έργο στο επίπεδο των δυνάμεων του Θεού, το οποίο χαρακτηρίζεται ως μάζα ζωής και αρχών, υποτρίμματα πνευματικών ουσιών, είναι το επίπεδο ΑΩΝ και εκεί δημιουργούν επτά συλλήψεις και αρχίζει υπ' αυτών των Συλλήψεων η περίοδος των Γιγάντων, περίοδος ταξινομήσεως των στοιχειωδών αρχών της Ουρανίου Δυνάμεως.
2. Κατά το ίδιο κείμενο, την ημέρα του χωρισμού, όταν οι δυνάμεις εισέδυσαν στις υλικές μάζες, το ουράνιο βασίλειο απεστερήθη της κατωτέρας, ακαθάρτου και πρωτογόνου ταύτης ουσίας. Ήταν η στρατιά, επί κεφαλής της οποίας τα επτά τέκνα του Θόλου...
και πιο κάτω στον τρίτο διάλογο - «Όταν οι επαναστάται, προηγούμενοι των εκ Δυνάμεων στρατιών των, εισέδυσαν εν τω βασιλείω του σκότους.....»
3. Σε κάποιο σχόλιο του ο Α.Τ. Γεώργιος εκφράζει παρόμοια άποψη ως εξής :
«Η απόσπαση του κύκλου Άωνος σημαίνει πιθανώς, ότι ο Εωσφόρος εχρησιμοποίησε τη μάζα της κατωτέρας υπερουσίας για να παραγάγει την Ουσία. Η ουσία δεν ήτο πράγματι δυνατόν να παραχθεί εκ του μηδενός ... Οι Γίγαντες εισελθόντες μεταγενεστέρως εις την ουσίαν αυτήν την ετακτοποίησαν ... την διοργάνωσαν, το δε Δημιουργημένο Σύμπαν είδε το Φως.
4. Σε έναν επίσης παραλληλισμό που επιχειρεί ο Α.Τ. Γεώργιος ξεχωρίζει σαφώς, όπως θα το δούμε και στο τέλος της εργασίας μας στη Θεοσοφική Διδασκαλία, τους τρεις Κύκλους : Έων-Ουρανός-Κόσμος και τα τρία επίπεδα : ΕΩΝ - ΙΩΝ- ΑΩΝ θεωρώντας αυτά ως ακτινοβολίες του Θεού που εμψυχώνουν αντίστοιχα τους Τρεις Κύκλους.

Το ίδιο βέβαια συμβαίνει και με τις τρεις ακτινοβολίες - καταστάσεις του ΕΓΩ, που εμπυχώνουν τις τρεις Αρχές του Ανθρωπίνου Όντος δηλαδή η Ενσυνείδητη, Υποσυνείδητη και Ασυνείδητη κατάσταση εμπυχώνουν τα «κοσμικά υλικά μας» που αποτελούν τα τρία σήματα - περιβλήματα του ΕΓΩ. Από κάποια τέτοια λοιπόν αποσπάσματα και από την γενική μελέτη της Διδασκαλίας μας με την βοήθεια της πρόσκλησης του νου στα συγκεκριμένα θέματα, οδηγήθηκα και εγώ στο συμπέρασμα, που σας περιέγραψα πιο πριν. Θέλω μόνο, να τονίσω, πόσο χρήσιμο θα είναι για τον καθένα σας να επαναλάβει μόνος του την βαθιά εξέταση αυτών των θεμάτων, ιδίως μετά την γνώση και της Αστροσοφίας του Ιππότου, που θα δεχθείτε στην συνέχεια.

Επανερχόμενοι στην εκφώνηση του 41ου Θεωρήματος διαβάζουμε :

- Ο Έων είναι το Ον
- Ο Ίων είναι η συνθήκη του Όντος
- Ο Άων είναι το Μη-Ον.

Το σχόλιο βέβαια του Θεωρήματος εξηγεί, ότι και οι τρεις εκφράσεις Έων-Ίων-Άων συναποτελούν ένα ενιαίο σύνολο, το Θείο Σύμπαν και μάλιστα αυτό καταδεικνύεται από την κοινή κατάληξη «ΩΝ», που φανερώνει το Ενιαίον της Υπερουσίας του Θεού. Τα αρχικά φωνήεντα των λέξεων : Ε, Ι, Α, εκφράζουν Αρχές, που ανήκουν στο ΟΝ και που είναι ένα ως προς Αυτό, διαφορετικές όμως μεταξύ τους. Εάν μάλιστα λάβουμε υπ' όψιν την Γαλλική γραφή των λέξεων, όπως δηλαδή δόθηκαν αρχικά οι λέξεις : ΕΟΝ-ΙΟΝ-ΑΟΝ, τότε όντως τα τρία αρχικά φωνήεντα εκφράζουν Αρχές, που ανήκουν στο ΟΝ. Και ποιες Αρχές εκφράζουν ;

Οι Αρχές που εκφράζουν τα αρχικά «Ε, Ι, Α» και η κοινή κατάληξη «ΩΝ» είναι η Φαντασία, η Θέληση και η Ισχύς, καθώς και η Υπερουσία.

Η Υπερουσία είναι μία και στους τρεις κύκλους, το «ΩΝ», μετοχή του ρήματος Ειμή.

Η Φαντασία, η Θέληση και η Ισχύς είναι ένα με το ΟΝ, αλλά διαφέρουν μεταξύ τους σε δυνητικότητα. Το ίδιο άλλωστε δεν συμβαίνει και με τα διάφορα όργανα του σώματος, που, αν και όλα είναι υλικής φύσεως, έχουν όμως διαφορετικές δυνητικότητες ;

Ότι ο ΕΩΝ είναι το ΟΝ δεν υπάρχει αμφιβολία, εφόσον είναι το μέρος εκείνο της Υπερουσίας, που είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον Θεό-Αίτιον, τον Μόνο-Θεό, όπως η Φαντασία είναι εκείνη, που έχει άμεση επικοινωνία με το ανώτερο της Νοήσεως επίπεδο. Ο ΕΩΝ δηλαδή ταυτίζεται με την Όψη του Μοναδικού Θεού, που εκφράσθηκε ως Θεός - Αποτέλεσμα. ΕΩΝ λοιπόν ίσον ΟΝ.

Ο ΙΩΝ ορίζεται ως η Συνθήκη του Όντος.

Τι άραγε σημαίνει Συνθήκη του Όντος ; Η Παγκόσμια Κλείδα μας δίνει τα εξής : όταν βρισκόμαστε μπροστά σε ένα κοσμικό και φυσικό δημιούργημα, μπροστά σε έναν Άνθρωπο, ένα ζώο, ένα φυτό, ή ένα μέταλλο.

Εν τούτοις μας είναι αδύνατο, να περιγράψουμε ένα δημιούργημα που είδαμε μ' αυτόν τον τρόπο, γιατί μολονότι κατέχουμε την εξωτερική του παράσταση, μας λείπει η φύση της κίνησης που εμπυχώνει αυτήν την μορφή.

Η φύση της κίνησης αποτελεί την «**Συνθήκη του Είναι**» κάθε φυσικού δημιουργήματος. Τι εννοούμε με αυτό ;

Κατ' αρχήν έχουμε δύο τύπους κίνησης, την Εισδυτική, που αντιστοιχεί με την ιδέα και την Περικαλυπτική, που αντιστοιχεί με την μορφή.

Έπειτα, από μια άλλη άποψη, έχουμε τρία είδη κίνησης, την αρχική ή συνειδητή, την προσδιοσμένη ή υποσυνείδητη, και την επακόλουθη ή μη συνειδητή κίνηση. Και εφαρμόζοντας στον εννεαδικό πίνακα έχουμε : Φαντασία, κίνηση συνειδητή, Θέληση, κίνηση υποσυνείδητη, Ισχύς, κίνηση μη-συνειδητή.

Κατόπιν, στον Κόσμο η κίνηση με την θετική της ενέργεια (κεντρομόλος) είναι γεννιέται κάθε φυσικής ζωής, με την αρνητική της όμως ενέργεια (κεντρόφυξ) αποβαίνει παράγων μεταμορφωτικός.

Δηλαδή, η έκφραση «συνθήκη του Είναι» ουσιαστικά αποδίδει μέσον του είδους της κίνησης την ιδέα, που πρωτοστάτησε στην δημιουργία του φυσικού αυτού δημιουργήματος.

Ο ΙΩΝ είναι το επίπεδο, όπου η ιδέα του ΕΩΝΟΣ γίνεται κίνηση ανάλογη, για να μεταφερθεί στο επίπεδο των Δυνάμεων, το επίπεδο ΑΩΝ, δια των οποίων θα πραγματοποιηθεί η ιδέα.

Ίσως δεν είναι άσχετο, το να αναφέρουμε, ότι σε ένα αποκαλυπτικό κείμενο της ΔΩΡΑΣ το επίπεδο ΙΩΝ και οι Ιωνικές Οντότητες ανάγονται σε ιδιότητες επικοινωνίας, σύνδεσης μεταξύ επιπέδων και σε φύλακες των διόδων, πάντως σε ενδιάμεση κίνηση.

Αλλά και ο Θεός, η Υπέροχος Φαντασία αποτεινόμενη προς την Δώρα λέγει : κάτελθε ... πλησίον των τέκνων σου και της γενεάς των ανθρώπων και ανάγγειλέ τους, ότι είσαι η συνθήκη, την οποίαν τους στέλλει η Θεία Πρόνοια δια την σωτηρία τους δια της μετανοίας.

Τέλος ο ΑΩΝ ορίζεται ως Μη-Ον.

Προφανώς, ο χαρακτηρισμός αυτός του Άωνος οφείλεται στο ότι αποτελεί τον Κύκλο, όπου οι δραστηριότητες, όπως είπαμε και πιο πριν, δεν έχουν αντίληψη του Θεού. είναι το επίπεδο της Ασυνειδησίας.

Οφείλεται όμως και στο ότι το επίπεδο αυτό χαρακτηρίζεται από την έλλειψη των Θείων Αρετών, όπως αυτές αναφέρονται για το πρώτο επίπεδο. Αν ο ΕΩΝ χαρακτηρίζεται από την ΕΝΟΤΗΤΑ, ο ΑΩΝ έχει σαν χαρακτηριστικό του τη Χωριστικότητα. Αν στον ΕΩΝΑ κυριαρχεί η διαρκής συναίσθηση του Θεού, οι δραστηριότητες του ΑΩΝΟΣ αισθάνονται την παρουσία Του, μόνο όταν αυτή μεταδοθεί υπό των ΙΩΝΩΝ. Άν στον ΕΩΝΑ η Συνείδηση είναι χαρακτηριστικώς ενιαία και δεν διασπάται η Ενότητα και το Μοναδικόν του επιπέδου, ο ΑΩΝ είναι ο «τόπος» της δημιουργίας ΑΤΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ σχετικώς ανεξάρτητων και ελεύθερων μέχρι του σημείου, να ακολουθήσουν ξένα πεπρωμένα.

Από αυτό το επίπεδο θα προέλθει το Δημιουργημένο Σύμπαν, όπου θα βρει την πλήρη του εφαρμογή ο Νόμος της Ατομικότητας (Θεώρημα 39°) και από τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα θα δημιουργηθούν τα ΕΓΩ.

ε. ΟΝ - ΠΝΕΥΜΑ - ΕΓΩ

Στην εκφώνηση του 38ου Θεωρήματος αναφέρεται ότι :

«Ο Κύκλος Έων ανάγεται εις το Ον
 «Ο Κύκλος Ίων ανάγεται εις το Πνεύμα
 «Ο Κύκλος Άων ανάγεται εις το Εγώ

Και στο τέλος του σχολίου η Γεννήτωρ Ρέα την εκφώνηση αυτή την μετατρέπει σε ερώτηση προς του Αδελφούς, προς τους οποίους μεταδίδει την Διδασκαλία.

Είναι γεγονός, ότι δεν έχουμε μιλήσει ακόμη στο κείμενο αυτό της Θεοσοφικής Διδασκαλίας περί ΕΓΩ. Και παρ' όλο, που ο όρος «ΕΓΩ» εμφανίζεται από το 37ο κιάλας Θεώρημα, είναι δύσκολο, να αναφερθούμε αναλυτικά στο ΕΓΩ, επειδή αναγκαστικά θα το συνδέσουμε με τον Κύκλο Κόσμος. Αλλά για τους Κύκλους Ουρανός και Κόσμος, που αποτελούν το Δημιουργημένο Σύμπαν, θα μιλήσουμε στην συνέχεια, όταν θα περιγράψουμε την επανάσταση των Αωνικών Όντων, δηλαδή των Γιγάντων.

Τα στοιχεία, που μας παρέχονται μέχρις εδώ περί του ΕΓΩ είναι οι εξής φράσεις του 37ου Θεωρήματος.

- 1) Η Υπερουσία του ΕΓΩ είναι το Πνεύμα.
- 2) Το Εγώ είναι το ανεξάρτητο και ατομικό Πνεύμα, μιμούμενο εν τη συνθέσει του το Ον και αντιπροσωπεύον αυτό εν τοις Κύκλοις «Ουρανόν» και «Κόσμον».
- 3) ... η «κοσμική» έκφραση του Όντος και εν ταυτώ του Πνεύματος ονομάζεται Εγώ.
- 4) Το Εγώ όθεν είναι εν ταυτώ το Ον και το Πνεύμα εν τω Κόσμω.
- 5) Το Εγώ είναι είδος διαιρέσεως δι' αποκλίσεως μιας αιωνίου μορφής, του Πνεύματος.
- 6) Η σύνθεσις του Εγώ είναι όπως και η του Πνεύματος. Κεχωρισμένον από του Πνεύματος αποτελεί μέρος αναπόσπαστον αυτού ... είναι μια μορφή του Πνεύματος, ήτις αποσπώμενη απ' αυτού δεν αλλοιεί ποσώς το σύνολό του.

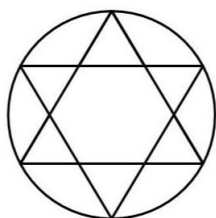
Όλες αυτές οι φράσεις δεν μπορούν, να διαφωτίσουν πλήρως το περί του ΕΓΩ θέμα και όπως είπαμε πιο πριν, μόνο όταν προηγουμένως θα έχουμε περιγράψει την απόσπαση του ΑΩΝΟΣ από το Θείο Σύμπαν, την δημιουργία των Κύκλων Ουρανός και Κόσμος και τη σύνθεση της Θείας και Ουράνιας Ιεραρχίας, τότε θα συμπληρώσουμε τα περί ΕΓΩ.

Τώρα, μπορούμε να πούμε, ότι τα ΕΓΩ δεν είναι, παρά ακτίνες διάθλασης του Πνεύματος με ιδιαίτερη το καθ' ένα συχνότητα κραδασμών, με ιδιαίτερη απόχρωση, ώστε να αυτονομηθούν εύκολα στηριζόμενα στο βαθμό ανεξαρτησίας, που φαίνεται να διαθέτουν και στην ισχυρή αυτοεπιγνωσιακή συνείδηση που κατέχουν.

Είναι βέβαια όλα αυτά εφόδια απαραίτητα για την πραγμάτωση της Σύλληψης του Δημιουργού, είναι όμως και οι παράγοντες, που συνετέλεσαν στην αποπλάνηση αυτών των Όντων, γενικώς των Αωνικών, όπως θα δούμε στην συνέχεια.

Εν τούτοις μπορούμε, να εμβαθύνουμε στα αναφερόμενα στο 38ο Θεώρημα, όπου οι συσχετισμοί υπάρχουν μεταξύ αφ' ενός μεν των τριών μορφών : ΟΝ-ΠΝΕΥΜΑ-ΕΓΩ και αφ' ετέρου των τριών Κύκλων ή επιπέδων του Θείου Σύμπαντος : ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ, για τους οποίους έχουμε ήδη αναφερθεί.

Προηγουμένως είχαμε χρησιμοποιήσει την σχηματική παράσταση του Κύκλου με εγγεγραμμένα δύο Τρίγωνα και αποδώσαμε δια του Κύκλου το ΟΝ, δια του ορθού Τριγώνου το ΠΝΕΥΜΑ και του κατιόντος Τριγώνου το ΕΓΩ.



Αριθμοσοφικώς στον Κύκλο προσδώσαμε τους αριθμούς..... $1+2+3 = 6$,
στο ανιόν Τρίγωνο τους αριθμούς $4+5+6 = 15 = 6$,
και στο ανεστραμμένο Τρίγωνο τους αριθμούς $7+8+9 = 24 = 6$.

Και καταλήξαμε στο ότι ο κοινός αριθμοσοφικός αριθμός το 6, φανερώνει, ότι παρά τις όποιες διαφορές μεταξύ των τριών επιπέδων υπάρχει κάποια κοινή ταυτότητα, εφ' όσον είναι τα επίπεδα του ΟΝΤΟΣ. Κατά τον ίδιο τρόπο και η κοινή κατάληξη «ΩΝ» του ονόματα των επιπέδων Ε-ΩΝ, Ι-ΩΝ, Α-ΩΝ, μας δίνει την βεβαίωση της κοινότητας των επιπέδων, που αν και διαφορετικά μεταξύ τους είναι ένα ως προς το «ΩΝ», την βεβαίωση του ενιαίου της Υπερουσίας του Θεού.

Η ΔΩΡΑ μάς αναφέρει το ΟΝ, το ΠΝΕΥΜΑ και το ΕΓΩ, για να αποδείξει, ότι είναι ένα και το αυτό πράγμα, αλλά σε διαφορετικά επίπεδα.

ΟΝ-ΠΝΕΥΜΑ-ΕΓΩ, αποτελέσματα της δράσεως της Διπλής Έκφρασης του Θεού ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, πρώτο, δεύτερο και τρίτο αντικείμενο του Θεού.

Το ΟΝ ως πρώτο αποτέλεσμα της δράσης αυτής είναι το πλησιέστερο προς τον Θεό αντικείμενο, πρώτο επίπεδο Συνείδησης του Θεού και ανάγεται στο επίπεδο ΕΩΝ. Είναι ο Κύκλος. Από το επίπεδο αυτό θα προέλθουν τα ΕΩΝΙΚΑ ΟΝΤΑ.

Το ΠΝΕΥΜΑ αποτελεί την Τριαδική εκδήλωση του ΟΝΤΟΣ. είναι η πρώτη έκφραση του ΟΝΤΟΣ, ή η έκφραση της Τριαδικής φύσεως του ΟΝΤΟΣ.

Σαν έκφραση του ΟΝΤΟΣ - και εδώ υπενθυμίζουμε τον πίνακα :

ΟΝ	- Δώρος - Δώρα = Φαντασία εκφρασθείσα
ΑΓΑΠΗ	- Ρέων - Ρέα = Θέληση εκφρασθείσα
ΣΟΦΙΑ	- Φαίων - Φαία = Ισχύς εκφρασθείσα

το ενσαρκώνουν τα ΙΩΝΙΚΑ ΟΝΤΑ, που ονομάζονται και Γεννήτορες, οι οποίοι αποτελούν το δεύτερο επίπεδο Συνείδησης του Θεού, το επίπεδο ΙΩΝ. Σύμβολό του το ορθό Τρίγωνο.

Το επίπεδο αυτό της Ημισυνειδητότητας θα είναι το μέσον, δια του οποίου θα προχωρεί η Θεία Σύλληψη στην ολοκλήρωσή της. Θα είναι το ενδιάμεσο στάδιο μεταξύ του επιπέδου της πλήρους συνειδητότητας (ΕΩΝ) και του Ασυνειδήτου (ΑΩΝ), όπως η Θέληση αποτελεί τον ενδιάμεσο κρίκο μεταξύ των δραστηριοτήτων της Φαντασίας και εκείνων της Ισχύος.

Γι' αυτό και τα ΙΩΝΙΚΑ ΟΝΤΑ, οι Γεννήτορες, θα ονομασθούν οι Θελήσεις του Θεού. Θα αποτελούν πρακτικά το Πνεύμα του Θεού, αφού είναι οι δραστηριότητες, ή τα παράγωγα της Φαντασίας, της Θέλησης και της Ισχύος, οι οποίες τριαδοποιούνται δι' αυτών.

Έτσι ο Κύκλος ΙΩΝ αποτελείται από τις δραστηριότητες του Πνεύματος, τις εκδηλώσεις δηλαδή των Τριών πνευματικών Αρετών του ΟΝΤΟΣ, ανάγεται εις το ΠΝΕΥΜΑ.

Το «ΕΓΩ» είναι ένα είδος διαιρέσεως του Πνεύματος κατά την Διδασκαλία. Έχει συγχρόνως την σύνθεση του ΟΝΤΟΣ και την μορφή του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Για τον λόγο αυτόν, το ΕΓΩ θα αποτελέσει την έκφραση του ΟΝΤΟΣ και συγχρόνως του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ στον Κύκλο «Κόσμος».

Ήδη γνωρίζετε πολλά περί του ΕΓΩ και του Πνεύματος και από το «ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ».

Είναι άμεση προέλευση το ΕΓΩ εκ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, γι' αυτό και στο κείμενο αναφέρεται, ότι η Υπερουσία του ΕΓΩ είναι το ΠΝΕΥΜΑ, ως πηγή του ΕΓΩ.

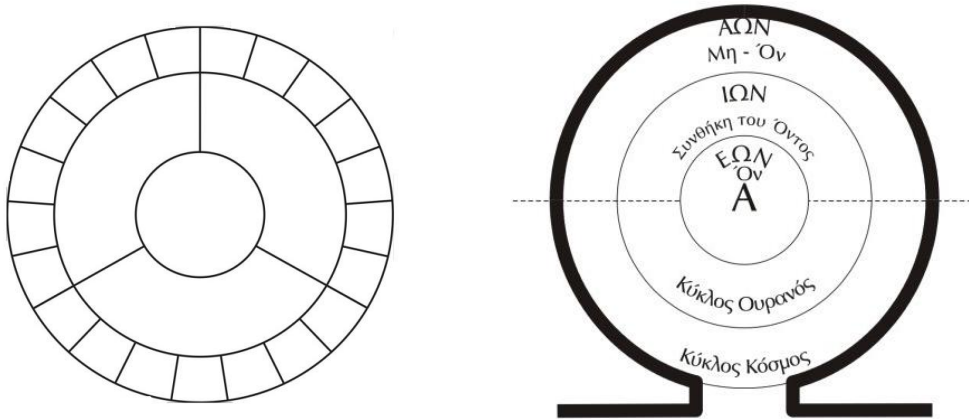
Αλλά εφ' όσον, όπως γνωρίζουμε, το ΠΝΕΥΜΑ ή ΙΩΝ σαν επίπεδο είναι ανώτερης βαθμίδος συνειδητότητας έναντι του επιπέδου ΑΩΝ, από το οποίο θα προέλθει το ΕΓΩ, δικαιολογείται ο χαρακτηρισμός του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ως η Υπερουσία του ΕΓΩ.

Το ΕΓΩ συμβολίζει την Υπερουσιαστική εκείνη κατάσταση του ΟΝΤΟΣ, η οποία στον Κύκλο «Κόσμος» θα εκδηλωθεί από Όντα προερχόμενα εκ του ΑΩΝΟΣ ως Κοσμική Μονάς. Ή αλλιώς είναι - το ΕΓΩ - η έννοια εκείνη, που θα προσωποποιηθεί από Όντα προερχόμενα εκ του ΑΩΝΟΣ. Τα Όντα αυτά, τα ΕΓΩ, θα είναι στην σύνθεσή τους όμοια με εκείνη του πρώτου ΟΝΤΟΣ. Θα αποτελούνται δηλαδή από ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, θα κατέχουν Ατομική Συνείδηση, θα εκδηλώνουν Πνευματική δραστηριότητα και η δραστηριότητα αυτή θα λαμβάνει χώραν στον Κύκλο «Κόσμος». Θα είναι μεν ασυνείδητα όντα έναντι του Θεού, παρά ταύτα θα εκπροσωπούν το ΟΝ στον Κύκλο «Κόσμος». Γι' αυτό και το «ΕΓΩ» θα ονομαστεί Κοσμική Μονάς. Βέβαια, με το ότι το ΕΓΩ είναι η Κοσμική Μονάς, δεν παύει, να αποτελεί μια Υπερουσιαστική Κατάσταση.

Είναι χαρακτηριστικό το σχήμα του 43ου Θεωρήματος, όπου ο Κεντρικός Κύκλος συμβολίζει την Μείζονα Μονάδα, το ΟΝ, με τα χαρακτηριστικά του Απολύτου Ενός, αφού για να εκδηλωθεί δεν έχει ανάγκη εξωτερικού ή εσωτερικού παράγοντος. κατάσταση πλήρους Συνειδήσεως.

Ο ενδιάμεσος κύκλος συμβολίζει την Ελάσσονα Μονάδα, το ΠΝΕΥΜΑ, τρίμορφη δραστηριότης, που για να εκδηλωθεί χρειάζεται την συνδρομή των εντός αυτής δυνατοτήτων. Ενα δηλαδή ΟΝ, που προέρχεται από το επίπεδο αυτό (ΙΩΝ) αρκεί να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με τις εσωτερικές δυνατότητές του (ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ), για να εκδηλώσει την φύση της Ουράνιας καταγωγής του.

Κατάσταση ημισυνείδησης



Τέλος, ο εξωτερικός Κύκλος είναι η Κοσμική Μονάς. Πολύμορφη δραστηριότητα, ασυνείδητη όμως κατάσταση. Για να εκδηλωθεί η φύση της, πρέπει να δημιουργήσει κατάσταση εκκλήσεως τόσο προς τις μύχιες δυνατότητές της (ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ), όσον και προς εξωτερικές δυνάμεις. και εδώ βρίσκεται το μεγάλο πρόβλημα.

΄Οντα, που προήλθαν από το επίπεδο της Ασυνειδησίας, το επίπεδο ΑΩΝ αναζητώντας Τον χαμένο για την συνειδησή τους Θεό, Δημιουργό του Παντός και κατευθυνόμενοι στην αναζήτησή τους από την σφραγίδα της Ατομικότητας και της Ασυνειδησίας, οδηγούμενοι όπως το βρέφος σαν από το ένστικτο και χάριν της σχετικής ανεξαρτησίας που έφεραν, αντί να συναντηθούν με τον Θεό, που είναι η Ενότης και το Εν, απαντήθηκαν με τον δημιουργό της Ατομικότητας και συντηρητή της πολλαπλότητας και χωριστικότητας και ο Εωσφόρος τους επήρε μαζί του.

Το κείμενο λέγει : «...ο Εωσφόρος κατίσχυσεν αυτής».

Από εκεί, αντί να αγωνιστούν, για να κερδίσουν την Συνείδηση του «ΕΙΝΑΙ», παγιδεύτηκαν από τη γοητεία του «ΕΧΕΙΝ» και η «πτώση» τους θα αποτελέσει την αφετηρία της οδύνης και της πάλης, αλλά και της επιστροφής στην κατάσταση της πλήρους Συνειδήσεως.

στ. Συμπεράσματα

1. Το Αρχικώς ΟΛΟΝ ήταν τα τρία επίπεδα του ΟΝΤΟΣ ; ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ. Πρόκειται περί βαθμών Συνείδησης έναντι του Θεού. ΕΩΝ, το Συνειδητόν - ΙΩΝ, το Υποσυνείδητον - ΑΩΝ, το Μη-Συνειδητόν.
2. Μέσα στο ΟΛΟΝ αυτό, που αποτελεί το Θείον Σύμπαν, εμπεριέχεται και το Ουσιαστικό ΄Ολον, η ΟΥΣΙΑ.
3. Η ΟΥΣΙΑ συνδέεται με το επίπεδο των Ασυνειδήτων έναντι του Θεού δραστηριοτήτων, το επίπεδο Αων.
4. Ο ΕΩΝ ανάγεται στο ΟΝ. Είναι η Μείζων Μονάς. Αντιπροσωπεύει την ιδέα της Μονάδας.
5. Ο ΙΩΝ ανάγεται στο ΠΝΕΥΜΑ. Είναι η Ελάσσων Μονάς. Αντιπροσωπεύει την ιδέα της Τριάδος. Συνθήκη το ΟΝΤΟΣ.
6. Ο ΑΩΝ ανάγεται στο ΕΓΩ, ή Κοσμική Μονάδα. Μορφή ατομικού πνεύματος, όπως θα εκδηλωθεί αργότερα στον Κύκλο «Κόσμος». Αντιπροσωπεύει την ιδέα της Ατομικής Συνείδησης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο ΕΩΣΦΟΡΟΣ

«πώς έπεσες εκ του ουρανού, Εωσφόρε, υιέ της αυγής.» (Ησαΐας ΙΔ΄ 12)

α. Αποσπάσματα

Θεώρημα 37ο

Το Ον δεν είναι ο Θεός και αποσπώμενον Αυτού (ως τούτο συνέβη κατά την πτώσιν του Εωσφόρου και αργότερα με την πτώσιν των Γιγάντων) δεν αλλοιεί τον Θεόν...

Θεώρημα 39ο

- Μόνον δε καθ' ήν εποχήν έλαβε χώραν η πρώτη Δημιουργία, η και Εωσφορική καλουμένη, ο κύκλος Έων απεσπάσθη του Έωνος.

Ο χωρισμός δεν ηλλοίωσε παντάπασι τον Κύκλο Έωνα, όστις αρκείται εις εαυτόν πλέον ή πρότερον.

- Έταν λοιπόν ... η Αγάπη-Σοφία δράσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς. Εκεί δε εγεννήθη ταυτοχρόνως με το Ον, ο Χρόνος, ο Τόπος ή το Διάστημα και η δημιουργία εγένετο.

Την απόσπασιν ταύτην του Έντος και αντίθεσιν αυτού προς την Αγάπην-Σοφίαν θα ονομάσωμεν Εωσφορικήν Δημιουργίαν, ήτις διαφέρει από την Δημιουργίαν του Θεού, λόγω του ότι δια του χωρισμού του Έντος από του Έολου, εδημιούργησε τον νόμον της Ατομικότητας. Η Εωσφορική Δημιουργία διαφέρει λοιπόν της του Θεού δια του νόμου της Ατομικότητας. Και ίνα ο νόμος ούτος εύρει την εφαρμογήν του εδέησε να δημιουργηθεί η Έγλη.

Ο Έων λοιπόν απεσπάσθη του Έωνος, δια ν' ακολουθήσει άλλα πεπρωμένα και αι δοκιμασίαι ήρχισαν.

Ο χωρισμός αυτός δεν ηλλοίωσε καθόλου τον Έωνα ... καθότι μία άμεσος ενέργεια αντεκατέστησε δι' ενός άλλου Έντος το πρώτο Ον, το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος.

Θεώρημα 40ο

Η Αγάπη και η Σοφία δράσαι μεταξύ των, δύνανται να παραγάγωσι μορφάς τοιαύτας, ώστε να καθίστατο ανωφελές δια τον Θεόν να δημιουργήσει, εάν δεν ωθείτο προς τούτο εκ της κατά της Μονάδος Του εναντιότητας.

Θεώρημα 43ο

- Ο Κύκλος Κόσμος είναι μία των μεγάλων κοσμικών χωρών, διατελούσα υπό την υπερισχύουσαν επήρειαν ενός Έντος του Έωνος, το οποίον εισέδυσαν εις τους κατωτέρους κύκλους και φθάσαν πέραν των δημιουργημένων χωρών, επόθησε ν' απελευθερωθεί τελείως της κυριότητας της εαυτού Μονάδος και της εξαρτήσεως αυτού εκ του Κύκλου Έωνος, τούτο δε δια να εγκαθιδρύσει την ιδίαν αυτού βασιλείαν, όχι εκτός του Θεού, αλλ' εκτός της Συνειδήσεως του Θεού αποτελουμένης εξ όντων ιεραρχικών. Ενώπιον της κατά της Μονάδος Του προσβολής ταύτης, ο Θεός συνέσφιξε τας τάξεις των ιεραρχιών Του και έθεσε τον επαναστατήσαντα εκτός πάσης ιεραρχίας.

Το Εωνικό τούτο Όν καλείται Εωσφόρος. Εγκαθιδρυμένος εις τινα χώραν του Κύκλου του Κόσμου, κατόρθωσεν ολίγον κατ' ολίγον να εισδύσει εντός των ψυχών των κοσμικών ατόμων, των «Εγώ» και δια της διεισδύσεως ταύτης αποσπάσας αυτά των άλλων κοσμικών ιεραρχιών, προσπαθεί ν' αποτάξει αυτά εκ της κοσμικής ιεραρχίας, δια να καταλάβει την θέσιν των.

Τοιαύτη φριχτή τύχη ανέμεινε τον άνθρωπον.

- ... κατ' εκείνου (του Εωσφόρου) όστις ποθεί την δεσποτείαν ήτις και θα δημιουργήσει την ιδίαν αυτού σωτηρίαν.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

- Ο Εωσφόρος έχει την Αγάπην ως έκφρασιν του Κάλλους την Σοφίαν ως έκφρασιν Μαθηματικήν
- Ο Εωσφόρος είναι ο Ταραξίας της Κοσμικής τάξεως, όστις έκαμε να απωλεσθεί ο άνθρωπος και το βασίλειόν του.

Μεγάλη Αποκάλυψη

- Επτά συλλήψεις συνεπλήρωσαν το έργον, δια το οποίον η Υπέροχος Φαντασία μας είχε αποστείλει να κυριαρχήσουμε επί των Δυνάμεων ... τα τέκνα μας εδημούρησαν εν ταις Δυνάμεσι την περίοδο της ταξινομήσεως των στοιχειωδών αρχών της Ουρανίου Δυνάμεως.
- Η Υπέροχος Φαντασία άφησε τελείως την διεύθυνσιν της Δυνάμεως της εις τας δημιουργηθείσας Φαντασίας.
- Ο Θυμός εσταμάτησε θεώμενος τα όρια, που εχώριζαν το ασυνείδητον από του συνειδητού, την δύναμιν από την ανυπαρξίαν, την ζωήν από τον θάνατον, την κίνησιν από την αδράνειαν.
- Οι Γίγαντες όρμησαν στην ανυπαρξία και επεχείρησαν να συνενώσουν το Πνεύμα μετά της Ύλης.
- Τα κάλλη που η δημιουργία αυτή εξεδήλωσε στο πέραςμα των αιώνων, είναι έργο ασυνείδητο των Γιγάντων και έργο σοφό της Υπερόχου Φαντασίας.
- Το Βασίλειο των Ουρανών αποκαθαρθέν από παντός ρύπου, απαλλαγέν από πάσης ακαθάρτου ουσίας, έκλεισε τας θύρας του σε κάθε επαφή και δημιούργησε το νόμο της επανόδου.
- Η σοφία της Υπερόχου Φαντασίας συνέλαβε τον νόμον της Επανόδου και διετήρησε τον χώρον τούτο κενόν πάσης δυνάμεως.

Αστροσοφία

- Η Ουσία αποβαίνει Δημιουργία-Αρχή καθότι αποχωρίζεται αυτή του Είναι, της Μετουσίας και δια πολλαπλασιασμού του δυναμικού αυτής καθίσταται Οντότης και αντιτάσσεται εις την Μετουσίαν, εξ ής απέρρευσεν ... εναντιούμενη εις αυτό (Είναι) και εις την δραστηριότητά του δια της Αντιστάσεως.
- Η σύνθεσις αυτή αποκαλείται Εωσφορική Δημιουργία, διότι μόλις αυτή εμορφολογήθη απεχωρίσθη του Είναι αντιταχθείσα εις την δραστηριότητα αυτού...

- Όταν η πρώτη σύνθεσις της Δημιουργίας έλαβε χώραν και η Ουσίαν εξετείετο είς τα πέριξ του Έωνος, ο Θυμός ... συνέλαβε την ιδέαν να εισδύσει εν τη Ουσία ταύτη και να βασιλεύση ...
- Ο Τρόπος και το Πάθος εδημιούργησαν τον χωρισμόν στον Έωνα, αυτοστιγμεί όμως ο Έων συνεπλήρωσε το κενόν και η Μονάς του είναι εγγυημένη από όλες τις ιδιότητες του Έωνος, που είναι συνασπισμένες γύρω Του ...
- ... θα επαναφέρουμε επί της Ουσίας τον νόμο της Αιωνιότητος ...
- ... η χειρονομία αυτή θέλει επαναφέρει την εκλειπούσαν αρμονίαν δια του αποχωρισμού του Εωσφόρου ...

β. Επιγραμματική ανασκόπηση

Συσχετίζοντας όλα τα αποσπάσματα από την Διδασκαλία μας τα σχετικά με τον Εωσφόρο και με τις συνέπειες της ανυπακοής του και διαλογιζόμενοι επ' αυτών παρουσιάζονται μέσα μας κάποιες σκέψεις, τις οποίες θα προσπαθήσουμε, να καταγράψουμε.

Ξεκινούμε με τα συμπεράσματα του προηγούμενου κεφαλαίου :

1. Μέσα στο ΟΛΟΝ, που αποτελεί το Θείο Σύμπαν, εμπεριέχεται και το Ουσιαστικόν Όλον, η ΟΥΣΙΑ.
 2. Η ΟΥΣΙΑ συσχετίζεται με το επίπεδο ΑΩΝ.
- Και τα δύο αυτά συμπεράσματα στηρίζονται σε σαφείς σχετικές αναφορές στο Θεώρημα 38.

Είμαστε τώρα υποχρεωμένοι να αντιμετωπίσουμε κάποια ερωτήματα : ποιός είναι ο Δημιουργός της Ουσίας, πως παρήχθη η Ουσία, πότε παρήχθη και ποιες οι σχέσεις της με την Υπερουσία.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Διδασκαλίας μας και όπως αναφέραμε και σε προηγούμενα κεφάλαια, έχουμε επιγραμματικά τα εξής δεδομένα και μπορείτε, νομίζω, όλοι να συμφωνήσετε με αυτά :

- α. Η Αγάπη-Σοφία δια μυχίας δράσεως δημιουργεί το ΟΝ, που είναι ο νέος τρόπος εντός της Απολύτου δράσεως αυτών των κατηγορημάτων.
- β. Το ΟΝ αποσπώμενο από την ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ αντετέθη προς την διπλήν αυτήν έκφρασιν. Αυτή την απόσπαση και αντίθεση του ΌΝΤΟΣ προς την ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ ονομάζουμε Εωσφορική Δημιουργία.
- γ. Μια άμεση ενέργεια αντικατέστησε με ένα άλλο ΟΝ, το πρώτο ΟΝ, το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος.
- δ. Το πρώτο ΟΝ προσωποει και εκφράζει την έννοια της Ατομικής Συνείδησης.
- ε. Ο Νόμος της Ατομικότητος δημιουργήθηκε δια του χωρισμού του ΌΝΤΟΣ από του ΟΛΟΥ.
- στ. Ο Έων, η Μονάς του Παντός, ευρίσκετο εν ισχύει προ πάντων των αιώνων, έχουσα δύο αρετάς τον Τρόπον και το Πάθος, ή δύο κινήσεις την διείσδυσιν και την περικάλυψιν.
- ζ. Δί' αλλαγής του τρόπου δράσεως των Αρετών του Όντος - Τρόπος, Πάθος - παράγεται η ΟΥΣΙΑ και αποβαίνει Δημιουργία - Αρχή αποχωριζόμενη του ΌΝΤΟΣ και αντιτασσόμενη στην ΥΠΕΡΟΥΣΙΑ εκ της οποίας προήλθε. Πρόκειται περί της Εωσφορικής Δημιουργίας.

- η. Η Εωσφορική Δημιουργία διαφέρει από την Δημιουργία του Θεού κατά τον Νόμο της Ατομικότητας, που την χαρακτηρίζει.
- θ. Ο ΑΩΝ ανήκει στο Θείο Σύμπαν και αποτελεί το Ασυνείδητο μέρος της Υπερουσίας.
- ι. Ο ΑΩΝ συσχετίζεται με την ΟΥΣΙΑ.
- ια. Επίσης ο κύκλος ΑΩΝ ανάγεται στο ΕΓΩ, δηλαδή στην μορφή εκείνη, που θα εκφράζει κατ' εξοχήν την Ατομική Συνείδηση.
- ιβ. $ON = AΩN$
- ιγ. Ο ΑΩΝ αναφέρεται και ως Μη-Ον.
- ιδ. Μόνον όταν έλαβε χώραν η πρώτη Δημιουργία, η Εωσφορική, ο Κύκλος ΑΩΝ απεσπάσθη του Έωνος.
- ιε. Εκ του Θείου Σύμπαντος απέρρευσε το δημιουργημένο Σύμπαν.
- ιστ. Ένα Εωνικό Ον (ο Εωσφόρος) εισέδυσσε στους κατώτερους Κύκλους, έφθασε πέραν των δημιουργημένων χωρών, επόθησε να απελευθερωθεί τελείως της κυριότητας της Εαυτού Μονάδος και της εξαρτήσεως αυτού εκ του Κύκλου Έωνος, για να εγκαταστήσει την βασιλεία του εκτός της Συνειδήσεως του Θεού.
- ιζ. Ενώπιον της κατά της Μονάδος Του προσβολής ταύτης ο Θεός συνέσφιξε τις τάξεις των ιεραρχιών Του και έθεσε τον επαναστατήσαντα εκτός πάσης Ιεραρχίας.

Χρησιμοποιώντας και κάποια επί του θέματος σχόλια του Α.Τ. Γεωργίου πρέπει, προχωρώντας την σκέψη μας, να δεχτούμε, ότι για το ΕΙΝΑΙ (ΟΝ) υπάρχουν δύο καταστάσεις :

Πρώτη : η κατάσταση εν Ισχύει του ΕΙΝΑΙ, δηλαδή πριν το ΟΝ εκδηλωθεί κατά τρόπον ουσιαστικόν. έχει και τότε δραστηριότητες φύσεως υπερουσιαστικής και δι' αυτών συντελεί στη γένεση της Υπερουσιαστικής ή Θείας Δημιουργίας και στην διατήρηση αυτής.

Δεύτερη κατάσταση του ΕΙΝΑΙ : αφορά σε εκείνη την περίοδο, κατά την οποίαν, δια της συμβολής του Μη-Είναι, δηλαδή της Ουσίας- Αρχής οντοποιημένης, που έχει ήδη αποχωρισθεί της Μετουσίας, του Είναι, δημιουργείται η ΔΥΑΣ Υπερουσία - Ουσία σε σχέση εναντίωσης και τότε το ΕΙΝΑΙ «εξαναγκάζεται» να εκδηλωθεί ουσιαστικά.

Συμπέρασμα : αφού η ΟΥΣΙΑ αποχωρίζεται του ΕΙΝΑΙ για να καταστεί Οντότης και Αντικειμενική πλέον Αρχή, άρα προϋπάρχει εντός του εν Ισχύει Είναι.

γ. Η περίοδος του Όντος εν Ισχύει

Όντως, μέσα στο ΟΝ εν Ισχύει η ΟΥΣΙΑ υπάρχει και ανάγεται στο επίπεδο ΑΩΝ, όπως αναφέρεται στο 38ο Θεώρημα και όπως έχουμε μιλήσει στο προηγούμενο κεφάλαιο. ανάγεται δηλαδή η Ουσία στο επίπεδο της Ασυνειδησίας.

Ο Α.Τ. Γεώργιος λέγει : Η Ουσία δεν ήταν πράγματι δυνατόν να παραχθεί εκ του μηδενός.

Υπάρχει επομένως η Ουσία και βρίσκεται σε πλήρη ενότητα με τα άλλα επίπεδα του Θείου Σύμπαντος συμμετέχουσα στην Θεία Δημιουργία.

Και να, πως περιγράφεται στην Μεγάλη Αποκάλυψη η πρώτη αυτή περίοδος, η περίοδος του Όντος εν Ισχύει.

«Πλήρης και τέλεια ενότης βασίλευε στο επίπεδο τούτο του πνεύματος, όπου η Υπέροχος Φαντασία δημιουργούσε τις απαραίτητες συλλήψεις, τις οποίες η Θέληση κατελάμβανε και οι Δυνάμει εκτελούσαν.

Οι συλλήψεις αυτές ήταν η ζωή του Ουρανίου Βασιλείου, φευγαλέες εκδηλώσεις της μελλοντικής Δημιουργίας, η δε Υπέροχος Φαντασία ευχαριστείτο, να βλέπει στις παροδικές αυτές δημιουργίες ένα έργο, το οποίο από μέρα σε μέρα, από εποχή σε εποχή, έπρεπε να αναφανεί στον ορίζοντα μιας τελειωτικής δημιουργίας.

Η Αγάπη, που η Υπέροχος Φαντασία αισθάνονταν να πάλλει εντός Της, εμπόδιζε το έργο της δημιουργίας, διότι δεν ήθελε, να αποχωρισθούν από αυτήν οι δυναμικότητες, οι θελήσεις και οι δυνάμεις ... και να δημιουργήσουν το κενό στο μοναδικό βασίλειο»

Το κείμενο, όπως βλέπετε, αναφερόμενο στην πρώτη εκείνη περίοδο του Όντος ομιλεί και για Θελήσεις και για Δυνάμεις. Εμείς έχουμε γνωρίσει τις Θελήσεις του Θεού, τις οποίες αποτελούν οι Γεννήτορες, δηλαδή οι ΙΩΝΙΚΕΣ Οντότητες, που δημιουργήθηκαν από την δράσης της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ εντός του ΟΝΤΟΣ.

Έχουμε ήδη αναφερθεί στα τρία ζεύγη των Γεννητόρων, που έχουν σχέση με την δημιουργία και την εξέλιξη των ανθρωπίνων ΕΓΩ του Πλανήτη μας. τα ζεύγη είναι : ΔΩΡΟΣ-ΔΩΡΑ, REON-REA και FEON-FEA.

Ας δούμε όμως, τι αναφέρουν τα κείμενά μας για τις Δυνάμεις του Θεού (από το επίπεδο ΑΩΝ).

Κατ' αρχήν είναι και αυτές Ατομικές Συνειδήσεις, Συλλήψεις προσωποποιημένες δια καθορισμένων Αρετών και με κρυσταλλοποιημένη Συνείδηση.

Είναι Συλλήψεις, που δημιουργήθηκαν όμως στο επίπεδο ΑΩΝ. Πρόκειται δηλαδή για ΑΩΝΙΚΑ ΟΝΤΑ με διακρινόμενη - ξεχωριστή - συνείδηση, που όμως δεν διασπάρει το επίπεδο της Ενότητας.

Η παράδοσή μας αναφέρεται στην δημιουργία τους ως εξής : «... ο Υιός είπε στην Δώρα : Κάτελθε στις ακτίνες της Δυνάμεώς μου και από συμφώνου μετά του Δώρου εκτέλεσε το έργο της Αιωνίου συλλήψεως, όπως το φαντάστηκε ο Πατήρ στην Σοφία Του και το αισθάνθηκε ο Υιός στην Αγάπη Του ... Οι θελήσεις είναι οι υπηρέτες της Φαντασίας ... Μολονότι άτομα, δεν έχουν συνείδηση προσωπική, αλλά συνείδηση που διευθύνεται από την προώθηση της Υπερόχου Φαντασίας. Οι Δυνάμεις ... μάζες ... στερούμενες πάσης ατομικότητας φυτοζωούσαν κινούμενες δια της προωθήσεως των Θελήσεων, περιβάλλουσαι το Παν. Επί παρομοίας ουσίας σταλθήκαμε - εξηγεί ο Δώρος - να κυριαρχήσουμε ... Καθ' ένας από εμάς παρεχώρησε το εν ένατον των αρχών του και νέον όν γεννήθηκε. Επτά συλλήψεις συμπλήρωσαν το έργο ... για το οποίο η Υπέροχος Φαντασία μας είχε αποστείλει ... Και όταν το έργο τούτο εκτελέσθηκε, αποσυρθήκαμε στην περιοχή των Ουρανίων Θελήσεων».

Και συνεχίζει το κείμενο με το εξής χαρακτηριστικό : «Η Υπέροχος Φαντασία ηυλόγησε την δημιουργία αυτή, διότι τα τέκνα μας εδημιούργησαν εις τις Δυνάμεις την περίοδο των Γιγάντων, περίοδο της ταξινομήσεως των στοιχειωδών αρχών της Ουράνιας Δυνάμεως.

Οι χρόνοι διέρρευσαν και η μνήμη των γεγονότων παρέμεινε σε μας δια της θέας των επτά Φαντασιών, τις οποίες εδημιουργήσαμε και τις οποίες επληρώσαμε, εσύ μεν Αγάπης, εγώ δε Σοφίας.

Το βασίλειο των Ουρανών διατελούσε εν τη ολοκληρώσει της ευδαιμονίας και της γαλήνης του. Η Υπέροχος Φαντασία άφησε τελείως την διεύθυνση της Δυνάμεώς Της στις δημιουργηθείσες Φαντασίες».

Εδώ πρέπει να μιλήσουμε για την φύση του έργου, που ανατέθηκε στους Γίγαντες. Δηλαδή, σε τι αφορούσε το έργο της ταξινόμησης των στοιχειωδών αρχών της Ουρανού Δυνάμεως και τι εσήμαινε η διεύθυνση των Δυνάμεων της Υπερόχου Φαντασίας, που παραχωρήθηκε στα Γιγαντικά Όντα ;

Λέγεται από κάποιους, ότι το έργο που ανατέθηκε στους Γίγαντες, ήταν η ταξινόμηση και η οργάνωση του Άωνος, του επίπεδου δηλαδή της ασυνειδησίας, του επιπέδου που θεωρείται ανάλογο της Ουσίας, ή που αντιστοιχεί, που ανάγεται στην Ουσία κατά την περίοδο αυτή του Όντος.

Αν δεχτούμε κάτι τέτοιο, δημιουργείται τότε η άποψη, ότι η αναφερόμενη «πτώση» των Γιγάντων δεν αποτελεί παρακοή και επανάσταση εναντίον του Θεού, αλλά ότι πρόκειται για εκτέλεση ανατεθέντος σ' αυτούς έργου.

Μια τέτοια θεωρία οδηγεί στην αντίληψη, ότι η μετέπειτα «τιμωρία» τους, όταν πραγματικά επέπεσαν επί της Ουσίας, για να την ταξινομήσουν, δεν συμβιβάζεται με την έννοια της Θείας Δικαιοσύνης και δεν δικαιολογείται.

Γιατί ο Άρχων του Σύμπαντος επιρρίπτει τότε την τιμωρία της οργής Του στα αδύνατα αυτά πλάσματα, που είναι ακόμα πιο αδύνατα κάτω από το ζυγό της Ύλης;

Γιατί η φρικαλεότης αυτής της πάλης στους ώμους των Γιγάντων και του κατηγορήματος αυτών, τον Άνθρωπο, αν όντως ο Θεός τους είχε αναθέσει της εντολή, να εκτελέσουν το έργο της ταξινόμησης της Ουσίας;

Όχι, αδερφοί μου, οι Γίγαντες, τα Αωνικά αυτά Όντα δεν έλαβαν ποτέ την εντολή, να ταξινομήσουν την Ουσία. Η εντολή τους είναι να επεκτείνουν την Θεία Ιεραρχία μέσα στο επίπεδο της ασυνειδησίας δημιουργώντας περαιτέρω βαθμίδες Οντοτήτων, δια των οποίων συμπληρώνεται η Θεία Ιεραρχία.

Όταν η ΔΩΡΑ σε ένα άλλο Της κείμενο μας περιγράφει την σύνθεση του Θείου Σώματος αναφερόμενη στον ΑΩΝΑ τον παριστάνει σαν ένα σύνολο λόφων που περιβάλλουν το Κεντρικό Όρος. Κάθε ένας εκ των επτά λόφων κατοικείται από Θείου Διαγγελείς, που βρίσκονται κάτω από την εξουσία ενός Ηγεμόνος-Αρχαγγέλου, αρχηγού των Διαγγελέων.

Στην περιγραφή αυτή της σύνθεσης του Θείου Κύκλου βρίσκουμε, όπως πιστεύω, μια απάντηση στο ερώτημα : ποιο είναι και που καταλήγει το έργο της ταξινόμησης των στοιχειωδών αρχών της Ουράνιας Δυνάμεως, που ανατέθηκε στους Γίγαντες μαζί με την διεύθυνση του επιπέδου του ΑΩΝΟΣ.

Πρόκειται προφανώς για την δημιουργία των λεγεώνων των Θείων Διαγγελέων, των αφοσιωμένων δηλαδή εργατών του Θεού, που τελικά θα αποτελέσουν τους στοιχειώδεις εργάτες, δια των οποίων θα ταξινομηθεί η Ουσία, το ακατέργαστο και χαώδες μέρος της Υπερουσίας.

Και η Μεγάλη Αποκάλυψη, όταν περιγράφει την αποχώρηση των επαναστατών Αωνικών Συνειδήσεων από τα Θεία Δώματα, έτσι περιγράφει το γεγονός :

«όταν οι επαναστάται προηγούμενοι των εκ Δυνάμεων στρατιών των...» και αλλού : «Ήταν η στρατιά, επί κεφαλής της οποίας τα επτά τέκνα του Θόλου ...».

Την δημιουργία αυτής της στρατιάς των Δυνάμεων ανέθεσε η Υπέροχος Φαντασία στους Γίγαντες και η δημιουργία αυτών των λεγεώνων αποτέλεσε το έργο της ταξινόμησης του Ασυνείδητου μέρους της Υπερουσίας, την επιβολή δηλαδή τάξης και ρυθμού, εκεί όπου δεν υπήρχε και την διάκριση ειδών κινήσεων - ενεργειών αντιστοιχών προς Θείες ιδιότητες μέσα στο επίπεδο της άμορφης σκόνης. Έτσι τα χαρακτηριστικά του Θεού εκεί, όπου δεν διακρίνονται, ανέρχονται στην επιφάνεια και κατ' αυτόν τον τρόπο οι Οντότητες του επιπέδου της ασυνείδησίας αρχίζουν να προσεγγίζουν την κατάσταση της υποσυνειδήτου πλέον αντιλήψεως του Θεού.

Με αυτόν τον τρόπο συμπληρώνεται και στο επίπεδο του Έωνος η εικόνα της Θείας Ιεραρχίας και της ζωής του Ουρανίου Βασιλείου, που αφορούσε την κατάσταση του Είναι εν Ισχύει, τότε που πλήρης και τελεία ενότης βασιλεύει στο επίπεδο αυτό. Θα ήταν δε ανωφελές για τον Θεό, να προχωρήσει σε περαιτέρω δημιουργία, αν δεν ωθείτο προς τούτο εκ της κατά της Μονάδος Του εναντιότητας (Θεώρημα 40ο).

δ. Η δεύτερη περίοδος του ΕΙΝΑΙ - η Εναντίωση

Και τότε έρχεται η δεύτερη κατάσταση του ΕΙΝΑΙ, που έχει σαν αφετηρία τη δημιουργία του Μη-Είναι, τότε δηλαδή που η Ουσία αποβαίνει Οντότης Δημιουργία - Αρχή και εναντιούται κατά της Μονάδος.

Πως έγινε αυτό ;

Δεν έχουμε δυνατότητα, να συλλάβουμε τα γεγονότα εκείνων των επιπέδων συνείδησης, που δεν έχουν σχέση με την ατέλεια του ανθρώπινου ΕΓΩ.

Είναι γεγονότα εκείνων των χρόνων, πριν ακόμη ξεκινήσει το αργό τούτο μέτρημα του Κοσμικού Χρόνου, είναι γεγονότα, που ξετυλίχτηκαν στη ροή εκείνων των διαστάσεων, πριν αυτές στερεοποιηθούν στις τρεις παγωμένες όψεις της υλικής μας αντίληψης των πραγμάτων και πραγματικοτήτων.

Μας λένε μόνο, πως ένα Έον του Έωνος, το οποίο επόθησε να απελευθερωθεί τελείως από την Κυριότητα της Μονάδος του και από την εξάρτησή του εκ του Κύκλου Έωνος, για να εγκαθιδρύσει την βασιλεία του εκτός της Θείας Ιεραρχίας, αποσπάται αντιτιθέμενο του Έωνος, εισδύει στους κατώτερους Κύκλους φθάνοντας πέραν των δημιουργημένων χωρών και δημιουργεί - οντοποιεί - την Αρχή, πλέον, ΟΥΣΙΑ.

Τι άλλο να σημαίνει αυτό, παρά το ότι μια ειδική δόνηση ατομικοποιημένη - εφ' όσον είναι Ον - υπερουσιαστική, καθότι προέρχεται εκ του Έωνος και ανήκει στην Θεία Ιεραρχία, εισβάλλει στο επίπεδο της Ασυνείδησίας, εφ' όσον επιχειρεί να αποσπασθεί της Θείας Συνειδήσεως.

Η Αστροσοφία και κάποια σχόλια του Α.Τ. Γεωργίου ονομάζουν αλλιώς το Ον αυτό ως ΤΡΟΠΟΣ-ΠΑΘΟΣ και γνωρίζουμε εμείς - όπως σε προηγούμενο κεφάλαιο αναπτύξαμε - ότι με τους όρους αυτούς περιγράφονται οι κινήσεις που διαθέτει το ΟΝ και που συνδέονται με τον νέο τρόπο ενέργειας της ΣΟΦΙΑΣ-ΑΓΑΠΗΣ εντός του Απολύτου.

Το Εωνικό αυτό Ον προχωρεί πέραν των δημιουργημένων χωρών, ασφαλώς πέραν και αυτών των ταξινομημένων υπό των Γιγάντων μερών του ΑΩΝΟΣ και εκεί δημιουργεί την Οντότητα ΟΥΣΙΑ Αρχή Μη-Είναι, δημιουργία χωριστή πλέον και αντίποδα του Θείου Σύμπαντος.

Τι είχε απομείνει στους κατώτερους Κύκλους πέραν των δημιουργημένων χωρών και ιδιαίτερα στον ΑΩΝΑ μετά από την ταξινόμηση, την οποίαν οι Γίγαντες είχαν ήδη ολοκληρώσει ; Μήπως, το έργο των Γιγάντων ήταν ημιτελές, αφού παρέμενε «τόπος» πέραν των δημιουργημένων χωρών, όπου εισέδυσεν το Εωνικό αυτό Όν, που ονομάζεται Εωσφόρος;

Οι Γίγαντες είχαν τακτοποιήσει το ασυνείδητο μέρος της Συνείδησης του Θεού χρησιμοποιώντας τις αρετές της Θείας τους φύσης. Εκπορεύσεις οι ίδιοι ανωτέρων οντοποιημένων Συνειδήσεων, εξεπόρευσαν εκ του Είναι τους την ιδιαίτερη ιδιότητα, που συνιστούσε την φύσης τους. μικρά φωτεινά συνειδητά σημεία μέσα στο σκότος της ασυνειδησίας.

Και αν με το έργο τους είχαν πλέον οργανώσει το ατελές μέρος της Θείας Συνειδήσεως, εν τούτοις η έννοια της ΑΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑΣ ως κατάσταση δεν θα έπαυε να υπάρχει, όπως συνυπήρχε η έννοια της Ατομικής Συνείδησης μέσα στην Μοναδικότητα της Συνείδησης του Θεού.

Αυτή λοιπόν η κατάσταση του Ασυνειδήτου έναντι του Θεού εντός του ΕΙΝΑΙ εξακολουθεί, να υπάρχει σαν έννοια, πέρα από κάθε Δημιουργία και παραμένει, έστω και αν οι Ενσυνείδητες Αωνικές Οντότητες δεν την αντιλαμβάνονται αρκούμενες στο να ζουν στην κατάσταση της ατελούς αυτοσυνειδησίας. Και δεν την αντιλαμβάνονται, γιατί το μέτρο σύγκρισης και εκτίμησης του βαθμού συνειδητότητας δεν λειτουργεί για τις Αωνικές Συνειδήσεις, επειδή δεν έχουν ακόμη εκτεθεί στην ΔΥΑΔΑ.

Η έλλειψη της Διάδος εναντίων δημιουργεί μια στατικότητα, μια κίνηση επίπεδη, χωρίς την ικανοποίηση νέων και νέων κατακτήσεων βαθμίδων συνειδητότητας, που θα αποτελούσε εξέλιξη.

Κάπως αυτό φαίνεται στον διάλογο των Γιγάντων : «Γιατί μένουμε παθητικοί, χωρίς σκοπό, χωρίς δράση ;» λέγει ο Ρώμος.

Στο σχηματισμό λοιπόν αυτής της Διάδος εναντίων θα συμβάλει το Εωνικό Ον, το οποίον εισδύει στην Ασυνειδησία του ΑΩΝΟΣ. Και τότε χρησιμοποιώντας την έννοια της Ουσίας, που ανάγεται στον ΑΩΝΑ, οντοποιεί την έννοια αυτή και δημιουργεί έτσι την Αρχή Ουσία, Μη-Είναι.

Αυτή η κατάσταση της Ασυνειδησίας, που σαν έννοια παραμένει στο Είναι, παρά την ολοκλήρωση του έργου των Γιγάντων και αντιστοιχεί στον κύκλο ΑΩΝ είναι ο «τόπος», όπου εκτός πλέον της Συνειδήσεως του Θεού, εκτός πλέον της Θείας Ιεραρχίας εισέβαλε ο Εωσφόρος. Δεν υπάρχουν άλλες χώρες πέραν των δημιουργημένων χωρών. Δεν πρόκειται εξ άλλου για χώρες με την έννοια του Τόπου, αλλά για επίπεδα συνείδησης του Θεού.

Αυτό είναι που αναγκάζει τον Α.Τ. Γεώργιο να περιγράψει με την φράση, ότι ο Εωσφόρος για να φτιάξει την δική του Δημιουργία, της Ουσίας, απεχωρίσθη του Θεού και απέσπασε από τον Κύκλο Έωνα τον Κύκλο Έωνα.

Η απόσπαση του Κύκλου Άωνος πιθανώς σημαίνει - εξηγεί ο Γ. Αγάθος - ότι ο Εωσφόρος χρησιμοποίησε την μάζα της κατώτερης Υπερουσίας, για να παραγάγει την Ουσία. Η Ουσία δεν ήταν δυνατόν να παραχθεί εκ του μηδενός.

Ασφαλώς, δεν πρέπει, να φαντασθεί κανείς, ότι πρόκειται για αποσπάσεις υλικής φύσεως. Πρόκειται προφανώς για την χρησιμοποίηση από τον Τρόπο και το Πάθος της ιδιότητος της Ασυνειδησίας με τα συνεπακόλουθά της, ιδιότητος του ΑΩΝΟΣ, για να δημιουργηθεί το Μη-Είναι και με την εναντίωσή του προς το Είναι να παραχθεί η Δυάς, δια της οποίας οι Ασυνείδητες Προσωπικότητες του Πνεύματος θα αποκτήσουν την συνείδηση του Είναι του και την Συνείδηση του Θεού. Γι' αυτό και στο 38ο Θεώρημα αντιστοιχείται ο ΑΩΝ προς το Μη-Ον.

Πρέπει μάλλον να δεχτούμε, ότι η απόσπαση, η τέλεια απελεύθερωση του Εωσφορικού Όντος από τον Έωνα και η δημιουργία της Ουσίας ως Οντότητας, Αρχής Μη-Είναι είναι ενέργειες όχι μόνο παράλληλες, ή, αν μπορούμε να πούμε, ταυτόχρονες, αλλά και πλήρως ταυτιζόμενες. η μια χωρίς την άλλη δεν νοείται να υπάρχει.

ε. Η παρακοή - Η τιμωρία

Στην Αστροσοφία, στον διάλογο των Γιγάντων φαίνεται, ότι, όταν εκείνοι σχεδιάζουν την εισβολή τους στην ΟΥΣΙΑ, είναι ήδη τετελεσμένη και οριστική η πράξη χωρισμού του Εωσφόρου από τα Υπερουσιαστικά πεδία : «... αυτοστιγμεί όμως ο Έων συνεπλήρωσε το κενόν ...».

Σε άλλα κείμενα αναφέρεται σαν συγκεκριμένη αιτία του αποκλεισμού του Εωσφόρου από τα Υπερουσιαστικά πεδία η άρνησή του να μορφολογήσει την ΟΥΣΙΑ και να την εξελίξει ως όφειλε, καθότι είναι ο Δημιουργός της.

Εδώ πρέπει να υπογραμμίσουμε μια παρατήρηση που θα την χρησιμοποιήσουμε μετά. Είναι το γεγονός, ότι διακρίνονται στην Διδασκαλία κάποιες φάσεις ή περίοδοι γεγονότων, που έχουν σχέση με την δημιουργία της Ουσίας και την δραστηριότητα του Εωσφόρου ;

πρώτη φάση : δημιουργία της ΟΥΣΙΑΣ ως κατάσταση Ατομικότητος και Ασυνειδησίας. ο Εωσφόρος παραμένει εντός της Θείας Ιεραρχίας στα Υπερουσιαστικά πεδία.

δεύτερη φάση : εισβολή του Εωσφόρου εντός της ΟΥΣΙΑΣ και αποκλεισμός του από τα Υπερουσιαστικά πεδία και από την Θεία Ιεραρχία με οριστική, υποχρεωτική καθήλωσή του εντός της Ουσίας, η οποία πλέον είναι Οντότης εναντιούμενη προς την Υπερουσία.

Φαίνεται, ότι αιτία της εισβολής του Εωσφόρου εντός της Ουσίας, την οποίαν και μετατρέπει με την παρουσία του σε Οντότητα εναντιούμενη προς την Υπερουσία, είναι η εντολή που παίρνει, να ταξινομήσει την Ουσία ως μόνος αρμόδιος καθότι Δημιουργός της.

Όταν όμως εισβάλλει στην Ουσία, αρνείται να εκτελέσει την εντολή αυτήν και προτιμά να βασιλεύσει επί της Ουσίας παραμένοντας ο ίδιος εντός της Θείας Ιεραρχίας αν και ελεύθερος τελείως της Κυριότητος της Μονάδος του και ανεξάρτητος εκ του Κύκλου Έωνος.

Όμως, ήδη η Ιεραρχία συμπληρώνεται, το κενό της θέσης που κατείχε δεν υπάρχει πλέον και ο δρόμος της επιστροφής είναι κλειστός.

«Ο Έων συνέσφιξε τας τάξεις των ιεραρχιών Του ... συνεπλήρωσε το κενόν και η Μονάς του είναι εγγυημένη από όλες τις ιδιότητες του Έωνος, που είναι συνασπισμένες γύρω Του ...»

Έτσι ο Εωσφόρος εξαναγκάζεται να παραμείνει εκτός της Θείας Ιεραρχίας.

Ο Α.Τ. Ευγένιος χρησιμοποιεί τις σημειώσεις του από τις συνομιλίες του με τον Διδάσκαλο και περιγράφει ως εξής τα γεγονότα της δεύτερης φάσης.

«όταν ο Εωσφόρος εισέδυσσε στον Κόσμο και αντίκρουσε την πυκνή ύλη δεν έστερξε αυτός, πνεύμα ανώτερο, να εκτελέσει έργο, το οποίο θεωρούσε ανάξιον αυτού. Η υπερηφάνια του αντετίθετο σε τούτο.

Νομίζοντας, ότι θα ήταν δυνατό, να αποστείλει κατώτερα του όντα για να εκτελέσουν το έργο αυτό, θέλησε να επανακάμψει στα υπερουσιαστικά δώματα. Εν τω μεταξύ όμως η Ιεραρχία είχε συμπληρωθεί και όταν ο Εωσφόρος επεχείρησε να διέλθει από το επίπεδο της Ουσίας στο επίπεδο της Υπερουσίας, η οδός ήταν κλειστή».

«Και εγένετο πόλεμος εν τω ουρανώ. ο Μιχαήλ και οι Άγγελοι αυτού - του πολεμήσαι μετά του δράκοντος. και ο δράκων επολέμησε και οι άγγελοι αυτού, και ούκ ίσχυσεν, ουδέ τόπος ευρέθη αυτώ έτι εν τω ουρανώ». (Αποκάλυψη Ιωάννου ΙΒ΄ 7-8)

«Μη έχοντας άλλη θέση να καταλάβει επανεισέδυσσε στον Κόσμο και εγκαταστάθηκε εντός των όντων της κατωτέρας ιεραρχικής βαθμίδος, τους ανθρώπους και απερρόφησε ολόκληρη σχεδόν την ψυχική τους δύναμη».

Εδώ βρίσκεται το στοιχείο που χαρακτηρίζει ως αποστασία την πράξη αυτή του Εωσφόρου, τον ίδιο δε ως Αποστάτη και Ταραξία του Σύμπαντος.

Δεν είναι η δημιουργία της Ουσίας και ο αποχωρισμός της ως Αρχής Μη-Είναι από το Είναι. Στο 39ο Θεώρημα με την φράση : «Και ίνα ο νόμος ούτος - της Ατομικότητας - εύρει την εφαρμογήν του εδέησε να δημιουργηθεί η Ύλη» υπονοείται η ανάγκη της δημιουργίας της Ουσίας και η χρησιμότητα αυτής, με τον μηχανισμό της Διάδοσης, στην εξέλιξη των Συνειδήσεων.

Δεν είναι - θα πεί κάπου η Μ.Δ. του Βορρά Daniele - δεν είναι ο χωρισμός που προκάλεσε την πτώση, αλλά η απομάκρυνση εξ αιτίας της παραγνώρισης των Θείων Νόμων. Ας μην ξεχνούμε, ότι τον χωρισμό χρησιμοποίησε και η Σοφία του Θεού, για να βγει το ΟΝ από την κατάσταση του αμορφολόγητου και να γίνει συνειδητό».

Και ο Άγιος Αθανάσιος θα πει, ότι η τήρηση των Νόμων εγγυάται το αδιάφθορο.

Το στοιχείο, που χαρακτηρίζει τον Εωσφόρο ως Αποστάτη, είναι η άρνησή τους να επιφέρει την τάξη του Ουρανού στο Χάος της Ουσίας. Και ο Θεός τον τιμωρεί.

Σε ένα άλλο Ταγματικό κείμενο αναφέρονται οι Αθάνατες Συνειδητές Οντότητες που απετάχθησαν επειδή, όταν πήραν εντολή, να εκτελέσουν στον Κόσμο ορατά και αόρατα έργα δημιουργικά, χειραφετήθηκαν και αποσπάστηκαν από τις άλλες βαθμίδες της Ιεραρχίας.

στ. Ποιός είναι ο Εωσφόρος ;

Αυτό το ερώτημα απασχολεί πολλούς ανθρώπους είτε μέσα στους μυητικούς χώρους, είτε γενικότερα στον χώρο του Θεολογείν ή Φιλοσοφείν.

Ποιος είναι ο υιός της αυγής, ο πεσών και επί γης συντριβείς (Ησαΐας ΙΔ΄). Έχουμε πει ήδη πολλά για τον Εωσφόρο, ώστε ο καθένας μπορεί να έχει απάντηση στο ερώτημα : ποιος είναι.

Είναι το Ον εκείνο, ο Διάβολος και ο Σατάν, που αρνείται να εκτελέσει την εντολή της ταξινόμησης της ΟΥΣΙΑΣ; που έχει εγκατασταθεί και κυριαρχήσει στα ψυχικά υποπέδια των Κόσμων; που έχει δεσμεύσει τις ψυχές των Ανθρώπων βραδύνοντας την εξέλιξή τους ;

Ή είναι και πιο πριν το Εωνικό Ον, που επόθησε την πλήρη του απελευθέρωση από την Μονάδα του, που χρησιμοποίησε τα χαρακτηριστικά του ΑΩΝΟΣ και οντοποίησε την ΟΥΣΙΑ σε Αρχή εναντιούμενη προς την Υπερουσία ;

Ή μήπως είναι και πιο πριν ακόμη το ΟΝ το Πρώτο, η προσωποποίηση της Ατομικής Συνείδησης, ο ίδιος ο Νόμος της Ατομικότητας, χάρις στον οποίον θα ατομικοποιηθεί το Πνεύμα, θα εκτιλιχθεί όλη η Θεία Ιεραρχία, θα εμφανισθεί και η ΟΥΣΙΑ μέσα στα υπερουσιαστικά πεδία ; Μήπως είναι δηλαδή το ΟΝ του 37ου Θεώρηματος, ο νέος τρόπος δράσεως της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ, το ΟΝ που στο 39ο Θεώρημα περιγράφεται ως το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος ;

Κάποιοι φαίνεται να θεωρούν, ότι, αν αποδοθεί στο πρώτο Ον το όνομα Εωσφόρος, αυτό αποτελεί ασέβεια.

Πρέπει όμως να ξεπεράσουμε την συνειδητή ή υποσυνείδητη αποστροφή που αισθανόμαστε απέναντι σ' αυτό το όνομα και να δούμε με μάτια ανοιχτά και νουν ελέθευρο τα της Διδασκαλίας μας και πριν απ' όλα να δούμε τα σχετιζόμενα με την ΟΥΣΙΑ, τα οποία ασφαλώς συνδέονται με τον Εωσφόρο και τα οποία εξελίσσονται, όπως έχουμε πει, σε δύο περιόδους.

Κατά την πρώτη περίοδο έχουμε την εμφάνιση της Ουσίας ως ιδέας εντός των επιπέδων των καθαρών δυναμισμών, η οποία ταυτίζεται με την έννοια του Νόμου της Ατομικότητας.

Συσχετίζεται επίσης με το επίπεδο ΑΩΝ και με την Ασυνείδητη κατάσταση των Όντων έναντι του Θεού.

Εφ' όσον είναι έτσι, εφ' όσον δηλαδή στην περίοδο αυτήν του ΕΙΝΑΙ εν Ισχύει υπάρχει η ΟΥΣΙΑ, υπάρχει δηλαδή μέσα στους τρεις κύκλους Έων-Ίων-Άων και το Υπερουσιαστικόν και το Ουσιαστικόν Όλον, αφού έτσι καταγράφεται στο 38ο Θεώρημα, τότε πρέπει να αναζητήσουμε και τον δημιουργό της Ουσίας σ' αυτήν την πρώτη περίοδο. και δημιουργός της Ουσίας πάλι κατά την Διδασκαλία μας είναι ο Εωσφόρος.

Σ' αυτήν την πρώτη περίοδο έχουμε το πρώτο ΟΝ που ενσαρκώνει την Συνείδηση του Είναι του Θεού. Είναι το Φως του ΕΝΟΣ που προήλθεν εκ του Σκότους του ΜΗΔΕΝΟΣ, που προσωποποιεί και καθιερώνει το Νόμο της Ατομικότητας, το Νόμο της διακρίσεως και του διαφορισμού εκ του Ενιαίου. Είναι το Φως και συγχρόνως η Συνείδηση του Φωτός. Είναι το ΕΙΝΑΙ και η Συνείδηση του ΕΙΝΑΙ, το ΕΝ και η Συνείδηση του ΕΝΟΣ, το ΟΝ το αποσπασθέν - ως Ατομική Συνείδηση -

και ονομασθέν Εωσφόρος, χωρίς εξ αυτής της αποσπάσεως να διαταράσσεται το Απόλυτον του Ενιαίου και Μοναδικού της Θείας Πολλαπλότητας.

Αυτό το πρώτο ΟΝ, ο νέος Νόμος εντός του Θεού αποτέλεσμα του νέου τρόπου της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ εντός του Απολύτου θα γίνει η αφετηρία μιας ατέλειωτης σειράς ενσυνειδήτων δευτερευόντων Όντων, που στο σύνολό τους θα αποτελέσουν την Συνείδηση του Θεού, την Θεία Ιεραρχία. Γιατί το ΟΝ αυτό θα κληροδοτήσει το Νόμο της Ατομικότητας σε όλες τις επόμενες βαθμίδες της Ιεραρχίας. Έτσι, θα φέρει το Νέο Φως, το νέο τρόπο της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ, την Συνείδηση μέσα στα Υπερουσιαστικά πεδία.

Ας μην ξεχάσουμε λοιπόν, ότι το πρώτο ΟΝ είναι η αλλαγμένη κίνηση της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ, αλλά συγχρόνως είναι και η κίνηση, που διαιωνίζει αυτήν την αλλαγή (ΤΡΟΠΟΣ - ΠΑΘΟΣ).

Έτσι έρχεται και η δεύτερη περίοδος. Με την συμβολή αυτού του ΟΝΤΟΣ η Ουσία Οντοποιείται και η Δυάς των εναντίων ΕΙΝΑΙ και ΜΗ-ΕΙΝΑΙ έχει δημιουργηθεί. Το Φως ξεπέρασε τα όρια μεταξύ Συνειδήσεως και Ασυνειδησίας, για να διαχυθεί στο Χάος μέσω ενός Εωνικού Όντος.

Η Οντοποίηση της ΟΥΣΙΑΣ γίνεται. Δεν γίνεται όμως η διάχυση του Φέροντος το Φως εντός της ΟΥΣΙΑΣ και έτσι η εντολή δεν εκτελείται.

Το Εωνικό αυτό Ον, που βγήκε από τα σπλάχνα της Μονάδος, φορέας του φωτός της Συνειδήσεως αρνείται να ολοκληρώσει το έργο του.

Παραμένει ο δημιουργός της Ουσίας, όχι όμως και ο παράγων εκείνος, που θα διαχυθεί σαν Φως και θα διαλύσει το σκότος της Ασυνειδησίας. Διατηρείται σαν πυρήνας Συνειδησης, βασιλείας μέσα στο αμορφολόγητο Χάος. Ενώ έχει προικισθεί με τα χαρακτηριστικά του παράγ'Οντος μορφολόγησης της άμορφης σκόνης, αφήνει για άλλες, κατώτερες οντότητες το έργο της ταξινόμησης της Ουσίας.

Επόθησε την πλήρη του απελευθέρωση από την Κυριότητα της Μονάδος του, για να γίνει ο ίδιος βασιλεύς ανεξάρτητος. Το Εωνικό αυτό Ον, ακτίνα του πρώτου ΟΝΤΟΣ φιλοδόξησε να αποτελέσει ισοδύναμη Μονάδα. Και πίπτει.

«απώλεσε δι' αλαζονείαν την της φύσεως αυτού χάριν» (Αμβρόσιος ο Μεδιολάνων)

«θελήσας να υπερβή τον Ουρανό, τον Απόλυτον νόμον, εκρημνίσθη εις την γήν»

«Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν, εκ του Ουρανού πεσόντα»

Χρησιμοποιώντας κατάλληλα τον Νόμο της Ατομικότητας των τοποχρονικών επιπέδων του Κόσμου αποπλανεί τον Άνθρωπο και τον δεσμεύει στην Ύλη κυριαρχώντας επί της Ψυχής του.

Επιθυμεί την μόνιμη και ολοκληρωτική κυριαρχία και κατοχή του Ανθρώπου, ώστε μέσω αυτού, χρησιμοποιώντας τον περίπου σαν άλλον Δούρειο Ίππο, να κατορθώσει, να επανέλθει στα Υπερουσιαστικά δώματα, από τα οποία έχει αποκοπεί.

«Ποθεί - ο Εωσφόρος - την δεσποτείαν, επί του Ανθρώπου, ήτις θα δημιουργήσει την ίδιαν αυτού σωτηρίαν».

«Τοιαύτη φρικτή τύχη ανέμεινε τον άνθρωπον» (Θεώρημα 43^ο)

Ένα όμως άλλο Εωνικό Ον, ο Χριστός, θα διαχύσει το Φως της Δικαιοσύνης και της Καλωσύνης στις καρδιές των Ανθρώπων και θα γίνει με την θυσία Του το Φως, το φωτίζον πάντα Άνθρωπον ερχόμενον εις τον Κόσμον.

Δια του Φωτός αυτού του Λογοϊκού ο Νόμος της Ατομικότητας αξιοποιείται δημιουργουμένης βαθμιαίως Ατομικής Συνειδήσεως, η οποία στην ολοκλήρωσή της συναντιέται και ξαναανιώνεται με τον Θεό.

«που σου, θάνατε, το κέντρον ; που σου, άδη το νίκος ;

τω δε Θεώ χάρις τω διδόντι ημών το νίκος δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»

(Α΄ Κορινθ. ιε΄ 55, 57)

Έτσι ο Παύλος θα αναφωνήσει δοξάζοντας την νίκη του Ανθρώπου, δια του Ιησού Χριστού, επί του Διαβόλου.

Αλλά και ο Δαβίδ έτσι θα υμνήσει το Θεό διαδηλώνοντας την πίστη του :

«... ότι ουκ εγκαταλείψεις την ψυχήν μου εις άδου ...» (Ψαλμός ιστ΄ . 10)

Ο Εωσφόρος είναι ο δημιουργός της Ουσίας λένε τα κείμενά μας. Και βέβαια από τα ίδια τα κείμενα της Διδασκαλίας προκύπτει η ύπαρξη της Ουσίας στην περίοδο ακόμη του ΕΙΝΑΙ εν Ισχύει. Δημιουργός λοιπόν της Ουσίας είναι το πρώτο ΟΝ, το χωρισθέν και ονομασθέν Εωσφόρος, το ΟΝ που ταυτίζεται με το Νόμο της Ατομικότητας, που συσχετίζεται με το επίπεδο ΑΩΝ, που κληροδοτεί την διαφοροποίηση μέσω της Ατομικής Συνειδήσεως στις συνειδητές ατομικοποιήσεις, οι οποίες θα αποτελέσουν την Θεία Ιεραρχία.

Όλα αυτά που ως τώρα αναφέραμε οδηγούν στον να αποδεχτούμε, ότι Εωσφόρος και πρώτο ΟΝ είναι ένα και το αυτό και έτσι παραμένουν σε όλη την πρώτη περίοδο, όταν έχουμε το ΕΙΝΑΙ εν Ισχύει και την Ουσία κατάσταση του ΕΙΝΑΙ.

Και το Εωνικό Ον που εδημιούργησε μεν την Αρχή Ουσία, Μη-Είναι, που αποκόπτεται από την Συνείδηση του Θεού, γιατί αρνείται να αναλάβει την αποκατάσταση της τάξης στο Χάος, ως όφειλε, είναι ο Διάβολος, ο επαναστατήσας κατά της Θείας τάξεως, ο καταπατών τα Έθνη, ο Αντίπαλος.

Αυτό το Εωνικό Ον, το προερχόμενο εκ του πρώτου Όντος, αν και προικίστηκε με το Κάλλος και τη Μαθηματική Ακρίβεια, τα χαρακτηριστικά δηλαδή εκείνα, που εκδηλούμενα θα επέβαλαν την αρμονία των Θείων Νόμων στο Χάος, αρνήθηκε να εκτελέσει το έργο, που του ανατέθηκε.

Κατά την πτώση του έχασε το Σμαράγδι, που στόλιζε το μέτωπό του.

Και απ΄ το Σμαράγδι αυτό λαξεύτηκε το ποτήρι του Γκράαλ, μέσα στο οποίο συλλέχτηκε αργότερα στάλα-στάλα το αίμα απ΄ τις πληγές του Χριστού.

Έτσι, η πρωτόγονη δύναμη της πέτρας μεταμορφώθηκε σε Πνευματική Ισχύ, που θα χρησιμοποιήσει ο Άνθρωπος για να απαλλαγεί απ΄ την θανάσιμη περίπτουξη της Ύλης και να σωθεί.

Για τον Εωσφόρο η εντολή, φαίνεται, ότι παραμένει εκκρεμής και ζητά την εκτέλεσή της. Το ίδιο εκκρεμής παραμένει και η θέση του μέσα στο Παν.

Ο Χριστός - λένε οι σχολιαστές των κειμένων μας - εργάζεται, για να απωθήσει τον Εωσφόρο στην πυκνή ύλη, όπου αναγκαστικά θα εισέλθει, για να συμπληρώσει το έργο του Δημιουργού.

Και τότε ο Εωσφόρος θα εξιλεωθεί, οι Ιεραρχίες θα συμπληρωθούν και ο καθένας θα ξαναπάρει την θέση του. Γιατί, να τι άκουσε ο Διάβολος από τα χείλη του Χριστού :

«γέγραπται γαρ, Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και autώ μόνω λατρεύσεις»

(Λουκάς δ΄.8)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

«... και η ουρά αυτού σύρει τον τρίτον των αστέρων του ουρανού, και έβαλεν αυτούς εις την γην» (Αποκάλυψις Ιωάννου ΙΒ΄ 4)

α. Αποσπάσματα

Θεώρημα 37ο

Το Ον ... αποσπώμενον Αυτού (του Θεού) ως τούτο συνέβη κατά την πτώσιν του Εωσφόρου και αργότερα με την πτώσιν των Γιγάντων ...

Θεώρημα 38ο

- Διατί ο Έων ανάγεται εις το Ον, ο Ίων εις το Πνεύμα και ο Άων εις το Εγώ;
- ΕΩΝ - Έων
- ΙΩΝ - Ουρανός
- ΑΩΝ - Κόσμος

Θεώρημα 39ο

- Μόνον δε καθ' ην εποχήν έλαβε χώραν η πρώτη Δημιουργία, η και Εωσφορική καλουμένη, ο Κύκλος Άων απεσπάσθη του Έωνος.
- Ο Άων λοιπόν απεσπάσθη του Έωνος, δια να ακολουθήσει άλλα πεπρωμένα και αι δοκιμασίαι ήρχισαν.

Θεώρημα 40ο

Είδομεν την δραστηριότητα της Αγάπης και Σοφίας εν τω ανωτέρω Κύκλω και προτού ακόμη δημιουργηθώσιν οι κατώτεροι τοιούτοι.

Θεώρημα 41ο

- Ο Έων ... ο Ίων ... ο Άων..., τα τρία ομού αποτελούν το Θεϊόν Σύμπαν, εκ του οποίου απέρρευσε το Δημιουργημένον Σύμπαν αποτελούμενον από τον Κύκλον Ουρανόν και τον Κύκλον Κόσμον. Το Όλον τούτο είναι το ΠΑΝ.
- ... ο Έων-Ίων-Άων ... είναι το Όλον προτού λάβει χώραν το Δημιουργημένο Σύμπαν.
- Λαμβάνεται υπόψιν το σχήμα του 41ου Θεωρήματος.

Θεώρημα 44ο

.... αποβαίνει Ον και δονούμενη εκ της εκκλήσεως, ήτις λαμβάνει χώραν εις τους κατωτέρους Κύκλους, εισδύει εν αυτοίς ...

Μεγάλη Αποκάλυψη και Αστροσοφία

Εκτεταμένα αποσπάσματα έχουν μεταφερθεί στο κείμενο.

Ειδική Διδασκαλία της Δώρας

- Το ΠΑΝ αποτελείται εκ τριών Κύκλων :
 - α) Εκ του Κύκλου Έωνος
 - β) Εκ του Κύκλου Ουρανός και
 - γ) Εκ του Κύκλου Κόσμος

- Ο Κύκλος Έων, δια να δράση εις τον Κύκλον Κόσμος μεταχειρίζεται τας εξουδετερωτικές ιδιότητας του Κύκλου Ουρανός.
- Το Παν έχει το σχήμα ενός κώνου, του οποίου ο Έων είναι ο επικρατών Κύκλος, ο Ουρανός ο μεσαίος Κύκλος και ο Κόσμος ο κατώτερος Κύκλος.

β. Ο Πειρασμός

Η πτώση του Εωσφόρου και η πρώτη Δημιουργία, η Εωσφορική Δημιουργία έχουν συντελεσθεί.

Και ιδού η νέα κατάσταση : δύο απολύτως διακεκριμένα επίπεδα το της ΥΠΕΡΟΥΣΙΑΣ και το της ΟΥΣΙΑΣ σε σχέση πλήρους απόσπασης και εναντίωσης.

Η Μεγ. Αποκάλυψη μας λέγει τα εξής : « Ο Θυμός εσταμάτησε θεώμενος τα όρια, τα οποία εχώριζαν το ασυνείδητο από το συνειδητό, την δύναμη από την ανυπαρξία, την ζωή από το θάνατο, την κίνηση από την αδράνεια. Ο Θυμός εθεάτο επί 9 περιόδους των 900.000 ετών την αδρανή κόνιν».

Πόσο θυμίζει το κείμενο αυτό το πρώτο κεφάλαιο της Γενέσεως ! «Εν αρχή εποίησε ο Θεός τον ουρανόν και την γην. η δε γη ην αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της αβύσσου, και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος. και είπεν ο Θεός. γενηθήτω φως».

Οι Γίγαντες, οι Αωνικές Οντότητες, το ασυνείδητο μέρος του Πνεύματος του Θεού, οι Δυνάμεις Αυτού στα όρια της Υπερουσίας, περιίπτανται της Ουσίας, μελετούν το επίπεδο της ανυπαρξίας, της αδράνειας και του σκότους, παρατηρούν την άβυσσο.

Ο Θυμός είναι ο Γίγας, που αντιστοιχεί στον αριθμό 7 του εννεαδικού πίνακος των πραγματώσεων του Πνεύματος, αντιπροσωπεύει την Σύλληψη.

«και είπεν ο Θεός. γενηθήτω φως».

Και συνέλαβεν ο Θυμός τον Λόγον του Θεού, αλλά και την πρόκληση του διαβόλου και ο πειρασμός τον κατέβαλε.

Ας παρακολουθήσουμε πλέον από τα κείμενα της Διδασκαλίας μας, το τι συνέβη τότε στα Θεία δώματα.

Ο Θυμός συγκέντρωσε τους αδελφούς του, τους Γίγαντες και ανεκοίνωσε σ' αυτούς την ιδέα που συνέλαβε, να εγκαταλείψουν τα μέρη, στα οποία η Υπέροχος Φαντασία τους είχε τοποθετήσει και να εισβάλλουν στο επίπεδο της ξηράς, αδρανούς και σκοτεινής σκόνης.

Ο Νους, αντίστοιχος με τον αριθμό 1 του πίνακος, αντέδρασε αντιλαμβανόμενος την τραγική κατάσταση, στην οποίαν θα κατέληγαν. «Το βασίλειό μας θα είναι βασίλειο πυρός...» προέβλεψε.

Εν τούτοις, ο Ρώμος, που αντιστοιχεί στον αριθμό 3 του πίνακος συνηγόρησε υπέρ του σχεδίου του Θυμού επιθυμώντας την δράση αντί της παθητικότητας στην οποίαν ζούσαν.

Έτσι, έπεισαν όλους τους Αδελφούς και η ουράνια συνωμοσία του χωρισμού, άρχισε, η ώρα των πόνων είχε σημάνει.

Η ενωτική δύναμη του Θείου επιπέδου, η Μητέρα τους ΔΩΡΑ, προεσπάθησε να αποδείξει σ' αυτούς το μέγεθος του εγκλήματος που προετοίμαζαν. μάταια όμως. Οι Ουρανοί δονήθηκαν από πένθιμες εκλάμπεις κεραυνού, ενώ στη χώρα των Δυνάμεων άρχιζε η πάλη των Γιγάντων και η εισβολή στην αρχέγονη ύλη την Ουσία.

Οι Γίγαντες, προπορευομένου του Θυμού, υιού του Δώρου και της Δώρας, επιτίθενται εναντίον της πρώτης συνθέσεως της Δημιουργίας, της και Εωσφορικής καλουμένης...

Προπορευομένου του Θυμού!

Προσέξτε τον Αετό των Εμβλημάτων μας. αποτελεί ένα ανεστραμμένο επταδικό. Συμβολίζει ακριβώς το Αωνικό Επταδικό, τους 7 Γίγαντες εν καθόδω, ή την Αρχή των επαναστατησάντων Γιγάντων.

Προπορευομένου του Θυμού, του αριθμού 7, που αντιστοιχεί στην ουρά του Δικεφάλου Αετού, επέπεσαν επί της Ουσίας.

Οι Γίγαντες ώρμησαν στην ανυπαρξία (Μη-Ον) και επιχείρησαν, να συνενώσουν το Πνεύμα με την Ύλη.

Η Ύλη επαναστατεί απέναντι στην σύνθλιψη που δέχεται και αμύνεται με λύσσα εναντίον της εισβολής στα άντρα της του σφετεριστού Πνεύματος.

666 περιόδους των 900.000 ετών κράτησε ο αγώνας των Τιτάνων εναντίον των Γιγάντων. και οι ιδιότητες του Έωνος, καθώς αφομοίωσαν τον τρόπο δραστηριότητας του Εωσφόρου απερροφήθησαν από την Ουσία και αποχωρίσθηκαν τελείως από την Μονάδα.

γ. Τα αίτια της ανταρσίας

Ποιές άραγε καταστάσεις, ή ποιες συνθήκες συνετέλεσαν, ώστε μέσα στους κόλπους της Υπερουσίας να συλληφθεί, να προετοιμασθεί και να εκτελεσθεί η πράξη της ανταρσίας των Τέκνων του Θόλου ;

Ας ξαναφέρουμε στην μνήμη μας, όσα σχετικά έχουμε πει σε προηγούμενα.

1. Οι Γίγαντες σαν όντα προερχόμενα από το επίπεδο ΑΩΝ είναι ασυνείδητοι έναντι του Θεού.
2. Φέρουν απ' αρχής την σφραγίδα της Ατομικότητας, γι' αυτό εξ άλλου και από τις Αωνικές αυτές οντότητες θα προέλθουν τα ΕΓΩ. Ο συνδυασμό των δύο αυτών χαρακτηριστικών (ασυνειδησία - ατομικότης) τους βοηθά να είναι σχετικώς ανεξάρτητες υπάρξεις.
3. Για να εκδηλωθεί η φύση τους, πρέπει να δημιουργήσουν κατάσταση εκκλήσεως τόσο προς τις εσωτερικές δυνατότητές τους, όσο και προς εξωτερικές δυνάμεις.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες και επιχειρώντας να εκδηλώσουν την φύση τους βρέθηκαν σε κατάσταση διπλής εκκλήσεως.

Επί περιόδους ετών ο Θυμός παρατηρούσε και μελετούσε το επίπεδο της αταξίας, της άμορφης σκόνης που εκτείνονταν κοντά τους, γύρω τους. και χωρίς να το αντιλαμβάνονται- εξ αιτίας της ασυνειδησίας τους έναντι της Απολύτου Αληθείας - δέχονταν και υιοθετούσαν τους νόμους του άρχοντα του σκότους.

Τι είχε επιζητήσει ο Εωσφόρος ; να απελευθερωθεί πλήρως της κυριότητας του Θεού και να καταστεί βασιλεύς της Δημιουργίας του. Και αυτό, ο Εωσφόρος, απαντώντας στην εξωτερική έκκληση, το μεταβίβασε στους Γίγαντες.

Εν τω μεταξύ, κάποιες λεπτομέρειες από τον μεταξύ των Γιγάντων διάλογο δείχνουν, ότι παραλλήλως με την εκ της Ουσίας πρόκληση είχαν οι Γίγαντες συλ-

λάβει και την Θέληση της Υπερόχου Φαντασίας, για να τακτοποιηθεί το Χάος της Εωσφορικής Δημιουργίας, να εκτελεσθεί δηλαδή το έργο, που αρνήθηκε ο Εωσφόρος να αναλάβει θεωρώντας το κατώτερο της οντότητός του. Και αυτήν την διαχυθείσαν Θεϊαν επιθυμία οι Γίγαντες την θεώρησαν δική τους σύλληψη.

Ο Α.Τ. Γεώργιος σχολιάζει : Ο Θεός επιθυμών, όπως το Χάος (Ουσία) μορφολογηθεί και εξελιχθεί εδονήθη και εξεδήλωσε έτσι την επιθυμία Του.

Την δόνηση αυτήν της Μονάδος συνέλαβαν οι Γίγαντες και νομίσαντες ότι η ιδέα αυτή ήταν δική τους σκέφθηκαν και αποφάσισαν, να εισέλθουν στο Χάος, για να κυριαρχήσουν και να εκτελέσουν το έργο, που είχε ανατεθεί στον Εωσφόρο. Αυτό ήταν το σφάλμα που διέπραξαν.

Το ότι συνέλαβαν οι Γίγαντες την επιθυμία της Μονάδος για την τακτοποίηση του Χάους διαφαίνεται, όπως είπαμε και πιο πριν, στο διάλογο μεταξύ τους. Λέει ο Θυμός : «Παρητήρησατε Αδελφοί μου τον νέο τρόπο της δραστηριότητας του Έωνος δια του Τρόπου και του Πάθους ; Ενοήσατε ότι κατόπιν της δραστηριότητος αυτής μια Σύνθεση αποχωρίσθηκε από την Μονάδα μας, για να ακολουθήσει πεπρωμένα διάφορα ; Αισθανθήκατε ότι στον αποχωρισμό αυτόν κρύβεται μια επανάσταση, για την οποίαν το αίσθημα πόνου πλήττει τη Μονάδα μας; Γι' αυτό ας ενεργήσουμε κατά τρόπον, ώστε να εξουδετερώσουμε την επανάσταση του αποχωρισμού εισδύοντας στην νέα σύνθεση, συμμορφούμενοι με το νέο τρόπο δραστηριότητος και επαναφέροντες αυτήν στην Μονάδα μας» (Αστροσοφία Ιππότου).

Αυτή η διπλή επήρεια αποτέλεσε για τους Γίγαντες τον πειρασμό, στον οποίον και υπέκυψαν παρά τις αγωνιώδεις υποδείξεις της Μητρός τους.

Ο Εωσφόρος τελικά τους αποπλάνησε.

Τα κείμενά μας αναφέρουν : «η θέα της ζοφεράς κόνεως τους έκαμε να γνωρίσουν τα πρώτα σπέρματα του κακού. Ενώπιόν της συναισθάνθηκαν το χωρισμό της ύπαρξής τους από την ύπαρξη των άλλων και οι ασυνείδητοι εκραύγασαν : δι' εμέ το βασίλειον της Γης, δι' εμέ η δύναμις, δι' εμέ η δόξα, δι' εμέ τα πάντα».

Έτσι, ο Έων, όπως αναφέρεται και στο 39ο Θεώρημα, απεσπάσθη του Έωνος, για να ακολουθήσει άλλα πεπρωμένα.

Οι Γίγαντες, λόγω της ασυνειδησίας τους, δεν αντιλήφθηκαν ότι με την ενέργειά τους αυτή θα ακολουθούσαν έκτοτε τα πεπρωμένα του πρώτου Επαναστάτη, του Εωσφόρου και ότι θα υποστούν και αυτοί ό,τι ο Τρόπος και το Πάθος (Εωσφόρος).

Το βασίλειο των Ουρανών έκλεισε πίσω τους τις θύρες σε κάθε επαφή και εδημιούργησε τον Νόμον της Επανόδου.

δ. Η Δικαιοσύνη του Θεού

Το βασίλειο των Ουρανών ακόμη μια φορά έχει κλείσει τις θύρες του πίσω από έναν επαναστάτη, τον Εωσφόρο, χωρίς όμως για εκείνον να δημιουργηθεί ο νόμος της Επανόδου. Αντίθετα, στην περίπτωση εκείνη το Θεϊόν συνέσφιξε τις τάξεις των Ιεραρχών Του και «ουδέ τόπος ευρέθη αυτό έτι εν τω ουρανώ».

Στην περίπτωση όμως των ανταρτών και σύμφωνα με τα κείμενά μας η Σοφία της Υπερόχου Φαντασίας συνέλαβε τον Νόμον της Επανόδου και διετήρησε τον χώρον τούτον κενόν πάσης δυνάμεως.

Εξ αυτού εσχημάτισε την Εδέμ, η δε επιείκεια και η αγάπη του Θεού ετοίμασαν έκτοτε τον χώρο, το πεδίο της επανόδου.

Με αφορμή την διαφορετική αντιμετώπιση των δύο αυτών περιπτώσεων μπορεί κανείς να προβληματισθεί σχετικά με το πως λειτουργεί η Θεία Δικαιοσύνη.

Αν κανείς δει τις δύο περιπτώσεις σαν όμοιες ενέργειες ανυπακοής στην εντολή του Θεού, τότε η διαφορετική αντιμετώπισή τους προβληματίζει, εκτός αν βρούμε κάποιες διαφορές, οι οποίες οδηγούν, στο να θεωρηθεί ελαφρότερη η ανταρσία των Γιγάντων έναντι της επανάστασης του Εωσφόρου.

Ας δούμε λοιπόν τις πράξεις αυτές καθ' εαυτές με τα κίνητρά τους.

Στην περίπτωση του Εωσφόρου έχουμε ένα Ον πλήρως συνειδητό έναντι του Θεού Σχεδίου και έναντι του ίδιου του Θεού και πλέον αρμόδιο παντός άλλου για την εκτέλεση του έργου της ταξινομήσης της Ουσίας, αφού είναι ο δημιουργός της, που διαθέτει τέλος όλες τις απαιτούμενες δυνατότητες, για να το φέρει εις πέρας. Γι' αυτό και παίρνει την συγκεκριμένη εντολή της μορφολόγησης της Ουσίας.

Και αυτός αρνείται. Η άρνησή του δημιουργεί εμπλοκή στην επιβολή τάξεως στο κράτος του ζόφου και τιμωρείται.

Τιμωρείται με αποκλεισμό της επανόδου του στα Θεία δώματα και έτσι εγκλωβίζεται μέσα στο δημιούργημά του, μέχρις ότου αποφασίσει ίσως να εκτελέσει το έργο, που του εμπιστεύτηκε η Υπέροχος Φαντασία. Από την θέση αυτήν προσπαθεί, φαίνεται, να προσελκύσει αποπλανών κατώτερες, γι' αυτό και υποκείμενες στην πλάνη, βαθμίδες της Ιεραρχίας.

Στην ανταρσία όμως των Αωνικών Όντων έχουμε διαφορετικές συνθήκες.

Συλλαμβάνουν την Θεία επιθυμία, να ταξινομηθεί η Ουσία, γοητεύονται από το όραμα της κυριαρχίας επί του νέου και εγκαταλειμμένου αυτού βασιλείου, το όραμα όπως προβάλλεται από την αρχέγονη Ύλη. Υπερεκτιμούν τις ικανότητές τους και την δύναμη που αποτελούν, καθώς είναι ενωμένοι, η δε ασυνειδησία τους δεν επιτρέπει να αντιληφθούν επαρκώς την αναμενόμενη εκμηδένιση αυτής της δύναμης, όταν η Ουσία θα διασπάσει την ενότητά τους.

Αποπλανώνται από τον άρχοντα του σκότους, αποκρούουν τις συστάσεις της Μητέρας τους και σαν Νάρκισσοι ερωτευμένοι με την μεγαλοπρεπή προβολή του ειδώλου τους στην Ουσία βυθίζονται στα ύδατα της ανυπαρξίας.

«Επιτέσαντες οι Γίγαντες - λένε τα κείμενά μας - επί του εγκαταλελειμμένου βασιλείου ενικήθησαν και απέθανον... τα τέκνα σου - λέγει ο Δώρος στην Ουράνια Σύζυγό του - με όλας αυτών τας στρατιάς δυνάμεων απωλέσθησαν εν τω βασιλείω του σκότους. Αιχμαλωτίσθησαν εδώ και εκεί εντός των μαζών ... έκαστος δε εξ αυτών διεμελίσθη και εχωρίσθη εις αναρίθμητα μόρια και το παν εξηκολούθησε να παραμένει εν τω σκότει».

Οι Γίγαντες είναι οι Δυνάμεις του Θεού και δεν είναι δυνατόν, να φέρουν αποτέλεσμα χωρίς την προώθηση, την οποίαν υφίσταται και εκ μέρους των Θελήσεων, δια των οποίων μεταδίδεται η Θεία Σύλληψη. Υποκείμενοι μάλιστα στη διασπαστικότητα του επιπέδου της Ουσίας διαχωρίζονται αλλήλων και σε τέτοια κατάσταση χάνουν τις δυνατότητες που διαθέτουν, όταν βρίσκονται σε σχέση συνεργασίας.

Υπολογίστε, πόσο αποτελεσματική θα είναι η οποιαδήποτε ενεργοποίηση της Ισχύος μας, όταν αυτή και τα παράγωγά της ενεργούν χωρίς καμιά συνεργασία με τις δύο άλλες πνευματικές αρετές, οι οποίες θα συλλάβουν και θα προσδιορίσουν το προς εκτέλεσιν έργο.

Είναι σαν τις άσκοπες, ασύντακτες, εξαντλητικές και κάποτε επικίνδυνες αυτόματες κινήσεις, τις οποίες παρατηρούμε και στα παράλυτα μέρη ανθρώπων, στους οποίους λόγω τραυματικής διατομής του Νωτιαίου Μυελού απομονώθηκαν τα περιφερικά νεύρα από τα ημισφαίρια του Εγκεφάλου και την Παρεγκεφαλίδα, από τα υλικά δηλαδή κέντρα της Φαντασίας και της Θέλησης, ώστε να λειτουργεί μόνο το υλικό κέντρο της Ισχύος.

Τέκνα επομένως της ασυνειδησίας, οι Γίγαντες, στην προσπάθειά τους να εκδηλώσουν την φύση τους και να βγουν από μια κατάσταση αδράνειας, βρέθηκαν αντιμέτωποι με υπέρτατες επήρειες. Και σε ένα καθεστώς σύγχυσης και αδυναμίας ορθολογισμού υπερεκτιμώντας τις δυνατότητές τους πίστεψαν, ότι θα πετύχουν το ακατόρθωτο, να προωθήσουν το Θείο Σχέδιο και κυρίαρχοι του εγκαταλελειμμένου βασιλείου, να προβάλλουν με θράσος τα επιτεύγματά τους.

Μπροστά στο μέγεθος του πειρασμού, που προερχόταν από τα επίπεδα της τέλει Συνειδήσεως η χαμηλή των Αώνων συνειδητότητα τους παρασύρει σε πλάνη. αυτή όμως η ασυνειδησία αποτελεί το μεγάλο τους ελαφρυντικό.

Αυτή και κάτι άλλο, που αντλούμε πάλι από την Μεγάλη Αποκάλυψη.

Στην Αιωνιότητα όμως του χρόνου η Υπέροχος Φαντασία συναισθάνθηκε - λέει το κείμενο - ότι παράλληλα με την πράξη της ανταρσίας υπάρχει και μια πράξη μεγαλείου, η οποία εξαλείφει την πράξη της ανταρσίας.

Μολονότι φαίνεται η Υπέροχος Φαντασία ξένη προς την επανάσταση των 7 τέκνων του Θόλου και προς το έργο που προκλήθηκε εξ αυτής, μολονότι εχθρική προς τα αδικήματα των Γιγάντων, μολονότι εχθρική προς τον χωρισμό που προετοιμάσθηκε από τον εγωισμό και την υπεροψία των Επτά, η Υπέροχος Φαντασία οδηγούμενη από την ανεξάντλητη Αυτής καλοσύνη παρακολουθούσε με τα βλέμματά Της την νέα αυτή εξέλιξη των πραγμάτων και σε μια στιγμή των χρόνων Αυτή είχε την σύλληψη της νέας Δημιουργίας.

Ο Θεός συγκινηθείς εκ του πόνου της Δώρας ευδόκησε, ώστε να λυτρωθούν οι Γίγαντες και να επανέλθουν στην Ιεραρχία στη θέση, που κατείχαν προηγουμένως.

Αποτέλεσμα αυτής της απόφασής Του ήταν, πρώτον μεν να συλλάβει την Δημιουργία, την στιγμή κατά την οποίαν οι Δυνάμεις εισέβαλλαν στην Ουσία, ώστε έτσι να επιτευχθεί ο τρόπος της απολύτρωσής τους, δεύτερον δε άφησε μέσα στον Έωνα κενό το επίπεδο του Άωνος.

Βέβαια - λέγει ο Α.Τ. Γεώργιος - όταν λέμε, ότι ο Θεός συνέλαβε την Δημιουργία δεν εννοούμε, ότι αυτή δεν υπήρχε στον Θεό προηγουμένως. αλλά λέγοντας συνέλαβε, εννοούμε, ότι μεταβίβασε στους Γίγαντες την ιδέα της Δημιουργίας.

Γιατί θα ήταν άτοπο και μέγα σφάλμα, να νομίζαμε ότι ο Θεός δεν γνώριζε εκ των προτέρων, τι έμελλε να επακολουθήσει και τι ακόμη μέλλει να γίνει, όπως θα συνέβαινε αν παραδεχόμασταν, ότι την σύλληψη της Δημιουργίας την έκαμε κατά την στιγμή της εισβολής των Γιγάντων στην Ουσία.

Και τότε - λέγε ο Δώρος - η απέραντη καλοσύνη της Υπερόχου Φαντασίας έδωσε την προώθηση και τα νεκρωθέντα Τέκνα σου συναισθάνθηκαν την Θεϊαν αυτήν δόνηση. Αναστήθηκαν, για να αναλάβουν δεύτερο αγώνα, τον αγώνα της νίκης.

Βλέπουμε δε για την συνέχεια των γεγονότων, να γράφονται τα εξής : Και τότε το Πνεύμα ενίκησε και η υλική ζωή των Ουρανίων Δυνάμεων άρχισε.

Οι Γίγαντες περιήγαγαν την νίκη τους επί της επιφανείας των κατακτηθέντων φλοιών και εκτάσεων προσκαλούντες τον Πατέρα τους και τον Πατέρα του Πατρός τους.

Ουδ' επί στιγμήν υποπτεύονταν οι ασυνείδητοι, ότι η Υπέροχος Φαντασία είχε χρησιμοποιήσει αυτούς ως όργανα δημιουργία από χρόνων προμελετημένα. Τα κάλλη, τα οποία η Δημιουργία αυτή εξεδήλωσε στο πέρασμα των αιώνων είναι έργο ασυνείδητο των Γιγάντων και έργο σοφό της Υπερόχου Φαντασίας.

ε. Οι διαδοχικές φάσεις των πρώτων αιώνων

Σε έξι μάλλον περιόδους ή φάσεις μπορούμε να χωρίσουμε για διδακτικούς λόγους, τα όσα διαδέχθηκαν την εισβολή.

Περίοδος πρώτη : η «άμορφη εν τω μέσω του σκότους κόνις» στην επαφή με τους Επαναστάτες αντιστάθηκε. Χρόνια και χρόνια ένας αγώνας συνεχής κράτησε αντιμέτωπα τα δύο στρατόπεδα μέχρι την στιγμή, κατά την οποίαν ένας υπέρτατος συγκλονισμός συγχώνευσε σε μια μοναδική μάζα τους δύο εχθρούς.

Έχουμε τότε την δεύτερη περίοδο : οι Επαναστάτες με όλες τις στρατιές των Δυνάμεων χάθηκαν μέσα στο βασίλειο του σκότους. Οι μάζες όμως αυτές, που αιχμαλώτισαν τα απορρίμματα της Πνευματικής ουσίας, δέχονται τώρα στα σπλάχνα τους την υπόκωφη πάλη, που προκαλεί η Δύναμη και η Αδράνεια.

Αρχίζει η τρίτη περίοδος καθώς σπινθήρας υλικού πυρός αναπηδά από αυτήν την πάλη, ενώ συγχρόνως η κίνηση των μαζών, που περιστρέφονται γύρω από το Ουράνιο βασίλειο αυξάνεται. Το ασυμβίβαστο των δύο ουσιών δημιούργησε την τάση προς τον χωρισμό. Αυτό σημαίνει, ότι οι Πνευματικές Δυνάμεις αγωνίζονται λυσοδώς στα σπλάχνα της ύλης και προσπαθούν, να βρουν μια διέξοδο, για να προβληθούν έξω από τις μάζες και να επιστρέψουν σαν απολωλότα τέκνα στην Μητέρα τους, στο κέντρο της εκπόρευσής τους. Όμως ο εχθρός, που οι φιλόδοξοι επαναστάτες επόθησαν να κατακτήσουν, είναι ισχυρός.

Και μπαίνουμε στην τέταρτη περίοδο : μια τρίτη ουσία, ουσία παράδοξη, βγαίνει από την επιφάνεια των μαζών. Έχει σαν κύριο χαρακτηριστικό, το να αιχμαλωτίζει και στο κενό ακόμη τις πνευματικές μάζες. Με αυτόν τον τρόπο εκείνες δεν μπορούν να αποσπασθούν πλέον από τον διαρκή αγώνα και εμποδίζονται έτσι, να επανέλθουν στην πηγή της απορροίας τους. Οι μάζες συνεχίζουν την κίνησή τους. Οι Γίγαντες διασκορπισμένοι στο βασίλειο του ζόφου διατηρούν στην εξασθενημένη τους φαντασία ένα σκοπό και μια φιλοδοξία, να σπάσουν τα δεσμά που τους κρατούν στο ζυγό της ύλης. και η νέα «ιριδόμορφος» αυτή ουσία έφερε σ' αυτούς την ελπίδα, την ελπίδα μιας προσεχούς απελευθέρωσής τους.

Αρχίζει η πέμπτη περίοδος : οι επαναστάτες ενώ συνεχίζουν τον αγώνα τους εναντίον του εχθρού, που τους συνθλίβει, αρχίζουν να μελετούν σιγά-σιγά την νέα αυτή ουσία-ύπαρξη, να ερευνούν ξένα γι' αυτούς πράγματα και προς τιμήν της καταγωγής τους κατορθώνουν, να κυριαρχήσουν επί των στοιχείων.

Κύριοι της νέας αυτής ουσίας, που καταλαμβάνει όλα τα σημεία του βασιλείου του ζόφου, άρχισαν να περιίπτανται στο Σύμπαν. Ξανασυναντήθηκαν στις απέραντες εκτάσεις, συνενώθηκαν ομολογώντας την μετάνοιά τους και η Υπέροχος Φαντασία τους παρεχώρησε την δυνατότητα, να εξαγνισθούν, για να μπορέσουν να επανακάμψουν άξιοι πλέον της καταγωγής τους. Γιατί έχει προφητευθεί, ότι όποιος, χωρισμένος κατόπιν ανταρσίας από το Ουράνιο Δώμα, προβεί σε μια υπέροχη πράξη αυταπάρνησης και θυσίας εν ονόματι του Θεού, εν ονόματι της Αγάπης και Σοφίας, αυτός θα τοποθετηθεί πλησίον του Πατρός.

Πρέπει να μετανοήσουν οι Γίγαντες και να εξαγοράσουν με θυσίες εκείνο, που τους απομακρύνει από την Υπέροχο Φαντασία.

Έτσι φθάνουμε στην τελευταία, την έκτη περίοδο : χρησιμοποιώντας οι Γίγαντες την νέα ουσία εδημιούργησαν την πνευματική κατοικία τους και μελλοντική κατοικία των Γονέων τους, τον Κύκλο Ουρανό, όπου συνενώθηκαν εν πνεύματι, συναισθάνθηκαν την Θεία δόνηση και ανέλαβαν τον δεύτερο αγώνα τους, τον αγώνα της νίκης.

Κάποιοι εκ των Γιγάντων επέπεσαν επί των τεσσάρων στοιχείων, τα διεχώρισαν, τα ταξινόμησαν, τα συνεδύασαν και έλαβε χώραν η δημιουργία των σφαιρών. Ανέβλυσε το Φως, αναγεννήθηκε η Ζωή, δημιουργήθηκαν οι τόνοι του χρώματος και η στερεά Ύλη προσέλαβε θαυμαστές μορφές, στις οποίες οι υπόλοιποι Γίγαντες προσέδωσαν την Συνείδηση.

Οι εξελίξεις επομένως, που έλαβαν χώραν μέσα στα σπλάχνα της Ουσίας μετά την εισβολή των Γιγάντων, οδήγησαν στην δημιουργία νέων ξεχωριστών Κύκλων, οι οποίοι προήλθαν από την πάλη της Ουσίας και της Υπερουσίας. Οι Κύκλοι αυτοί μαζί με τον προϋπάρχοντα Θεϊόν Κύκλο, ή Έων συναποτελούν πλέον το ΠΑΝ.

Χάρης στην νέα ουσία, που αναδύθηκε μέσα από την πάλη της Υπερουσίας και της Ουσίας και που αποτέλεσε γέφυρα μεταξύ του άνω και του κάτω, Νόμοι του Θεού άρχισαν να διαχέονται εκεί, όπου η τάξη αρχίζει τώρα να επιβάλλεται. νόμοι παγκόσμιοι συνειδητοί, που θα βοηθήσουν το έργο των Τέκνων του Θόλου.

στ. Η τρίτη Αρχή

Σε κάποια συνομιλία των Γεννητόρων, η Δώρα πληροφορείται για την νέα «ιριδόμορφη» Δημιουργία, για την Ψυχή, που προήλθε από την πάλη των εναντίων ως ενδιάμεση κατάσταση κατά τον τύπο της δυάδος : Θερμό - Ψυχρό (χλιαρό).

Ας παρακολουθήσουμε καλύτερο το κείμενο.

«Η δράση του Πνεύματος επί της Ύλης - εννοεί την Υπερουσία επί της Ουσίας - ερεθίζει τις πιο λεπτές αρετές της Ύλης, τις οποίες το Πνεύμα ζωογονεί.

Επομένως η αποκαλούμενη Παγκόσμια Ψυχή είναι Ύλη ζωογονηθείσα από Πνευματικές Δυνάμεις.

Η λεπτότητά της την καθιστά αιωνίως κινητή και κυκλοφορεί δια μέσου όλων των σφαιρών σαν ρεύμα σκοτεινό γύρω από το Φως.

Κάθε πνευματική δράση, κάθε νοητική επιθυμία, κάθε διάχυση αισθήματος εντυπώνεται ισχυρά στην ουσία αυτή.

Και αφού δεχτεί την εντύπωση, η πανσυμπαντική αυτή ψυχή, μετακινείται σαν ρεύμα αέρος, απομακρύνεται και συναποκομίζει την εντύπωση της νοητικής προσπαθείας, ή της αισθηματικής έκφρασης κάθε όντος.

Φθάνει μέχρι των ορίων του βασιλείου του Θεού και εκεί με κάποιο τρόπο απαλλαγής αφήνει, σαν λείψανα ναυαγίου στην ακτή, τους στοχασμούς και τον πόθο των παραπλανημένων Τέκνων, των αιχμαλώτων της Ύλης.

Πρώτη επομένως λειτουργία της πανσυμπαντικής Ψυχής είναι η μεταφορά των εντυπώσεων από το επίπεδο της μίξεως στο κέντρο, όπου βρίσκεται η Ουράνια κατοικία.

Δεύτερη λειτουργία είναι η αντίστροφη διακίνηση. Όλη δηλαδή η Αγάπη της Δώρας μαζί με τους κραδασμούς της Ελπίδας και της Πίστης εντυπώνονται στο ρεύμα αυτής της ουσίας και η εντύπωση αυτή κυκλοφορεί στο Σύμπαν. Φθάνει και εισδύει εντός των διεσπαρμένων Τέκνων της Δώρα, τα ζωογονεί και τα ενθαρρύνει με την ελπίδα του καλύτερου μέλλοντος.

Η αίσθηση αυτής της μητρικής Αγάπης μεταρσιώνει τα Τέκνα Της, όλους εμάς και τότε τα πάντα δονούνται από αγάπη και εντυπώνουν πάνω σ' αυτήν την ουσία όλο το μεγαλείο, που είμεθα άξιοι να κατέχουμε.

Είναι επομένως αμφίδρομη η κίνηση αυτής της τρίτης Αρχής, της πανσυμπαντικής Ψυχής.

Τέλος η ουσία αυτή χρησιμοποιείται και ως δοχείο. Όστε, όταν Θείες Οντότητες εντεταλμένες από την Υπέροχο Φαντασία εισδύσουν προς στιγμήν στα Κοσμικά πεδία, μέσω αυτής της ουσίας εντυπώνουν την Θεία μορφή τους και εμφανίζονται πλήρεις δόξης μπροστά στα απολωλότα Τέκνα τους.

Η Υπέροχος Φαντασία, ο Θεός, συλλαμβάνει νέες μορφές και τις εντυπώνει επί της ουσίας αυτής, καθώς αυτή περνά κοντά στα σύνορα του Ουράνιου βασιλείου.

Αυτές οι συλλήψεις παίρνουν μια μορφή και όταν φθάσουν στο ζοφερό βασίλειο, της Ύλης αντανakλούν αυτήν την μορφή, δημιουργείται η αντίστοιχη μορφή ζωής και η σύλληψη ζει μέσα της.

Δι' αυτής επομένως της ουσίας κατέστη δυνατόν μετά την ανταρσία των Γιγάντων, να εισέλθουν υπέρτατοι Θείοι Νόμοι και ανώτερες Οντότητες εκ της Θείας Ιεραρχίας στο επίπεδο του σκότους και να λάβουν μέρος στον απεγνωσμένο αγώνα των Αωνικών Δυνάμεων εναντίον της Ουσίας.

Από τότε ο άνισος αρχικά αγώνας άρχισε να ισορροπείται και η νίκη των στρατιών του Φωτός άρχισε, να διαγράφεται.

Με τους Νόμους αυτούς και τις Οντότητες της Θείας Ιεραρχίας που συμμετέχουν στην πάλη του Φωτός κατά του Σκότους, θα κλείσει η Πρόεδρος την μετάδοση της Θεοσοφικής Διδασκαλίας «και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα μία».

ζ. Το Δημιουργημένο Σύμπαν

«Και είπεν ο Θεός. γενηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος και έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος και ύδατος. και εγένετο ούτως. και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα, και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον του ύδατος, ο ην υποκάτω του στερεώματος, και εκάλεσεν ο Θεός το στερέωμα ουρανόν».

Λίγο πιο πριν περιγράψαμε έξι περιόδους γεγονότων, που έλαβαν χώραν μετά την εισβολή των Γιγάντων στην Ουσία και είδαμε, ότι στην έκτη περίοδο χρησιμοποιούντες οι Γίγαντες την νέα ουσία εδημιούργησαν την πνευματική τους κατοικία και μελλοντική κατοικία των Γονέων τους. Αυτό το καθαρό επίπεδο, το επίπεδο των πνευμάτων, θα αποτελέσει έκτοτε τον Κύκλο **ΟΥΡΑΝΟ**.

Κάτω από αυτό το επίπεδο, κάτω από τον Κύκλο Ουρανό υπάρχει ο Κύκλο **ΚΟΣΜΟΣ** με τα χώρο-χρονικά του πεδία, όπου μαίνεται η πάλη ανάμεσα στην Υπερουσία και στην Ουσία και όπου ορατές και αόρατες υπάρξεις παραπαίουν μεταξύ του Κακού και του Καλού, μεταξύ της πλάνης και της Αλήθειας, μεταξύ του Μίσους και της Αγάπης, μεταξύ της Αμάθειας και της Γνώσης συνθλιβόμενες από το βάρος της Ύλης και παρασυρόμενες από τις δίνες της Παγκόσμιας Ψυχής, που αποπροσανατολίζουν τις συνειδήσεις.

Το αλώνι, όπου μονομαχεί ο Χάροντας με το Διγενή είναι ο Κύκλος Κόσμος.

Και πάνω σ' αυτόν, στον Κύκλο Ουρανό τα Πνεύματα της Θείας Ιεραρχίας εμπνεόμενα από το Θείο Σχέδιο καθοδηγούν διακριτικά τις αδύνατες ανθρώπινες υπάρξεις και εφορούν για την μεγάλη νίκη εναντίον των στρατιών του Αντιπάλου.

Το Δημιουργημένο Σύμπαν, λέγει ο Α.Τ. Γεώργιος, αποτελείται από τους δύο Κύκλους Ουρανό και Κόσμον.

Ο Κύκλος Ουρανό μας παρουσιάζεται πάντοτε ως το αποτέλεσμα της δραστηριότητας της Υπερουσίας επί της Ουσίας, αποτέλεσμα που επέτρεψε στις εισελαύνουσες Δυνάμεις, να δράσουν εντός του Κόσμου κατά τρόπο σταθερό και συνεχή και έκανε δυνατή τη συνύπαρξη των δύο αυτών αντιθέτων Αρχών.

Η δημιουργία του Κύκλου Ουρανό, αν δεν υπήρξε ταυτόχρονος με εκείνη του Κύκλου Κόσμος, δεν άργησε πολύ. Γιατί, χωρίς τις εξουδετερωτικές αρετές του Κύκλου Ουρανό θα ήταν αδύνατη κάθε σχέση των Υπερουσιαστικών Δυνάμεων μετά της Ουσίας.

Ο Ουρανό είναι αστρικό ρευστό, το ρευστό του ενδιάμεσου Αστρικού Κόσμου, το ρευστό που πληροί το Κοσμικό Διάστημα. Είναι ύλη ημιδημιούργητη, ημιδημιούργητη, που συνεργάζεται με την πρωταρχική ύλη, δηλαδή την Ουσία, για να επιτρέψει στον Έωνα, να δράσει επί της Ουσίας.

Ο Κύκλος Κόσμος προβάλλει την αντίσταση. είναι το αντίθετο όλων των αρετών του Πνεύματος. Έτσι ο Έων, για να δράσει στον Κύκλο Κόσμο, χρησιμοποιεί τις εξουδετερωτικές αρετές του Κύκλου Ουρανό.

Πράγματι, οι ακτινοβολίες του Έωνος με την κεραυνοβόλο τους φύση θα κατέστρεφαν τον Κύκλο Κόσμος. και μόνο μέσω της διαθλάσεως, την οποίαν υφίστανται αυτές οι ακτινοβολίες στον Κύκλο Ουρανό, εξουδετερώνεται η διαλυτική τους ισχύς και η συνεργασία μεταξύ πρώτου και τρίτου επιπέδου γίνεται δυνατή.

Συμπερασματικά λοιπόν, το Δημιουργημένο Σύμπαν αποτελείται από δύο Κύκλους, είναι ο Κύκλος Ουρανό και ο Κύκλος Κόσμος, που προήλθαν από την ανάμιξη και την πάλη της Υπερουσίας και της Ουσίας.

«και είδεν ο Θεός, ότι καλόν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα δευτέρα».

η. Το ΠΑΝ

Σε μια ιδιαίτερη διδασκαλία Της η ΔΩΡΑ διατυπώνει τον εξής ορισμό :

«Το ΠΑΝ αποτελείται εκ τριών Κύκλων :

- α) Εκ του Κύκλου Έωνος
- β) Εκ του Κύκλου Ουρανόσ και
- γ) Εκ του Κύκλου Κόσμος»

Δηλαδή, σήμερα υπάρχουν τρεις Κύκλοι : ο Κύκλος Έων ή Θεϊόν Σύμπαν και οι Κύκλοι Ουρανόσ και Κόσμος το Δημιουργημένο Σύμπαν. και οι τρεις Κύκλοι μαζί αποτελούν το ΠΑΝ.

Ο πρώτος Κύκλος Έων, το βασίλειο του Θεϊού περιέχει τα γνωστά τρία επίπεδα ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ με τηΝ χαρακτηριστική λεπτομέρεια, ότι το τρίτο επίπεδο, ΑΩΝ, παραμένει κενό από τότε, που οι Γίγαντες με τις στρατιές τους αποσπάσθηκαν από αυτό και εισέβαλαν στην Ουσία.

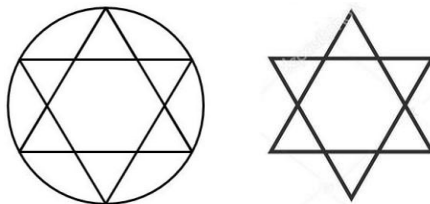
Δεύτερος Κύκλος ο Ουρανόσ, το επίπεδο της Πανσυμπαντικής Ψυχής. Είναι η πνευματική κατοικία όλων των Οντοτήτων, που δημιουργήθηκαν στον Κύκλο Έων, ασχέτως του ιδιαίτερου επιπέδου από το οποίο προήλθαν και στη συνέχεια τον εγκατέλειψαν οικεία ή Θεία Βουλήσει, για να συμβάλλουν στην ταξινόμηση της Ουσίας ή και στην τελική επάνοδο των πεπτωκότων. Και ο Κύκλος Ουρανόσ είναι τριαδικό.

Τρίτος είναι ο Κύκλος Κόσμος, επίπεδο υλικό ορατό και άορατο, όπου λαμβάνει χώραν η πάλη του Άνω και του Κάτω είτε στις μάζες των δημιουργημένων σφαιρών, είτε στις ψυχές των εξορίστων.

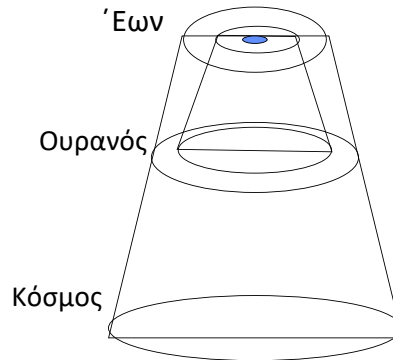
Και ο Κύκλος αυτόσ έχει τρία επίπεδα : το Παγκόσμιο Πνεύμα, το επίπεδο της Παγκόσμιας Ψυχής και το επίπεδο της Παγκόσμιας Έγλης.

Και τα τρία επίπεδα του κατώτερου Κύκλου αποτελούνται από μίξη Υπερουσίας και Ουσίας και συμβολικά παριστώνται με την συμπλοκή ενός κατερχομένου και ενός ανερχομένου τριγώνου.

Επομένως, πουθενά του Κοσμικού Σύμπαντος δεν διακρίνει κανείς αμιγή Υπερουσία ή Ουσία. Τα πάντα συγκροτούνται από τις δύο πρωταρχικές Αρχές Υπερουσία και Ουσία αναμειγμένες σε διάφορες αναλογίες μαζί με τον σταθεροποιητικό παράγοντα, την Παγκόσμια Ψυχική Αρχή, η οποία συμπληρώνει το συμβολισμό των δύο τριγώνων με την μορφή ενός κύκλου, εντός του οποίου εγγράφονται τα τρίγωνα.



Στο ΠΑΝ λοιπόν αυτό, που αποτελεί και κατά το 41ο Θεώρημα το σύνολο του Θεϊού και του Δημιουργημένου Σύμπαντος μπορούμε να δώσουμε το σχήμα ενός κώνου, στον οποίον ο Έων ή ο Θεϊός Κύκλος είναι ο επικρατών κύκλος, Αρχή θετική και βεβαιωτική.



Ο Ουρανός είναι ο μεσαίος κύκλος, Αρχή ουδέτερη και παθητική και ο Κόσμος είναι ο κατώτερος κύκλος, Αρχή αρνητική και ανθιστάμενη.

Στο σχήμα αυτό ο Κύκλος Έων εισχωρεί στον Κύκλο Ουρανό και στον Κύκλο Κόσμος, ενώ ο Κύκλος Ουρανός εισχωρεί μόνο στον Κύκλο Κόσμος.

Η Γεννήτωρ Ρέα εμπνεόμενη από την Αδερφή της, την Δώρα, αναφέρεται σε ένα σχόλιο της στην λέξη ΠΑΝ ως αποτελούμενη από τα αρχικά τριών ελληνικών λέξεων και σε συσχετισμό με του τους τρεις Κύκλους :

Έων - Πύρ
 Ουρανός - Αιθήρ ή και Άνεμος
 Κόσμος - Νεφέλαι

Τρεις δηλαδή λεπτοφυείς μορφές της Ύλης, που συμβολίζουν τους τρεις Κύκλους του Παντός.

θ. Οι σχέσεις Θείου και Δημιουργημένου Σύμπαντος

Υπήρχε λοιπόν αρχικά το Θεϊόν Σύμπαν, ο Κύκλος Έων με τα τρία επίπεδα ΕΩΝ, ΙΩΝ, ΑΩΝ, μέσα στο οποίο περιείχετο το ΟΛΩΝ Υπερουσιαστικό και Ουσιαστικό.

Γνωρίζουμε τώρα από την παράδοσή μας, ότι ο ΑΩΝ απεσπάσθη εκ του Κύκλου Έων και με την εισβολή του στην οντοποιημένη Ουσία δημιουργήθηκαν οι δύο Κύκλοι Ουρανός και Κόσμος, που απετέλεσαν το Δημιουργημένο Σύμπαν. Και οι τρεις πλέον Κύκλιο αποτελούν το ΠΑΝ.

Στην εκφώνηση του 39ου Θεωρήματος αναφέρεται, ότι οι Κύκλοι ΙΩΝ και ΑΩΝ δεν είναι, παρά εκφράσεις διάφοροι του Κύκλου Έων και επίσης ότι όταν έλαβε χώρα η Εωσφορική Δημιουργία ο Κύκλος ΑΩΝ απεσπάσθη του Έωνος.

Βέβαια, στο σχόλιο του ίδιου Θεωρήματος αναφέρεται ότι οι Κύκλοι ΙΩΝ και ΑΩΝ δεν ήσαν στην αρχή Κύκλοι διάφοροι του Έωνος, αλλά απλώς εκφράσεις διάφοροι του αυτού Κύκλου.

Η διατύπωση του σχολίου μπορεί, να μας παρασύρει στην σκέψη, ότι, όπως ο ΑΩΝ, έτσι και ο ΙΩΝ απεσπάσθη κάποτε εκ του Κύκλου Έων. Θα πρέπει να το προσέξουμε. Πουθενά στην Διδασκαλία μας δεν αναφέρεται, ότι ο Κύκλος ΙΩΝ άλλαξε ποτέ τρόπο δραστηριότητας. είναι μόνον ο Κύκλος ΑΩΝ, που αποσπάσθηκε από τον Έωνα. Ο ΙΩΝ παραμένει πάντοτε, όπως ήταν. η οποιαδήποτε αλλαγή δεν έλαβε χώραν παρά μόνον στον Κύκλο ΑΩΝ.

Ο Α.Τ. Γεώργιος λέγει σχετικά για τον ΑΩΝΑ, ότι πρόκειται για απόσπαση ολόκληρου του Κύκλου και αφήνει, να εννοηθεί ότι σε ό,τι αφορά τον ΙΩΝΑ όντα μόνον εκ του Κύκλου αυτού απεσπάσθησαν, για να βοηθήσουν στο μεγάλο έργο που συνετελείτο στο Δημιουργημένο Σύμπαν.

Λεπτομέρειες θα συζητηθούν στην επόμενη συνεδρίαση.

Ο ΑΩΝ λοιπόν απεσπάσθη ολόκληρος ως Κύκλος και μετετρέπη στο Δημιουργημένο Σύμπαν.

Ο Α.Τ. Γεώργιος αναφέρεται και σε ένα δεύτερο σημείο σε σχέση μάλιστα και με το σχήμα του 41ου Θεωρήματος και αναρωτιέται : μήπως άραγε ο Κύκλος Ουρανός απέρρευσε από ένα μέρος του Κύκλου ΙΩΝ, ή τελικά Ουρανός και Κόσμος απέρρευσαν αμφότεροι από τον Κύκλο ΑΩΝ;

Βέβαια στο σχήμα του 41ου Θεωρήματος φαίνεται μία αντιστοιχία του Κύκλου Ουρανός προς τον ΙΩΝΑ του Έωνος. Καταλήγει όμως ο Α.Τ. Γεώργιος : προσωπικώς νομίζω, ότι και οι δύο Κύκλοι Ουρανός και Κόσμος προέκυψαν από την μετατροπή του ΑΩΝΟΣ και αυτό για τους εξής λόγους : πρώτον, γιατί πουθενά στη Διδασκαλία δεν γίνεται λόγος για κάποια αλλοίωση του Κύκλου ΙΩΝ, δεύτερον, γιατί το σχήμα αυτό δεν σημαίνει αναγκαστικά, ότι ο Ουρανός απέρρευσε εκ του ΙΩΝΟΣ, αλλά θέλει απλώς να υποδείξει, πως λόγω της ενδιαμέσου, της ψυχικής του φύσεως ο Ουρανός αντιστοιχεί τρόπον τινά προς τον ΙΩΝΑ, τρίτον, οι Γεννήτορες που εδρεύουν στον ΙΩΝΑ δεν μετείχαν της πτώσεως. Το επίπεδό τους μόνο από δική τους ενέργεια μπορούσε να υποστεί αλλοίωση και όχι από την οποιαδήποτε ενέργεια των Γιγάντων, οι οποίοι δεν έχουν επιρροή σε ανώτερο επίπεδο, τέταρτον, γιατί σε ένα σχόλιο στην Δοξασία της ΔΩΡΑΣ οι Κύκλοι Ουρανός και Κόσμος αντιστοιχούν στις «ενεργούσες ενέργειες», δηλαδή - επάνω στον εννεαδικό πίνακα - στη σειρά της ΙΣΧΥΟΣ, δηλαδή των Γιγάντων και ιδιαίτερα στους αριθμούς «6» και «9» ήτοι στην Δράση και στην Εκτέλεση. Πέμπτον, γιατί ο ΔΩΡΟΣ στην περί Μετενσαρκώσεως διάλεξη Του λέγει, ότι οι αποκτήσαντες την προσωπικότητά τους Άνθρωποι ανέρχονται στο Ουράνιο Σώμα - κατοικία των Γεννητόρων κλπ. Άρα, το Ουράνιο Σώμα, που αντιστοιχεί προς τον Κύκλο ΙΩΝ, υπάρχει.

Τέλος, θα προσθέσω και εγώ, ότι στο αναφερόμενο σχήμα η γραμμή του Κύκλου ΙΩΝ δεν έχει διασπασθεί.

Με την ευκαιρία σας παραθέτω και μια άλλη σκέψη του Α.Τ. Γεωργίου. Το ότι ο Κύκλος ΑΩΝ δεν υπάρχει πλέον, όπως ήταν αρχικώς, αυτό σημαίνει για τον Άνθρωπο, ότι εδώ στον Κόσμο πρέπει να καταβάλει όλες του τις προσπάθειες για την απόκτηση της προσωπικότητός του, η οποία και μόνη μπορεί, να του εξασφαλίσει θέση στα ανώτερα επίπεδα του Αοράτου. Γιατί ο δικός μας Αόρατος δεν υπάρχει πλέον και δεν έχουμε καμιά δυνατότητα να επανέλθουμε σ' αυτόν, όχι γιατί αυτό είναι δύσκολο, αλλά γιατί είναι αδύνατο, εφ' όσον η αρχική μας πατρίδα δεν υπάρχει πια.

Αυτό απλά σημαίνει ότι εφύγαμε από ένα επίπεδο ασυνειδησίας και πρέπει, δημιουργώντας την προσωπικότητά μας και μετενσαρκούμενοι έπειτα ομαδικώς προς τελειοποίηση και της νοητικής μας καταστάσεως, να καταλήξουμε υποχρεωτικά σε επίπεδο ανώτερο, σε κατάσταση δηλαδή συνειδητότητας έναντι του Θεού.

Παρά ταύτα υπάρχει σχέση και κάποιες αντιστοιχίες και αναλογίες μεταξύ αφ' ενός των επιπέδων ΕΩΝ, ΙΩΝ, ΑΩΝ, και αφ' ετέρου των Κύκλων Έων, Ουρανός και Κόσμος.

Ήδη το 38ο Θεώρημα μας δίνει σε πίνακα την αντιστοιχία :

Ε Ω Ν - Έων
Ι Ω Ν - Ουρανός
Α Ω Ν - Κόσμος

που συμπληρούμενος μας παρουσιάζεται ο ΘΕΙΟΣ ΠΙΝΑΞ ως εξής :

Ε Ω Ν	Φαντασία	Σκέψη	Σύλληψη	(1,4,7)	Θείον Σώμα	ΟΝ
Ι Ω Ν	Θέληση	Λόγος	Προσδιορισμός	(2,5,8)	Ουράνιο Σώμα	ΠΝΕΥΜΑ
Α Ω Ν	Ισχύς	Δράση	Εκτέλεση	(3,6,9)	Κοσμικό Σώμα	ΕΓΩ

Θυμηθείτε τώρα, όλα τα προηγούμενα που έχουμε πει, καθώς και τα Θεωρήματα της Διδασκαλίας που μελετούμε.

Θυμηθείτε, ότι στην Τριαδική εκδήλωση της Μονάδος είχαμε πει, ότι από το ΟΝ εκπορεύονται τρεις διπλές ακτίνες, που αντιπροσωπεύουν το ΠΝΕΥΜΑ και αντιστοιχούν στα τρία ζεύγη των Γεννητόρων : Δώρος-Δώρα, Ρέων-Ρέα και Φαίων-Φαία. Αλλά οι Γεννήτορες είναι τα Όντα του επιπέδου ΙΩΝ και έτσι το ΠΝΕΥΜΑ κατά την εκδήλωσή του αντιπροσωπεύεται από το επίπεδο ΙΩΝ.

Σύμφωνα επίσης με τα Θεωρήματα 42, 43 και 45 βλέπουμε, ότι όλες οι Συλλήψεις του Θεού, που αποσπώνται ως Όντα από τον Κύκλο Έων, καθώς εισδύουν στον Κύκλο Ουρανό μετατρέπονται σε Πνεύματα, πλην των Όντων πρώτης κατηγορίας, των Όντων δηλαδή, που προέρχονται από τον ΕΩΝΑ του Έωνος.

Άρα ο Κύκλος Ουρανός είναι ο Κύκλος όπου όλα σχεδόν τα Όντα εκδηλώνονται ως Πνεύματα.

Έχουμε λοιπόν : 1) ο ΙΩΝ δια των Γεννητόρων αντιπροσωπεύει την εκδήλωση του Πνεύματος του Θεού, όπως στον εννεαδικό πίνακα οι αριθμοί 4-9 αντιπροσωπεύουν την εκδήλωση του «κυρίως ειπείν Πνεύματος». 2) ο Ουρανός, βλέπουμε, είναι ο τόπος, όπου τα αποσπώμενα εκ του Θεού Κύκλου Όντα εκδηλώνονται με την μορφή του Πνεύματος. Εδώ βρίσκεται ο συσχετισμός του Κύκλου Ουρανός και του επιπέδου ΙΩΝ του Έωνος.

Κατά τον τρόπο αυτό συσχετίζεται και το επίπεδο ΑΩΝ του Έωνος με τον Κύκλο Κόσμος. Διότι ο Κύκλος ΑΩΝ, όπως έχουμε πει και στο παρελθόν, ανάγεται στη μορφή του ΕΓΩ, τα Αωνικά όμως Όντα θα εκδηλώσουν την μορφή αυτή, του ΕΓΩ, όταν εισδύσουν στον Κύκλο Κόσμο.

Γιατί και αυτά εγκαταλείπουν τον Κύκλο Έων ως Όντα, εισδύουν στον Κύκλο Ουρανό και λαμβάνουν την μορφή του Πνεύματος και όταν εγκαταλείψουν τον Κύκλο Ουρανό, για να εκδηλωθούν στον Κύκλο Κόσμος τότε εμφανίζονται με την μορφή του ΕΓΩ.

Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε, ότι οι Θείες Συλλήψεις ως Όντα στον Κύκλο Έων έχουν εν δυνάμει την μορφή, την οποίαν θα εκδηλώσουν εισδύοντας σε κάποιο άλλο Κύκλο, δηλαδή όταν βρεθούν σε κατάσταση, που επικρατούν διαφορετικές συνθήκες ζωής.

Ο Α.Τ. Γεώργιος μας δίνει ένα παράδειγμα συσχετισμού επιπέδων και Κύκλων.

Τα επίπεδα, λέγει, ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ έναντι των Κύκλων Έων, Ουρανός, Κόσμος είναι, ό,τι οι τρεις καταστάσεις του ΕΓΩ, η ενσυνείδητη, η υποσυνείδητη και η ασυνείδητη - όπως έχουμε ήδη μάθει - έναντι των τριών σωμάτων του ανθρωπίνου Όντος, του πνευματικού, του ψυχικού και του υλικού.

Ας δούμε αυτό το παράδειγμα σαν έναν αναλογικό πίνακα μεταξύ Ανθρώπου και Θεού :

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΠΝΕΥΜΑ } εμψυχώνονται από τις τρεις καταστάσεις του ΕΓΩ
ΨΥΧΗ } συνειδητή, υποσυνείδητη, ασυνείδητη
ΣΩΜΑ }

Η Συνειδητή κατάσταση του ΕΓΩ εμψυχώνει το ΠΝΕΥΜΑ
(νοητική κατάσταση)

Η Υποσυνείδητη κατάσταση του ΕΓΩ εμψυχώνει την ΨΥΧΗ

Η Ασυνείδητη κατάσταση του ΕΓΩ εμψυχώνει το ΣΩΜΑ

Ο ΘΕΟΣ

(είναι το ΠΑΝ το αντίστοιχο του ΕΓΩ)

Έων }
Ουρανός } ΠΑΝ τα τρία επίπεδα ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ
Κόσμος } είναι ακτινοβολίες του Θεϊού Αιτίου στο ΠΑΝ

Ο ΕΩΝ είναι ακτινοβολία προβαλλόμενη στον Κύκλο Έων

Ο ΙΩΝ είναι ακτινοβολία προβαλλόμενη στον Κύκλο Ουρανός

Ο ΑΩΝ είναι ακτινοβολία προβαλλόμενη στον Κύκλο Κόσμος

επομένως,

Ο ΑΩΝ αντιστοιχεί με την Ασυνείδητη κατάσταση του ΕΓΩ και εμψυχώνει τον Κύκλο Κόσμος, ή το Σώμα του Παντός.

Ο ΙΩΝ αντιστοιχεί με την Υποσυνείδητη κατάσταση του ΕΓΩ και εμψυχώνει τον Κύκλο Ουρανός, ή την Ψυχή του Παντός.

Ο ΕΩΝ αντιστοιχεί με την Συνειδητή κατάσταση του ΕΓΩ και εμψυχώνει τον Κύκλο Έων, ή το Πνεύμα του Παντός.

Πάνω και πέρα από όλα αυτά υπάρχει η Θεότης η Ενιαία, η Μοναδική, η Άναρχη, η Απροσπέλαστη, η Απροσμέτρητη.

Τέλος, ας δούμε το θέμα των αναλογιών επιπέδων και Κύκλων από την πλευρά της αριθμοσοφίας.

Θα χρησιμοποιήσουμε κάποια στοιχεία που μας δίνουν οι Διδάσκαλοί μας στην Παγκόσμια Κλείδα.

Έχουμε τον γνωστό εννεαδικό πίνακα :

1	4	7
2	5	8
3	6	9

Αν αθροίσουμε τους αριθμούς στις κάθετες σειρές, θα έχουμε την αξία των τριών επιπέδων ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ, που αποτελούν εκφράσεις ενός και του αυτού Κύκλου, του Κύκλου Έων.

1	4	7
2	5	8
3	6	9
6	15=6	24=6

Ασφαλώς, καθώς το ένα επίπεδο απορρέει από το προηγούμενο, δεν έχει την ίδια αξία το 6 πρώτης στήλης με το 6 της δεύτερης (15) και με το 6 της τρίτης (24). ανήκουν σε διαφορετικές δεκάδες. Και αυτή η διαφορά έχει σχέση με την διαφορά βαθμού συνειδητότητας και άλλες διαφορές, που είστε σε θέση να τις αντιληφθείτε μόνοι σας.

Εν τούτοις το κοινό τελικό άθροισμα «6» δείχνει την Υπερουσιαστική κοινή ταυτότητα, την ομοιότητα δηλαδή των επιπέδων ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ εντός του Όντος, σαν επίπεδα του ίδιου Κύκλου.

Το ΟΛΟΝ των τριών αυτών επιπέδων ισοδυναμεί με τον αριθμό «9» ήτοι : $6+6+6 = 18 = 9$.

Αν αθροίσουμε τους αριθμούς στις οριζόντιες σειρές θα έχουμε την αξία των τριών Κύκλων Έων, Ουρανός, Κόσμος.

$$1 + 4 + 7 = 12 = 3$$

$$2 + 5 + 8 = 15 = 6$$

$$3 + 6 + 9 = 18 = 9$$

Εδώ διακρίνεται η διαφορετική τάξη των τριών Κύκλων μεταξύ τους. Υπάρχει η αριθμητική σχέση του 3 μεταξύ των τριών Κύκλων, που δηλώνει αναλογία, όχι όμως απόλυτη ομοιότητα.

Και το ΠΑΝ αποτελούμενο από τους τρεις Κύκλους μας δίνει πάλι τον αριθμό του ΟΛΟΥ, ήτοι : $3+6+9 = 18 = 9$.

Το ΠΑΝ λοιπόν των τριών Κύκλων αντιστοιχεί με το Υπερουσιαστικό και Ουσιαστικό ΟΛΟΝ, που περιείχετο στα τρία επίπεδα ΕΩΝ-ΙΩΝ-ΑΩΝ του ενός αρχικού και τελικού μοναδικού Κύκλου Έων.

ι. Συμπεράσματα

1. Όταν η Εωσφορική Δημιουργία έλαβε χώραν, ο Κύκλος ΑΩΝ απεσπάσθη του Έωνος και οι Δυνάμεις του Θεού εισέδυσαν στην Ουσία.
2. Η πράξη αυτή απετέλεσε ανταρσία έναντι της Θείας Τάξεως, αλλά ως εκ του μεγαλείου που περιείχε, δημιουργήθηκε ο Νόμος της Επανόδου για τα πεπτωκότα Τέκνα του Θόλου.
3. Εκ της πάλης των δύο Αρχών, Υπερουσίας και Ουσίας εμφανίστηκε μια νέα, τρίτη, Αρχή δια της ζωογονήσεως του λεπτοτέρου μέρους της Ουσίας.
4. Εκ της νέας Αρχής δημιουργείται ο Κύκλος Ουρανός, η πνευματική κατοικία της Θείας Ιεραρχίας.
5. Το επίπεδο της συνεχιζόμενης πάλης αποτελεί τον Κύκλο Κόσμος.
6. Το ΠΑΝ επομένως αποτελείται πλέον από τρεις Κύκλους, τον Κύκλο Έων - το αρχικόν Θεϊόν Σύμπαν - και τους Κύκλους Ουρανός και Κόσμος, που συναποτελούν οι δύο το Δημιουργημένο Σύμπαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ (Η Συνείδηση του Θεού)

«εγώ δέδωκα αυτοίς τον λόγον σου, και ο κόσμος εμίσησεν αυτούς, ότι ουκ εισίν εκ του κόσμου ... ουκ ερωτώ ίνα άρης αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού. εκ του κόσμου ουκ εισί, καθώς εγώ εκ του κόσμου ουκ ειμί ... καθώς εμέ απέστειλας εις τον κόσμον, καγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον. ... Πάτερ, ους δέδωκάς μοι, θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ' εμού,...) (Ιωάννου ιζ' . 14-24)

α. Αποσπάσματα

Θεώρημα 38ο

... εν τη Απολύτω φύσει του Θεού - της πρώτης δράσεως - μία δράσις 2α κατωτέρα εις πυκνότητα είναι ανωτέρω εις έντασιν. Η ενέργεια όσον περισσότερον εισδύει εν τη Ουσία, τόσον ελαττούται εις πυκνότητα και αυξάνει εις έκτασιν.

Θεώρημα 40ο

Η Αγάπη και η Σοφία, αι δύο αύται κύριαι και συνειδηταί εκφράσεις του Θεού, κατά την Μεγάλην Κοσμικήν Δημιουργίαν δεν ηδύναντο να παραμείνωσιν αδιάφοροι, προ του απεράντου Έργου, όπερ συνετελείτο, υπό επιδράσεις πότε μεν μυχίας πότε δε εναντίας.

Η Αγάπη και η Σοφία χωρίς να απολέσωσι την ενότητά των και χωρίς να χωρισθώσιν απ' αυτής, εβυθίσθησαν εν τοις επιπέδοις των κατωτέρων δημιουργιών ...

... δια να προφυλάξουν το Έργον της Δημιουργίας, επροίκισαν όλους του Κύκλους δια μιας ιεραρχίας Θείων ιδιοτήτων. Δια των ιδιοτήτων δε τούτων ο Θεός ζη μεθ' ημών και δια των αυτών πάντοτε ιδιοτήτων κατορθώνομεν να ζώμεν εν τω Θεώ.

Θεώρημα 42ο

Ο Έων εγκαταλείπων τον Κύκλον Έωνα υπό μορφήν ενός Όντος εισέρχεται εν τω Κύκλω Ουρανώ και λαμβάνει την μορφήν του Πνεύματος εν Πολλαπλασιασμή του Όντος.

Ο Έων εγκαταλείπων τον Κύκλον Ουρανόν υπό μορφήν ενός Πνεύματος εισδύει εν τω Κύκλω Κόσμω και λαμβάνει την μορφήν του Εγώ εν διαιρέσει του πρώτου Πνεύματος.

Θεώρημα 43ο

- Ο Έων εγκαταλείπων τον Κύκλον Έωνα υπό μορφήν ενός Όντος εισδύει εν τω Κύκλω Ουρανώ και λαμβάνει την μορφήν του Πνεύματος εν Πολλαπλασιασμή του Όντος.

Ο Έων εγκαταλείπων τον Κύκλον Ουρανόν υπό την μορφήν ενός Πνεύματος, εισδύει εν τω Κύκλω Κόσμω διατηρών την του Πνεύματος μορφήν του, ήτις και παραμένει αδιαίρετος και άφθαρτος.

- ... της Συνειδήσεως του Θεού αποτελουμένης εξ όντων ιεραρχικών.

- Ούτε πάσαι αι ιεραρχίαι αι ανώτεροι του Έωνος, υπερβαίνουν τον Κύκλον Κόσμον, δεν αλλάζουν μορφήν εν διαιρέσει, ίνα καθίστανται απαραβίαστοι και νικηφόροι κατ' εκείνου ...

Θεώρημα 44ο

Ο Έων εγκαταλείπων τον Κύκλον Έωνα υπό την μορφήν ενός Όντος, εισδύει εντός των δύο κατωτέρων Κύκλων διατηρών την του Όντος μορφήν του Αναλλοίωτον και Αιώνιον ...

Θεώρημα 45ο

- Οι Έωνες μεγεθύνονται εις Όντα εν τω Έωνι και εις ουδένα υπόκεινται ιεραρχικόν νόμον εις τους κατωτέρους κύκλους.
Οι Ίωνες γενόμενοι Όντα εν τω Κύκλω Έωνι, πολλαπλασιάζονται εις Πνεύματα εν τω Κύκλω Ουρανώ και εις ουδένα υπόκεινται νόμον ιεραρχίας του Κύκλου Κόσμου.
Οι Άωνες γενόμενοι Όντα εν τω Κύκλω Έωνι, πολλαπλασιάζονται εν τω Κύκλω Ουρανώ και διαιρούνται εν τω Κύκλω Κόσμω.
- Και εν τη ανθρωπότητι παρατηρούμεν ταξινόμησιν των Όντων, ήτις μας υπενθυμίζει την των Όντων του Παντός ...
- Η Διάνοια εισδύει εν τη μάξει των Ψυχικών και Υλικών χωρίς να υποστεί τους νόμους των.
Η Αισθητικότης εισδύει εν τη μάξει των Υλικών και βασιλεύει χωρίς να υποστεί τους νόμους των.
Παν κοινωνικών συγκρότημα, το οποίον θα επιδιώξη να υποτάξη εις νόμους τόσον την Διάνοιαν όσον και την Αισθηματικότητα βαίνει ασφαλώς προς τον Θάνατον ...

β. Δευτερεύοντα Όντα

Έχουμε ήδη αναφέρει, ότι μετά την εμφάνιση του πρώτου Όντος εντός της Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής, δια του οποίου προσωποποιήθηκε και εκδηλώθηκε η όψη του Θεού-Αίτιον, η δίμορφος Αρχή ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, σειρά ολόκληρη δευτερευόντων Όντων δημιουργείται εντός των επιπέδων της Υπερουσίας.

Στην Διδασκαλία μας συναντούμε, ότι ένα Όν δεν είναι παρά μια Θεία Σύλληψη, υπό την έννοια μιας πλήρους εκπορεύσεως, η οποία έχει την ισχύ αιωνίου Νόμου και η οποία κάτω από ορισμένες συνθήκες επήρε την μορφή του Όντος, δηλαδή αφ' ενός προσωποποιήθηκε ως μία απολύτως συγκεκριμένη Αρετή και αφ' ετέρου απέκτησε κρυσταλλοποιημένη Συνείδηση.

Συμπερασματικά λοιπόν, μπορούμε να ορίσουμε, ότι **κάθε Όν αποτελεί προσωποποίηση ενσυνείδητη μιας Θείας Αρχής ή Ιδιότητας.**

Το σύνολο των οντοποιημένων Θείων Ιδιοτήτων αποτελεί την Ιεραρχημένη Θεία Συνείδηση, αφού όλα τα Όντα κατέχουν βαθμόν συνείδησης και όλα μετέχουν σε μια βαθμιδωτή ιεράρχηση.

Συναποτελούν επομένως μια κλίμακα, η οποία ξεκινά από το Πρώτο Όν, τον Θεό-Αποτέλεσμα και καταλήγει στο ανθρώπινο Ατομικό ΕΓΩ.

Τα ιεραρχημένα αυτά Όντα διακρίνονται σε τρεις κατηγορίες αναλόγως του επιπέδου προελεύσεώς τους, ή αναλόγως του επιπέδου στο οποίο είναι εντοπισμένα. Έτσι έχουμε Έωνικά, Ιωνικά και Αωνικά.

Στο 42ο Θεώρημα αναφέρεται, ότι η δράση της Αγάπης-Σοφίας στον Έωνα δίδει την μορφή ενός Όντος σε όλες τις Αρχές και Ιδιότητες του Θεού, σε όλα τα Θεία Κατηγορήματα.

Ανάλογα, τώρα, με το επίπεδο, όπου το Ον δημιουργείται, στη λέξη ΟΝ προστίθεται το αντίστοιχο του επιπέδου χαρακτηριστικό πρόθεμα E, I, A και έτσι τα Όντα ονομάζονται ΕΟΝ, ΙΟΝ, ΑΟΝ, γραφή που διατηρήθηκε στα Γαλλικά.

Η σύσταση ενός Όντος χαρακτηρίζεται στο 45ο Θεώρημα ως Μεγεθύνσις. Δηλαδή, μία Θεία Σύλληψις οντοποιούμενη μεγεθύνεται. Γνωρίζουμε όμως, ότι στην υπάρχουσα πάντοτε Θεία Ιδιότητα εκείνο, το οποίο προστίθεται και την οντοποιεί είναι η Ατομική Συνείδηση. Άρα, το ότι η Θεία Ιδιότης αποκτά πρόσωπο με ατομική συνείδηση, αυτό, στο κείμενο αποδίδεται με τη λέξη μεγέθυνση.

Η Θεοσοφική Διδασκαλία παραδόθηκε στην Γαλλική γλώσσα και είναι η γαλλική λέξη amplifiant, η οποία στο Ελληνικό κείμενο μεταφράζεται ως μεγέθυνση.

Έχουμε την εντύπωση, ότι η έννοια αυτής της λέξης αποδίδεται ορθότερα στην περίπτωση μας με τον όρο ενισχύεται, αντί του μεγεθύνεται. Δηλαδή, η λέξη μεγέθυνση δεν θα πρέπει να εκληφθεί ως διόγκωση, ως αύξηση διαστάσεων μέσα στο χώρο, αλλά μάλλον ως απόκτηση ισχύος.

Αυτό το αντιλαμβανόμαστε - επανερχόμενοι σε όσα έχουμε πει - με το ότι η δημιουργία του Όντος οφείλεται σε αλληλοεπίδραση της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ.

Και πρέπει, να θυμηθείτε επίσης, ότι, όταν παραλληλίσουμε την δημιουργία του Όντος με την πρώτη κάθετη στήλη του εννεαδικού πίνακος, συσχετίσαμε το Ον με την Ισχύ, η οποία προκύπτει εκ της αλληλοεπιδράσεως Φαντασίας και Θελήσεως.

Φαντασία	-	Σοφία
Θέλεις	-	Αγάπη
Ισχύς	-	Ον

Δια της αλληλοεπιδράσεως δηλαδή της Φαντασίας και Θελήσεως οι δύο Αρετές αποκτούν Ισχύ, ή - αν θέλετε - από τη στιγμή εκείνη ισχύουν. Για το Ον «Αγάπη-Σοφία» η ισχύς αυτή οφείλεται στην δημιουργηθείσα Ατομική Συνείδηση. Επομένως, όταν το 45ο Θεώρημα ομιλεί περί μεγεθύνσεως των Εώνων εις Όντα, αυτό σημαίνει, ότι οι Έωνικές Σύλληψεις αυτοσυνειδητοποιούμενες αποκτούν Ισχύ.

Έτσι δημιουργούνται τα Έωνικά Όντα, εν συνεχεία δε απορρέουν τα Ιωνικά Όντα και εκ τούτων παρήχθησαν τα Αωνικά, εντός πάντοτε του Θείου Κύκλου.

Τα Όντα αυτά δεν πρέπει να συγχέονται με το Αρχικό ΟΝ, είναι όμως μορφές ανάλογες προς Αυτό, εφ' όσον το μιμούνται στην σύνθεσή τους, χωρίς - το επαναλαμβάνουμε - να είναι το ίδιο το πρώτο ΟΝ.

Η δημιουργία των Όντων αυτών στον Θείο Κύκλο, αποσκοπεί στην ανάληψη δράσης υπ' αυτών στον Θείο, αλλά και στους κατωτέρους Κύκλους, ή όπως αναφέρει η Διδασκαλία : «δια να διέλθουν η ΑΓΑΠΗ και η ΣΟΦΙΑ από το επίπεδο της Υπερουσίας στο επίπεδο της Ουσίας δανείζονται την μορφήν του Όντος».

Η οντοποιηθείσα πλέον Αρχή ή Ιδιότης του Θεού ακτινοβολεί τώρα προς τα κατώτερα επίπεδα, χωρίς βέβαια ποτέ ο Θεός να αποχωρίζεται των Ιδιοτήτων Αυτού, οι οποίες παραμένουν πάντοτε συγχωνευμένες και συνδεδεμένες μετά της Θείας Μονάδος.

Ο Θεός ποτέ δεν έπαψε, να έχει τις ιδιότητές Του, έστω και αν αυτές προεβλήθησαν σαν ακτινοβολίες υπό μορφήν Όντων Εωνικών, Ιωνικών και Αωνικών προς τους κατωτέρους Κύκλους.

Όταν λοιπόν λέμε, ότι τα διάφορα Υπερουσιαστικά Όντα εγκαταλείπουν τον Κύκλο Έωνα και εισδύουν στους κατωτέρους Κύκλους, δεν πρέπει να φανταζόμαστε, τονίζει και ο Α.Τ. Γεώργιος, ότι μετατοπίζονται από το ένα μέρος στο άλλο, ή ταξιδεύουν, όπως οι άνθρωποι.

Για μια Υπερουσιαστική Οντότητα το να εισδύσει στους Κύκλους Ουρανό και Κόσμο σημαίνει, το να προβάλλει στους Κύκλους αυτούς μια ακτινοβολία του Εαυτού της. Όταν έχουμε στο φυσικό Σύμπαν απλές εστίες υλικού φωτός ικανές, να προβάλουν τις ακτίνες τους στο Διάστημα, πόσο πιο φυσικό είναι αυτό για την Υπερουσία.

Ειδική Διδασκαλία της Σεβ. Μητέρας μας βεβαιώνει, ότι και αν ο Δώρος ως ιωνικό Ον προβλήθηκε στους κατωτέρους Κύκλους και αν οι Γίγαντες ως Αωνικά Όντα εισέβαλλαν στην Ουσία κι αν ο Λόγος ως Ον διέσχισε τα Διαστήματα και διεχύθη στην Παγκόσμια Ψυχή, εν τούτοις και η Θεία Τριάς παραμένει ακεραία και η Υπερτάτη Μονάς περιέχει πάντοτε εν Εαυτή τον Δώρον, φύλακα των διαβάσεων, αλλά και την Νόηση, την Βούληση, την Ρώμη, την Νοημοσύνη και τις άλλες οντοποιηθείσες σε Γιγαντικά Όντα Ιδιότητές Της, να κοσμούν τα Θεία Δώματα, να υπηρετούν τον Δημιουργό του Παντός και να δοξάζουν το Μεγαλείο του.

γ. Οι μεταμορφώσεις της καθόδου

Δύο είναι οι κατώτεροι Κύκλοι, στους οποίους προώρισται να εισδύσουν τα Όντα, καθώς θα εγκαταλείπουν τον Κύκλο Έων, είναι ο Κύκλος Ουρανό και ο Κύκλος Κόσμος.

Νόμοι διάφοροι εκείνων του Θείου Κύκλου και φύλακες των διόδων περιμένουν τα Όντα στην κάθοδό τους. Ας παρακολουθήσουμε την κάθοδο αυτήν και ας δούμε την επίδραση που έχουν οι Νόμοι των κατωτέρων Κύκλων επί των Όντων και των τριών κατηγοριών, που προαναφέραμε. Ας δούμε δηλαδή, τι υφίστανται οι ακτινοβολίες αυτές από τη στιγμή, που εγκαταλείπουν τον Κύκλο Έων, για να δράσουν στους κατωτέρους Κύκλους.

Ήδη στο 38ο Θεώρημα αναφέρεται, ότι μια ενέργεια, μια ακτινοβολία, όσο περισσότερο εισδύει στην Ουσία, τόσο πολλαπλασιάζονται οι πυκνές μορφές της Ουσίας και τόσο εντείνεται η αντίστασή της στην εισδυτική ενέργεια.

Απέναντι σ' αυτήν την αυξανόμενη πυκνότητα των Ουσιαστικών επιπέδων οι Υπερουσιαστικές ακτινοβολίες αναγκάζονται, να γίνουν πιο διεισδυτικές. Όπως και τα εργαλεία που θα χρησιμοποιήσουμε, για να διαπεράσουμε στερεά αντικείμενα, τα διαλέγουμε να είναι πολύ λεπτά, αλλά και πολύ στερεά, έτσι και οι πυκνές ακτινοβολίες διαθλώμενες αυξάνουν σε ένταση και γίνονται πιο διεισδυτικές.

Πάλι από την Διδασκαλία έχουμε το ότι η ατομική κίνηση ελεύθερη και ανεξάρτητη έχει χαρακτήρα διεισδυτικό. Αρχίζει ως καμπύλη ή σφαιρική και

απομακρυνόμενη μεταπίπτει - μπροστά στην αντίσταση - σε γωνιώδη ή κωνική κίνηση. Αυτό βέβαια αφορά τον Κύκλο Κόσμο, είναι όμως χαρακτηριστικό σε σχέση με όσα αναφερόμαστε.

Σκεφθείτε την σκέψη του Ανθρώπου και την δράση. Πόση συμπύκνωση έχει η πρώτη και πόση ένταση η δεύτερη. Είναι δύο Τρόποι μιας δύναμης που πρώτα, στη σκέψη, συγκεντρώνεται και όταν έρθει η ώρα της δράσης εισχωρεί. Και - λέει χαρακτηριστικά κάπου η Μ.Δ. Καίτη - καθώς τα Όντα εγκαταλείπουν το Θείο επίπεδο, για να εισδύσουν στους κατώτερους Κύκλους περνούν από το όριο εκείνο, μετά από το οποίο ο στοχαστικός Θεός γίνεται ενεργητικός.

Εδώ θα ήθελα να αναφερθώ σε σχετικά φαινόμενα, που έχουν διατυπωθεί ως νόμοι της Φυσικής, το φαινόμενο VENTOURI όσα σχετίζονται με τη μεταφορά ηλεκτρικών φορτίων, ακτίνες Laser, ή η τεχνική της αμμοβολής. Βλέπουμε δηλαδή, ότι όταν προβάλλεται αντίσταση - έστω υπό μορφήν πυκνότητας - σε ένα μετακινούμενο σώμα, ή σε μετακινούμενη δέσμη ενέργειας, το σώμα αυτό ή η δέσμη ενέργειας υφίσταται μεταβολές προκειμένου να υπερνικηθεί η αντίσταση.

Στα υγρά, όσο μειώνεται η διάμετρος του αγωγού, τόσο αυξάνει η ταχύτητα κίνησης, στον ηλεκτρισμό για να αντιμετωπισθούν οι αυξανόμενες αντιστάσεις στη μεταφορά ηλεκτρικών φορτίων αυξάνουμε την τάση του ρεύματος κλπ. Αλλά και τα φαινόμενα διαθλάσεως, παραθλάσεως, πολώσεως, αναλύσεως του φωτός φανερώνουν, πως μια ακτινοβολία επηρεάζεται από τις συνθήκες του περιβάλλοντος, ενός του οποίου εισχωρεί και τους ισχύοντες νόμους του νέου επιπέδου.

Τα Θεωρήματα 42-45 περιγράφουν τις μεταμορφώσεις, που υφίστανται τα Όντα, καθώς εισδύουν σε Κύκλους αυξανόμενων αντιστάσεων.

Ο καθένας εκ των δύο κατωτέρων Κύκλων, ο Ουρανός δηλαδή και ο Κόσμος έχει τους δικούς του νόμους, τους οποίους μοιραίως θα συναντήσουν στη διαδρομή τους τα Όντα από τη στιγμή, που θα εγκαταλείψουν τον Θείο Κύκλο.

Το αν θα υποστούν την επίδραση των νόμων αυτών και ποια θα είναι τα αποτελέσματα αυτής της επιδράσεως επί των Όντων, δηλαδή, ποιες θα είναι οι μεταμορφώσεις τις οποίες τα Όντα θα υποστούν εξ ανάγκης, εξαρτάται από την ιδιαίτερη καταγωγή των Όντων αυτών.

Αυτό σημαίνει ότι διαφορετική επίδραση θα έχουν οι Νόμοι των δύο κατωτέρων Κύκλων επί των ΑΩΝΙΚΩΝ, από εκείνη, που θα έχουν επί των ΙΩΝΙΚΩΝ, ή επί των ΕΩΝΙΚΩΝ Όντων. Και μπορούμε, να πούμε, ότι πρέπει να θεωρηθεί φυσική αυτή η διαφορά επίδρασης των Νόμων επί Όντων, που είναι γνωστό ότι διαφέρουν μεταξύ τους. Διαφέρουν ως προς τον βαθμό συνειδητότητας τον οποίον έχουν.

Εδώ στο επίπεδό μας παρατηρούμε, ότι ένα φυσικό εμπόδιο, που θα συναντήσει στο δρόμο της μια ομάδα ταξιδιωτών, θα έχει διαφορετική επίδραση επί του κάθε ατόμου ανάλογα με τις σωματικές του ικανότητες, την αποφασιστικότητα, το ψυχικό του σθένος, με την προετοιμασία του, την προϋπάρχουσα εμπειρία παρομοίων γεγονότων.

Επίσης στην μετακίνηση των ατόμων, ανάλογα με το λόγο, για τον οποίον το κάθε άτομο μετακινείται από χώρα σε χώρα ισχύουν και διαφορετικοί νόμοι, διαφορετικοί κανονισμοί και επιβάλλονται διαφορετικές υποχρεώσεις.

Έτσι και στο ταξίδι της καθόδου των Θείων Όντων σε τόπους ξένους, άγνωστους, αφιλόξενους, ίσως εχθρικούς, οι νόμοι των χωρών αυτών θα έχουν διαφορετική ισχύ έναντι π.χ. των ΕΩΝΙΚΩΝ Όντων απολύτου Συνειδήσεως, από εκείνην που θα έχουν απέναντι στους ασυνείδητους και αγνοούντες τα πάντα ΑΩΝΕΣ.

δ. Η πρώτη μεταμόρφωση

Δύο λοιπόν είναι οι Κύκλοι, που θα συναντήσουν στην κάθοδό τους τα Όντα, δύο επομένως και τα είδη των μεταμορφώσεων, που υφίστανται.

Η πρώτη μεταμόρφωση έχει σχέση με την είσοδο των Όντων στον Κύκλο Ουρανό και συνίσταται στη λήψη υπό του Όντος της μορφής του Πνεύματος. Το 42ο Θεώρημα λέει ακριβώς, ότι «... εισέρχεται εν τω Κύκλω Ουρανώ και λαμβάνει την μορφήν του Πνεύματος εν πολλαπλασιασμών του Όντος».

Το Όν λοιπόν λαμβάνει την μορφήν του Πνεύματος. Δεν μετατρέπεται σε Πνεύμα, δεν παύει να παραμένει Όν, δεν χάνει δηλαδή την συστατική του φύση και την αξία της Μονάδος του. Η Μονάδα θα εκδηλωθεί στο νέο αυτό επίπεδο ως τρεις διακεκριμένες ιδιότητες και αυτό εννοείται με την λέξη πολλαπλασιασμός. Το ενιαίο Όν θα παρουσιαστεί ως Φαντασία, Θέληση και Ισχύς, οι οποίες με την διαφορετική και διαδοχική τους δράση θα εκφράζονται σαν τρεις συνεργαζόμενες οντότητες.

- Και το ΟΝ παύει να υπάρχει ; Βεβαίως όχι !
- Τι σημαίνει τότε το λαμβάνει την μορφήν του Πνεύματος ;

Σημαίνει, ότι μια πρώτη κίνηση, που εφάνέρωσε εκ του μηδενός το Όν, συνεχίζουσα την δραστηριότητά της παρήγαγε δια του Όντος άλλες δύο κινήσεις, ώστε εν τέλει οι τρεις κινήσεις - ως τρεις κύκλοι - συγχωνευόμενες σε μια κοινή κεντρομόλο δύναμη αποτελούν πλέον ένα Πνευματικό Όν σε κατάσταση εκδήλωσης και δραστηριότητας, που έχει πλέον και την συνείδηση του Όντος.

Την πρώτη αυτήν μεταμόρφωση μπορεί κανείς να την παρομοιάσει με το φυσικό φαινόμενο της πολλαπλής διαθλάσεως, κατά το οποίο μια ακτίνα που προσπίπτει επί της επιφανείας ενός πυκνότερου υλικού και μάλιστα ανισοτρόπου, με διαφορετικά θα μπορούσαμε δηλαδή να πούμε υποπεδία, πολλαπλασιάζεται σε περισσότερες - τρεις εν προκειμένω - ακτίνες, χωρίς η κάθε μία νέα ακτίνα να υστερεί, ως προς την κυματική της σύνθεση, έναντι της αρχικής.

Αν, τώρα, ένα Όν κατέχει από της συστάσεώς του τη Συνείδηση του Όντος του, δεν έχει ανάγκη να λάβει την μορφή του Πνεύματος, καθώς αλλάζει πεδίο δραστηριότητας, και δεν υπόκειται άρα στην ανάγκη αυτής της μεταμορφώσεως, της πρώτης.

- Και υπάρχει τέτοιο Όν ;
- Σύμφωνα με την Διδασκαλία μας υπάρχει !
- Είναι το εκ του πρώτου επιπέδου προερχόμενο, του επιπέδου της Απολύτου Συνειδητότητας, είναι το ΕΩΝΙΚΟ ΟΝ.

Το ΕΩΝΙΚΟ ΟΝ, το οποίο είναι οντοποίηση της Υπερτάτης Συνειδήσεως, δεν έχει ανάγκη να πάρει την μορφή του Πνεύματος. Είναι η Αλήθεια και δεν υπάρχει εκτός Αυτού ουδέν, που οφείλει να γνωρίσει.

Τα ΙΩΝΙΚΑ άρα Όντα και τα ΑΩΝΙΚΑ, τα Όντα δηλαδή που προέρχονται από το Υποσυνείδητο και το Ασυνείδητο μέρος της Υπερουσίας, δεν έχουν συνείδηση

εαυτών και πρέπει επομένως να λάβουν την μορφή του Πνεύματος, για να αποκτήσουν την συνείδηση του Όντος τους.

Τα ΙΩΝΙΚΑ και τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα πρέπει, την Υπέρταση Σοφία, που είναι ο Θεός, να τη γνωρίσουν και να ενωθούν με Αυτήν. Πρέπει να λειτουργήσει μέσα τους ο μηχανισμός της Φαντασίας, που μετατρέπει τις ιδέες σε συλλήψεις, που μεταφέρει την Αλήθεια από του ενός επιπέδου στο επόμενο. κι αυτό επειδή ήδη σαν Όντα είναι δημιουργήματα εντός ενός κατωτέρου σχετικώς επιπέδου. Πρέπει δηλαδή να αποκτήσουν συνείδηση της Αλήθειας, για να γίνουν η Αλήθεια.

Μόνο εν Πνεύματι τα ΙΩΝΙΚΑ και τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα θα κατακτήσουν τις συλλήψεις του Απολύτου Ενός και δρώντα θα αποκτήσουν τη Συνείδηση της φύσεώς τους. Έτσι θα μεταπηδήσουν από τα υποστρώματα της Υποσυνειδήτου και της Ασυνειδήτου Υπερουσίας στο Υπερ-φως της Συνειδητής Υπερουσίας και θα βρεθούν ως Θείες Υπερσυνειδήσεις στην Αυτάρκεια της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής.

Παρά ταύτα για τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα η πρώτη αυτή μεταμόρφωση δεν αρκεί. Για να αποκτήσουν την Συνείδηση του Όντος θα λειτουργήσουν στον Κύκλο των αντικειμένων και εκεί θα αντικειμενοποιηθούν. Εκεί θα μιμηθούν το πρώτο ΟΝ, εκεί θα ερευνήσουν, εκεί θα δουν με τα χωματένια μάτια το είναι τους και εκεί θα διαισθανθούν τον Θεό. Θα νοσταλγήσουν και θα πάρουν το δρόμο της επιστροφής.

ε. Η τελευταία μεταμόρφωση της καθόδου

Η δεύτερη και τελευταία μεταμόρφωση στην κάθοδο των Όντων λαμβάνει χώραν κατά την περίοδο, που αυτά ως Πνεύματα εγκαταλείπουν τον Κύκλο Ουρανό, για να εισέλθουν στον Κύκλο Κόσμο. Τα ΕΩΝΙΚΑ και ΙΩΝΙΚΑ Όντα δεν υφίστανται καμία μετατροπή κατά την είσοδό τους στον Κύκλο Κόσμο. Επομένως αποτελεί διαίρεση της Αωνικής ακτινοβολίας. «... εν διαιρέσει του Πρώτου Πνεύματος» αναφέρει το 42ο Θεώρημα.

Το γεγονός αυτό προσομοιάζει με το φυσικό φαινόμενο της αναλύσεως του φωτός, όπου μια ακτίνα του ηλιακού φωτός διερχομένη δι' ενός κρυσταλλικού σώματος αναλύεται σε επί μέρους συχνότητες, όπως δε είναι γνωστό, αναλύεται στα 7 χρώματα του ηλιακού φάσματος. Εδώ, η κάθε μια από τις δευτερεύουσες ακτίνες αποτελεί μέρος της αρχικής. Αφού λοιπόν η αρχική ακτίνα διαιρείται, οι δευτερεύουσες, ως μέρη της αρχικής, δεν είναι ισοδύναμες προς εκείνην. Είναι δε γνωστό, ότι όταν κατόπιν οι 7 δευτερεύουσες ακτίνες συμβληθούν, ανασυνθέτουν στην ολότητά της την αρχική ηλιακή ακτίνα.

Αυτό το φαινόμενο ακολουθεί περίπου την επαφή των ΑΩΝΙΚΩΝ Όντων με το υλικό, από το οποίο αποτελείται ο Κύκλος Κόσμος. Και το κάθε ΑΩΝΙΚΟ Ον, αφού ήδη έχει υποστεί την πρώτη μεταμόρφωση σε Πνεύμα, διαιρείται τώρα σε δευτερεύουσες ακτίνες.

Οι διαιρέσεις εδώ είναι αλληπάλληλες.

Κατ' αρχήν κάθε Γιγαντικό Ον διαιρείται σε 10 δευτερεύουσες ακτινοβολίες, τους «ΗΜΙΓΙΓΑΝΤΕΣ» ή «ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΟΥΣ».

Περαιτέρω κάθε ΗΜΙΓΙΓΑΣ, δηλαδή κάθε Ημιγιγαντική ακτίνα διαιρείται εκ νέου σε 12 επί μέρους ακτίνες τους «ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ» ή «ΟΜΑΔΙΚΟ ΕΓΩ», από το οποίο τελικά θα προκύψουν ως αποτέλεσμα νέας διαίρεσης τα «ΑΤΟΜΙΚΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΕΓΩ».

Ο ΔΩΡΟΣ στο σχόλιό του για το 37ο Θεώρημα αναφέρει, ότι μεταξύ του Πνεύματος και του ΕΓΩ υπάρχουν και άλλες ιεραρχίες Όντων και υποθέτει, ότι το ΕΓΩ έχει στην σειρά τον αριθμό 5.

Πράγματι, αν βάλουμε στη σειρά τις προηγούμενες μορφές, μπορούμε να κατασκευάσουμε μια κλίμακα ξεκινώντας από τους Γεννήτορες, που εκπροσωπούν το ΠΝΕΥΜΑ ως εξής :

Ον - Γεννήτωρ	=	1
Ον - Γίγας	=	2
Ον - Ημιγίγας	=	3
Πατριάρχες (ομαδικό ΕΓΩ)	=	4
Ατομικό ΕΓΩ	=	5

Έτσι βλέπουμε, να διαμορφώνεται η Θεία Ιεραρχία σαν μια κλίμακα εξέλιξης, ξεδιπλώματος δηλαδή, της Συνειδήσεως του Θεού.

Δι' αυτής της Κλίμακος «ο Θεός ζει μεθ' ημών και ημείς καταρθώνομεν να ζώμεν εν τω Θεώ». Οι προσωποποιήσεις των βαθμίδων της κλίμακος θα αποτελέσουν την Θεία Οικογένεια, όπως θα την δούμε αμέσως κατά τον συστατικό του τύπο προσομοιάζει με το πρώτο Όν, πολλαπλασιάζεται και παίρνει την τριαδική μορφή του Πνεύματος, επαναλαμβανόμενης δηλαδή της πρώτης μεταμορφώσεως την οποίαν υπέστη το ΑΩΝΙΚΟ Ον, προκειμένου να εισέλθει στον Κύκλο Ουρανό.

Συμπερασματικά καταλήγουμε στο, ότι ένα ΑΩΝΙΚΟ Ον, προκειμένου να εισέλθει στον Κύκλο Κόσμο, μετατρέπεται δια σειράς διαιρέσεων σε Ατομικά ΕΓΩ, υπόκειται άρα στην επίδραση των Νόμων του Κύκλου αυτού.

Η διαίρεση φέρνει τον Νόμο της ΑΝΑΓΚΗΣ. η λήθη δρα αποτελεσματικά επί του Φυσικού Εγώ, το οποίο σαν άλλος Οδυσσεύς ναυαγός στις άγνωστες τούτες ακτές της Κοσμικής Δημιουργίας κυριεύεται από την Κίρκη της υλοφροσύνης, που μεταμορφώνει τον Άνθρωπο σε χοίρο και λησμονεί το μοναδικό του προορισμό, την επιστροφή του σαν βασιλιάς στην Ουράνια Ιθάκη.

Το ερώτημα που τίθεται τώρα είναι, γιατί τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα και μόνο αυτά υφίστανται την διαίρεση, την επίδραση δηλαδή των Νόμων του Κύκλου Κόσμος.

Μετά την εισβολή των ΑΩΝΩΝ στην Ουσία δημιουργήθηκε μοιραίως γι' αυτούς η ανάγκη να εξελιχθούν και να επανέλθουν. η εξέλιξη δε αυτή θα λάβει χώραν αναγκαστικά μέσα στην Ύλη και δια της Ύλης.

Το επίπεδο όμως της Ύλης που edιάλεξαν για την εξέλιξή τους είναι το επίπεδο της ΔΙΑΙΡΕΣΗΣ και τα Όντα, που αναγκαστικά θα το χρησιμοποιήσουν για να εξελιχθούν, θα υποστούν τους Νόμους του επιπέδου. Και υφίστανται την διαίρεση μετατρέπόμενα τελικά σε Ατομικά Ανθρώπινα ΕΓΩ.

Τα ΕΩΝΙΚΑ και τα ΙΩΝΙΚΑ Όντα δεν έρχονται στον Κόσμο, για να εξελιχθούν, αλλά για να εξελιχθούν, για να βοηθήσουν στην εξέλιξη των ΑΩΝΩΝ. Γι' αυτό ο Νόμος της Διαίρεσης δεν έχει εξουσίαν επί των Ανωτέρων και Ανωτάτων Όντων της Θείας Οικογενείας.

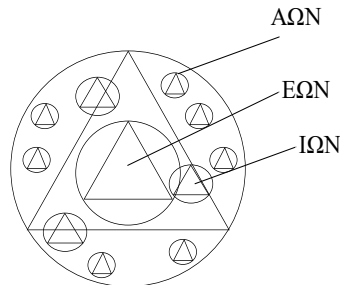
Ο ΙΩΝ εισέρχεται στον Κύκλο Κόσμος άνευ αλλοιώσεως διατηρών την του Πνεύματος μορφήν του, η οποία παραμένει αδιαίρετος και άφθαρτος.

Ο δε ΕΩΝ ανταποκρινόμενος στην έκκληση των κατωτέρων Κύκλων εισδύει

εις αυτούς, αλλά δεν αλλοιώνεται ουδόλως. «Αγνοεί τον πολλαπλασιασμόν, ούτε υπόκειται στην διαίρεση» και - καταλήγει το 44ο Θεώρημα - «Δύναται να διασχίσει ατιμωρητί πάσας τα καταστάσεις της Δημιουργίας, να φθάσει εις την πλέον πυκνήν και πολύπλοκον κατάστασιν χωρίς να υποστεί την αλλοίωσιν εκείνην, η οποία οδηγεί στην λησμοσύνη της αρχικής πηγής ... Ευρισκόμενος εις τον Κόσμον διατελεί σε αδιάκοπη επαφή μετά του κέντρου εκ του οποίου προέρχεται. Χάρις στη μνήμη αυτή διατηρεί τη μονάδα του και την ακεραιότητά του».

Πλην του Όντος του εκπορευομένου εκ του Έωνος, το οποίο ταυτίζεται με τον ΛΟΓΟΝ, ο οποίος εκδηλώνει εν εαυτώ την Θείαν Τριάδα, το μόνο Ον που εκδηλώθηκε στον Κόσμο, χωρίς επίσης να υποστεί καμία αλλοίωση είναι ο Εωσφόρος, ο Σατάν. εφ' όσον προέρχεται από την ίδια πηγή εισέδυσσε στον Κόσμο χωρίς και εκείνος να μεταμορφωθεί.

Εδώ, θα μπορούσαμε ίσως να δείξουμε σχηματικά τις τρεις κατηγορίες των δευτερεύοντων Όντων εν σχέσει με το Πρώτο Όν ως εξής : Αποδίδουμε συμβολικά το Πρώτο Ον με έναν μεγάλο κύκλο που φέρει εγγεγραμμένο τρίγωνο.



Στο σχήμα αυτό τα μεν ΕΩΝΙΚΑ Όντα είναι της αυτής συστάσεις και ομόκεντρα, ενώ τα ΙΩΝΙΚΑ και τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα έχουν μεν τον ίδιο συστατικό τύπο, αλλά δεν είναι ομόκεντρα, έχουν απομακρυνθεί του κέντρου, γι' αυτό και είναι υποσυνείδητα και ασυνείδητα αντιστοίχως και υπόκεινται στους νόμους των επιπέδων. Παραμένουν βέβαια πάντοτε εντός του Πρώτου ΟΝΤΟΣ, πρέπει δε δια του ατομικού τους κέντρου να έλθουν κάποτε εις επαφήν με το Πρώτο ΟΝ.

Και από τα Άνω ως έλθουμε στα Κάτω.

Βλέπουμε, ότι η ανθρώπινη Κοινωνία αποτελεί μια σχέση μεταξύ Όντων διαφόρων κατηγοριών ενσαρκωμένων.

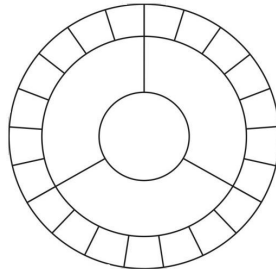
Αντιλαμβάνεται κανείς τα αναφερόμενα στο τέλος του σχολίου του 45ου Θεωρήματος παραλληλίζοντάς τα με τα προαναφερθέντα. Όπως οι νόμοι του κατωτέρω Κύκλου δεν έχουν ισχύν επί των ΕΩΝΙΚΩΝ και ΙΩΝΙΚΩΝ Όντων και δεν μπορούν να επιβληθούν επ' αυτών, έτσι και στην Ανθρώπινη Οντότητα δεν μπορούν να επιβληθούν οι νόμοι της Ψυχής και του Σώματος. ούτε μπορεί στην Ανθρώπινη Κοινωνία ένα Κοινωνικό Σύστημα να υποτάξει τους Διανοητές, ή τους Ανθρώπους που εκφράζουν την γνήσια αισθητική, στις υλόφρονες επιδιώξεις.

Κάθε τέτοια απόπειρα θα οδηγήσει τελικά το Σύστημα αυτό σε αποτυχία και την Κοινωνία σε κατάσταση ανισορροπίας.

Κάθε απόπειρα, που υποτάσσει την Διάνοια και το Αίσθημα στις απαιτήσεις του κορμιού θα οδηγήσει επίσης τον Άνθρωπο στην εξαθλίωση και τον Πνευματικό Θάνατο.

ΕΩΝ, ΙΩΝ, ΑΩΝ Όντα διαφορετικής κατηγορίας, προέλευσης, επιπέδων συνείδησης, καταστάσεως δυνατοτήτων. Θα έλεγε κανείς, ότι πρόκειται για διάφορες εντοπίσεις κάπου στο χώρο προσώπων όμοιων περίπου με εμάς.

Και όμως όλα αυτά δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτε άλλο - και μην το ξεχνάτε - παρά μία πολλαπλή επέκταση, μέσω ακτινοβολίας, του Πρώτου ΟΝΤΟΣ, του Θεού μας, που αποδίδεται στο σχήμα του 43ου Θεωρήματος ως κεντρικό Ον, ως η Μείζων Μονάς, η οποία παρουσιάζει πρώτα την Τρίμορφη δραστηριότητά Της (Πνεύμα, Ελάσσων Μονάς) και εν συνεχεία την Κοσμική Της δραστηριότητα δια του πλήθους των Κοσμικών ΕΓΩ (Κοσμική Μονάς). Μήπως, τι άλλο εννοεί ο Α.Τ. Γεώργιος, όταν αναφερόμενος στο ΕΓΩ - ως ένα διαιρέσεως δι' αποκλίσεως του Πνεύματος - το εξηγεί ως «εκτροπή» μια ακτίνας, η οποία παραμένει άμεσα και κατ' ευθείαν συνδεδεμένη με την πηγή της, μορφή, και όχι τεμαχισμένη ανεξάρτητη παραγωγή.

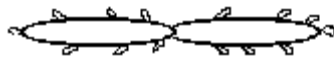


Και συνεχίζει : 'Ένα σύμβολο θα μπορούσε να μας δώσει καλύτερη εικόνα των διαφόρων αυτών υπερουσιαστικών καταστάσεων, οι οποίες προέρχονται οι μεν από τις δε, των οποίων οι επακόλουθοι αποτελούν μέρος αναπόσπαστο των προηγούμενων και οι οποίες εν τούτοις είναι «το ίδιο πράγμα».

Αυτό το σύμβολο θα ήταν μια αρχική κίνηση, που θα προσελάμβανε διαδοχικά διάφορες «τροπές», οι οποίες θα ήταν «φάσεις» δραστηριότητος της ίδιας αυτής κίνησης.

Οι «φάσεις» αυτές δραστηριότητος θα αποτελούν διαφορετικές όψεις της μόνης και μοναδικής αρχικής κινήσεως, που μπορούν να δώσουν την εντύπωση ανεξαρτήτων εκδηλώσεων, οι οποίες όμως δεν θα ήταν πραγματικά ανεξάρτητες.

Δείτε ένα σύμβολο, που αντιπροσωπεύει τον Δώρο και την Δώρα με τους 7 Γίγαντες που αντιστοιχούν στον καθένα, το οποίο σύμβολο μπορούμε εύκολα να το επιτύχουμε με ένα νήμα.

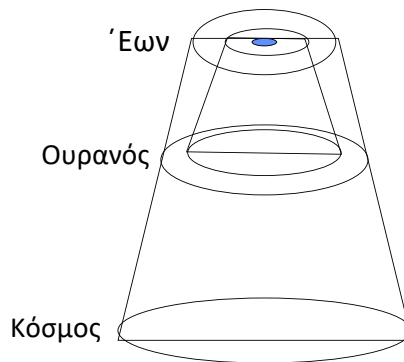


Είναι πάντοτε το ίδιο νήμα που σχηματίζει διάφορους κρίκους ή κόμβους. ΟΙ δύο κύριοι κρίκοι, μολοντί κατά κάποιον τρόπο είναι ένα και το αυτό πράγμα, δείχνουν εν τούτοις δύο διαφορετικές καταστάσεις και οι δευτερεύοντες κρίκοι, που αντιπροσωπεύουν τους Γίγαντες, μολοντί έχουν την πηγή τους στους κύριους

κρίκους, δεν είναι οι κρίκοι αυτοί και εν τούτοις αποτελούν αναπόσπαστο μέρος αυτών, είναι το ίδιο πράγμα, παρόλο που προσλαμβάνουν μια κατάσταση ατομική.

Το ατομικό εν τέλει ΕΓΩ είναι το τέρμα μιας υπερουσιαστικής ακτίνας που έρχεται όμως από αρκετά μακριά. Αρκετά μακριά όχι τόσο σε απόσταση στο χώρο, αλλά ποιοτική, διότι η ακτίνα αυτή αποσυντεθείσα κατ' επανάληψη και εντοπισθείσα σ' ένα υλικά σκηνώμα δεν έχει πλέον καμιά σχεδόν ανάμνηση της πηγής της.

Αν αυτή την ακτινοβολία την δούμε με άλλο τρόπο πάλι σχηματικώς θα έχουμε την ανάπτυξη ενός κώνου, ενός κώνου στον οποίον ο Έων είναι ο επικρατών Κύκλος, ο Ουρανός ο μέσος Κύκλος και ο Κόσμος ο κατώτερος Κύκλος.



Ο ΕΩΝ κατέχει την κορυφή και το κέντρο του Κώνου. Ο ΙΩΝ κατέχει το διάμεσο μέρος της κορυφής του Κώνου και προβάλλεται στον Κύκλο Ουρανός, ο δε ΑΩΝ κατέχει το εξωτερικό μέρος της κορυφής του Κώνου και προβάλλεται εντός των Κύκλων Ουρανός και Κόσμος.

στ. Η Λήθη και η Πίστη

Από τις ίδιες φράσεις των κειμένων μας ξεχωρίζει πλέον, ότι οι αλλοιώσεις τις οποίες υφίστανται τα ΑΩΝΙΚΑ και ολιγότερο τα ΙΩΝΙΚΑ Όντα, καθώς οδεύουν προς τους κατώτερους Κύκλους, έχουν σαν κύριο αποτέλεσμα την λήθη της καταγωγής αυτών.

Φαίνεται λοιπόν, ότι εκείνο που ωθεί τα ανθρώπινα Όντα συνεχώς προς το κατώτερο και τα καθιστά ανίκανα, να ανίκανα να ακολουθήσουν την οδό της εξέλιξης κατά τρόπο σταθερό, εκείνο που συντελεί ώστε οι Άνθρωποι να μην έχουν συνείδηση του χρέους τους και του σκοπού τους παρά σε σπάνιες αναλαμπές, ενώ χρησιμοποιούν διαρκώς την συνείδησή τους για εξυπηρέτηση των πρακτικών και κατωτέρων ορέξεων είναι η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΗΣ ΠΗΓΗΣ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥΣ.

Πρόκειται για μια κατάσταση, που αποτελεί συνέπεια της παρουσίας μας στον Κόσμο και της υποταγής μας στους Νόμους του κατά τρόπο σχεδόν απόλυτο.

Ο Νόμος της ΛΗΘΗΣ είναι νόμος της ΥΛΙΚΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ και επηρεάζει μόνο τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα. οι Γεννήτορες θυμούνται.

Εφ' όσον τα ΑΩΝΙΚΑ Όντα υφίστανται πάνω στην Γη την διαίρεση, τον τεμαχισμό δηλαδή του συνολικού (ομαδικού) ΕΓΩ, είναι υποχρεωτικά να ερευνήσουν, για να θυμηθούν το σκοπό της καθόδου τους.

Τα ΕΩΝΙΚΑ και ΙΩΝΙΚΑ Όντα, αν και υφίστανται τους φυσικούς νόμους του επιπέδου, εν τούτοις, επειδή δεν έχουν απώλεια της μνήμης, δεν συμμαχούν με τους νόμους της Δημιουργίας και δεν αφήνονται στην επιρροή των νόμων αυτών. Έτσι μπορούμε, να δούμε τα χαρακτηριστικά των διαφόρων Όντων στον Κόσμο.

Το Ον-Λόγος κατέχει όλα τα στοιχεία της Δημιουργίας. Το αντικείμενο της Θέλησής Του πραγματοποιείται αμέσως.

Δεν υπόκειται άρα στον Νόμο της Προσπαθείας και του Προοδευτικού έργου.

Το Όν-Γεννήτωρ (Πνεύμα) κατέχει την αρετή της δημιουργίας Μορφών, κατόπιν όμως προσπαθείας. Μπορεί να αναπαραγάγει διαδοχικά την μία μορφή μετά από την άλλη. Αλλά μήπως και το Πνεύμα μας δεν κάνει την ίδια εργασία ; Η δραστηριότητά του περνά από σταθμούς διαδοχικούς και τα δημιουργήματα είναι μερικώς πραγματοποιούμενα.

Στο σχόλιο εξ άλλου του Θεωρήματος 44 αναφέρεται : «Η ΔΩΡΑ είναι το Πνεύμα το δημιούργησαν μιαν μορφήν. Σεις είσθε τα Εγώ τα τελειοποιούντα την μορφήν αυτήν στην Κοσμική και ιδιαιτέρως την Γήινη έκφραση».

Τα ΕΓΩ λοιπόν ολοκληρώνουν τις μορφές που δημιούργησε το Πνεύμα. Είναι μια κατάσταση του Όντος εξαρτώμενη από τις συνθήκες του Κόσμου. Είναι υποχείριο των εντυπώσεων που δέχεται και γι' αυτό ευάλωτο.

Νοιώθει κανείς - θα γράψει κάποτε η Μ.Δ. της Ανατολής Καίτη - μια συναρπαστική αλληλουχία στην διαδοχική δραστηριότητα του ΟΝΤΟΣ και αντιλαμβάνεται, ότι δεν είμαστε απλοί θεατές στην ολοκλήρωση των συλλήψεων του ΟΝΤΟΣ στα ανώτερα επίπεδα, αλλά απαραίτητοι συνεργάτες. Αυτήν την μορφή, που συνέλαβε η ΔΩΡΑ, πρέπει εμείς να την τελειοποιήσουμε στην Γη.

Ποια άραγε είναι η μορφή αυτή ;

Αυτή η μορφή είναι το Έργο Της, είναι η συνολική Της Σύλληψη, η οποία εφαρμοζόμενη στην Ανθρωπότητα θα οδηγήσει στην εξέλιξή της, είναι ο σκοπός του Τάγματός μας.

Εκτελεστές του Έργου αυτού πάνω στην Γη δεν είναι ούτε η ΔΩΡΑ, ούτε ο ΔΩΡΟΣ αλλά εμείς, τα ΕΓΩ. Εμείς είμαστε εκτελεστές της Διαθήκης των Πατέρων μας και αυτό πρέπει να μας οδηγήσει στο να αντικαταστήσουμε την επίμονη αδράνειά μας με μια ολοκληρωτική συνεχή προσπάθεια.

Η ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ είναι ο Θεός

Το ΟΝ είναι ο Λόγος του Θεού

Το ΠΝΕΥΜΑ είναι τα Γονεύοντα Όντα, τα οποία προδημιουργούν.

Το ΟΜΑΔΙΚΟ ΕΓΩ είναι τα Γεννώντα Όντα, που εκδηλώνουν αυτήν την Προδημιουργία.

Το ΑΤΟΜΙΚΟ ΕΓΩ είναι τα εφαρμόζοντα Όντα. εφαρμόζουν στον Κόσμο τις συλλήψεις του Πνεύματος.

Η εκτέλεση του Έργου - πρέπει να το ξαναπούμε - πάνω στην Γη έχει ανατεθεί στους Ανθρώπους.

Πως, όμως, θα κατορθώσουμε, να εκτελέσουμε το Έργο ;

Η απάντηση από τους Διδασκάλους μας είναι σύντομη και σαφής.

Με την απόκτηση Πίστης !

Όμως τι είναι Πίστη ;

Ο ορισμός περί Πίστεως, που μας δίδει ο Σεβ. μας Διδάσκαλος είναι ο εξής :
Πίστις είναι η προφητική ενόρασις εκείνου, το οποίον είμεθα. είναι η γνώσις του Όντος.

Ας δούμε αυτήν την νέα αντίληψη περί της Πίστεως βοηθούμενοι και από απόψεις του Α.Τ. Γεωργίου.

Μπορούμε να πούμε, ότι για τον Άνθρωπο η Πίστη καλύπτει όλα τα επίπεδα, που είναι απρόσιτα στην Κρίση του. Με άλλα λόγια πιστεύουμε σε κάτι, το οποίο δεν γνωρίζουμε.

Ο Άνθρωπος έρχεται στον Κόσμο, σε ένα δηλαδή επίπεδο κατά κάποιον τρόπο εχθρικό και πρέπει να προσέχει συνεχώς σ' αυτό, για να αμύνεται. Η άμυνα δεν είναι τίποτε άλλο, παρά η βαθμιαία και όλο και πιο βαθιά γνώση του επιπέδου αυτού. Αρχίζει δηλαδή να γνωρίζει το περιβάλλον του, αρχίζει να αποκτά γνώσεις.

Χρησιμοποιεί γι' αυτό τα ανάλογα μέσα, δηλαδή τα αισθητήρια, την παρατήρηση, το πείραμα και την κρίση.

Όμως ο Άνθρωπος ως Ον εισδύει σε ένα Κόσμο εγκαταλείποντας τον καθ' εαυτόν δικό του κόσμο, από τον οποίον μάλιστα δεν διατηρεί ούτε ανάμνηση, εξ αιτίας της επίδρασης που ασκούν επ' αυτού οι Κοσμικοί Νόμοι.

Πρέπει όμως κάποτε να γνωρίσει εκ νέου το δικό του κόσμο που εγκατέλειψε προσωρινά.

Ασφαλώς και γι' αυτό θα χρησιμοποιήσει κάποια πειράματα, όχι όμως φυσικά, αλλά μεταφυσικά. Πάντως θα πρέπει να γνωρίσει.

Αν ο Άνθρωπος δεν αποκτήσει αυτήν την δεύτερη γνώση, τότε δεν μπορεί να έχει Πίστη.

Και βέβαια, δεν εννοούμε με την λέξη Πίστη μια αυτόματη, μη συνειδητή υποταγή σε ορισμένες αρχές, ή μια παραδοχή ορισμένων αντιλήψεων, που είναι κατάσταση ανώφελη, ίσως δε και επικίνδυνη.

Το να έχουμε Πίστη σημαίνει, ότι έχουμε γνώση του κόσμου και των πραγμάτων στα οποία πιστεύουμε.

Αυτή είναι η Πίστη, που εννοούσε ο Χριστός όταν έλεγε, ότι «εάν έχητε πίστιν ως κόκκον συνάπεως, ερείτε τω όρει τούτω, μεταβήθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται, και ουδέν αδυνατίσει υμίν» και πάλι :

«ει έχετε πίστην ως κόκκον συνάπεως, ελέγετε αν τη συκαμίνω ταύτη, εκριζώθητι και φυτεύθητι εν τη θαλάσση, και υπήκουσεν αν υμίν».

Και όπως λέγει χαρακτηριστικά ο Α.Τ. Γεώργιος, εμείς με την πίστη, όπως την εννοούμε, που έχουμε, ούτε κόκκον άμμου δεν κατορθώνουμε, να μετακινήσουμε.

Ή λοιπόν ο Χριστός εξηπάτησε τους Ανθρώπους, ή οι Άνθρωποι απατώνται επί του ζητήματος της Πίστεως.

Τι είναι λοιπόν η κατάσταση, που ονομάζουμε Πίστη ; Είναι η προφητική ενόραση εκείνου που είμεθα. είναι η γνώση του Όντος, απαντά ο ΔΩΡΟΣ.

Δηλαδή είναι, το να γνωρίσουμε από τώρα, χωρίς την μεσολάβηση της Διάνοιας, αλλά Διαισθητικώς, του τι στην πραγματικότητα είμεθα. και αυτό είναι τελικά η γνώση του Όντος.

Δηλαδή, μας λέγει ο Διδάσκαλος, ότι, για να αποκτήσουμε αυτήν την Πίστη, πρέπει να υψωθούμε σε επίπεδα ανώτερα και να λάβουμε γνώσιν αυτών. Αυτή η γνώση θα μας οδηγήσει στην απόκτηση πεποιθήσεων.

Με την Κρίση ο Άνθρωπος αποκτά γνώσεις, με την Πίστη αποκτά πεποιθήσεις.

Τα επίπεδα που υπερβαίνουν την κατανόηση του Ανθρώπου και δεν υπόκεινται στην έρευνά του αποτελούν το αντικείμενο της Πίστης του. Είναι τα επίπεδα τα απρόσιτα στην Κρίση του.

Έτσι θα γνωρίζουμε τα αντικείμενα των γνώσεών μας και θα πιστεύουμε στα αντικείμενα των πεποιθήσεών μας.

Πως μπορούμε, άραγε, να αποκτήσουμε αυτήν Την Πίστη ; Υπάρχουν στην Διδασκαλία μας κάποιες υποδείξεις.

Μας υποδεικνύεται, ότι ο Άνθρωπος μπορεί, να αποκτήσει τη γνώση των πραγμάτων του Κόσμου τούτου δια της ΣΟΦΙΑΣ, ενώ δεν δύναται να γνωρίσει τα ανώτερα πράγματα, παρά δια της ΑΓΑΠΗΣ. Με τον Αετό μπορούμε να εξιχνιάσουμε τον Κόσμο, με τα Κρίνα μπορούμε να κατακτήσουμε τον Ουρανό.

Αναρωτιούνται μερικοί για το, ποια είναι άραγε η οδός της ΑΓΑΠΗΣ.

Ο ίδιος ο Λόγος μας την έδειξε, καθώς την πορεύτηκε, για να φθάσει μέχρις εμάς. Δεν έχουμε, παρά να την διανύσουμε κατ' αντίθετη κατεύθυνση, για να φθάσουμε μέχρις Αυτού.

«πλην αγαπάτε τους εχθρούς υμών και αγαθοποιείτε και δανείτε μηδέν απελπίζοντες, και έσται ο μισθός υμών πολύς, και έσεσθε υτοί υψίστου, ότι αυτό χρηστός εστιν επί τους αχαρίστους και πονηρούς. Γίνεσθε ουν οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί». (Λουκάς στ' 35-36)

Ο δρόμος της ΑΓΑΠΗΣ είναι δρόμος πράξης. Ας διακόψουμε λοιπόν την στασιμότητά μας, ας αφυπνίσουμε την δραστηριότητά μας, ας βγούμε από τον ακαδημαϊκό και αδρανή θαυμασμό μας και ας αποτινάξουμε το λήθαργό μας. με όλα μας τα μέσα, ας ξεπεράσουμε την οκνηρία, γιατί οι ευθύνες μας γίνονται μεγαλύτερες από το γεγονός, ότι είμαστε μνημένοι.

ζ. Από τους Γίγαντες στον Άνθρωπο

Αν στο 42ο Θεώρημα καθορίζονται οι μεταμορφώσεις ενός Γιγαντικού Όντος, το οποίο καταλήγει να παίρνει στον Κύκλο Κόσμο την μορφή του ΕΓΩ, δεν περιγράφεται εν τούτοις ο τρόπος, κατά τον οποίον παρήχθη η μορφή αυτή που ονομάζουμε ΕΓΩ. Δεν μας δίνεται επομένως η δυνατότητα να δούμε την σχέση, η οποία υπάρχει μεταξύ των δύο Όντων, του Γιγαντικού και του Ανθρώπινου.

Εκείνο, που αντιλαμβανόμαστε από το Θεώρημα είναι, ότι το Ανθρώπινο ΕΓΩ προέρχεται εκ διαιρέσεως του ΑΩΝΙΚΟΥ Όντος και είναι επομένως υποδεέστερο εκείνου.

Αναγκαστικά θα χρησιμοποιήσουμε τις λίγες πληροφορίες, που αντλούμε από άλλα Ταγματικά κείμενα, για να παρακολουθήσουμε κατά το δυνατόν τα γεγονότα, που οδήγησαν στην παραγωγή της μορφής «ΕΓΩ».

Τα Ανθρώπινα ΕΓΩ προέρχονται ως γνωστόν εκ του Κύκλου ΑΩΝΟΣ και είναι η ασυνείδητος αυτού μάζα. Υπάρχει το ενσυνείδητο μέρος των Γιγάντων και το ασυνείδητο μέρος αυτών, το οποίο είναι τα Ανθρώπινα ΕΓΩ.

Όταν οι Γίγαντες εισέβαλαν στην Ουσία, κατά την πτώση τους παρέσυραν και την ασυνείδητη πνευματική μάζα, η οποία και αποτέλεσε τα Ανθρώπινα ΕΓΩ.

Αυτή η μάζα των Δυνάμεων περιγράφεται ως μη συναπτή μάζα ζωής και αρχών, που στερούνται ατομικότητας. Χαρακτηρίζονται πάντως από Συνείδηση, Ζωή και Κίνηση.

Την ημέρα του χωρισμού οι Δυνάμεις εισέδυσαν στις υλικές μάζες. Αποτέλεσαν τη στρατιά, επί κεφαλής της οποίας τα 7 Τέκνα του Θόλου πορεύτηκαν προς κατάκτηση του Γήινου Βασιλείου.

Οι Γίγαντες αποδυσθέντες σε απεγνωσμένη πάλη υπέκυψαν, χάνοντας από μέρα σε μέρα τις αρχές της ευγενούς καταγωγής τους. Από την καταστροφή τους προήλθε η φυλή των Ανθρώπων.

Υπέρτατος συγκλονισμός συγχώνευσε σε μία μάζα τους δύο εχθρούς, οι δε Γίγαντες με όλες τους τις στρατιές των Δυνάμεων χάθηκαν στο βασίλειο του σκότους. Αιχμαλωτίστηκαν εδώ και εκεί εντός των μαζών. Καθ' ένας διαμελίσθηκε και χωρίσθηκε σε αναρίθμητα μόρια. Η υπόκωφη πάλη στα σπλάχνα των μαζών, που αιχμαλώτισαν τα απορρίμματα της πνευματικής ουσίας προκαλούμενη από την Δύναμη και την Αδράνεια συνεχίστηκε για 666 περιόδους των 900.000 ετών.

Ήταν ο αγώνας των Τιτάνων εναντίον των Γιγάντων.

Και μετά ήρθε η Δημιουργία

666 χρόνους διήρκησε το έργο της Δημιουργίας. Και κατά τον πρώτο χρόνο μετά τους 666 προηγούμενους χρόνους εμφανίστηκε ο πρώτος Άνθρωπος.

Μέχρις εδώ καταλαβαίνουμε, ότι ο Άνθρωπος προήλθε μεν από τους Γίγαντες, αλλά μετά από κάποιες διεργασίες, οι οποίες λαμβάνουν χώραν στις Δυνάμεις που εισέδυσαν στην Ουσία, διεργασίες που οφείλονται στην λυσσώδη αντίσταση, που αντιτάσσει η Ουσία έναντι του εισβολέως.

Όλη αυτή η μάζα, μίξη Δύναμης και Αδράνειας έχει βρεθεί λες σε έναν τεράστιο αποστακτήρα. Συμπυκνώσεις και διασπάσεις, φυγόκεντρες και κεντρομόλοι δυνάμεις, διεισδυτικές και ανθιστάμενες ενέργειες, ζωή και θάνατος συγχωνευμένες σε μία μάζα διαρκώς μεταβαλλόμενη, διαρκώς κινούμενη κάτω από την καταλυτική επίδραση του Πρωτογενούς πυρός.

Ο βρασμός εντείνεται.

Οι 666 πρώτοι χρόνοι της Δημιουργίας απέσταξαν τις Δυνάμεις, που κατήβηκαν απ' τον Ουρανό.

Γι' αυτήν την απόσταξη ο αγών υπήρξε εκ των πλέον απαιτητών μέσων.

Το έργο αυτής της αποστάξεως ήταν που άλλαξε μέρος των Δυνάμεων σε Θελήσεις. Στο δεύτερο τρίτο του χρόνου οι Θελήσεις, που δημιουργήθηκαν από την πάλη, έλαβαν όψη υποδεέστερης Φαντασίας.

Οι πιο εξευγενισμένες ουσίες εξαερώνονται πρώτες. Ανεβαίνουν στην επιφάνεια της μάζης, ψύχονται και εκεί παρουσιάζονται οι πρώτες σταγόνες του πιο εκλεπτυσμένου μέρους αυτής της μάζης. « Κάποτε - λέγει η Διδασκαλία - παρουσιάστηκαν στην επιφάνεια της ύλης οι απόγονοι των Γιγάντων, οι οποίοι ήσαν μικρόσωμοι και αδύνατοι».

Εννέα αρχές εξήλθαν εκ της αποστάξεως αυτής, οι οποίες εχρησίμευσαν για την δημιουργία της φυλής των Ανθρώπων. Οι εξελιγμένες Αρχές των Δυνάμεων σχημάτισαν 6 Ουρανοίς και επί πλέον παρέμειναν 3 Αρχές.

Οι Γίγαντες απέσυραν, τις Αρχές των 6 Ουρανών και ενεφύσησαν σ' αυτές τη συνοχή, συνεταιρίζοντας τις 3 άλλες και έτσι σχηματίσθηκε το Ον, που προορίζονταν να ζήσει και να κατακτήσει την Γη.

Το Ανθρώπινο δηλαδή άτομο προέρχεται από τις Ουράνιες Δυνάμεις που κατήλθαν στην Ύλη και καθηλώθηκαν σε Αρχές από τα 7 Τέκνα του Θόλου. Οι Αρχές αυτές είναι, που συνιστούν τον εννεαδικό πίνακα των δραστηριοτήτων του Πνεύματος. το Ανθρώπινο Ον είναι μια συσσωμάτωση αυτών των Αρχών, που προήλθαν από την απόσταξη των Δυνάμεων ή όπως περιγράφεται στην Διδασκαλία, οι Άνθρωποι είναι μια πολλαπλή εκδήλωση όλων των Αρετών και των ειδικών ικανοτήτων, που χαρακτηρίζουν τους Ημιγίγαντες.

Γιατί, αυτοί είναι οι Ημιγίγαντες, τα άμεσα παράγωγα των Γιγάντων και αποτελούν τα ποιοτικά Κατηγορήματα αυτών των μεγάλων, των Γιγαντικών Μονάδων. Οι Ημιγίγαντες λοιπόν είναι το άμεσο αποτέλεσμα της αποστάξεως και οι Άνθρωποι το έμμεσο παράγωγο αυτής της διαδικασίας.

Έτσι τριαδοποιείται και η Κατοικία των Δυνάμεων επί των οποίων βασιλείς είναι ο Δώρος και η Δώρα με τα Τέκνα του Θόλου, τους Ημιγίγαντες και την γενιά των Ανθρώπων.

Οι Γίγαντες αγωνίζονται κατά των στοιχείων της Φύσεως, οι Ημιγίγαντες πνευματικά τέκνα των πρώτων αγωνίζονται κατά των 72 κακοποιών πνευμάτων των αγρύπνων φυλάκων του σκότους και οι Άνθρωποι, τα υποδουλωμένα αδύνατα Όντα, αιχμάλωτα των δύο Ειμαρμένων, παλεύουν διαρκώς, για να επανακτήσουν την απελευθέρωση εκείνη την οποίαν οι Πατέρες και οι Πρόγονοι αυτών τους έκαμαν να χάσουν.

Ο Γίγας είναι Ον Ουράνιον με τριπλή σύσταση. Στην μυστικιστική κλίμακα αντιπροσωπεύει την Φαντασία, ενώ ο Ημιγίγας αντιπροσωπεύει την Θέληση και ο Άνθρωπος αντιπροσωπεύει την Ισχύ.

Δεν είναι ο Γίγας η Φαντασία του Θεού, ούτε ο Ημιγίγας η Θέλησή Του, ούτε ο Άνθρωπος η Ισχύς Του, αλλά αποτελούν την αντιπροσώπευση της Θείας Τριαδικής Φύσης στον Κόσμο.

Γι' αυτό και στον εννεαδικό πίνακα παίρνουν τους αριθμούς αντιστοίχως :

3, 6 και 9

- | | | |
|----------|-------------|-------------|
| 1. | 4. | 7. |
| 2. | 5. | 8. |
| 3. Γίγας | 6. Ημιγίγας | 9. Άνθρωπος |

Εφ' όσον ο Γίγας είναι η Σταθμιζουσα Δράση (3), ο Ημιγίγας είναι η Ενεργούσα Δράση (6) και ο Άνθρωπος η Εκτελούσα Δράση (9).

Οι Γίγαντες είναι δημιουργήματα πνευματικά ατομικοποιημένα δι' εννέα αρχών. Βοηθούνται υπό της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ και είναι γι' αυτό σχετικώς ταυτόσημα προς την Υπέροχον Φαντασίαν, η οποία είναι η άμεσος πρόγονος αυτών.

Οι Ημιγίγαντες είναι οι πνευματικές Αρχές, οι οποίες συνιστούν την Νοητική Κατάσταση ή τα ποιοτικά Κατηγορήματα των επαναστατημένων Τέκνων του Θόλου.

Και οι Άνθρωποι αποτελούν συσσωμάτωση, ή κρυστάλλωση των Αρχών αυτών, στις οποίες καθηλώθηκαν οι Ουράνιες Δυνάμεις μέσα στην Ύλη. Δεν είναι Όντα χωρισμένα από την προγονική τους καταγωγή.

Τα Ανθρώπινα Όντα δημιουργήθηκαν τελικά από την πάλη των Εναντίων και κατά τη δημιουργία τους κληρονόμησαν και από το έναν και από το άλλον. Από το πρώτο (πνεύμα) κληρονόμησαν αρετές Ουράνιες, από το δεύτερο (ύλη) κληρονόμησαν την αμαρτία, η οποία είναι το αντίθετο κάθε εκδήλωσης του Πνεύματος.

Η πάλη της Αρετής και της Αμαρτίας, που προκαλείται από περαστικά και ασήμαντα αίτια, δημιούργησε στον Άνθρωπο το μέσον, την δυνατότητα της πνευματικής του εξύψωσης.

Κατά τον ίδιο περίπου τρόπο η πάλη, ο ανταγωνισμός, ο πόθος προς το ανώτερο εξαγόρασαν την αμαρτία των Τέκνων του Θόλου και έτσι οι Γίγαντες επανέζησαν μεταξύ των τέκνων τους μετανοημένοι.

Ο Άνθρωπος λούεται στην επήρεια της Φαντασίας, των Γιγάντων και δανείζεται από τους Ημιγίγαντες όλη την Θέληση, που τους είναι αναγκαία για την εκδήλωσή του.

Ο αγώνας του Ανθρώπου είναι το νοητικό έργο, που εκτελεί δια της χρήσεως δυνάμεων τις οποίες δανείζεται.

Δί' αυτών επιτελεί μέσα του την εκλέπτυνση του πνευματικού του όντος. Μέσα στο πνευματικό του αυτό όν βλέπει το φως μια ιδιαίτερη Φαντασία και μια ιδιαίτερη Θέληση.

Έτσι, στο πλήρωμα του χρόνου θα έχει προκύψει από την ανταρσία εκείνη ένα υπέροχο έργο εξέλιξης όλων των Όντων και όλης της Πνευματικής Ουσίας.

η. Τα μετά την Ανταρσία

Οι χρόνοι μετά την ανταρσία των Γιγάντων διέρρευσαν. Η έκκληση των Ανταρτών, σαν την κατάξερη έρημο που ζητάει την βροχή, ακούστηκε στα Θεία Δώματα.

Τότε η Θεία Ευαρέσκεια εκδηλώθηκε. Η Υπέροχος Φαντασία αποφάσισε, ότι ήταν πλέον καιρός, να σταλούν στο επίπεδο της πάλης Θείοι Νόμοι, οι οποίοι με την λειτουργία τους θα εξασφάλιζαν την τελική νίκη των Γιγαντικών Όντων. Η νίκη αυτή θα οδηγούσε αφ' ενός στην ταξινόμηση της Ουσίας και αφ' ετέρου στην επιστροφή των Υιών του Θόλου.

Γι' αυτό εκάλεσε ο Θεός - λένε τα κείμενά μας - κατ' αρχήν τον Τιμωρητή και τον Μνήμονα. Δια του Τιμωρητού θα επιβληθεί τώρα πλέον η Δικαιοσύνη στις πράξεις των Ανταρτών και των Δημιουργημάτων τους. Δια του Μνήμονος θα υπενθυμίζεται στους Αντάρτες η Θεία τους προέλευση, ώστε να επανέρχονται στην οδόν της ανόδου.

Κατόπιν έπεμψε και άλλους Νόμους. Έστειλε πρώτα τον Χρηστόν (εκ του Χρήσιμος, για να παρουσιάζει στους Ανθρώπους την χρησιμότητα των χρόνων και την αξία των ποσοτήτων. κατόπιν, τον Πιστόν, για να διδάξει την Πίστη, τον Χρηστόν, για να αποτυπώσει στην πρώτη γενιά των Ανθρώπων τις Ουράνιες

Αλήθειες, τον Αριθμητή, για να τους εμπνεύσει τον υπολογισμό των χρόνων και των διαστημάτων και τον Μιμητή, για να εμπνεύσει επίσης στους Ανθρώπους τις Τέχνες με την έννοια της αναπαραγωγής των καλλονών και της αρμονίας της Δημιουργίας.

Μετά ήρθε η ώρα της καθόδου της Δώρας κοντά στα παιδιά Της και στην γενιά των Ανθρώπων.

Ο Δώρος ανήσυχος την προειδοποίησε : Είναι οι ανάξιοι οι γιοί σου.

Θα βαδίσεις στον δρόμο τους και δε θα σε αναγνωρίσουν, θα ικανοποιήσεις τις επιθυμίες τους και εκείνοι θα σε αποδιώξουν, θα τους διδάξεις την Αγάπη και εκείνοι θα σε προσβάλλουν.

Η Μεγάλη Μάνα όμως συνοδευόμενη από την Μητέρα της Λήθης, την Μητέρα της Ευτυχίας, και την Μητέρα της Ελπίδας έφθασε ανάμεσα στα παιδιά Της και εγκαταστάθηκε στον προετοιμασμένο τόπο.

Τα τέκνα Της είχαν ετοιμάσει τον Κύκλο Ουρανό το αφάνταστης ωραιότητας παλάτι, κατάλληλο για να δεχτεί τη Βασίλισσα των Ουρανών, τη Μητέρα των Ανθρώπων και μελλοντική Μητέρα του Θεού, η οποία πλέον μετά την εγκατάστασή Της εκεί θα είναι η Θεία Πρόνοια για όλους τους εργαζόμενους στο επίπεδο της εναντιότητας.

Ήδη ο Νους, ο Βούλος και ο Ρώμος από τα παιδιά Της έχουν αναλάβει την διεύθυνση του όλου έργου. Ο Νοήμων (ή Φρόνιμος) ελέγχει το στοιχείο Πυρ, ο Λόγος τον Αέρα, ο Αριθμητής ή Μιμητής το Υγρό στοιχείο και ο Θυμός κυριαρχεί επί του Στερεού στοιχείου. Η Ζωή αναγεννάται !

Κατά καιρούς ο Θεός Σύζυγος της Βασίλισσας των Ουρανών, ο ΔΩΡΟΣ, παραβιάζει τις θύρες του Ουρανού με την άδεια της Υπερόχου Φαντασίας και κατέρχεται πλησίον της Συζύγου Του παρακολουθώντας το Έργο, που ελάμβανε χώραν στον Κόσμο.

Ώσπου ήρθε ο καιρός, να εγκατασταθεί και Εκείνος οριστικά πλέον στον Κύκλο Ουρανό ως Αρχων της Ουράνιας Ιεραρχίας.

Από τότε στο Σύμπαν διεχύθη σε τέλεια ένωση η Αγάπη και η Σοφία του Θεού σαν ένας μουσικός τόνος πλήρης κάλλους, μεγαλείου και αρμονίας.

Έτσι ολοκληρώθηκε η Ουράνια Ιεραρχία.

Έμεινε ακόμα, να πραγματοποιηθεί στο πλήρωμα των χρόνων η οπτασία, την οποία είχε προείδει η ΔΩΡΑ, οδηγούμενη από τον Ουράνιο Σύζυγό Της, πολύ πριν από την ώρα την ώρα της πραγματοποίησης.

Ήταν η οπτασία Εκείνου, του σπινθήρος της Υπερόχου Φαντασίας ο οποίος σαν Φως ξεπρόβαλε από τους κόλπους της Βασίλισσας των Ουρανών.

Ήταν Εκείνος ο γήινος Γιος Της, ο Μοναδικός Της Γιος, ο Γιος του Θεού, Θεός ο Ίδιος που κήρυττε : Άνθρωποι, ιδού το έμβλημά σας, η σωτηρία σας είναι η Αγάπη, είναι η Μετάνοια. Αγαπάτε τον Θεό και τον Πλησίον σας και το Βασίλειο των Ουρανών θα ανοίξει για σας. Ο Θάνατος νικήθηκε, μη φοβάστε πια τον θάνατο.

Αυτή η οπτασία όμως έφτανε στο τέλος της πάνω σε ένα λόφο σκεπασμένο από σύννεφα, όπου ένα ξύλο ορθώνεται κατακόρυφα.

Είναι το μαρτύριο της ΑΓΑΠΗΣ, ο προσωρινός θρίαμβος του Κακού, ο θρίαμβος όμως ο αιώνιος του Καλού, της Ζωής και της Αγάπης.

Πιο κάτω ο Τάφος άδειος, ο Υιός αναστήθηκε, το Φως, που μια στιγμή έσβησε, άναψε και πάλι για πάντα ισχυρότερο και απ' το φως του Ήλιου, γιατί είναι το Φως του Πνεύματος.

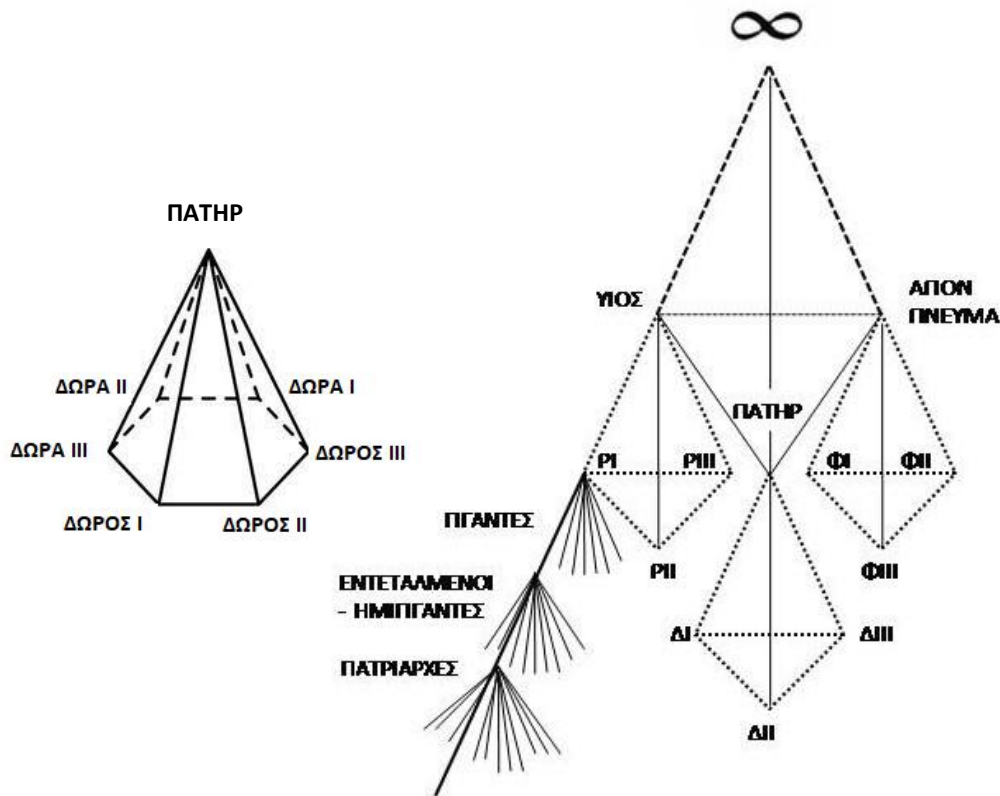
Η οπτασία καταλήγει για την Δώρα σε υπέρτατη οδύνη. Το μεγαλείο του οράματος δεν ισοφαρίζει τον πόνο της Μητέρας και ο Δώρος διαλύει το όραμα στους ορίζοντες ενός μακρινού μέλλοντος.

θ. Η εκτύλιξη του ΟΝΤΟΣ

Από τη στιγμή, που η Απόλυτος Μονάς εκδηλώθηκε και το Απειροαιώνιο ΟΝ της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ έλαβε συνείδηση η γραφίδα του Ανθρώπου μπορεί να χαράξει συμβολικά την πρώτη μορφική Του αναπαράσταση.

Θα το θεωρήσει, πως είναι η κορυφή μιας πρώτης Τριγωνικής Πυραμίδος, η βάση της οποίας παριστάνει την Υπέρτατη Αγία Τριάδα.

Κάθε γωνιάς αυτής της τριγωνικής βάσης της Αρχικής Πυραμίδος αποτελεί την κορυφή μιας νεώτερης πυραμίδος εξαγωνικής κανονικά. Σ' αυτές τις νεώτερες πυραμίδες η κάθε γωνία της βάσης τους εκπροσωπεί τους Γεννήτορες.

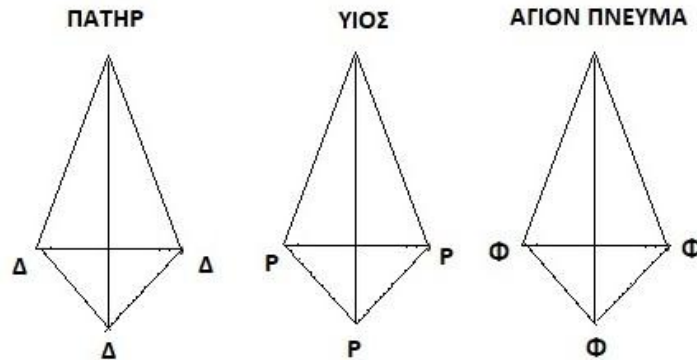


Ειδικότερα, από την γωνία του ΠΑΤΡΟΣ της πρώτης πυραμίδος ξεκινούν 6 προβολές, που καταλήγουν σε αντίστοιχες γωνίες μιας εξαγωνικής βάσεως, οι οποίες εκπροσωπούν τον ΔΩΡΟ I, ΔΩΡΟ II, ΔΩΡΟ III, ΔΩΡΑ I, ΔΩΡΑ II, ΔΩΡΑ III.

Ανάλογα, από τη γωνία του ΥΙΟΥ σχηματίζεται η εξαγωνική πυραμίδα των Γεννητόρων ΡΕΩΝ-ΡΕΑ και με κορυφή την γωνία του ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ σχηματίζεται η αντίστοιχη πυραμίδα των Γεννητόρων ΦΑΙΩΝ-ΦΑΙΑ.

Βέβαια, αυτές οι Πυραμίδες έχουν εξαγωνικά σχήματα, για απλοποίηση όμως του σχήματος αναπαριστούμε τις τρεις εξαγωνικές πυραμίδες των Γεννητόρων ως Τριγωνικές με τα αρχικά Δ, Ρ, και Φ αδιακρίτως φύλου.

Γίνονται δηλαδή τριγωνικές πυραμίδες, αν θεωρήσουμε τα στοιχεία τους Ανδρόγυνα και εξαγωνικές, αν χωρίσουμε τις Αρχές.



Στην συνέχεια, από κάθε γωνία των τριγώνων αυτών προέρχεται μια 7αδική ακτινοβολία, οι Γίγαντες, και από κάθε Γίγαντα μια 10δική ακτινοβολία, οι Εντεταλμένοι (Ημιγίγαντες) και τέλος η περαιτέρω ανάλυση αυτών των ακτίνων γίνεται 12δική, για να καταλήξει στους Πατριάρχες ή Ομαδικό ΕΓΩ.

Στα σχέδια αυτά παρατηρούμε πρώτον την διάκριση του κάθε Γεννήτορος σε τρία θα λέγαμε πρόσωπα, π.χ. ΔΩΡΟΣ Ι, ΔΩΡΟΣ ΙΙ, ΔΩΡΟΣ ΙΙΙ και πρέπει να εξηγήσουμε τον λόγο αυτής της διακρίσεως. Δεύτερον παρατηρούμε την σύνδεση των τριών ζευγών Γεννητόρων με τις φυλές των Ανθρώπων της Γης.

Όντως, από το πρωτόγονο ζεύγος των Γεννητόρων ΔΩΡΟΣ-ΔΩΡΑ προήλθε η Λευκή φυλή, από το ζεύγος ΡΕΩΝ-ΡΕΑ προήλθε η Κίτρινη φυλή και από το ζεύγος ΦΑΙΩΝ-ΦΑΙΑ η Μαύρη φυλή.

Εκείνο, όμως, το οποίο πρέπει να πληροφορηθείτε είναι, το ότι η σημερινή Ανθρωπότητα εμφανίστηκε στην Γη σε τρεις διαδοχικές γενιές. Δηλαδή, το σύνολο των ατομικών ΕΓΩ, που ήρθαν να ενσαρκωθούν στην Γη, έφθασαν σε τρία διαδοχικά κύματα, τα οποία αποτελούν τις τρεις γενιές της Ανθρωπότητας.

Η πρώτη Γενιά έχει σαν Γεννήτορες τα ζεύγη ΔΩΡΟΣΙ -ΔΩΡΑ Ι, ΡΕΩΝΙ - ΡΕΑΙ , ΦΑΙΩΝ Ι - ΦΑΙΑ Ι και αφορά τα ΕΓΩ, τα οποία προήλθαν εκ της «πτώσεως» ή αν θέλετε διέπραξαν την πτώση έστω έμμεσα, εφ' όσον άμεσοι υπαίτιοι είναι οι αντίστοιχοι Γίγαντες. Η γενιά αυτή είναι σφραγισμένη κατ' εξοχήν με την σφραγίδα της Φαντασίας. Κατοίκησε την Γη από καταβολής Κόσμου και δημιούργησε τις υπέρτατες συλλήψεις, που οδήγησαν την Ανθρωπότητα από τα σπήλαια, στην Κοινωνία του 20ου αιώνας.

Η δεύτερη Γενιά των ΕΓΩ ενσαρκώθηκε σ' ένα κόσμο ήδη διεστραμμένο και κατά συνέπεια διεστράφη και η ίδια, αλλά σε μικρότερο βαθμό. Η εκπαίδευσή της άρχισε από την εποχή ακόμη του Μωϋσή και είναι σφραγισμένη με την σφραγίδα της Θέλησης. Έχει η γενιά αυτή για Γεννήτορές της τα ζεύγη ΔΩΡΟΣΙΙ -ΔΩΡΑ ΙΙ, ΡΕΩΝΙΙ - ΡΕΑΙΙ , ΦΑΙΩΝ ΙΙ - ΦΑΙΑ ΙΙ.

Εγνώρισε το Κακό από τον αγώνα για την υπερνίκησή του.

Η τρίτη Γενιά των ΕΓΩ, που ενσαρκώνεται τώρα είναι νέα, είναι αγνή, δεν είναι εκφυλισμένη, γιατί δεν έχει υποστεί την φθορά της Δυάδος. Θα γνωρίσει το Κακό μόνο από τις προσπάθειες για την καταπολέμησή του.

Κάθε γενιά έχει τους Γεννήτορες, τους Γίγαντες, τους Εντεταλμένους και τους Πατριάρχες της.

Ζούμε σήμερα μια ιστορική για την Ανθρωπότητα της Γης περίοδο, κατά την οποίαν τα ΕΓΩ της πρώτης γενιάς, αφού έχουν πλέον συμπληρώσει το πρώτο στάδιο της εξέλιξής τους, αποσύρονται. Τις τύχες της Ανθρωπότητας αναλαμβάνει σαν ηγήτωρ η δεύτερη, πλέον γενιά, ενώ τα ΕΓΩ της τρίτης γενιάς αρχίζουν από τις αρχές του αιώνα μας να κατακλύζουν την Γη.

Η δεύτερη γενιά βρίσκεται σε παραζάλη, σε σύγχυση. Αφ' ενός η αθρόα εισροή της τρίτης γενιάς, των όντων της Ισχύος, που οι νεαροί της οδηγεί φέρονται, σαν να μην τους βαραίνει καμιά παράδοση, θέλουν να αποτινάξουν κάθε τι το παλιό και να ανοίξουν εντελώς καινούργιους δρόμους, χωρίς όμως και καταλλήλων συλλήψεων, αφ' ετέρου η αποχώρηση της συλληπτικής γενιάς κάνουν τους ανθρώπους της δεύτερης γενιάς, να παραπαίουν και να ολισθαίνουν.

Το Τάγμα του Κριναετού σ' αυτήν του την επανεμφάνιση μεταξύ των Ανθρώπων έχει τούτον τον κύριο ρόλο να διαδραματίσει. Να συγκεντρώσει τους εκπροσώπους και των τριών γενιών και να βοηθήσει στην ομαλή μεταβίβαση των βασικών αξιών και αρχών από την απελθούσα σχεδόν πρώτη γενιά στους Ανθρώπους της δευτέρας. Έτσι, θα απαλυνθούν οι κλυδωνισμοί της μεταβατικής αυτής περιόδου, η οποία θα εξελιχθεί ομαλότερα και θα μπου οι βάσεις του μελλοντικού Κόσμου.

Η Ρέα μας αναφέρει : η Μαρία έλαβε την αποκάλυψιν του Λόγου και συστήσασα το Σεβαστόν ημών Τάγμα έκαμε έκκλησιν προς τους εν τω συμπάντι διεσπαρμένους εκλεκτούς Της, για να συναθροίσει ...

Οι Γίγαντες και οι ακτινοβολίες τους είναι χωρισμένοι από τον τόπο της εκπόρευσής τους και οφείλουν, να συνεχίσουν την δράση τους σαν Κοσμικές Οντότητες ζώντας την ζωή του επιφορτισμένου, γιατί η αποστολή τους είναι, να οδηγήσουν στο τέλος των χρόνων τους Ανθρώπους προσωποποιημένους στον τόπο της εκπόρευσής τους δυνάμει του κυκλικού νόμου της Επανόδου.

Κατά την συμπλοκή τους με την Ύλη πάλεψαν και ακόμα παλεύουν καθηλωμένοι κάτω από τον νόμο του Δυαδικού διαρκώς ενσαρκούμενοι, για να φέρουν τους Ανθρώπους στην τελειότητα και για να αιθεροποιήσουν την Ύλη.

Χρησιμοποιούμε τα λόγια του Α.Τ. Γεωργίου :

«Μεταξύ της πτώσεως και της επανόδου υπάρχει η διαδρομή της Κοσμικής ζωής, η αργή και μακρά διαδικασία του ολοκληρωτικού εξαγνισμού και της πλήρους πνευματοποίησης.

Τα Τάγμα του Κρίνου και του Αετού ιδρύθηκε μετά την πτώση, όταν η μετάνοια των Γιγάντων και των εκπορευσών τους, των Εντεταλμένων, απετέλεσε το διεγερτικό του έργου τους, της αναγεννήσεως. Εδώ βρίσκεται η καταγωγή της Εωνικής Παράδοσης που διατυπώθηκε εκ νέου προς χρήσιν του σύγχρονου Κόσμου.

Το Τάγμα του Κρίνου και του Αετού θα περατώσει τις εργασίες του την ημέρα της ολικής επανόδου.

Πως εσείς προσελκυσθήκατε προς αυτό το ισχυρό Εγρηγορός με την σεμνή μορφή του ;

Σιγά-σιγά θα αποκαλυφθεί σε σας τους ίδιους η συμμετοχή σας στην πτώση και θα αφυπνισθεί εντός σας η επιθυμία της συνεργασίας για την ευτυχία της Ανθρωπότητας».

Βέβαια, θα πείτε, ο Δώρος και η Δώρα είναι Ουράνιες Οντότητες, ότι ορισμένοι από τους άμεσους Μαθητές τους ήσαν εκπορεύσεις τους, η πλειονότητα όμως των μελών του Τάγματος δεν μπορεί, να είναι όλοι τέτοιες Οντότητες. Το Τάγμα του Κρίνου και του Αετού δεν συνενώνει στους κόλπους του παρά τα μέλη μιας και της αυτής οικογένειας. Εκείνοι, που ανήκουν στον Νόμο « Άνθρωπος » δύσκολα εξοικειώνονται με αυτήν την ιδέα.

ι. Η Ουράνια Οικογένεια

Ας δούμε λοιπόν αυτήν την Οικογένεια με αριθμούς.

Η Ουράνια Οικογένεια εκπορεύεται από Ουράνιους Γεννήτορες. Οι Γεννήτορες αυτοί είναι, όπως έχουμε πει, οι ΔΩΡΟΣ-ΔΩΡΑ, ΡΕΩΝ-ΡΕΑ και ΦΑΙΩΝ-ΦΑΙΑ.

Οι ακτινοβολίες τους είναι επταδικές. Αυτές οι Ακτίνες με τη σειρά τους ακτινοβολούν και οι ακτινοβολίες τους είναι δεκαδικές και αυτές οι τελευταίες γίνονται δωδεκαδικές.

Από τα τρία ζεύγη των Γεννητόρων δημιουργήθηκαν στην Γη οι τρεις φυλές, η Λευκή, η Κίτρινη και η Μαύρη. Κάθε φυλή διακρίνεται σε 7 υποφυλές ή δευτερεύουσες φυλές με ηγέτες τους Γίγαντες της φυλής.

Και κάθε δευτερεύουσα φυλή διακρίνεται σε 10 φυλές τρίτης τάξεως με επικεφαλής έναν Εντεταλμένο.

Εδώ τελειώνει η Ουράνια Οικογένεια. Εν συνεχεία υπάρχει η Ανθρωπότης. Και όπως έχουμε πει, ο Άνθρωπος αποτελεί συναρμογή πνευματικών αρχών και μόνο με την ενσάρκωσή του στο φυσικό επίπεδο μπορεί να προσωποποιηθεί. Σαν τον μεταξοσκώληκα χτίζει τον τάφο του. από εκεί δεν θα ξαναβγεί, παρά μόνον μεταμορφωμένος σε χρυσαλίδα-ψυχή, για να πετάξει προς το φως.

Η 1η Γενιά έχει 1 Δώρο, 1 Δώρα, 1 Ρέωνα, 1 Ρέα, 1 Φαίωνα, 1 Φαία

Η 2η Γενιά έχει 2 Δώρους, 2 Δώρες, 2 Ρέωνες, 2 Ρέες, 2 Φαίωνες, 2 Φαίες

Η 3η Γενιά έχει 3 Δώρους, 3 Δώρες, 3 Ρέωνες, 3 Ρέες, 3 Φαίωνες, 3 Φαίες

Σύνολο Γεννητόρων = 18 Άρρενες, 18 Θήλεις.

Κάθε άρρην και κάθε θήλυς Γεννήτωρ έχει 7 ακτινοβολίες, πράγμα που μας δίδει :

Για την 1η Γενιά 21 άρρενες και 21 θήλεις Γίγαντες

Για την 2η Γενιά 42 άρρενες και 42 θήλεις Γίγαντες

Για την 3η Γενιά 63 άρρενες και 63 θήλεις Γίγαντες

Αλλά η πρώτη Γενιά έχοντας πρωταγωνιστήσει στην πτώση είναι αρκετά ισχυρή, διότι αγωνίσθηκε από την αρχή.

Για να μην βιάσουν λοιπόν οι Γίγαντες της Γενιάς αυτής την Ανθρωπότητα, τα στοιχεία τους διαιρούνται δια του «3». Δηλαδή, μια Γιγαντική Οντότης εμψυχώνει 3 σώματα. Αυτό μας δίδει τελικά για την 1η γενιάς : 63 άρρενες και 63 θήλεις Γίγαντες, πράγμα που σημαίνει, ότι τελικά οι Γίγαντες είναι :

126 για την πρώτη Γενιά
 84 για την δεύτερη Γενιά
 126 για την Τρίτη Γενιά

και το σύνολό τους είναι = 336. Ήτοι **168** άρρενες και **168** θήλεις.

Έχουμε τώρα τις ακτινοβολίες των Γιγάντων, 10 για τον καθένα που μας δίδουν :

1680 άρρενες Εντεταλμένους και **1680** θήλεις Εντεταλμένους. Στον Κύκλο Κόσμος η διάθλαση γίνεται δωδεκαδική, η κάθε ακτίνα δηλαδή αναλύεται σε 12 δευτερεύουσες και αυτό μας δίδει :

20.160 Πατριάρχες άρρενες και **20.160** θήλεις.

Έτσι έχουμε τελικά :

	Άρρενες	Θήλεις
Γεννήτορες :	18	18
Γίγαντες :	168	168
Εντεταλμένους :	1.680	1.680
Πατριάρχες :	<u>20.160</u>	<u>20.160</u>
	22.026	22.026

Η Ουράνια λοιπόν Οικογένεια συνίσταται από **44.052** μέλη διεσπαρμένα ανά την Γην και προφανώς δεν βρίσκονται αυτήν την στιγμή όλοι ενσαρκωμένοι επί της Γης.

Το Τάγμα του Κρίνου και του Αετού επανιδρύθηκε στο Φυσικό επίπεδο, για να συγκεντρώσει την πλειονότητα αυτών των Οντοτήτων και τους Βοηθούς εκείνους, που προέρχονται μεν από τον Νόμο Άνθρωπος, έχουν όμως περατώσει την εξέλιξή τους και απεστάλησαν επί της Γης για την σωτηρία του πλησίον τους.

Ακούστε, πως ο Δώρος στο περί Μετενσαρκώσεως κείμενό Του περιγράφει την τελευταία αυτή κατηγορία Απεσταλμένων : «... Όντα διαμένοντα στο Ουράνιο Σώμα, στην αιώνια κατοικία των Γεννητόρων περαιώσαντα την εξέλιξή τους, όντα τέλεια ανθρώπινα στην ουσία τους απεστάλησαν επί της Γης, ταπεινά και αφανή, για να φέρουν την Τάξη και τη Γαλήνη με την ανώτερη επήρειά τους, για να αναγεννήσουν την Αγάπη και τις ευγενείς τους ιδιότητες και τέλος για να σύρουν έξω από τον επικίνδυνο κύκλο εκείνους από τους αδελφούς τους, οι οποίοι διψούν για την Αλήθεια.

Τα μετενσαρκωμένα αυτά Όντα χαμένα στο πλήθος ξένης φυλής κατωτέρας αυτών, έλαβαν με την κάθοδό τους κρυφό σήμα χαραγμένο ανεξάλειπτα στην Ψυχή τους.

Το σημείο αυτό είναι ένα αίσθημα έλξεως, φιλίας και συμπάθειας προς τους άλλους εντολοδόχους της Θείας Πρόνοιας, που βρίσκονται πάνω στην Γη.

Αν και περιπλανώνται ανάμεσα στα πλήθη, καλούνται αμοιβαίως, πλησιάζονται και ενώνονται δια του μυστικού ελατηρίου, το οποίο είναι το σήμα της μετενσαρκώσεώς τους και εκτελούν την εντολή τους με αγαθότητα, αγάπη και ευσπλαχνία.

Και περιμένουν την στιγμή της οριστικής τους απαλλαγής με το ευρύτερο πνεύμα της αυταπάρνησης και της εθελουσίας».

Το Τάγμα λοιπόν θέλει να συγκεντρώσει όλους αυτούς, να τους δώσει την κατάλληλη διαπαιδαγώγηση και να τους κάνει να εργαστούν, για να επισπεύσουν την επάνοδο της πρώτης Γενιάς, η οποία πλέον πλησιάζει στο τέλος της.

Μην ξεχνάτε όμως, ότι πλην των Διδασκάλων μας, όλες οι άλλες Οντότητες

υφίστανται την ισχυρή γήινη επιρροή και καμιά από αυτές δεν διαφοροποιείται από τους λοιπούς ανθρώπους, που υφίστανται το νόμο της Γης.

Δεν επιτρέπεται λοιπόν, να υπερηφανεύεται κανείς και να κάνει επιδείξεις ανωτερότητας, διότι η έπαρση οδηγεί στην αλλοίωση των ενσυνειδήτων ιδιοτήτων. Αντίθετα πρέπει να εξυψώσουμε την αξιοπρέπεια.

Μην προκαλέσετε μια καινούργια πτώση.

Έχετε πάντοτε κατά νουν, ότι κάθε ενσαρκωμένο Αωνικό Ον, οποιαδήποτε και αν είναι η Οντοτης του, είναι υποκείμενο στην παραπλάνηση και έχει την υποχρέωση, να ανοικοδομήσει εκ νέου την προσωπικότητα κατά την διαδρομή του στους κόσμους.

Κανείς δεν διαφεύγει από τον Νόμο, παρά μόνο Εκείνος, που είναι ο Νόμος.

Μπροστά σας ανοίγεται η οδός της Αποστολής και της Δράσεως.

Το ότι ανήκετε στην Πνευματική Οικογένεια δεν σημαίνει ότι θα σχηματίσετε μια ιδιαίτερη ομάδα, μια ξεχωριστή κοινωνία, μεταξύ των Όντων που βρίσκονται στην Γη.

Αν είσθε η ζύμη, που πρέπει να χαθεί μέσα στο ψωμί, αν είσθε το άλας της Γης είναι σαφές ότι η δράση σας είναι ΑΤΟΜΙΚΗ ανάμεσα στους Άνθρωπους.

Όπως ο Θεός-Λόγος, ο Χριστός, ο Λυτρωτής, ο Επανορθωτής ήρθε στην Γη στην μέση του κύκλου της εξελίξεως, για να θυσιάσει την Θεία Του Προσωπικότητα διαχέοντάς Την σε ολόκληρη την Ανθρωπότητα, έτσι και εμείς :

οφείλουμε να χαθούμε ανάμεσα στους «πλησίον» δια του ΑΠΡΟΣΩΠΟΥ, που είναι το τεκμήριο της Ουράνιας Προσωπικότητας.

Έτσι οφείλουμε, να συμβάλλουμε στην καθολική επάνοδο.

Η Διδασκαλία, που μας κληροδότησαν οι Διδάσκαλοι μας θα είναι η μοναδική πυξίδα, που θα μας επιτρέψει να ακολουθήσουμε τον ορθό δρόμο ανάμεσα στους Ανθρώπους.

Στην διδασκαλία των Αδελφών της Ανατολής διαβάζουμε :

«Σου θυμίζω δύο πράγματα, τα οποία ένα Μύστης ουδέποτε πρέπει να λησμονεί : το μεγαλείο σου και την μικρότητα σου.

Είσαι ελάχιστος και μπορείς να συντριβείς, να εκμηδενιστείς από τον μηχανισμό αυτής της ύλης.

Έσο λοιπόν ταπεινός !

Είσαι μέγας, διότι μπορείς να συλλάβεις την σκέψη του Θεού και να την εκτελέσεις.

Έσο λοιπόν άξιος !

ια. Συμπεράσματα

- 1 Το εκ του ΕΩΝΟΣ εκπορευόμενο Ον ονομάζεται Έων και ταυτίζεται με τον Λόγον. Ο Λόγος άρα είναι εκπόρευση του ΟΝΤΟΣ ή ΕΩΝΟΣ προβληθείσα στον Κύκλο Κόσμος και εκδηλώνουσα εν Εαυτώ την Θεία Τριάδα. Εισδύει εις τους κατωτέρους Κύκλους χωρίς να υποστεί ουδεμίαν αλλοίωσιν και διατηρεί την του Όντος μορφήν.
2. Το εκ του ΙΩΝΟΣ εκπορευόμενο Ον αποκαλείται Ίων. Είναι η προβαλλόμενη στον Κύκλο Κόσμος εκπόρευση που αντιπροσωπεύει το Ον-Γεννήτωρ.

Προσωποιούμενη πολλαπλασιάζεται στον Κύκλο Ουρανό διαθλώμενη εις «εαυτούς» τρεις, δηλαδή κάθε διάθλαση αντιπροσωπεύει το εκπορευθέν Ον πλήρως και όχι μερικώς. Κάθε ακτίνα αναπτύσσει χωριστή δραστηριότητα, αλλά πλήρη.

3. Το εκ του ΑΩΝΟΣ εκπορευόμενο Ον ονομάζεται Άων. Αντιπροσωπεύει στο Σύμπαν το Ον-Γίγας. Η εκπόρευση προσωποιούμενη πολλαπλασιάζεται στον Κύκλο Ουρανό σε Πνεύμα και διαιρείται σε Ομαδικό και Ατομικό ΕΓΩ στον Κύκλο Κόσμο.
4. Στην Ουράνια Ιεραρχία μια Ακτίνα Ιωνική διαιρείται σε 7 Γιγαντικές. Κάθε Γιγαντική Ακτίνα υφίσταται δεκαδική διαίρεση (Εντεταλμένοι) και οι τελευταίες αναλύονται σε 12 τελικές ακτίνες (Πατριάρχες ή Ομαδικό ΕΓΩ). Εξ αυτών προέρχεται το Ατομικό Ανθρώπινο ΕΓΩ.
5. Το Ανθρώπινο Άτομο αποτελεί συσσωμάτωση των Αρχών, που προήλθαν από την απόσταση των Ουρανίων Δυνάμεων. Το Ανθρώπινο δηλαδή Πνεύμα προήλθε από το ασυνείδητο μέρος του ΑΩΝΟΣ.
6. Πίστη είναι η προφητική γνώση του Όντος μας. Δια της Πίστεως υπερβαίνουμε τον Νόμο της Γης, τον Νόμο της Λήθης.
7. Με τον Αετό μπορούμε να εξιχνιάσουμε τον Κόσμο, με τα Κρίνα μπορούμε να κατακτήσουμε τον Ουρανό.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Διαδική Μονάς

Μέχρις εδώ γνωρίσαμε, ότι η Αγάπη-Σοφία ως εκφράσεις της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής αποτελούν το Θεό - Αποτέλεσμα ή το Ον, καθόσον με μια νέα σχέση μεταξύ Τους δημιουργούν νέα κατάσταση εντός του Απολύτου.

Την κατάσταση αυτή την χαρακτηρίσαμε σαν νέα Συνείδηση, που πρωτοφανερώνεται εντός του Απολύτου.

Θα ξεκινήσουμε με ένα απόσπασμα από την «Παγκόσμια Κλείδα».

«... ο δε Θεός είπε : **Κάθε όν, για να αποκτήσει την συνείδηση εαυτού, πρέπει να έχει και το αντίθετό του.** Έτσι δημιουργήθηκε ο νόμος της Δυάδος».

Αυτή η ρήση, αλλά και το μνητικό αξίωμα, που λέγει, ότι **το Ενιαίον Ον είναι ένα Μη-Ον, το δε διαδικό Ον είναι το εκδηλωμένον Ον, που υπάρχει για τον εαυτό του και για το αντίθετο ισοδύναμό του,** μας υποχρεώνουν να καταγράψουμε μια δυάδα στο επίπεδο του ΕΝΟΣ.

Ποιά άραγε θα είναι η μορφή μιας τέτοιας δυάδος, που ήδη παίρνει το όνομα Διαδική Μονάδα ;

Πρέπει να συγκεντρωθούμε σε ορισμένες χαρακτηριστικές φράσεις.

- Τι είναι το Αγαθό χωρίς τον Ευεργέτη ;
- Τι είναι η Φιλία χωρίς τον Φίλο ;
- Τι είναι το Μίσος χωρίς τον Εχθρό ;
- Τι είναι η Εκδίκηση χωρίς τον Εκδικούμενο ;

Οι φράσεις αυτές, που εκφράζουν δυάδα, χαρακτηρίζουν την δυάδα εκείνη, που δημιουργείται με την οντοποίηση ιδιοτήτων π.χ. το Αγαθό σαν ιδιότητα οντοποιείται στον Ευεργέτη η εκδίκηση σαν ιδιότητα οντοποιείται στον Εκδικούμενο κ.ο.κ.

Έτσι η ιδιότητα και οντοποίηση της ιδιότητας, δηλαδή το όν που ενσαρκώνει ή που εκδηλώνει την ιδιότητα αποτελούν την δυναδική μονάδα.

Οι επόμενες δύο φράσεις δείχνουν άλλη μορφή δυναδικής μονάδας, που σχηματίζεται από μια έκφραση και από την δυνατότητα ή το μέσον αντίληψής της έκφρασης αυτής. Παραδείγματος χάριν :

- Τι είναι το φως χωρίς τους οφθαλμούς για να Το βλέπουν;
- Τι είναι ο Λόγος χωρίς τον Ακούοντα ;

Και βέβαια δεν είναι το μάτι, που βλέπει, ούτε το αυτί, που ακούει, αλλά ένα όν, μια συνείδηση, που αντιλαμβάνεται το Φως ή το Λόγο, δηλαδή την έκφραση. και το όν αυτό μαζί με την έκφραση αποτελεί δυναδική μονάδα.

Στην μία περίπτωση έχουμε ιδιότητα και την οντοποίηση της, στην άλλη έχουμε μία εκδήλωση, μια ενέργεια έκφρασης και μια Συνείδηση που αντιλαμβάνεται την ενέργεια.

Σ' αυτό περίπου το περίγραμμα θα αναζητήσουμε την Δυάδα εντός του Απολύτου Ενός. Θα αποσπάσουμε κάποιες φράσεις εκ της Διδασκαλίας μας ;

Θεώρημα 37ο : «Το Όν δεν είναι ο Θεός και αποσπώμενον Αυτού δεν αλλοιώνει τον Θεόν, η απόλυτος φύσις του Οποίου παραμένει αναλλοίωτος».

Θεώρημα 39ο : «όταν, λοιπόν, λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας, ... η Αγάπη-Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Όν, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς».

«...καθότι μία άμεσος ενέργεια αντεκατέστησε δι' ενός άλλου Όντος το πρώτο Όν, το χωρισθέν και ονομασθέν **Εωσφόρος**».

Θεώρημα 40ο : «Η δράσις της διπλής εκφράσεως του Θεού, εξακολουθούσα, αποτελείώνει εν τω επιπέδω τούτω των καθαρών δυνάμεων, την Δημιουργίαν ταύτην του Όντος, επενδύουσα ή προικίζουσα τούτο δια των ιδιοτήτων αίτινες τω αρμόζουσι».

«Επρόικισε όθεν το Όν με τας εν λόγω ιδιότητας συνδέσασα ταύτας εν τω Μονάδι του Όντος, δια του νέου τρόπου δραστηριότητος ...»

Ας προσπαθήσουμε να επεξεργαστούμε τα αποσπάσματα αυτά της Διδασκαλίας και ό,τι άλλο σχετικό έχουμε αξιοποιώντας τα κατά το δυνατόν με μία σειρά συλλογισμών.

Κάποτε(;) η ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, η δίμορφη αυτή ιδιότητα του Ανεκδήλωτου Θεού παρουσιάζει και έναν νέο, διαφορετικό τρόπο ενεργείας. Η ιδιότητα αυτή του Θεού υπό τον νέο τρόπο δραστηριότητας αποτελεί από την στιγμή εκείνη μία ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, μια Ατομική Συνείδηση μέσα στην ενότητα της Μοναδικής Αρχής.

Ας προσωποποιήσουμε τους συλλογισμούς μας.

Ατομική Συνείδηση είναι το αποτέλεσμα μιας διπλής γνώσης, δηλαδή :

- 1) αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω το περιβάλλον.
- 2) αντιλαμβάνομαι και γνωρίζω τον εαυτό μου.

Με την πρώτη γνώση αναπτύσσεται η εξωτερική συνείδηση, με την δεύτερη η εσωτερική συνείδηση. Μπορούμε την πρώτη να την ονομάσουμε επίσης και αντικειμενική, την δε δεύτερη υποκειμενική συνείδηση.

Μόνον ο Άνθρωπος ανάμεσα σε όλα τα όντα της Δημιουργίας παρουσιάζει την διπλή αυτή συνείδηση, συνείδηση περιβάλλοντος και συνείδηση εαυτού, ως κατ' ευθείαν απόγονος του Θεού. Τα υπόλοιπα όντα, σε όσα τουλάχιστον αναγνωρίζουμε συνείδηση, διαθέτουν μόνο την εξωτερική.

Αποκτώ λοιπόν συνείδηση εαυτού, που αυτό κυρίως είναι η ατομική συνείδηση, σημαίνει γνωρίζω τον εαυτό μου, γνωρίζω ότι υπάρχω, με άλλα λόγια σημαίνει γίνομαι ΕΑΥΤΟΣ, σημαίνει ΕΙΜΑΙ.

Και προσέξτε, όχι μόνο είμαι για τους άλλους, αλλά και για τον εαυτό μου, υπάρχω και για τον εαυτό μου, υπάρχω και για εμένα.

Το νεογέννητο βρέφος είναι, υπάρχει για όσους το περιστοιχίζουν έχει και την αντίληψη του περιβάλλοντος. Θα χρειαστεί όμως να μεγαλώσει αρκετά, ώστε να γνωρίσει και το ίδιο την ύπαρξή του, να υπάρξει και για τον εαυτό του και τότε θα σφίξει στην παλάμη του το αντικείμενο που κρατά και θα πει δύο λέξεις : δικό μου.

Θυμηθείτε αυτήν την φράση, γιατί η Ατομική Συνείδηση είναι πολύ κοντά με την κτητικότητα. Όμως αλίμονο, αν η Ατομική Συνείδηση είναι το χαρακτηριστικό της Θείας Προέλευσης, η κτητικότητα χαρακτηρίζει την απομάκρυνση από τον Θεό. Το, αποκτώ, λοιπόν, συνείδηση ατομική σημαίνει : ΕΙΜΑΙ και το ΓΝΩΡΙΖΩ ! Τι είμαι ; Είμαι 1^{ov} : ο εαυτός μου, η ίδια μου η φύση, τα χαρακτηριστικά μου, οι ιδιότητες μου. 2^{ov} : είμαι και η γνώση του εαυτού μου, η συνείδηση του είναι με.

Συνειδητοποιώντας τον εαυτό μου, το είναι μου έγινα Οντότης, ΟΝ.

Συμπερασματικά : ένα Ον αποτελείται :

- 1) από την συστατική του σύνθεση η οποία συνιστά την φύσιν του και
- 2) από την περί εαυτού συνείδηση.

Το ένα χωρίς το άλλο για τα Όντα της Διδασκαλίας μας δεν μπορεί να υπάρχει. Ούτε μπορεί να υπάρχει Ον χωρίς την συνείδηση τού «υπάρχει» , ούτε μια τέτοια συνείδηση δημιουργείται χωρίς τα στοιχεία που συνθέτουν την φύση του Όντος.

Έρχεται επ' αυτών η Διδασκαλία, η οποία με μια παραστατική περιγραφή προσπαθεί να μας βοηθήσει, να αντιληφθούμε τις αφηρημένες αυτές έννοιες.

Με τα δύο σχήματα του 38ου Θεωρήματος περιγράφονται και τα δύο απαραίτητα στοιχεία που αποτελούν το ΟΝ, δηλαδή η συστατική του φύση ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ και η συνείδηση, που αποδίδεται στο δεύτερο σχήμα με τον μεταξύ των δύο συστατικών του αρετών εγκλωβισμένο χώρο.

Και ας θυμηθούμε, ότι στο 37ο Θεώρημα και στα συμπεράσματα της Διδασκαλίας διαβάζουμε : η ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ ως έκφραση της Μοναδικής και Ενιαίας Αρχής δημιουργούν το Ον μετά του οποίου αποτελούν Εν.

Εξ άλλου η Ατομική μου Συνείδηση είναι το αποτέλεσμα της γνώσης της ίδιας μου της φύσης, με άλλα λόγια είναι το αποτέλεσμα της γνώσης των ιδιοτήτων μου, αφού το σύνολο των ιδιοτήτων μου συνιστά την φύση μου.

Αυτές βέβαια οι ιδιότητες πάντοτε συνιστούσαν το είναι μου, χωρίς όμως να τις γνωρίζω. Και τις ε γνώρισα μόνο, όταν ενεργοποιήθηκαν και εκδηλώθηκε έτσι η φύση του όντος μου, όταν πρωτοσυναντήθηκαν τα χέρια μου, όταν η πρώτη μου ανάσα τάρραξε τα ακίνητα στήθη μου, όταν η πρώτη μου κραυγή με έβγαλε απ' τον βαθύ ύπνο και τώρα ζω.

Συμπέρασμα : χρειάζεται η ενεργοποίηση των ιδιοτήτων μου, για να γίνει αντιληπτή από εμένα η ύπαρξη τους και επομένως να συνειδητοποιήσω την ύπαρξη του Είναι μου.

Και για την διπλή εκείνη Θεϊκή Αρετή, την ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, που αποτελεί την μια όψη του Απολύτου Αιτίου, κάπως έτσι θαρρώ πρέπει να σκεφθούμε. αρκεί βεβαίως το «κάπως έτσι» της ατελέστατης σκέψης μας να το αναγάγουμε στην τελειότητα του Απολύτως Απόλυτου.

Αυτή λοιπόν η Ατομική Συνείδηση, Συνείδηση Εαυτού, τέλεια όση και η τελειότης των Θείων Αρετών που εκδήλωσαν την ύπαρξή Τους, απόλυτη όση και η απολυτότης των Θείων Κατηγορημάτων, αιώνια και απεριόριστη όσον άπειρος και αιώνιος είναι ο ίδιος ο Θεός, αυτή η υπέρτατη, η πρώτη Ατομική Συνείδηση είναι το πρώτο ΟΝ.

Συντελεστές αυτής της Συνείδησης είναι η έκφραση της διπλής Αρετής ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ. και όταν λέμε έκφραση, εννοούμε την ίδια την διπλή Αρετή με διαφορετικό όμως τρόπο δραστηριότητας. Γιατί με την λέξη «έκφραση» δεν πρέπει να εννοούμε, ότι οι Αρετές αυτές ενεργοποιούνται για πρώτη φορά, αλλά ότι για πρώτη φορά παρουσιάζουν διαφορετικό τρόπο δραστηριότητας, χωρίς όμως - και αυτό είναι το σημαντικό - να διακόπτεται ο προηγούμενος τρόπος τους.

Από το σημείο λοιπόν αυτό και μετά «θα» παρουσιάζουν δύο τρόπους δραστηριότητας, τον παλαιό αέναο και αμετάτρεπτο και τον νέο.

Από τον νέο τρόπο δραστηριότητας της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ αποτελέσθηκε το πρώτο ΟΝ, που ορίζεται και ως πρώτο Αποτέλεσμα.

Έχουμε επομένως τώρα δύο συγκεκριμένους παράγοντες εντός του Απολύτου : το πρώτο ΟΝ και την συνεχιζόμενη δράση της διπλής έκφρασης του Θεού ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ, η οποία θα αποτελέσει το δεύτερο ΟΝ.

Ας θυμηθούμε κάποια αντίστοιχα γνωστά μας από τα περί Πνεύματος Θεωρήματα.

Η Φαντασία και η Θέληση δημιουργούν την Ισχύ, $1+2=3$, μετά της οποίας αποτελούν εν, το Πνεύμα.

Άρα η Ισχύς είναι ένα νέο Ον, που απετελέσθη από την αμοιβαία δράσης της Φαντασίας και της Θελήσεως, διαφέρει όμως ριζικά από τις αρετές που την εδημιούργησαν. Είναι μία εντελώς νέα αρετή αυτοτελής, ακεραία και αναλλοίωτος. Δεν είναι δηλαδή άθροισμα δύο ποσοτήτων, δεν είναι η μίξη δύο ουσιών, ούτε πρόκειται για ένωση σύνθετη δύο παραγόντων, που κάποτε μπορεί να διασπασθεί εις τα εξ ως συνετέθη. Πρόκειται για μια εντελώς νέα κατάσταση, ή ιδιότητα, ή συνείδηση οριστική, μόνιμη, αδιάλυτη, άφθαρτη.

Συγχρόνως, οι δύο αρετές που την εδημιούργησαν εξακολουθούν να υπάρχουν ανεξάρτητες και να δρουν μάλιστα επί του δημιουργήματος τους οδηγώντας σε δευτερεύουσες δημιουργίες.

Και είναι γνωστό, ότι η Φαντασία δρώσα επί της Ισχύος παράγει την Σκέψη, η Θέληση δρώσα επί της Ισχύος παράγει την βεβαίωση, η Φαντασία και η Θέληση δρώσαι από κοινού επί της Ισχύος παράγουν την Δράση κ.ο.κ.

Έτσι και εδώ, η ΑΓΑΠΗ και η ΣΟΦΙΑ δι' αλληλοεπιδράσεως αποτελούν το ΟΝ.

Αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν αιωνίως ανεξάρτητες και να ενεργούν επί του

Όντος, ή δια του ΟΝΤΟΣ σαν να αποτελούν οι δύο μαζί Αρετές ΑΓΑΠΗ-ΣΟΦΙΑ ένα άλλο ένα δεύτερο ΟΝ.

Το Θεώρημα 37 λέγει επ' αυτού : όπως γνωρίζουμε, το Πνεύμα διακρίνεται δια της εκδηλώσεως τριών αρετών : της Φαντασίας, της Θελήσεως και της Ισχύος. Εις τας τρεις αυτούς αρετάς υποδεικνύονται αι δύο εκφράσεις και το πρώτον αποτέλεσμα της πρώτης Αιτίας. Και παραθέτει συγκριτικό πίνακα :

ΣΟΦΙΑ - ΑΓΑΠΗ - ΟΝ
Φαντασία - Θέλησις - Ισχύς

Έτσι καταλήγουμε επιγραμματικά :

- 1) με την αλλαγή τρόπου δραστηριότητας της Αγάπης-Σοφίας εμφανίζεται η Ατομική Συνείδηση ως πρώτο ΟΝ εντός του Απολύτου.
- 2) αυτό το ΟΝ με την σειρά του εκεί στο επίπεδο της Ενότητος συντελεί στην Οντοποίηση των Θείων Αρετών Αγάπη-Σοφία, οι οποίες εξακολουθούν την αέναη δραστηριότητά τους
- 3) έτσι, στο επίπεδο του Απολύτου εμφανίζεται η πρώτη ΔΥΑΣ δύο ισοδύναμων και αντιθέτων όντων (Δυαδική Μονάς).

Ας δούμε κάπως πιο αναλυτικά τα γεγονότα ξεκινώντας με τις σχετικές φράσεις της Διδασκαλίας μας : « όταν ... η Αγάπη-Σοφία δρώσαι κατ' άλλον τρόπον ενεργείας εδημιούργησαν το Ον, το τελευταίον τούτο αποσπώμενον εξ αυτών αντετέθη προς αυτάς ... μία άμεσος ενέργεια αντεκατέστησε δι' ενός άλλου Όντος το πρώτο Ον».

Η αλλαγή της δραστηριότητας της Αγάπης-Σοφίας οδηγεί στο να αποτελεσθεί ένα συγκεκριμένος πυρήνας, ένα διακρινόμενο άτομο ενός του Απολύτου. Το άτομο αυτό το ονομάζουμε πρώτο Ον και από την ίδια του την φύση είναι Συνείδηση εαυτού Ατομική.

Η δίμορφη επομένως δραστηριότητα Αγάπη-Σοφία παράγει το Ον αυτό, το «βλέπει» να ορθώνεται απέναντί Της σαν ένα ξεχωριστό άτομο και συγχρόνως να βρίσκεται σε σχέση ένωσης με αυτό, μια σχέση που επιβάλλει το ίδιο το επίπεδο.

Η διάκριση του πρώτου Όντος εγκαθιδρύει τον νόμο της Ατομικότητας, αλλά η ενότης του επιπέδου από τις ίδιες τις Θείες Αρετές που την εδημιούργησαν, οι οποίες «δανείζονται» την μορφήν του Όντος.

Είναι μία κατάσταση πραγματικά αδύνατη να συλληφθεί από τον ανθρώπινο νου, διότι δεν μπορούμε να εννοήσουμε, πως είναι δυνατόν να υπάρχει ατομική συνείδηση ως Ον μέσα στην Ενότητα και συγχρόνως χάριν της ενότητος αυτή η ατομική συνείδηση να γίνεται κτήμα των Θείων ενεργειών, που την εδημιούργησαν. Αδυνατούμε να αντιληφθούμε το χωριστό και συγχρόνως ενιαίο. Όμως αυτό συμβαίνει. Και γι' αυτό έχουμε, όχι μόνο την εμφάνιση της Ατομική Συνείδησης ως πρώτου Όντος, αλλά και την αυτοσυνειδητοποίηση, την οντοποίηση της ίδιας της Αγάπης-Σοφίας.

Έχουμε ένα άλλο κείμενο της Διδασκαλίας μας, όπου παρακολουθούμε έναν σχεδόν παράλληλο μηχανισμό, με τον οποίον το Ανθρώπινο ον, που είναι και αυτό Αγάπη - Σοφία, με κάποια του μύχια δραστηριότητα δημιουργεί το ατομικό του Πνεύμα εκ του οποίου θα παραχθεί η εαυτού συνείδηση.

Αυτήν την ατομική συνείδηση, αυτό το Εγώ θα το ιδιοποιηθεί τελικά το ίδιο το ανθρώπινο ον, ώστε να μείνει στην αιωνιότητα σαν ατομική συνείδηση.

Και ξέρουμε, πως αυτή η δημιουργουμένη ατομική συνείδηση κατά την διάρκεια της ενσάρκωσης είναι ανεξάρτητη από τον δημιουργό της, έτσι ώστε σε όλη την διάρκεια της ζωής του Ανθρώπου - για τους πιο πολλούς Ανθρώπους - να έχουμε δύο Όντα, φαινομενικά, δύο Εγώ, πρακτικά ανεξάρτητα.

Δεν υπάρχουν λόγια περισσότερα για να πει κανείς. Χρειάζεται η προσωπική του καθ' ενός προσπάθεια για να πλησιάσει περισσότερο στην κατανόηση του θέματος, να πλησιάσει, αλλά όχι να το αντιληφθεί πλήρως. Μόνον όταν επιστρέψουμε στα Εωνικά πεδία ως τέλειες ατομικές συνειδήσεις, τότε η ίδια η Ατομική συνείδηση θα αποτελεί τον παράγοντα ενώσεως όλων των όντων.

Στο 40ο Θεώρημα αναφέρεται, ότι οι ιδιότητες του Θεού συνδέονται μεταξύ τους δια του νέου τρόπου δραστηριότητας.

Γιατί το ξεχώρισμα της Ατομικής Συνείδησης μέσα στην Ενιαία Αρχή θα οδηγήσει αυτό το Ον σε πλήρη σχεδόν απόσπαση από τον Δημιουργό του.

Το γεγονός αυτό αποτελεί την αρχή ενός κύκλου στο τέλος του οποίου θα βρεθούν και πάλι όλες οι ατομικές συνειδήσεις σε οριστική επανένωση με την Μονάδα.

Και θα είναι ακριβώς η ατομική συνείδηση, που θα ενώνει αιώνια τα δημιουργηθέντα όντα με τον Θεό σε μια απεριγράπτη κατάσταση για τον άνθρωπο της ύλης. Δεν μπορούμε να συνηθίσουμε στην αντίληψη της κατάστασης εγώ είμαι ένα με το Σύμπαν, που είναι τρόπος ζωής του Κύκλου Ουρανόσ και μόνο η έκτακτη βιωματική εμπειρία μπορεί να μας βοηθήσει σ' αυτό.

Πως να αντιληφθούμε μια ανώτερη ακόμη συνειδησιακή κατάσταση του είδους εγω είμαι το Παν, ή ορθότερα εγώ είμαι εγώ φράση που δηλώνει την αδυναμία περιγραφής μιας ατομικής συνείδησης, που μέσα της κλείνεται το Παν χωρίς πλέον να ξεχωρίζει αυτό το ατομικό εγώ από το απειροαιώνιο του Παντός.

Τελικά μια Δυαδική Μονάς εγκαθίσταται εντός του Απολύτου. Και είναι χαρακτηριστικός ο όρος Δυαδική Μονάς. σημαίνει, ότι η δυαδικοποίηση δεν αλλοιώνει, δεν καταργεί την Μονάδα. Και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού η Δυάδα αυτή αποτελείται από την ίδια την φύση του Θεού και την έκφρασή Της. Γιατί η φύση Αυτού, η φύση της μιας όψης του Θεού φανερώθηκε μέσω της έκφρασης. Δυάδα επομένως ισοδυνάμων και αντιθέτων Όντων.

Εδώ τίθεται το ερώτημα, υπάρχει διαφορά μεταξύ του πρώτου και του δευτέρου Όντος και ποιά είναι αυτή, ώστε να συντηρεί την Δυάδα, ποια είναι αυτή που κάνει τα δύο Όντα αντίθετα.

Κατ' αρχήν δεν πρέπει να αναζητήσουμε μεταξύ πρώτου και δεύτερου Όντος διαφορά χρόνου εμφάνισης.

Άμα τη δημιουργία του Πρώτου Όντος έχουμε και την απόσπασή Του.

Επομένως όλα αυτά τα γεγονότα είναι ταυτόχρονα.

Δεν υπάρχει πρώτο και δεύτερο Ον εκεί, που ούτε ο Χρόνος λειτουργεί, όπως εμείς τον εννοούμε τουλάχιστον. Τα πάντα λαμβάνουν χώραν « εν αρνήσει του χρόνου », όπως θα εξηγήσουμε πιο κάτω.

Η αδυναμία να περιγράψουμε γεγονότα των Υπερουσιαστικών πεδίων αδυναμία που οφείλεται στην ατέλεια του δικού μας κόσμου, με αδυναμία που οφείλεται στην ατέλεια του δικού μας κόσμου, μας αναγκάζει να μιλήσουμε για πρώτο και για δεύτερο Ον.

Ο κόσμος ο δικός μας που δημιουργήθηκε από τον Χρόνο και η ατέλεια της αντιληπτικής μας ιδιότητας, που παρακολουθεί και καταγράφει φαινόμενα τα οποία εξελίσσονται κατ' ανάγκην σε χρονική διαδοχή, είναι οι αιτίες της σύγχυσής μας όταν μελετούμε υπερουσιαστικά πράγματα.

Δεν είναι λοιπόν χρονική η διαφορά των δύο Όντων, αλλά ο αντιθετικός τους χαρακτήρας πρέπει να εξηγηθεί σαν διαφορά ποιότητας.

Από όσα με βάση την Διδασκαλία είπαμε, γνωρίζουμε πλέον, ότι εκείνο που κάνει να διαφέρουν μεταξύ τους τα δύο Όντα, είναι οι δύο διαφορετικοί τρόποι δραστηριότητας των Θείων Κατηγορημάτων Αγάπη-Σοφία.

Η Αγάπη-Σοφία με την συνεχιζόμενη προαιώνιο δραστηριότητά της αποτελεί μέρος της φύσεως του Θεού, της ουσίας του Θεού σε απόλυτη μετ' Αυτού ένωση. Η οντοποίησή Της ως δευτέρου Όντος - μέσω της δημιουργηθείσης Συνειδήσεως - δεν μεταβάλλει αυτήν την σχέση.

Παραμένει αενάως ως η μια όψη - ενσυνειδήτως πλέον - του Προαιωνίου Θεού προσωποποιούσα την Ενότητα και Μοναδικότητα Αυτού.

Ο νεοεμφανισθείς όμως εντός του Απολύτου άλλος εαυτός της Αγάπης-Σοφίας, ο αποτελεσθείς από αυτήν την ίδια, όταν εξεδήλωσε κατά τρόπον νέον και παράδοξον διαφορετική δραστηριότητα, από την στιγμή της εμφανίσεώς του παρουσιάζει ως Ατομική Συνείδηση, επαναστατικό για τα επίπεδα εκείνα χαρακτηριστικό, την έννοια της χωριστικότητας μέχρι της τελικής του απόσπασης εκ του Δημιουργού. Αυτήν την χωριστικότητα ως έννοια, ως τάση, το Ον αυτό το Πρώτο.

Αυτή είναι λοιπόν η διαφορά μεταξύ των δύο Όντων και η Δυαδική αυτή Μονάς έχει στην μία της θέση την Ενότητα και στην άλλη την Χωριστικότητα, οντοποιημένες έννοιες εντός της Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής.

Συμπερασματικά : μπορούμε να ταυτίσουμε το 1^ο ΟΝ με την έννοια της ατομικής διάκρισης και της χωριστικότητας και το 2^ο ΟΝ με την έννοια της ενότητας.

Πολλούς τους απασχολεί το εξής δίλημμα : η Δυάδα αυτή των δύο Όντων, όπως την περιγράφουμε, αποτελεί έναν αυτόματο περίπου διπλασιασμό μιας δίμορφης Αρετής του Απειροαιώνιου Θεού, ο Θεός άρα, ο Ίδιος, δεν συμμετέχει στην Δυάδα. Έτσι η Δυάδα συγκροτείται από αντίθετους αλλά ισοδύναμους όρους.

Μήπως όμως θα πρέπει να δεχθούμε, ότι το πρώτο ΟΝ, καθώς εμφανίζεται μέσα στο Ενιαίον της Απειροσύνης του Θεού, είναι σαν να γεννιέται, σαν να ξεπετάγεται από τα σπλάχνα του Προαιωνίου Θεού ;

Και τότε μήπως πρέπει ο ένας όρος της Δυάδος να είναι ο ίδιος ο Απειροαιώνιος Θεός, ενώ στην άλλη άκρη θα βρίσκεται πάντοτε το πρώτο ΟΝ ;

Φαντάζεται ο Άνθρωπος, ότι όπως επιχειρεί να κατανοήσει το ΟΝ, την Μονάδα, κατά τον ίδιο τρόπο μπορεί να προσδιορίσει την προ του Ενός κατάσταση και μάλιστα να την χρησιμοποιήσει, να την συμπεριλάβει στην Δυάδα, να την κλείσει μέσα στην αλληλουχία των σκέψεών του. Αδύνατον! Για τον Άνθρωπο αρχή και τέλος της σκέψης του είναι η Μονάς. Το πέραν της Μονάδος θα παραμένει ακαθόριστο, μια πυκνή ομίχλη από την οποία προβάλλει η ίδια η Μονάς.

Αν λοιπόν δεχθούμε την δεύτερη περίπτωση, τότε η σχηματιζόμενη Δυάδα θα είναι άνιση, εφ' όσον, ο ίδιος ο Θεός θα είναι ο περιέχων τον άλλον όρον, το τροποποιημένο κατηγορημά Του. και ο περιέχων είναι ανώτερος του περιεχομένου, ο Θεός

δηλαδή ο Άπειρος είναι ανώτερος της μιας Του όψεως.

Τέτοιες σκέψεις προκαλούνται από κάποιες φράσεις της Διδασκαλίας, οι οποίες φαίνεται να διαφοροποιούν ουσιωδώς την προ της εκδηλώσεως του Θεού κατάσταση έναντι της εκδηλωμένης Του μορφής.

Στο 37ο Θεώρημα αναφέρει η ΔΩΡΑ, ότι η Αγάπη-Σοφία είναι αποτέλεσμα μιας Αρχής υπεράνω του Όντος, προγενεστέρα του Όντος, εφ' όσον εξ άλλου το Ον είναι μία των όψεων του Αιωνίου Θεού εκ του οποίου και αποσπάται.

Αυτή η αναφορά τείνει να μας οδηγήσει στο να σχηματοποιήσουμε μία Δυάδα με την προ της εκδήλωσης Θεότητα και την εκδηλωθείσα μορφή Της.

Από την άλλη πλευρά όμως στο 38ο Θεώρημα φαίνεται περίπου ταυτιζόμενος ο Θεός με την Αγάπη-Σοφία.

«Η έκφρασις Αγάπη-Σοφία κρύπτει ασφαλώς την Σεπτήν Οντότητα του Θεού» και πιο κάτω «ο Θεός - Αίτιον είναι η Αγάπη-Σοφία...».

Αυτές οι φράσεις υποδηλώνουν μια έννοια ταύτισης Αρχής και Όψης.

Βεβαίως αναρωτιέται κανείς, πως είναι δυνατόν, να ταυτίζεται η Μοναδική και Ενιαία Αρχή με την μία Της όψη, πως είναι δυνατόν να ταυτίζεται το όλον με το μέρος.

Συνεπικουρη είναι και μια άλλη παρατήρηση : αφού η Αγάπη-Σοφία δεν είναι κατ' αρχήν αυτοσυνειδητοποιημένη και παρά ταύτα παράγει την Ατομική Συνείδηση με αλλαγή του τρόπου δραστηριότητος της, για να την ιδιοποιηθεί στην συνέχεια και να αυτοσυνειδητοποιηθεί, αυτό για την λογική μας σημαίνει, ότι οδηγείται σε αυτήν την ενέργεια επί της ιδιότητος Αγάπη-Σοφία και την χρησιμοποιεί.

Πράγματι, δεν είναι δυνατόν να υπάρξει ταύτιση της πέραν της Μονάδος Αρχής με την Μονάδα, το Ον.

Η πέραν όμως της Μονάδος και προς της Μονάδος Αρχή είναι μία - το έχουμε πει - οριστικώς ασύλληπτη για τον ανθρώπινο νου κατάσταση εκτός του συλλογιστικού του περιεχομένου, εκτός ορίων αριθμών, εκτός σχημάτων, εκτός συσχετισμών. Δεν χωράει σε Δυάδες, ούτε στην ίδια την Μονάδα. Είναι ο απρόσιτος Θεός Γνόφος των Χριστιανών Φιλοσόφων.

Και ακούστε και προσπαθήστε να οραματισθείτε μια παραστατική περιγραφή των καταστάσεων αυτών :

«... Μονάς ιερά ! αόρατε υπό τα πυκνά νέφη του Αϊν-Σοφ σε επικαλούμαι με την τόλμη ενός παράφρονος. Ανασήκωσε τον μυστηριώδη πέπλον σου !... Φωνή ηχηρά διασχίζει το διάστημα, φθάνει μέχρις εμού και λέγει : Είμαι η Μονάς, ήτις υπήρξεν, ήτις υπάρχει και η οποία θα υπάρχει εις τον Αιώνα. Είμαι η Μονάς ήτις δεν εγεννήθη. ... Ο πρώτος μου όρος άρχει εν τω Απειρώ, ο τρίτος μου όρος άρχει εν τω πεπερασμένω, ο δε δεύτερος μου όρος ισορροπεί τας μορφάς και αρετάς... είμαι η Μονάς, ήτις εγέννησε την αρχήν και η οποία θα κληρονομήσει το τέλος ... Το Ον αυτό προσφέρων τους λόγους τούτους προσελάμβανε διαστάσεις ατέρμονες. Οι πόδες του ανεπαύοντο επί των κινουμένων σφαιρών του Σύμπαντος, ενώ η κεφαλή του εχάνετο εις το πεδίο του Απειρού, εκεί όπου ουδέποτε έλαμψε το ηλιακόν φως...και ενώ απεμακρύνετο εις την συσκοτισμένην ομίχλην του πνεύματός μου ..».

Και τι είναι αυτή η συσκοτισμένη ομίχλη από την οποία προβάλλει η Μονάς με την συγκεκριμένη μορφή, με τους συγκεκριμένους τρεις όρους Της και στην οποίαν ομίχλη χάνεται και πάλιν ;

Τι είναι αυτή η συσκοτισμένη, ομίχλη από την οποίαν ίσως κάποτε μια άλλη μορφή συγκεκριμένη, με άλλους όρους θα ξεπροβάλλει και μια άλλη Δημιουργία θα αναδυθεί από τα σπλάχνα Της ;

Τι είναι αυτή η συσκοτισμένη ομίχλη, μπροστά στην οποίαν ανακόπτεται το βήμα του πιο ανήσυχου φιλοσοφικού πνεύματος ; «Υπερυεφείας δε καλύπτρας τις νόος ουρανίδης εισδύσεται ; » ερωτά ο Γρηγόριος Νύσσης.

Ασφαλώς η συσκοτισμένη ομίχλη, από την οποίαν αναδύεται η Θεία αυτή Μορφή δεν είναι μια αντικειμενική για εμάς κατάσταση ώστε να επιχειρήσουμε, να την εξερευνήσουμε.

Είναι η συσκοτισμένη ομίχλη του Πνεύματός μας, είναι η ίδια μας η ατέλεια να κατανοήσουμε περαιτέρω, είναι τα ανθρώπινα όρια.

Για όσο διάστημα είμεθα αντικείμενοι προς την θεία Μορφή που προβάλλει από την ομίχλη, θα υπάρχουν για εμάς υπερβατικά πεδία και όρια στην κατανόηση τους.

Ακόμη και το μυστήριο της Τριάδος που είναι ένθεν του ΕΝΟΣ πλησιεστέρα στην αντίληψή μας, θα μας αποκαλυφθεί δια της Σοφίας, της Αγάπης και της απαρνήσεως της προσωπικότητας, λέγει η Διδασκαλία μας. Αυτόν τον δρόμο διέγραψε κατερχόμενος προς τούτο ο Χριστός. τον ίδιο δρόμο πρέπει να βαδίσουμε εμείς ανερχόμενοι δια της απαρνήσεως της προσωπικότητας.

Να το πρώτο βήμα, το Απρόσωπο.

Ας διαγράψουμε επομένως την δυνατότητα να συμμετέχει στις δυάδες της σκέψης μας το Απολύτως Απόλυτον.

Φαίνεται, ότι η Αγάπη-Σοφία και μετά την οντοποίησή Της δια της Ατομικής Συνειδήσεως παραμένει αιωνίως σε αδιάσπαστη ενωτική σχέση μετά της Μοναδικής Αρχής, ομοούσιος και αχώριστος. Και εφ' όσον η Αγάπη-Σοφία παραμένει πάντοτε συστατικό της φύσεως του Θεού, είναι και συμμετοχος της Υπερτάτης Αυτού Συνειδήσεως. Αυτό το δεδομένο μας οδηγεί, ώστε το ένα Κατηγορημα της Απειρου Θείας Πολλαπλότητας, η Αγάπη-Σοφία, από την οποίαν έχουμε προέλθει και εμείς και όλη η Δημιουργία, να θεωρείται για μας ο ίδιος ο Θεός, ή να εκπροσωπεί για μας την Απειροαιώνιο Ακατάληπτη - Αδιανόητη και Αδιάγνωστη κατά τους Φιλοσόφους - Θεία Μοναδική και Ενιαία Αρχή.

Παρατίθεται εδώ η περιγραφή του Πλωτίνου ως προς την σχέση Θεού και Κατηγορηματός Του σε ελεύθερη εννοιολογική απόδοση : Η δημιουργία του κόσμου προϋποθέτει ενέργεια από τον Δημιουργό, η ενέργεια όμως αυτή δεν είναι κάτι διάφορον του ενεργούντος, αλλά είναι αυτός ο ίδιος ο ενεργών ... Ο Θεός ο ίδιος είναι υπερπλησμονή. Εκ της υπερπλησμονής γεννήθηκε ένα όν, αλλά ο Θεός δεν έχασε τίποτε εκ της υπερπλησμονής Του. Το ρεύμα δεν χωρίστηκε από την πηγή του, το φυτό δεν αποσπάσθηκε από την ρίζα του. Το παράγωγο ευρίσκεται εντός του πρωταρχικού, όχι όμως το πρωταρχικό, ο Θεός, εντός του παραγώγου. Ο Θεός δεν είναι αυτό το ίδιο το παράγωγο, αλλά συγχρόνως δεν είναι διάφορος αυτού.

Γι' αυτό, η εμφανισθείσα Δυαδική Μονάς σχηματίζεται ασφαλώς εκ δύο ισοτίμων Όντων.

Το Δεύτερο όμως εξ αυτών, το, ευρισκόμενο σε σχέση απολύτου ενότητας και συνειδησιακής ταύτισης με την Μοναδική και Ενιαία Αρχή την εκπροσωπεί στην Δυάδα.

Αυτό το δεύτερο Ον λαμβάνει την αξίαν της Μονάδος, την οποίαν και προσδίδει πλέον εις την Προαιώνιον Αρχήν, της οποία αποτελεί την εκδηλωμένην - μίαν εκ των απείρων - όψιν. Μίαν όψιν η οποία δεν είναι ο Θεός ο ίδιος, δεν είναι όμως και διαφορετική από Αυτόν. Γι' αυτό θα ονομασθεί η όψη αυτή Θεός-Αποτέλεσμα. γι' αυτό και η Διδασκαλία μας θα βεβαιώσει, ότι ο Θεός είναι Απόλυτος τόσον εν Αιτίω, όσον και εν Αποτελέσματι.

Γι' αυτό και εμείς - κατά την σύσταση των Διδασκάλων μας - πρέπει να αρκεσθούμε στο φως της λαμπάδας που ορθώνεται εμπρός μας, στο ΕΝΑ, την ΜΟΝΑΔΑ, το ΟΝ.

Και αυτό το ΟΝ είναι η μία γνήσια και αληθινή μορφή του Θεού, είναι ο Θεός μας.

Ένα άλλο θέμα, που μας απασχολεί συχνά και μπορεί να μας οδηγήσει σε πλάνη, είναι αυτό το ίδιο το γεγονός της δημιουργίας Ατομικής Συνείδησης, μιας νέας δηλαδή καταστάσεως, που έλειπε από τα Υπερουσιαστικά πεδία, από τον Θεό-Αίτιο.

Είναι εύκολο να σκεφθούμε, ότι εφ' όσον έχουμε πρωτοδημιουργία Ατομικής Συνειδήσεως δια της οποίας οντοποιείται η Αγάπη-Σοφία, η οποία Αγάπη-Σοφία εκφράζει την Προαιώνια Αρχή, άρα η Ατομική Συνείδηση έλειπε και από την Μοναδική και Ενιαία Αρχή. Επομένως ο Θεός-Αίτιο προτού εκφρασθεί είχε ατέλεια, είχε ανάγκη η οποία έπρεπε να πληρωθεί.

Αν την έλλειψη Ατομικής Συνειδήσεως την αποδεχθούμε σαν κατάσταση που αφορούσε τις Θείες Αρετές Αγάπη-Σοφία, την συγκεκριμένη δηλαδή ιδιότητα του Θεού, τότε έχει καλώς. αν όμως την έλλειψη Ατομικής Συνειδήσεως την αναγάγουμε στην Μοναδική και Ενιαία Αρχή, τότε πρόκειται περί βλασφημίας, γι' αυτό και δεν την δεχόμαστε.

Και δεν την δεχόμαστε, όχι γιατί είναι βλασφημία - είμαστε ερευνητές της Αλήθειας χωρίς όρια - αλλά δεν την δεχόμαστε την άποψη αυτή, γιατί αντίκειται στην φυσική λογική αντίληψη.

Είναι δυνατόν από την έλλειψη, από την ατέλεια να παραχθεί πληρότητα, τελειότητα ;

Στο επίπεδο που ζούμε, αυτό είναι δυνατόν. Διότι η έλλειψη, είτε αφορά τον υλικό μας φορέα, είτε τον ψυχικό, είτε τον νοητικό θα πληρωθεί από το περιβάλλον μας με προσάρτηση του ελλείποντος μέσω κεντρομόλου ενέργειας. Και σαν περιβάλλον από το οποίο αντλούμε κάθε τι που μας λείπει, εννοούμε τα αντίστοιχα επίπεδα του Κύκλου Κόσμος αφ' ενός και αφ' ετέρου έναν ανώτερο Κύκλο μετά του οποίου έχουμε την δυνατότητα να επιτύχουμε επαφή μέσω συντονισμού.

Το Απολύτως Απόλυτον όμως, αν έχει κάποια έλλειψη πόθεν θα αντλήσει για την κάλυψη του ελλείποντος, αφού τίποτε άλλο δεν υπάρχει εκτός Αυτού ;

Και ακόμα, πως θα συνειδητοποιηθεί μια ανάγκη και πως θα συλληφθεί το σχέδιο της απαραίτητης δραστηριότητας προς κάλυψιν της ανάγκης αυτής, όταν το Παν είναι Εν και αυτό το Εν είναι χωρίς Ατομική Συνείδηση ;

Και πιο πολύ, πως θα συνειδητοποιηθεί η ανάγκη απόκτησης Συνείδησης από μία κατάσταση που δεν κατέχει την Συνείδηση ;

Για την ατελή φύση μας τα παραδείγματα που επινοούμε, για να εννοήσουμε το Ακατανόητο μας παρασύρουν σε εσφαλμένα συμπεράσματα.

Γιατί είναι παραδείγματα παρμένα από την Δημιουργία, όπου όμως τα πάντα είναι εξελισσόμενα και όπου κάθε μεταβολή σημαίνει και κάτι καινούριο που κερδίζεται και προστίθεται στο παλιό, ή κάτι που αφαιρείται και χάνεται. Και το κάθε τι που προστίθεται, το κάθε τι που χάνεται ήταν ξένο ή γίνεται τώρα ξένο για μας.

Γι' αυτό το Απολύτως Απόλυτο παρά την «μερική» του εκδήλωση θα παραμείνει Ακατανόητο για μας.

Δεν θα καταλάβουμε ποτέ στην ζωή αυτών των επιπέδων της χωριστικότητας, πως μπορεί ο Ανεκδήλωτος Θεός να δίνει γένεση, ή να γίνεται άπειρες συνειδήσεις παραμένοντας ΕΝ, ή ορθότερα παραμένοντας ΕΝΙΑΙΟΣ.

Η Συνείδηση επομένως δεν πρέπει να θεωρείται νέο χαρακτηριστικό του Απολύτου. Αντίθετα πρέπει να θεωρείται βέβαιον, ότι η Ενιαία και Μοναδική Αρχή χαρακτηρίζεται, ή είναι η άνευ ορίων Συνείδηση, η Υπερσυνείδηση θα λέγαμε εν σχέσει με τις υπόλοιπες Συνειδήσεις, που προήλθαν εξ Αυτής.

Δραστηριότητες αυτής της Υπερσυνειδήσεως πρέπει να θεωρηθούν οι Αγάπη-Σοφία με βαθμό συμμετοχής στην καθολική Υπερσυνείδηση. Μια συμμετοχή όμως, κατά την έννοια του βαθμού συνειδητότητας που χαρακτηρίζει τις τρεις πνευματικές Αρετές στην εκτέλεση του έργου του. Αναγνωρίζουμε, όπως είναι γνωστό, βαθμό συνειδητότητας κατά την εκτέλεση του ρόλου τους σε κάθε μια από τις τρεις πνευματικές Αρετές. Όμως αυτός ο βαθμός συνειδήσεως δεν έχει τα χαρακτηριστικά της Ατομικής, της Αυτοεπιγνωσιακής Συνειδήσεως. Η Ατομική Συνείδηση που χαρακτηρίζει τον Άνθρωπο, είναι αποτέλεσμα της δραστηριότητας του συνόλου των πνευματικών αρετών. Έτσι και η Θεία Υπερσυνείδηση κλείνει μέσα Της όλες τις Αρετές όλες τις Ιδιότητές Της. Και ασφαλώς όλες οι Ιδιότητες του Θεού μετέχουν μερικώς στην Υπέρτατη Θεία Υπερσυνείδηση, χωρίς όμως να αποτελεί η κάθε μία Ιδιότητα χωριστή Ατομική Συνείδηση.

Αυτό ακριβώς που λείπει από την κάθε μία χωριστά Θεία Ιδιότητα, επεθύμησε να προσδώσει η Θεία Παναγαθότης στην δίμορφη Ιδιότητά Της Αγάπη-Σοφία. και εδημιούργησε το πρώτο ΟΝ. Να, το νέο χαρακτηριστικό που πρωτοφανερω-νεται εντός του Απολύτου : η Αγάπη-Σοφία αποτελεί τώρα πλέον ΟΝ, το οποίον κατέχει Ατομική Συνείδηση. Η μία όψη του Θεού απέκτησε επίγνωση εαυτής και από την στιγμή αυτή της αιωνιότητας, όλα τα παράγωγα, τα οποία θα προέλθουν από την όψη αυτή του Θεού, θα κληρονομήσουν αυτό το είδος της Συνειδήσεως και ως αυτοεπιγνωσιακές οντότητες θα καταστή δυνατόν να γίνουν μέτοχοι και κοινωνοί της Θείας Πανσοφίας.

Και όλα αυτά λόγω μιας περιστάσεως τυχαίας, τα αίτια της οποίας δεν δύνανται να κατανοηθώσι παρά του Ανθρώπου.

Το κείμενο, όπως βλέπουμε, δεν λέγει ότι τα αίτια δεν δύνανται να γίνουν γνωστά στον Άνθρωπο, αλλά δεν δύνανται να κατανοηθούν από αυτόν.

Γιατί, μέσω μιας αποκαλυπτικής Διδασκαλίας θα μπορούσαν να γνωστοποιηθούν τα αίτια στον Άνθρωπο.

Τέτοια εξ άλλου αποκάλυψη έχουμε από τους Διδασκάλους μας, οι οποίοι δεν είναι φειδωλοί στο να μας ενημερώσουν.

Η ενημέρωσή Τους όμως συναντά την αδυναμία κατανόησης των Ανθρώπων, αδυναμία κατανόησης για όλα εκείνα, όσα έλαβαν χώραν προ των Αιώνων.

Ίσως, παρακολουθώντας την συνέχεια της Διδασκαλίας, σχηματίσουν κάποιοι μια προσωπική άποψη για τα Αίτια. Γιατί, με την πορεία της μελέτης μας θα συνοδεύουμε με τον στοχασμό αυτήν την Πρώτη Ατομική Συνείδηση να αναλύεται και να δίνει γένεση σε άπειρες Ατομικές Συνειδήσεις μοιράζοντας σαν ΟΝ-ΜΗΤΕΡΑ, σαν ρίζα μιας ολόκληρης σποράς, την προίκα του ΠΑΤΕΡΑ στα αμέτρητα παιδιά Της.

Όμως είναι βέβαιο, ότι αυτό το Γιατί; θα το κατανοήσουν τελικά όλοι, όταν στο πλήρωμα του χρόνου θα ζήσουν το μεγαλείο και την δόξα της μικρής φυσικής ατομικής συνείδησης, που ενώνεται πλέον μέσω του ατομικού Υπερουσιαστικού ΟΝΤΟΣ με το ΟΛΟΝ, για να ξεκινήσει την επόμενη Υπερουσιαστική διαδρομή που θα την οδηγήσει στο να γίνει το ΟΛΟΝ.

ι. Συμπεράσματα

Εφθάσαμε λοιπόν σε μια κατάσταση παρουσίας εντός της Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ με τα χαρακτηριστικά του ΟΝΤΟΣ, όπως έχει ήδη περιγραφεί.

Μία σχέση, που αδυνατούμε να αντιληφθούμε, εγκαθίσταται ήδη μεταξύ της Προαιωνίου Ενιαίας και Μοναδικής Αρχής αφ' ενός και της οντοποιηθείσης Ατομικής Συνειδήσεως αφ' ετέρου.

Η σχέση αυτή συγκεκριμενοποιείται στην λειτουργία μιας Δυαδικής Μονάδος, της οποίας τον έναν πόλο κατέχει το ΟΝ-ΑΤΟΜΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ, στον άλλον δε πόλο ευρίσκεται η ίδια η Ενιαία και Μοναδική Αρχή με το πρόσωπο της ΑΓΑΠΗΣ-ΣΟΦΙΑΣ. Είναι το πρόσωπο δια του οποίου εκφράσθηκε η Ενιαία και Μοναδική Αρχή και το πρόσωπο αυτό οντοποιηθέν αντιπροσωπεύει την Μοναδική και Ενιαία Αρχή στην Δημιουργία αυτήν.

Συμπέρασμα πρώτον : Η Μοναδική και Ενιαία Αρχή, ο Ανεκδήλωτος δηλαδή Θεός, εκφράζεται δια μιας διμόρφου Αρετής Του, της Αγάπης-Σοφίας υπό μορφήν ενός ΟΝΤΟΣ.

Συμπέρασμα δεύτερον : Με την λέξη ΟΝ εννοούμε Ατομική Συνείδηση

Συμπέρασμα τρίτον : Η Ατομική Συνείδηση είναι αποτέλεσμα του «νέου τρόπου» δραστηριότητας της Αγάπης-Σοφίας εντός του Απολύτου.

Συμπέρασμα τέταρτον : Ο νέος και ο συνεχιζόμενος παλαιός τρόπος δραστηριότητας της Αγάπης-Σοφίας σε πλήρη αλληλοσυσχετισμό στο επίπεδο της ενότητος αποτελούν τελικά δύο ΟΝΤΑ.

Συμπέρασμα πέμπτον : Τα δύο ΟΝΤΑ συνιστούν ΔΥΑΔΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ σε σχέση αντίθεσης. Δι' αλληλοεπιδράσεως του Απολύτου της Αγάπης-Σοφίας και της Ατομικής Συνειδήσεως θα έχουμε συνδημιουργία, θα εκκολαφθεί και θα ολοκληρωθεί όλη η Θεία Δημιουργία.

Συμπέρασμα έκτον : Τα πάντα μέχρις εδώ εκτυλίσσονται μυχίως εντός της Συνειδήσεως της Μοναδικής Αρχής.

Συμπέρασμα έβδομον : Με την γένεση του ΟΝΤΟΣ δεν αρχίζει η Κοσμογονία, αλλά η Θεογονία, δηλαδή η Θεία Δημιουργία εντός των κόλπων του Όντος.